

J.D.

#1 ÎN TOPUL *NEW YORK TIMES*

ROBB

Prins
în capcană

Romantic Suspense

Barbu

CAPITOLUL 1

Un vânt ucigaș tăia aerul sumbru de noiembrie, înfigându-și în oase dinții ascuțiți ca niște cuțitașe. Cu atât mai bine că își uitase mânușile mult prea scumpe, pentru că oricum și le-ar fi distrus până avea să-și termine treaba.

Pentru moment, locotenent Eve Dallas își băgă mâinile înghețate în buzunarele calde ale hainei și privi în jos, spre cadavru.

Femeia zăcea la baza celor câteva trepte care duceau spre ceea ce părea a fi un apartament cu etaj. După poziția capului, Eve nu mai avea nevoie de părerea unui medic legist ca să-și dea seama că gâtul îi era rupt.

Eve estimă că victima avea circa patruzeci și cinci de ani. Nu purta haină, dar vântul aspru nu o mai afecta acum, se gândi Eve. Era îmbrăcată ca o femeie de afaceri, în sacou, cu o bluză pe gât, pantaloni și cizme de calitate, cu tocuri joase. Probabil că ținuta ei era la modă, dar Eve va lăsa acest aspect în seama partenerei ei, detectiv Peabody, atunci când aceasta va ajunge la fața locului.

Nu purta bijuterii, sau cel puțin nimic care să iasă la iveală. Nici măcar o brățară.

Nu avea asupra ei nici geantă, nici servietă sau vreun dosar.

Pe casa scării nu era nici urmă de gunoi sau de graffiti. Nimic altceva în afara cadavrului prăbușit lângă perete.

Într-un final, se întoarse spre ofițerul în uniformă care răspunsese apelului la 911.

- Care-i treaba?

- Am primit apelul la două și douăsprezece minute. Eu și cu partenerul meu eram la numai două străzi distanță, la un magazin deschis nonstop. Am ajuns la două și paisprezece minute.

Proprietarul clădirii, Bradley Whitestone, și o anume Alva Moonie se aflau pe trotuarul din fața casei. Whitestone a declarat că nu intraseră în clădire, care este în curs de renovare... și e nelocuită. Au găsit cadavrul când a venit cu iubita lui ca să-i arate apartamentul.

- La două dimineța?

- Da, să trăiți. Au declarat c-au fost să ia cina împreună, după care s-au oprit la un bar ca să bea câteva păhărele.

- Bine.

- Partenerul meu e cu ei în mașină.

- O să discut cu ei mai târziu.

- Am constatat că victima era decedată. Nu avea acte asupra ei. Nici geantă, bijuterii sau haină. E destul de clar că are gâtul rupt. La o primă examinare, am observat și niște urme ușoare pe corp: obrazul vânăt și buza spartă. Pare un jaf, dar... Ofițerul în uniformă roși ușor. Eu n-aș fi atât de sigur.

Interesată, Eve îl încurajă din cap.

- Pentru că.. ?

- Ținând cont de haină, sigur n-a fost un atac urmat de fugă. Ce avem aici necesită ceva timp. Și dacă a căzut sau a fost împinsă pe scări în jos, de ce e sprijinită într-o laterală în loc să fie la capătul treptelor? Ascunsă vederii de pe trotuar. Pare mai degrabă că a fost aruncată.

- Țintești un post la Omucideri, ofițer Turney?

- N-am avut intenția să fiu necuviincios, locotenent.

- Nu-i nimic. Poate a căzut pe trepte, a aterizat urât și și-a rupt gâtul. Agresorul s-a repezit după ea, a tras-o într-o parte, i-a scos haina și i-a luat restul lucrurilor.

- Da, să trăiți.

- Nu prea pare verosimil, dar avem nevoie de mai mult decât supoziții. Stai pe-aproape, ofițer. Detectiv Peabody e pe drum.

În timp ce vorbea, Eve își deschise trusa de teren și scoase din ea spray-ul special împotriva lăsării amprentelor. Își dădu pe mâini și pe pantofi în timp ce cerceta cu privirea împrejurimile. Zona aceea a cartierului East Side din New York era liniștită - cel puțin la acea oră. Majoritatea ferestrelor de la apartamente și a vitrinelor magazinelor erau cufundate în întuneric, totul era închis, până și barurile. Probabil mai era activitate în unele

locații cu program prelungit, dar nici una nu se afla îndeajuns de aproape pentru a apela la eventuali martori.

Aveau să facă o trecere în revistă a zonei, dar erau slabe șanse să apară cineva care să fi văzut ce se petrecuse acolo. În plus, ținând cont de frigul aspru, cei mai mulți oameni stăteau în casele lor, la căldură. Așa cum stătuse și ea, ghemuită lângă Roarke, înainte să primească apelul.

Cu asta te alegi dacă ești polițist, își spuse în sine ea, sau dacă te însori cu unul, în cazul lui Roarke.

După ce își izolă amprente, coborî treptele, se uită cu atenție la ușă, apoi intră și se lăsă pe vine lângă cadavru.

Da, patruzeci și ceva de ani, păr șaten pieptănat pe spate. O mică vânătaie pe obrazul drept, puțin sânge închegat pe buza spartă. Ambele urechi cu găuri pentru cercei, dar fără semne de agresiune. Dacă purtase cercei, ucigașul își pierduse timpul ca să-i scoată, nu să-i smulgă.

Eve ridică o mână și observă carnea julită de pe podul palmei. Arăta ca o arsură provocată de frecare, își spuse, apoi îi presă degetul mare pe tableta de identificare.

„Marta Dickenson“, citi ea. Femeie de etnie mixtă, patruzeci și șase de ani. Măritată cu Denzel Dickenson, doi copii și adresa în cartierul Upper East Side. Angajată la „Brewer, Kyle și Martini“, o firmă de contabilitate cu sediul la opt străzi distanță.

În timp ce cerceta cadavrul, părul ei scurt flutura în bătaia vântului. Nu-i trecuse prin cap să-și pună o pălărie. Ochii ei căprui-aurii, de aproape aceeași culoare ca părul, erau reci și inexpresivi. Eve nu se gândea la soț, la copii, la prieteni, la familie – nu încă. Se gândea la cadavru, la poziția acestuia, la zonă, la ora morții – douăzeci și două și cincizeci de minute.

„Ce căutai la câteva străzi depărtare de serviciu, de casă, Marta, într-o noapte rece de noiembrie ca asta?“

Îndreptându-și lanterna spre pantalonii victimei, observă câteva urme de țesătură albastră pe îmbrăcămintea neagră. Cu grijă, luă cu penseta două dintre ele și le sigilă.

Auzi de deasupra capului vocea lui Peabody și răspunsul ofițerului în uniformă. Eve se ridică. Haina de piele i se răsuci în jurul corpului înalt și zvelt când se întoarse să se uite la Peabody – sau spre ceea ce putea zări din partenera ei – ascunsă în josul treptelor.

Peabody fusese prevăzătoare și își luase căciulă și mănuși. Căciula roz de schi – roz, Dumnezeu! –, cu ciucurel caraghios, îi acoperea părul brunet și partea de sus a feței, până la ochi. Un fular multicolor era înfășurat de mai multe ori deasupra hainei groase de culoarea prunii. Căciula se asorta cu cizmele roz de cowboy, pe care Eve începuse să creadă că Peabody le purta și în pat.

- Cum poți umbla îmbrăcată așa?

- Am mers pe jos până la metrou și apoi de la metrou până aici, dar nu mi-a fost frig. Doamne!

Pe fața lui Peabody se citi în treacăt o expresie de compasiune.

- Nici măcar nu are haină.

- Nu se plânge. Marta Dickenson, începu Eve, dându-i lui Peabody toată detaliile importante.

- Se afla pe drumul dintre serviciu și casă. Poate mergea pe jos dintr-o parte într-alta, dar de ce n-a luat metrourul, mai ales într-o asemenea noapte?

- Bună întrebare. Clădirea asta e în renovare. E goală, lucru extrem de convenabil, nu? Felul în care e înghesuită acolo în colț... N-ar fi trebuit să fie găsită până dimineață.

- De ce i-ar păsa unui tâlhar când e găsită?

- Altă întrebare bună. Dacă mergem pe pista asta, în cazul în care îi păsa, de unde știa că e o clădire nelocuită?

- Poate locuiește în zonă, sugeră Peabody. Poate face parte din echipa care se ocupă de renovare.

- Poate. Vreau să arunc o privire înăuntru, dar să vorbim mai întâi cu cei care au sunat la urgență. Ia-o înainte și anunță legiștii.

- Și pe detectorii de probe?

- Încă nu.

Eve urcă treptele și se îndreptă spre mașina de poliție. În clipa în care îi făcea semn polițistului dinăuntru, un bărbat de pe bancheta din spate ieși grăbit din mașină.

- Dumneavoastră sunteți șefa? o întrebă el agitat, încurcându-se în cuvinte.

- Locotenent Dallas. Domnul Whitestone?

- Da, eu...

- Dumneavoastră ați anunțat poliția.

- Da. Da, imediat ce am găsit... pe ea. Era... noi eram...

- Clădirea asta e a dumneavoastră?

Prins în capcană

- Da.

Era un bărbat atrăgător, de vreo treizeci de ani. Trase adânc aer în piept și îl expiră într-un nor de ceață rece. Când vorbi din nou, vocea lui își recăpătase calmul și reuși să pronunțe cuvintele mai rar:

- De fapt, dețin clădirea împreună cu partenerii mei. Are opt secțiuni... cu trei și patru etaje, spuse el ridicându-și privirea.

Nici el nu avea căciulă, cugetă Eve, doar o haină din stofă neagră și un fular cu dungi negre și roșii.

- Eu dețin toată secțiunea de jos, continuă el. Renovăm ca să ne putem muta cu afacerea aici, la primul și la al doilea etaj.

- În ce constă afacerea dumneavoastră?

- Suntem consultanți financiari. Reprezentăm grupul de firme WIN. Whitestone, Ingersol și Newton. W-I-N.

- Am priceput.

- Eu o să ocup partea de jos; cel puțin, așa era planul. Eu nu...

- Povestești-mi ce s-a întâmplat în seara asta, sugeră Eve.

- Brad?

- Stai în mașină la căldură, Alva.

- Nu mai pot să stau jos.

Femeia care se strecură afară din mașină era blondă, elegantă și îmbrăcată cu un fel de blană naturală și cizme strâmte, lungi, cu tocuri înalte și subțiri. Îl luă de braț pe Whitestone. Păreau făcuți unul pentru altul, își zise Eve. Amândoi erau drăguți, bine îmbrăcați și vizibil șocați.

- Locotenent Dallas, zise Alva și întinse mâna. Vă amintiți de mine?

- Nu.

- Primăvara trecută ne-am intersectat timp de câteva clipe la Gala Big Apple. Sunt unul dintre membrii comitetului director. Nu contează, spuse ea și scutură din cap când vântul îi flutură părul. E oribil. Sărmana femeie. I-au luat până și haina. Nu știu de ce mă supără așa de mult lucrul ăsta, dar pare un gest brutal.

- Ați atins cumva cadavrul?

- Nu, răspuse Whitestone preluând discuția. Am luat cina, apoi am ieșit să bem ceva în clubul Key, la câteva străzi de aici. I-am spus Alvei ce avem de gând să facem cu această clădire și, fiindcă era curioasă, am adus-o la fața locului să vadă. Spațiul

pe care urmează să-l ocup eu e aproape gata, așa că... Tocmai îmi scoteam cheia și voiam să introduc codul, când Alva a țipat. Locotenent, eu nici n-am văzut-o pe femeie. Nici măcar n-am observat-o, până să țipe Alva.

- Era în colț, spuse Alva. La început, când am țipat, am crezut că era un om al străzii, care dormea. N-am realizat... apoi mi-am dat seama. Ne-am dat seama.

Se aplecă mai mult spre Whitestone când el o cuprinse pe după talie.

- Noi n-am atins-o, spuse Whitestone. Eu m-am dus într-acolo, dar am văzut... mi-am dat seama că era moartă.

- Brad a insistat să intru la căldură, dar n-am putut. Mi-era imposibil să aștept înăuntru, știind că ea era acolo, în frig. Poliția a venit foarte repede...

- Domnule Whitestone, o să am nevoie de o listă cu partenerii dumneavoastră și cu oamenii care lucrează la clădire.

- Desigur.

- După ce i-o dați partenerii mele, împreună cu informațiile de contact, vă puteți duce acasă. Vom ține legătura.

- Putem pleca? o întreabă Alva.

- Deocamdată. Am nevoie de permisiunea dumneavoastră ca să intru în clădire.

- Bineînțeles. Orice aveți nevoie. Am cheile și codurile, începu el.

- OK. Dacă e vreo problemă, vă anunț.

- Locotenent? strigă Alva din nou când Eve se întoarse să plece. Când v-am întâlnit la acel eveniment, mi s-a părut că munca dumneavoastră este strălucitoare. Într-un fel. Ca în cazul Ilove, care o să fie un film mare. Părea ceva foarte interesant, dar nu este, zise Alva și se uită din nou spre scară. E greu și e trist.

- Åsta e jobul, spuse Eve simplu și urcă din nou treptele. Așteptăm până mâine ca să adunăm mai multe probe, îi spuse ofițerului Turney. N-o să ne spună nimeni mai nimic dacă îi trezim la ora asta. Nu numai secțiunea asta, ci întreaga clădire e goală. Ai grijă ca martorii să ajungă la destinație. De la ce unitate ești, Turney?

- De la unu-trei-șase.

- Și cine-i șeful tău?

Prins în capcană

- Sergent Gonzales, să trăiți.

- Dacă vrei să asişti la cercetare, aranjez eu cu șeful tău. Să fii aici la șapte și jumătate.

- Da, să trăiți! spuse ea și schiță un salut.

Ușor amuzată, Eve coborî treptele, îndepărtă sigiliile, după care intră în secțiunea de jos.

- Aprindeți toate luminile, ordonă ea, încântată când acestea se aprinseră.

Zona care servea drept sufragerie - presupuse ea, pentru că nu era încă mobilată - se prezenta ca un spațiu generos. Pereții, parțial zugrăviți, arătau ca pâinea proaspăt prăjită, iar porțiunea de podea neacoperită cu folie era finisată și lucea, fiind vopsită cu o culoare închisă. Materialele fuseseră depozitate în colțuri, semn că încă se lucra. Curat și eficient, probabil până în cele mai mici detalii. Atunci, de ce oare una dintre folii era strânsă, spre deosebire de celelalte, lăsând la vedere o mare parte din dușumeaua strălucitoare?

- E ca și cum cineva ar fi alunecat sau s-ar fi luptat, zise ea în timp ce se îndrepta într-acolo.

Scană în lung și-n lat porțiunea cu aparatul de înregistrat amprente, după care îndreptă folia.

- Sunt multe pete de vopsea, dar...

Se ghemui, își scoase lanterna și luminează folia.

- Aici mi se pare că e sânge. Doar câteva picături.

Deschise trusa și luă o probă mică înainte să marcheze locul pentru cei care urmau să strângă probele. Se duse mai departe, într-o bucătărie spațioasă, mai luminoasă și mai strălucitoare, acoperită de folii de protecție. Tocmai terminase de făcut un tur întreg al secțiunii, din care făcea parte dormitorul principal și baia, plus al doilea dormitor, sau biroul, și baia aferentă, când intră Peabody.

- Am stat de vorbă cu martorii, începu Peabody. Femeia e plină de bani. Nu ca Roarke, dar își permite să-și cumpere haine și încălțăminte de firmă.

- Mda, se vede.

- Și el o duce bine. A moștenit niște bani, dar câștigă și el. Are o firmă. Problema ei e viteza. Are un puhoi de amenzi de circulație pentru viteză, majoritatea de la și către casa din Hamptons.

- Știi cum e când vrei să ieși din Hamptons. Ce părere ai, Peabody?

- Fac o treabă foarte bună, acordă atenție detaliilor, banii sunt bine cheltuiți și buzunarele, îndeajuns de adânci încât să-și permită asta. În plus...

În timp ce își desfăcea fularul lung, Peabody păși peste zona marcată de Eve.

- Ar putea fi sânge pe folia asta?

- Folia era strânsă, ca un covor pe care cineva a alunecat. Toate celelalte sunt întinse destul de atent.

- În construcții se întâmplă accidente. Mai curge sânge, dar...

- Da, numai că avem sânge pe o folie și un cadavru afară, la ușă. Buza ei e spartă și are sânge uscat pe ea. Nu mult, așa că ar fi fost posibil să nu se observe că a curs și pe folie, mai ales pentru că e strânsă.

- Au adus-o aici?

Cu o expresie îngândurată, Peabody se uită înapoi spre ușă.

- N-am văzut nici un semn de intrare prin efracție, dar o să verific din nou.

- N-au forțat intrarea. Poate au descuiat cu o agrafă, dar pentru asta e nevoie de timp. Mai degrabă ău știut codul sau au avut un aparat de descifrat coduri al naibii de bun.

- Ținând cont de toate astea, nu e doar un jaf care a dat greș.

- Nu. Criminalul nu pare să fi fost un tip prea deștept. Dacă a fost suficient de puternic încât să-i rupă gâtul, de ce s-o mai și pocnească?

- Cu pumnul stâng.

- Nu cred că a fost un pumn, era stupid. Cu dosul palmei. Un bărbat palmuiește o femeie, dacă vrea s-o umilească. Dă cu pumnul dacă e nervos, beat sau nu-i pasă de sânge și de urmări. Lovește cu dosul palmei când vrea să rănească și să intimideze. În plus, pare că a fost dosul palmei... articulațiile degetelor pe os.

Fusese lovită în față de îndeajuns de multe ori ca să recunoască semnele.

- Deștept și suficient de stăpân pe sine ca să nu dea cu pumnul sau s-o bată, zise Eve, dar nu destul de deștept ca să ia folia cu el și să lase locul curat. Ea are la mâna dreaptă, pe podul

Prins în capcană

pulmei, o rană ce poate proveni de la frecarea pe un covor, și fibre albastre pe pantaloni, probabil de la mocheta dintr-o mașină.

- Crezi că cineva a luat-o și a forțat-o să intre într-o mașină?

- Posibil. Trebuia s-o aduci într-un loc ca acesta, într-o clădire nelocuită, ca să faci ce-a făcut el. A fost destul de deștept când s-a gândit să-i ia lucrurile de valoare, inclusiv haina, pentru a da impresia că a fost vorba despre un jaf, dar i-a lăsat cizmele. Cizme bune, care par a fi noi. Dacă ești hoț și te obosești să scoți haina de pe victimă, de ce să-i lași cizmele?

- Dacă a adus-o aici a vrut să aibă liniște, sublinie Peabody. Și timp. Nu pare să fi fost viol. De ce-ar fi îmbrăcat-o la loc?

- Ea se ducea sau venea de la muncă?

- Venea, confirmă Peabody. Când am verificat-o, am găsit un apel. Soțul ei a contactat poliția când a văzut că ea n-a mai ajuns acasă. Muncea până târziu, dar n-a mai ajuns acasă. Ea a luat legătura cu el înainte să iasă din birou... și asta fost imediat după ora douăzeci și două.

- Cam multă agitație pentru un apel, mai ales unul dat de o femeie care a întârziat câteva ore.

- Așa am zis și eu, drept care l-am verificat pe soț. Avocat Denzel Dickenson. Este fratele mai mic al judecătoarei Jennifer Yung.

- Asta mai lipsea, spuse Eve, pufnind. Se-mpute treaba.

- Mda, așa e.

- Cheamă criminaliștii, Peabody. Cazul ăsta are prioritate. Trebuie să cercetăm toate împrejurimile, având în vedere că avem de-a face cu cumnata moartă a judecătoarei.

Își trecu mâna prin păr și se gândi. Intenționase să meargă până la clădirea unde era biroul victimei și să refacă posibila rută, să simtă puțin zona. Apoi, să se întoarcă și să continue drumul spre casa victimei, să facă măsurători, să-și dea seama de ore, de direcție. Acum însă...

- Soțul ei se-nvârte ca un leu în cușcă de câteva ore. Hai să mergem să-i dăm vestea cea proastă.

- Urăsc treaba asta, murmură Peabody.

- Dacă n-ai avea sentimentul ăsta, atunci ar trebui să-ți găsești altă slujbă.

Familia Dickenson cumpărase în rate unul dintre cele patru apartamente de lux, cu grădină pe acoperiș, ale uneia dintre cele mai respectabile clădiri din Upper East Side. Construiți din piatră gri elegantă combinată cu sticlă, pereții circulari ai acesteia se ridicau și tronau peste un cartier în care bonele și cei care își plimbau câinii împânzeau trotuarele și parcurile. Trebuiau să obțină acceptul de trecere de la sistemul de securitate de noapte, ceea ce, pentru Eve, era o neplăcere în plus.

- Locotenent Eve Dallas și detectiv Delia Peabody, spuse ea și ridică legitimația spre ecranul de securitate. Trebuie să vorbim cu Denzel Dickenson. Apartamentul B.

- Care este natura vizitei? întonă vocea lină computerizată.

- Nu-i treaba ta. Scanează legitimațiile și autorizează accesul.

- Îmi pare rău, apartamentul B este securizat pe timpul nopții.

Pentru accesul în clădire și în apartamente este nevoie de aprobare de la conducere, de la un locatar autorizat sau de un semnal de urgență.

- Ascultă la mine, rahat cu juma' de fund și cu cip în creier, e o misiune oficială a poliției. Scanează legitimațiile și autorizează accesul, altfel scot imediat mandate de arestare pe numele directorului clădirii, a șefului securității și a proprietarilor, pentru obstrucționarea justiției. Iar tu o să zaci într-un morman de vechituri până în zori.

- Limbajul neadecvat este o încălcare a...

- Limbaj neadecvat? O, mai am mult limbaj neadecvat pentru tine. Peabody, ia legătura cu Cher Reo de la poliție și începeți procedura de obținere a mandatului pentru toți cei în cauză. Hai să vedem dac-o să le placă să fie treziți la ora asta, încătușați și duși la sediul central din cauza acestui zeu computerizat din tinichea care refuză accesul unor ofițeri de poliție.

- Am înțeles, locotenent. Vă rog să prezentați legitimațiile pentru scanare și să puneți palma pe senzor, pentru verificare.

Eve ridică legitimația într-o mână și își trânti cealaltă mână pe senzor.

- Deschide ușile. Acum.

- Identificare efectuată. Acces permis.

Prins în capcană

Eve împinse ușa cu putere, păși pe marmura neagră din holul de la intrare și se îndreptă spre liftul alb și strălucitor, flancat de două urne de mărimea unui om, care explodau de flori roșii.

- Așteptați aici până când domnul sau doamna Dickenson sunt anunțați despre sosirea dumneavoastră.

- Valea, computer ticălos!

Intră în lift, iar Peabody o urmă.

- Apartamentul B, ordonă ea. Dacă-mi faci neazuri, îți prăjesc placa de bază.

În timp ce liftul începu să urce lin, Peabody oftă satisfăcută.

- A fost amuzant.

- Urăsc să facă pe deșteptele cu mine niște aparate electronice.

- Păi, de fapt, programatorul este cel care face pe deșteptul.

- Ai dreptate, răspuse Eve și se încruntă. Ai al naibii de multă dreptate. Amintește-ți să verifici cine l-a programat pe nenorocitul ăla băgăreț.

- Asta ar putea fi și mai amuzant.

Zâmbetul vesel dispăru de pe chipul lui Peabody când liftul se opri.

- Ceea ce urmează n-o să fie.

Se îndreptară spre apartamentul B. Eve observă că, aici, sistemul de securitate era și mai bine pus la punct. Senzori pentru palmă și camere de supraveghere. Apăsă soneria ca să alerteze sistemul.

- Bună!

„Un copil“, își zise Eve, confuză pe moment.

- Suntem familia Dickenson.

Vocile se schimbă - de bărbat, de femeie, fetiță, băiețel - pe măsură ce se prezentau:

- Denzel.

- Marta.

- Annabelle.

- Zack.

Apoi, un câine lătră.

- El e Cody, continuă vocea de băiat. Cine sunteți?

- Ah...

Pierdută, Eve ridică legitimația spre cameră. Urmări linia roșie a scannerului. O clipă mai târziu răspuse o voce computerizată standard:

- Identificarea scanată și verificată. Un moment, vă rog.

Nu dură mult și Eve văzu lumina de la sistemul de securitate clipind din roșu în verde. Bărbatul care deschise ușa purta pantaloni de trening albastru-închis, o bluză gri și pantofi sport de alergare uzați. Părul tuns scurt trăda o urmă de cărlionți deasupra chipului trist, epuizat. Ochii lui, de culoarea ciocolatei, se făcură mari într-o clipită, apoi se umplură de frică. Înainte ca Eve să poată spune ceva, durerea îl copleși.

- Nu. Nu. Nu.

Se lăsă în genunchi și își duse mâinile la burtă ca și cum ea l-ar fi lovit. Peabody se întinse imediat spre el.

- Domnule Dickenson!

- Nu, repetă el în timp ce un câine de mărimea unui ponei de Shetland se apropie în fugă.

Câinele se uită la Eve. Eve se gândi la electroșoc, dar câinele nu făcu decât să scâncească, întorcându-se cu burta în sus spre Dickenson.

- Domnule Dickenson, repetă Peabody. Lăsați-mă să vă ajut să vă ridicați. Să vă duc la un scaun.

- Marta. Nu. Știu cine sunteți. Dallas. Criminalistică. Nu.

Mila fu mai puternică decât neîncrederea ei într-un câine mare, așa că Eve se lăsă pe vine.

- Domnule Dickenson, trebuie să vorbim.

- Nu-mi spuneți. Nu, zise el și își ridică privirea, uitându-se disperat în ochii lui Eve. Vă rog, nu-mi spuneți.

- Îmi pare rău.

Bărbatul începu să plângă. Cuprinse câinele cu mâinile, se leșină, se clătină pe genunchi și plânse.

Trebuia să-i spună. Eve știa că, deși el își dăduse seama de ce se aflau acolo, trebuia să-i dea vestea, pentru el și pentru că așa era procedura.

- Domnule Dickenson, regret că trebuie să vă informez că soția dumneavoastră a fost ucisă. Ne pare foarte rău pentru pierderea dumneavoastră.

- Marta. Marta. Marta, spuse el ca un cântec, ca o rugăciune.

- Putem suna pe cineva pentru dumneavoastră? întrebă Peabody cu blândețe. Pe sora dumneavoastră? Un vecin?

- Cum? Cum?

- Haideți să ne așezăm, îi zise Eve și îi întinse mâna.

Prins în capcană

El se holbă la ea, apoi își puse palma tremurândă în mâna ei. Era un bărbat înalt, bine făcut. Amândouă își uniră eforturile ca să-l ridice în picioare, în timp ce el se clătina ca un om beat.

- Nu pot... Ce?

- Să ne așezăm.

În timp ce-i vorbea, Peabody îl conduse spre o sufragerie mare, plină de culoare, de confort și de lucrurile unei familii cu copii și un câine imens.

- Vă aduc niște apă, da? continuă Peabody. Vreți s-o sun pe sora dumneavoastră?

- Genny? Da, Genny.

- Bine. Stați aici.

El se așeză, iar câinele se urcă imediat cu labele masive pe picioarele lui și își puse capul enorm în poala lui. În timp ce Peabody plecă să caute bucătăria, Dickenson se întoarse spre Eve. Lacrimile continuau să-i șiroiască din ochi, dar șocul inițial trecuse.

- Marta. Unde-i Marta?

- Este cu medicul legist. Observă că Dickenson tresări, dar continuă: El o să aibă grijă de ea. O să avem grijă de ea. Știu că e greu, domnule Dickenson, dar trebuie să vă pun niște întrebări.

- Spuneți-mi cum. Trebuie să-mi spuneți ce s-a întâmplat. N-a venit acasă. De ce n-a venit acasă?

- Asta trebuie să aflăm. Când ați luat legătura ultima oară cu soția dumneavoastră?

- Am vorbit pe la zece. Lucra peste program și m-a sunat când ieșea din birou. I-am zis: „Ia o mașină, Marta, ia mașina de serviciu“, și m-a făcut panicos, dar nu voiam să mergă pe jos până la metrou sau să ia un taxi. E așa de frig în noaptea asta.

- A vorbit pentru mașina de serviciu?

- Nu. A râs doar. A zis că plimbarea până la metrou avea să-i facă bine. Stătuse la computer toată ziua și... și... și voia să slăbească două kilograme. O, Doamne. O, Doamne! Ce s-a întâmplat? A fost un accident? Nu... zise el și clătina ușor din cap. Criminaliști. Sunteți de la Criminalistică. Cineva a ucis-o pe Marta. Cineva a ucis-o pe soția mea, pe Marta. De ce? De ce?

- Știți pe cineva care ar fi vrut să-i facă rău?

- Nu. Absolut pe nimeni. Nimeni. Nu. Nu are nici un dușman pe lumea asta.

Peabody se întoarse cu un pahar cu apă.

- Sora dumneavoastră și soțul ei sunt pe drum.

- Mulțumesc. A fost un jaf? Nu înțeleg. Dacă cineva ar fi vrut geanta ei, bijuteriile, ea i le-ar fi dat. Ne-am făcut o promisiune unul altuia când ne-am hotărât să locuim în oraș. Să nu riscăm prosteste. Avem copii.

Mâna în care ținea paharul începu din nou să-i tremure.

- Copiii. Ce-o să le spun copiilor noștri? Cum să le spun copiilor?

- Copiii dumneavoastră sunt acasă? îl întrebă Eve.

- Da, desigur. Dorm. Se așteaptă ca ea să fie aici când se trezesc să plece la școală. Întotdeauna e acasă când se trezesc dimineața.

- Domnule Dickenson, trebuie să vă întreb: Aveați probleme în căsnicie?

- Nu. Eu sunt avocat. Sora mea e judecător la tribunal. Știu că trebuie să mă cercetați. Așa că faceți-o, zise el, iar în ochi i se strânseseră din nou lacrimi. Cercetați. Faceți-vă treaba, numai spuneți-mi ce s-a întâmplat cu soția mea. Spuneți-mi ce s-a întâmplat cu Marta.

Rapid. Eve știa. Rapid și scurt.

- Corpul ei a fost găsit la puțin timp după ora două, în dimineața aceasta, la baza unei scări exterioare a unei clădiri aflate la circa opt străzi de biroul ei. Avea gâtul rupt.

El răsufală sfâșiat și apoi trase din nou aer în piept.

- Nu s-ar fi dus așa departe, nu noaptea și nu singură. Și nu a căzut, altfel n-ați fi aici. A fost... a fost violată?

- La examinarea inițială nu s-a văzut nici un semn de atac sexual. Domnule Dickenson, ați încercat să dați de soția dumneavoastră de la ultima conversație cu ea până la venirea noastră aici?

- Am sunat-o o dată la câteva minute. Am început pe la zece și treizeci de minute, cred, dar nu răspundea. Nu m-ar fi lăsat niciodată să-mi fac atâtea griji. Am știut... Am nevoie de un minut, spuse el și se ridică tremurând. Am nevoie de un minut, repetă și ieși repede din încăpere.

Prins în capcană

Câinele se uită după el, apoi se apropie precaut de Peabody și își puse o labă pe genunchiul ei.

- Uneori e mai rău decât de obicei, murmură ea și mângâie câinele, încercând parcă să-l aline.

CAPITOLUL 2

Eve se ridică în picioare și făcu un tur al camerei, ca să îndepărteze încordarea și să simtă mai bine atmosfera din casa familiei Dickenson. Din loc în loc erau fotografii înrămate – poze de familie care o înfățișau, în general, pe victimă în vremuri mult mai fericite, împreună cu soțul ei și cu copiii. Alte fotografii cu copiii – o fetiță de o frumusețe aparte, aflată încă în perioada inocentă a pubertății, și un băiat de o drăgălășenie contagioasă, care se potrivea cu vocea de la sistemul de securitate.

Obiectele de artă înfățișau peisaje cu uscat sau cu ape, toate în culori calde și frumoase. Genul de artă pe care oamenii o pot înțelege, medită Eve. Nimic extravagant, nimic pompos, nici în obiectele de artă, nici în mobilier. Le plăcea confortul și ceea ce Eve presupunea că era benefic pentru copii. Poate chiar și pentru câine. Benefic pentru familie.

Dar erau mulți bani acolo. Numai proprietatea în sine vorbea despre asta în tăcere, în tonuri discrete. Șemineul – care apărea în una dintre fotografii, cu ciorăpei de Crăciun, cu copiii și florile mari și roșii pe care oamenii voiau să le aibă cu ocazia acestei sărbători – încă pâlăia. Șemineu adevărat, cu lemn adevărat. El menținuse aprins focul în șemineu, se gândi Eve și simți încă o undă de părere de rău care, își spuse ea din nou, nu făcea bine nici victimei, nici supraviețuitorului.

- Un spațiu mare, zise Eve la întâmplare.

- Pentru doi copii și un câine de mărimea asta? Nici nu se poate altfel.

- Mda. Nu au o casă în suburbii, așa că și-au luat una în oraș. El e avocat la firmă, nu-i așa? întrebă ea, amintindu-și de cercetarea rapidă pe care o făcuse.

Prins în capcană

- Da, partener cu drepturi depline. Grimes, Dickenson, Harley și Schmidt.

- De ce trebuie să se numească la fel toate firmele de avocatură? Care-i treaba?

Peabody mângâie din nou capul masiv al câinelui.

- Specializat în imobiliare și finanțe. Chestii legate de bani.

- La fel ca martorul. Interesant. Vezi dacă e vreo legătură între Dickenson, Whitestone și firmele lor.

- Firma lui Dickenson are două etaje în... clădirea lui Roarke... în sediul lui.

- Alte treburi siropoase legate de investiții imobiliare.

- Nu-i nici o legătură între el și martor, dar poate au clienți comuni.

- Pun pariu că da.

Se opri când auzi ușa de la intrare deschizându-se și se întoarse.

Judecătoarea Gennifer Yung intră grăbită. Tresări când o văzu pe Eve și, pentru un moment - doar un moment -, corpul ei păru să se chircească. Apoi, își îndreptă umerii și se întunecă la față. Traversă încăperea spre Eve, urmată de un bărbat scund, cu trăsături asiatice.

- Locotenente!

- Doamnă Yung! Îmi pare rău pentru pierderea suferită.

- Mulțumesc. Fratele meu?

- Avea nevoie de un minut de singurătate.

Judecătoarea Yung dădu din cap afirmativ.

- Daniel, ele sunt locotenent Dallas și detectiv Peabody. Soțul meu, doctorul Yung.

- Copiii? Întrebă doctorul Yung. Ei știi?

- Dorm. Nu cred că știi că s-a întâmplat ceva.

Câinele o părăsise deja pe Peabody și dădea din coadă în jurul judecătoarei și a soțului ei.

- Gata, Cody, bravo. Stai jos. Șezi.

Judecătoarea Yung era o femeie care ieșea în evidență. Avea o piele măslinie și netedă, ochi negri strălucitori și o reputație de doamnă de fier, neînfricată în tribunal. Ea puse o mână pe capul lui Cody și îl mângâie.

- O să vorbesc cu Denzel. Știu că aveți întrebări și că timpul e prețios, dar o să stau câteva momente cu...

Se întrerupse când Denzel intră, cu chipul răvășit.

- Genny. O, Doamne, Genny. Marta...

- Știu, dragul meu, știu.

Ea se duse la el și îl luă în brațe.

- Cineva i-a rupt gâtul.

- Ce?

Judecătoarea se dădu înapoi și cuprinse fața fratelui ei între palme.

- Ce?

- Au zis că gâtul ei... De ce n-am convins-o să ia mașina de serviciu? De ce nu i-am sunat și nu le-am spus s-o ia?

- Șșș. Liniștește-te acum. Șșș... Hai cu mine. Să mergem puțin în camera cealaltă. Sprijină-te de mine, dragul meu.

Doctorul Yung se întoarse spre Eve:

- Doriți niște cafea?

Eve se gândi că ar fi dat orice pentru niște cafea, dar nu voia să piardă timpul.

- Nu. Erați acasă când cumnatul a sunat-o pe soția dumneavoastră?

- Da. Se făcuse aproape miezul nopții și era deja disperat. Marta nu răspundea la telefon și întârziase aproape două ore. El luase deja legătura cu cei de la serviciu, care îi spusese că plecase în jur de zece. A sunat la poliție, dar după cum știți, sunt puține lucruri de făcut când o persoană pare să întârzie acasă. Așa că a sunat-o după aceea pe sora lui, pentru a-i cere ajutorul.

- Să înțeleg că, din câte știți dumneavoastră, doamna Dickenson nu obișnuia să întârzie?

- Sigur că nu. Adică, nu fără să-l anunțe pe Denzel. Nu i-ar fi creat atâtea griji, nu mai multe decât își făcea deja. Am știut că s-a întâmplat ceva, dar niciodată... Nu ceva de genul ăsta.

- Cât de bine o cunoșteți pe doamna Dickenson?

- Îmi cer scuze, putem să ne așezăm? E foarte greu. Mă simt... Se lăsă să cadă într-un fotoliu.

- Nu mă simt bine.

- Să vă aduc niște apă, domnule doctor Yung? El îi adresă lui Peabody un zâmbet vlăguit.

Prins în capcană

- Nu, dar mulțumesc oricum. Ați întrebat cât de bine o știam pe Marta, spuse el și se întoarse din nou spre Eve. Foarte bine. Suntem o familie, iar pentru Genny și Denzel... și Marta... familia e totul. Soția mea și fratele ei au fost întotdeauna apropiați. Copiii... spuse el și aruncă o privire spre scara în spirală. Îmi fac griji pentru copii. Sunt prea mici ca să treacă prin așa ceva și atât de mult din inocența lor moare în seara asta.

El închise ochii un moment.

- Probabil vreți să știți cum era căsătoria lor... A Martei cu Denzel. Sunt însurat cu o avocată, și o judecătoare, de treizeci și șase de ani, adăugă el, apoi oftă prelung și își împreună mâinile. Știu că trebuie să faceți cercetări. Vă pot spune că s-au iubit, foarte mult. Au avut o viață frumoasă, o familie fericită. Dacă se contraziceau uneori sau se certau? Sigur. Dar colaborau, se potriveau unul cu altul, alcătuiau un întreg, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Uneori depinde și de noroc atunci când faci anumite alegeri și întâlnești anumiți oameni. Ei au fost foarte norocoși.

- Știți pe cineva care ar fi vrut să-i facă rău, ei sau lui Denzel, prin ea?

- Nu, răspunse el și clătină din cap. Sincer, nu-mi pot imagina. Sunt amândoi oameni fericiți și cu cariere de succes, cu un cerc de prieteni buni.

- Avocații își fac dușmani, sublinie Eve.

- La fel și judecătorii. Înțeleg asta foarte bine, dar Denzel are de-a face mai mult cu legea proprietăților, cu dreptul comercial, cu finanțele. Nu pledează, nu are de-a face cu dreptul penal sau cu dreptul civil... genul de lucruri care pot stârni diverse nemulțumiri. E un om ca oricare altul.

- Iar Marta era contabilă.

- Vorbeau aceeași limbă, spuse el cu o umbră de zâmbet.

- Aveau clienți comuni?

- Da, din când în când, răspunse el și se ridică în clipa în care Dickenson reveni în încăpere.

- Genny face cafea. Ea... a zis să vă duceți și să vorbiți cu ea un minut, locotenente.

- Bine.

Eve aruncă o privire spre Peabody, care dădu din cap cu subînțeles.

- Domnule Dickenson, aş vrea să vă pun câteva întrebări, încep Peabody când Eve se îndreptă spre ieşire.

Eve trecu printr-o altă sufragerie. Altă mobilă veselă şi plăcută, de data aceasta concentrată în jurul unui ecran imens. Pe rafturi erau şi mai multe fotografii, diverse trofee şi cutii încărcate.

Aceasta se deschidea într-un spaţiu mare de luat masa, în mijlocul căruia trona o masă închisă la culoare, pe care se afla o vază mare, albastră, cu flori albe. De aici se intra în bucătărie, unde găseai dulăpioare făcute dintr-un lemn închis la culoare, blaturi de un gri-deschis şi o nişă la fereastră, ocupată cu băncuţe acoperite cu perne, care flancau o masă unde Eve îşi imagina că familia lua, de obicei, masa. Ghivece frumoase, la fel de albastre ca vaza, erau aliniat la o altă fereastră, şi în ele creşteau ceea ce Eve recunoscuse vag a fi plante aromatice.

Judecătoarea Yung stătea în mijloc şi aranja ceştile pe o tavă.

- Fratele meu n-o să-şi revină niciodată. S-au întâlnit în colegiu şi asta a fost. La început, eu n-am fost de acord. Am vrut ca el să termine Dreptul, să ia examenul de barou, să-şi facă un rost şi abia după aceea să înceapă o relaţie serioasă.

Deschise un dulăpior şi scoase un vas pentru frişcă.

- Sunt cu zece ani mai mare decât Denzel şi am avut întotdeauna grijă de el. Fie că a vrut sau nu. Zâmbi vag, gest care nu făcu decât să-i scoată în evidenţă ochii înroşiţi de plâns. Dar n-a durat mult până când Marta m-a cucerit. Am iubit-o foarte mult. Era surioara mea.

Ochii i se umplură de lacrimi înainte să apuce să se întorcă cu spatele. Deschise frigiderul de un alb lucios şi scoase un tub de frişcă, timp în care îşi recăpătă stăpânirea de sine.

- Nu s-au grăbit să aibă copii, s-au concentrat pe căsnicie, pe cariere, iar când au venit copiii, şi-au îndreptat atenţia asupra lor. Nu au vrut să fie doar părinţi, să-şi sacrifice vieţile pentru creşterea copiilor. Amândoi îşi iubeau munca, aşa că s-au împlinit în acest domeniu şi şi-au dedicat timpul liber unul altuia şi familiei. Este un echilibru demn de invidiat. Denzel n-o să mai găsească niciodată acest echilibru.

Puse vasul cu frişcă pe tavă şi adăugă un bol asortat, cu cuburi de zahăr.

Prins în capcană

- Îți spun asta, continuă ea în vreme ce Eve rămăsese tăcută, deoarece știu că trebuie să-l cercetați pe fratele meu. Partenerul de viață este întotdeauna primul pe lista de suspecti. O să vă dau o listă cu prietenii lor, vecinii, colegii și șefii. Dacă și menajerele. Cu toți cei pe care veți vrea să-i interogați.

- Apreciez asta. O să avem nevoie de telefonul pe care l-a folosit ca s-o contacteze, și o să vrem să aruncăm o privire și la celelalte electronice, la dispozitivele de comunicare. Ar grăbi lucrurile dacă am obține permisiunea de a cerceta casa, vehiculele și biroul.

- O să v-o dea. O să facă orice îi cereți, dar s-o faceți curat. Nu pot aranja nimic pentru un mandat. O să pun un alt judecător să se ocupe de asta. N-ar trebui să vină de la mine. Tot ce-ți cer e să faceți investigația cât copiii nu sunt de față. O să-i spun lui Denzel să-i aducă la mine în timpul zilei.

- Nu-i nici o problemă.

- Spune-mi ce știi.

- Nu vă pot da detaliile acum. Știți bine asta, și-mi pare rău. Nu pot decât să vă spun că pare să fi fost jefuită și că lucrurile au luat o întorsătură urâtă. Presupun că purta o geantă de mână, poate o servietă.

- Amândouă. Cel mai probabil, amândouă. O servietă din piele maro, cu margini argintii, cu bretea de pus pe umăr. Denzel i-a dat-o când a fost promovată, în urmă cu cinci ani. Întotdeauna purta verigheta. Amândouă erau asigurate. Putem să-ți dăm fotografii și descrieri.

- Ar fi de ajutor.

- O să aveți nevoie și de informațiile financiare. Amândoi au conturi individuale, dar cea mai mare parte din bunuri sunt comune. O să vă dăm toate informațiile. Știi că Denzel nu i-a făcut nimic rău Martei...

- Doamnă judecător...

- Trebuie să-ți faci datoria, trebuie să fii meticuloasă și să-l elimini de pe listă cât mai repede posibil. Dar tu știi cel mai bine asta. Ești deșteaptă, suspicioasă și, cred eu, foarte intuitivă. Nu trebuie să-ți cer să faci tot ce poți pentru Marta, deoarece sunt convinsă că așa vei face.

Se întrerupse o clipă când vocea îi tremură, timp în care își apăsă degetele pe ochi și trase de câteva ori aer în piept.

- Nu demult, începu ea, glumeam cu Daniel. Uneori, în postura noastră trebuie să ne gândim la riscurile la care îi expunem pe cei pe care îi iubim și care își fac griji pentru noi. Am glumit și i-am spus că, dacă vreunul dintre nenorociții pe care i-am condamnat își duce la îndeplinire amenințările, el trebuie să se asigure că tu conduci ancheta morții mele. Ia-o pe Eve Dallas, i-am zis. Și îți spun că, dacă nu te-ai fi ocupat tu de cazul Martei, aș fi tras toate sforile posibile ca să fie așa. Vreau ca tu și detectivul Peabody să-l găsiți pe cel care a făcut asta, care a omorât o femeie minunată, care i-a luat-o fratelui meu și copiilor ei. Care ne-a luat-o tuturor. Of, Doamne!

Se întrerupse un moment și se cutremură de plâns, cu fața acoperită de mâini.

- Of, Doamne. Trebuie să iau lucrurile pas cu pas, pe rând, și să fac așa până se termină. Asta-i tot.

Își lăsă brațele pe lângă corp și făcu un efort vizibil să se stăpânească.

- Dacă Morris nu se ocupă de ea... de corpul ei, așa cum face de obicei, te rog aranjează tu. Bine?

- Da. O să mă ocup de asta.

- Atunci o să fie îngrijită cum trebuie. E tot ce-ți pot cere deocamdată.

- Știți cumva ce haină purta?

- Haină?

- N-am găsit nici o haină pe ea. Ținând cont de temperatură...

- Doamne...

Yung trase aer în piept și își frecă tâmpla.

- Într-o zi ca asta ar fi purtat haina lungă din stofă gri... gri, cu mâneci negre și nasturi negri. Și o eșarfă. Întotdeauna purta o eșarfă; are o colecție destul de mare. Nu sunt sigură că știi exact ce are pe-aici. Poate că Denzel își amintește mai bine.

- O să-l întrebăm despre detaliul acesta mai târziu.

- Trebuie să stau de vorbă cu fratele meu acum. Copiii... zise ea și trase cu greu aer în piept. Copiii se vor trezi curând.

- O să ne retragem, ca să vă lăsăm singuri.

Prins în capcană

- Mulțumesc. Îți dau tot ce ai nevoie cât mai curând posibil. Dacă o să aveți nevoie de mai multe, să mă suni.

*

Când ieșiră afară, în lumina obscură a zorilor, Peabody își apăsă ochii cu degetele, așa cum făcuse judecătoarea Yung.

- Mai rău de atât nu se putea.

- O să fie și mai rău când se trezesc copiii.

Eve îi dădu lui Peabody punga sigilată în care pusese telefonul pe care i-l dăduse Denzel.

- Te las la sediu. Contactează-l pe McNab și spune-i să-și miște fundul slăbănog încoace. Vreau să analizeze telefonul.

În timp ce vorbea, deschise portiera mașinii și se urcă la volan.

- I-am spus lui Harpo, regina autoproclamată a firelor de păr și a țesăturilor, să verifice fibrele de pe pantalonii victimei. O să urmăresc ce se întâmplă. Yung aranjează să obțină un mandat pentru căutări... locuință, mașini, birouri. Ia legătura cu detectivii Carmichael și Santiago să se ocupe de lucrul ăsta imediat ce ajung, dar trebuie să se asigure că familia nu-i acolo. Să se ducă acasă la judecătoare.

Demară și viră spre centru.

- Îl vreau pe ofițer Carmichael să adune o echipă pentru cercetare. Să se întâlnească la locul crimei cu ofițerul Turney la șapte și jumătate, așa că ocupă-te de asta. Ia legătura cu sergent Gonzales de la unu-trei-șase și spune-i c-am cerut-o pe Turney pentru treaba asta.

- Îl vrei pe primul sosit la fața locului?

- O vreau pe Turney. Are instincte bune. E o mică Peabody.

- Da?

Peabody pufni, apoi se îmbufnă.

- Are...

- Nici măcar să nu-ți treacă prin cap să întrebi dacă are un fund mai mic, o față mai drăguță, pumni mai tari sau orice altceva-ți trece prin cap. Ocupă-te, și cu asta, basta.

- Nu mă gândeam la fundul ei, bombăni Peabody, dar acum mă gândesc.

- Vreau ca Divizia de Detectare Electronică să se ocupe de aparatură, și imediat ce primim informațiile legate de asigurare,

vreau o cercetare asupra lucrurilor pe care le purta... verigheta și ceasul. Și haina. Mai târziu luăm legătura cu soțul; vezi dacă-și amintește de cercei și de eșarfa pe care Yung zice c-ar fi purtat-o. N-ar mai fi suportat să-l întrebăm așa ceva la prima vizită. Începi cu locurile de muncă. Uită-te după orice lucru care îl leagă pe unul din ei sau pe amândoi de compania lui Whitestone. Trebuie să fie ceva acolo. Pun pariu că asta nu a fost un omor oarecare.

Eve îi aruncă o privire lui Peabody în timp ce întoarse mașina ca s-o ia prin oraș. Străzile șerpuiau lin și repede – era prea devreme ca pietonii să umple trotuarele și intersecțiile și prea târziu pentru taxiurile înșesate de petrecăreții din cluburi. Evită s-o ia prin Times Square, apoi trecu pe lângă un autobuz plin cu călători adormiți care fie intrau, fie ieșeau din tură.

– Cineva a prins-o și a trebuit să-i facă felul aproape de biroul ei. Ori a așteptat-o într-un taxi și apoi s-a luat după ea ca s-o prindă. A dus-o în apartamentul acela gol pentru că știa că e gol. Fie avea codurile, fie era al naibii de priceput să intre prin efracție. A bătut-o puțin...

– Te gândești la un dreptaci și la un dos de palmă?

– Mda, așa-mi pare. Un rever peste obraz probabil că a durut rău, a doborât-o și a speriat-o de moarte. E o vânătaie prea mare pentru o simplă palmă, dar nu îndeajuns de mare pentru un pumn puternic.

Își aduse aminte de chipul victimei.

– Probabil au fost mai multe lovituri. Să vedem dacă Morris zice că a fost electrocutată sau tranchilizată, dar pun pariu că nu. Agresorul a vrut ca totul să pară un jaf. Dacă ar fi electrocutat-o sau ar fi drogat-o, s-ar fi expus la o cercetare mai amănunțită. A cărat-o în mașină și a dus-o în apartament, unde nu-i vedea nimeni.

– Din ce motiv? Să zicem că e o răzbunare la adresa lui Yung, fiindcă ne învărtim în cerc. Mda, sunt persoane apropiate, dar în cazul asta ai merge mai departe... poate chiar ajungând până la Yung, la soțul ei, la unul din copii sau nepoți. Are două fete, în caz că te întrebai. Câte un nepot de la fiecare.

– Nu e răzbunare.

Eve se gândise la acest lucru și luase în calcul toate posibilitățile, eliminându-le.

Prins în capcană

- I-ar fi produs mult mai mult rău, ar fi făcut din asta o mărturie a răzbunării. Și da, ar fi mers mai departe, nu s-ar fi oprit la cumnată. Poate criminalul voia să-l preseze pe soț să facă ceva, gândindu-se că, dacă o avea pe ea, probabil că putea să-l aibă și pe el la mână. Și crea mai multă presiune dacă ea rămânea în viață. Poate voia să stoarcă niște informații de la ea despre vreun client. Probabil că ea știa multe secrete financiare, prostii legate de taxe, date contabile... Asasinul știa că ea lucra până târziu, așa că a urmărit-o sau a avut pe cineva în interior... sau o fi cineva chiar din firma ei.

Eve opri în parcare de la sediul central.

- Mă duc să-l văd pe Morris, până începe programul la ea la birou, ca să mergem să discutăm cu șeful ei și cu colegii. Vreau lista cu clienții și dosarele la care lucra. La fel și în cazul soțului.

- Mergi pe urmele banilor.

- Este întotdeauna o cale interesantă.

- Șterge-o!

- O șterg.

Eve conduse mai departe, aruncă o privire spre ceas, după care își folosi videotelefonul de pe bord ca să-l contacteze pe Roarke. Deși abia se crăpase de ziuă, știa al naibii de bine că el era treaz de cel puțin o oră, și, probabil, cumpăraseră deja un sistem solar mic.

- Locotenente!

Și el apăru și îi umplu ecranul, cu acei ochi albaștri pătrunzători și alerti pe un chip creat într-o zi în care Dumnezeu fusese deosebit de generos. După felul în care părul lui negru era legat la spate, ea își dădu seama că lucra.

- M-am gândit c-ar trebui să-ți spun că nu mă întorc acasă.

- Am bănuț eu, spuse el, iar din cuvintele lui răzbătu acel melodios accent irlandez nativ. Nu uita să mănânci ceva.

- Cred că o să aștept până ce termin cu morga. Tonomatul de acolo e o porcărie.

- E de rău. Te simt după voce.

- Crima nu-i niciodată frumoasă, deși în cazul ăsta, asasinul a lucrat curat. Dar era mamă a doi copii, cu un soț pe care l-am distrus când i-am dat vestea. O familie bine ancorată în Upper

East Side, amândoi cu cariere în domeniul financiar, cu un apartament de lux. Iar ea era cumnata judecătoarei Yung.

- Judecătoarea Yung?

- Penal. Unul dintre cei mai buni oameni. În fața lui își permitea să-și exprime compasiunea. Erau atâta dragoste și durere adunate în acel cămin, încât simțeam că nu am aer.

- E dificil când n-ai încotro și trebuie să fii cel care dă vestea.

- Face parte din meserie, dar, după cum a zis Peabody, uneori e mai rău decât de obicei. De data asta a fost. Yung o să-mi ușureze treaba, cu mandatele pentru căutări, toate informațiile și acces peste tot.

- Și totuși...

- Și totuși, mama a doi copii, care a construit ceea ce pare a fi un cămin fericit, este acum moartă. Mă rog... Ce știi despre Brewer, Kyle și Martini?

- Ah... În mare parte, contabilitate de corporație, sau muncă pentru cei care au la fel de mulți bani ca o corporație.

- Nu-s de-ai tăi?

- Nu, dar i-aș lua în considerare dacă m-aș hotărî s-o apuc în direcția aia. Au o reputație serioasă, directă. Victima sau soțul?

- Victima. Soțul e avocat la Grimes, Dickenson, Harley și Schmidt. El e Dickenson. Se ocupă de drept comercial. Nu-i știu, dar să văd ce pot să aflu.

- N-ar trebui să fie greu. Birourile lor sunt în sediul tău.

- Asta simplifică lucrurile.

- Dacă ai timp. Nu strică niciodată să ai pe cineva care îi știe pe cei care se ocupă de bani. Încă ceva. Grupul WIN - investiții, manageri financiari, chestii din astea.

- Nu-mi sună cunoscut, dar, din nou, e destul de ușor să obțin informații. Care-i treaba cu ei?

- Bradley Whitestone - el e „W” - a găsit cadavrul în fața apartamentului lui în curs de renovare, în dimineața asta, când a adus o femeie acolo, evident în speranța de a i-o trage. Ea zice că am întâlnit-o la nu știu ce gală. Alva Moonie.

- De la New York Moonies - cu bani și pedigree. Se ocupă de transporturi, adică face nave și le folosește ca să transporte marfă și să plimbe pasagerii în croaziere. N-o știu personal, dar îți pot spune că era cunoscută drept o tânără rebelă care trăia pentru

petreceri, călătorii, cumpărături, băutură, droguri, sex, până în urmă cu câțiva ani.

- Părea bogată, își aminti Eve. Nu dădea impresia că era așa de sălbatică.

- Cred că proiectează sau ajută la proiectarea decorului pentru navele de croazieră și se ocupă și de niște activități nonprofit. E suspectă?

- Deocamdată e la coada listei cu suspecti, dar nu poți ști niciodată.

- Tu știi, o corectă el. Sau o să afli. Cum a murit mama celor doi copii?

- Cineva i-a rupt gâtul. Asta numai dacă Morris nu-mi spune altceva, adăugă ea în timp ce opri în parcare de la morgă. Mă duc să discut cu el. Ne vedem diseară.

- Să mănânci ceva, repetă el.

- Mda, mda.

Rânji la el înainte de a întrerupe transmisia. Uneori ai noroc, își spuse când își aminti cuvintele lui Daniel Yung. Trăsese lozul câștigător cu Roarke, un bărbat care o înțelegea și o iubea necondiționat. Iar, uneori, se gândi când păși pe tunelul alb de la morgă, norocul te părăsește, așa cum se întâmplase cu Marta și cu Denzel Dickenson.

Era prea devreme pentru schimbul de tură, își zise în timp ce pașii îi răsunau cu ecou pe culoare. Oamenii fie se ocupau de tributul pe care orașul îl plătise morții în timpul nopții, fie de hârțogăraie, în birouri, sau de lucruri la care nu voia să se gândească deloc, cu organe în laboratoare. Se opri în dreptul automatului și respinse ideea de a-și lua ceea ce voia să pară cafea. Luă, în schimb, o sticlă de Pepsi și se alimentă cu niște cofeină înainte de a se îndrepta spre zona lui Morris. Dacă el nu fusese solicitat să se ocupe de cadavru, avea să-l contacteze ea pentru a-i transmite rugămintea lui Yung.

În timp ce împinse ușile duble de la laboratorul lui, auzi muzica unui saxofon plângăcios și a unui bass trist. Marta Dickenson era pe masă, iar el făcuse o deschizătură în formă de „Y” și-i scotea delicat inima, ca s-o cântărească. Aruncă o privire spre Eve, cu ochii mari și negri în spatele ochelarilor.

- Ziua noastră începe când a ei se termină.

- A stat peste program la muncă. Ziua ei nu s-a terminat prea bine.

- Are copii. Am căutat indicii de viol, dar nu am găsit nici o urmă de atac sexual, însă există semne că a născut cel puțin un copil.

- Doi.

El dădu din cap afirmativ în timp ce-și continua treaba. Purta un costum perfect croit, maro-închis, pe sub halatul protector, și o cămașă crem. Își împletise părul într-o coadă lungă și complicată, la spate.

- Aveam de gând să te implic în treaba asta, dacă nu te ocupai tu.

- Am fost în turele de noapte săptămâna asta. Obositor, spuse el și își ridică privirea. Un motiv anume pentru care voiai să mă ocup personal de ea?

- E cumnata judecătoarei Yung.

- A lui Genny?

Eve ridică din sprânceană.

- Te tutuiești cu Yung?

- Împărtășim pasiunea pentru același gen de muzică. Ea e soția fratelui ei? Soția lui Denzel? I-am întâlnit odată, când Genny a dat o serată muzicală la ea acasă. N-am recunoscut-o, dar Genny vorbea întotdeauna cu căldură despre ea.

- Judecătoarea netezește calea și se asigură că avem acces deplin și repejor.

- Îl suspectezi pe soț?

- Nu, dar trebuie luat în calcul. Cauza morții este gâtul rupt?

- Da. De cineva foarte puternic și foarte priceput. N-a fost de la o simplă cădere. În raport scrie că a fost găsită la capătul unei scări.

- Una cu doar câteva trepte, și nu, n-a fost de la cădere. N-a căzut. Criminalul a pus-o acolo când a terminat cu ea, încercând să lase impresia că a fost un jaf. Dar n-a fost.

- Are niște răni minore. Echimoză pe față, rană la buză, amândouă de la o lovitură... o palmă, nu pumn... o ușoară vânătăie în jurul gurii, zgârietură pe încheietura mâinii drepte, ușoare răni pe ambii genunchi și pe cotul stâng, și rana de pe podul palmei drepte.

Prins în capcană

- Genunchi și mână. Ca și cum ar fi alunecat pe un fel de covor sau mochetă? întrebă Eve, care ridică mâna și îndreptă podul palmei în față.

- Asta ar fi concluzia mea. Am găsit fibre în zgârietura de pe mână și le-am trimis la laborator.

- Fibre albastre?

- Da, așa cum spun însemnările tale că ai găsit pe pantalonii ei. Le-ai marcat pentru Harpo, așa că i le-am trimis și pe cele pe care le-am colectat.

- Bine.

- Abia m-am apucat de ea, și n-am prea multe informații.

- Ceva urme de electroșoc? Ceva substanțe?

- Foarte ușoare urme de la un electroșoc, chiar deasupra claviculei stângi.

- Nu mă așteptasem la asta, murmură Eve, care își vârî degetele mari în buzunarele din față ale pantalonilor și se apropie de cadavru. Dacă vrei să faci să pară un jaf, e o mare prostie să lași urme de electroșoc. Un hoț oarecare n-are acces la un aparat cu electroșocuri. Ei folosesc cuțite. Claviculă, continuă ea. A atacat-o pe la spate.

- Da și așa zice că a fost o undă foarte mică, doar cât s-o imobilizeze, s-o amețească pentru o clipă sau două. O să o cercetez în amănunțime. Am trimis o probă de sânge pentru analiza toxică. O pun pe lista de priorități.

- N-ar fi rău.

Eve dădu ocol cadavrului și îl studie, la rândul ei.

- O prinde când iese din clădire... nu înăuntru, decât dacă putea opri sistemul de securitate, și de ce-ar face asta, de ce să lase urme? Își pune palma pe gura ei, o împinge sau o aruncă într-o dubă, rapid. O amețește cu electroșocul... poate criminalul e femeie sau e mic de statură și-și face griji că ea se va opune și va scăpa.

- Micile tăieturi de pe genunchi și mână arată ca o cădere pe un covor. Oare în apartament?

- Nu sunt covoare sau mochete acolo. Foliile de protecție... Nimic albastru. Dar e posibilă aruncarea ei într-un vehicul cu mochetă pe podea. Iar ea, amețită de la electroșoc, alunecă pe ea. S-ar fi putut alege cu vânătăile de pe genunchi și cu fibrele

pe pantaloni de la transport. Nu au mers pe jos opt străzi până la locul crimei; au avut un mijloc de transport.

- Harpo ar trebui să poată identifica tipul de mochetă, producătorul și lotul de vopsea.

- Da, altfel își pierde coroana. Putea să fie o singură persoană, medită Eve în timp ce dădea ocol mesei. O atacă rapid cu electroșocul, o împinge în dubă sau mașină, dar ea își revine destul de repede. Trebuie să aibă grijă ca ea să rămână tăcută și liniștită, ca să conducă, s-o scoată, s-o dea jos, să descuie ușa... E mai probabil să fi fost doi, unul care a condus, unul care s-a ocupat de ea.

- Mâini mari, zise Morris. Eu nu cred că acela care i-a făcut de petrecanie era mic de statură. Urma vânătăilor indică mâini mari.

- Bine. Bine.

Nevoia de a o ataca pe Dickenson cu electroșocul avea și mai puțin sens, dar faptele vorbeau de la sine.

- Deci, au vrut să fie siguri. Poate ideea cu jaful le-a venit în ultimul moment. Oricum, o duc într-un apartament gol, accesibil, fără urmă de intrare prin efracție. Vor s-o sperie, îndeajuns de mult ca să fie cooperantă, ca să le spună ceea ce știe. Rever, zise Eve și despică aerul cu mâna. Ea cade... cu fața rănită, cotul lovește podeaua. Când termină, și nu durează prea mult, unul dintre ei îi frâneză gâtul. Manual?

- Da, aproape sigur, din stânga spre dreapta. După unghi, concluzia mea este că a fost de la stânga la dreapta, din spate.

- Din nou din spate. E dreptaci. Puternic. Antrenat. Nu e lucru ușor să rupi gâtul cuiva. E pregătit, destul de controlat ca să n-o șifoneze prea mult, dar nu foarte profesionist. Militar sau paramilitar, obișnuit să omoare pe câmpul de luptă, unde nu trebuie să cureți locul înainte ca poliția să ajungă. Am găsit puțin sânge pe o folie adunată pe podea. Apartamentul este renovat. Se va dovedi că e sângele ei.

- Nu am găsit răni de apărare, spuse Morris și ridică cu grijă mâna victimei. Nimic sub unghii sau între dinți. Deci da, și eu aș zice că se va dovedi a fi sângele ei.

- Totul a mers conform planului, cu excepția faptului că proprietarul apartamentului a sperat să aibă parte de ceva acțiune și și-a adus partenera acolo, așa încât a fost găsită mai repede

Prins în capcană

decât se așteptau criminalii. Dar mă întreb dacă au obținut de la ea ce-au dorit. Deținea ea oare informațiile pe care le căutau?

- Nu știu asta, dar lipsește orice semn că ar fi ripostat. Nu există nici un indiciu că ar fi fost legată. Nici un semn de tortură, doar răni minore... Se pare că le-a dat ceea ce voiau, în cazul în care ea avea acest lucru.

Eve se gândi din nou la apartamentul ei primitiv, la fotografiile cu copiii fericiți, la câinele acela mare. Da, ea le-ar fi dat ceea ce căutau. Dacă ar fi știut.

- Mai întâi o bruschează, o sperie, o rănesc doar atât cât trebuie, apoi îi spun că, dacă le dă sau le spune ceea ce vor, n-o să-i facă rău. O omoară pe la spate. Asasinul n-a avut nevoie de o confruntare directă. O treabă, o datorie, o sarcină. Și probabil că nici n-a simțit nevoia să tragă de timp, să-i producă și mai multă suferință. N-a fost ceva personal.

Morris dădu din cap afirmativ și puse mâna pe umărul Martei.

- Cred că ea nu-i de acord cu tine în privința asta.

CAPITOLUL 3

Eve își croi drum prin sediul central, la ora la care se schimbau turele. Polițiștii care își terminaseră tura ieșeau, iar cei ca ea, care mai aveau treabă, încercau să intre sau să urmeze șirul. Se opri la automat ca să studieze ce variante avea, dar decise că toate lăsau de dorit și se hotărî să-și ia ceva interzis, cum ar fi o prăjitură daneză cu afine. Introduse codul și alese produsul, însă nu primi în schimb decât un zgomot și niște luminițe.

- Haide, jigodie!

Repetă procesul, iar de data aceasta primi câteva bip-uri slabe.

- La dracu, știam că nu va dura.

Povestea ei tristă cu mașinăriile o urmărea, iar acum își dorea cu orice preț un mic dejun. Aplică o lovitură serioasă mașinii.

- Vandalizarea sau folosirea forței fizice asupra acestui aparat sau a oricărui altuia din zonă poate duce la încheierea privilegiilor de folosire a tonomatelor pentru o perioadă între treizeci și nouăzeci de zile. Vă rog introduceți moneda, codul și faceți selecția.

- Asta am făcut, tinichea ce ești!

Făcu un pas în spate și lovi din nou.

- Bună, Dallas.

Baxter, cel mai bine îmbrăcat dintre detectivii ei, apărură lângă ea.

- Probleme?

- Mizeria asta nu vrea să-mi dea porcăria aia, deghizată în prăjitură daneză.

- Dă-mi voie.

Fluierând printre dinți, Baxter introduse codul lui și alese prăjitura. Aceasta alunecă lin în tăviță. Eve se uită la ea în timp

Prins în capcană

ce automatul lista vesel ingredientele și valoarea nutrițională îndoielnică.

- Gata, locotenente, zise Baxter, dându-i prăjitura. Fac cinste.

- De unde știi că eu sunt cea care face comanda? De ce le pasă?

- Poate că e vorba de chimie, ceva ce are de-a face cu energia.

- O prostie.

- Da, dar ai prăjitura.

- Mda. Mersi pentru ea.

- Așa. Eu și Trueheart am închis cazul cu dubla crimă, în care fosta prietenă nu voia să fie fostă.

Ea recapitulă în minte dosarele.

- Ciomăgeala din Chelsea.

- Da, continuă el în timp ce mergeau. I-a bătut pe amândoi de i-a nenorocit, cu un levier. Eu am bănuț că cea care nu voia să fie doar o fostă a plătit pe cineva sau s-a culcat cu cineva ca să-l convingă s-o facă. Când e vorba de genul ăsta de atac, nu te aștepți de la o femeie să fie în stare de așa ceva.

- De ce?

- Păi, știi tu... Femeile, în general, optează pentru otravă sau pentru ceva mai puțin înfiorător. Mai ales că asta avea cam un metru cincizeci și în jur de patruzeci și cinci de kilograme. Nu credeam că avea puterea sau mușchii necesari, dar Trueheart a prins-o.

- Trueheart.

Eve își aminti de bărbatul în uniformă, frezat și zelos, pe care i-l dăduse lui Baxter ca să-l antreneze.

- S-a ținut de asta de la început. N-a vrut s-o lase baltă. Și a jucat-o pe degete, Dallas, a jucat-o la interogatoriu ca pe o minge.

Percepu mândria din tonul vocii lui, care avea ceva tipic unui frate mai mare.

- A fost frumos, îți spun. E plin de compasiune și de înțelegere când vorbește despre inimi frânte, zise Baxter și își duse mâna la inimă rânjind. S-a prefăcut tot timpul că o înțelege și a făcut-o să-i spună cum a greșit.

- Bine procedat, îl laudă Eve.

- O, da, și a fost și mai bun. A scos la înaintare faptul că punea pariu că el i-a făcut rău, și cât de oribil a fost când ea a văzut-o

pe noua lui prietenă purtând cămașa de noapte cu imprimeu de leopard... Chiar a zis despre cămașa de noapte. Și proasta n-a rezistat să spună că era un imprimeu de tigru și că stricata aia cu pieptul plat nu avea țâțe ca s-o umple. Moarta tocmai cumpărase chestia aia... imprimeul de tigru, ceea ce băiatul meu știa... În după-amiaza aceea, așa că fosta n-avea cum s-o fi văzut în ea decât dacă fusese în dormitorul acela. Băiatul a obținut o mărturie integrală. Cum ea s-a cățarat pe ieșirea de incendiu... Fostul lăsa întotdeauna fereastra de la dormitor puțin deschisă, îi plăcea aerul curat. L-a pocnit pe el prima dată, s-a dus să-i facă de petrecanie noii fustițe, și apoi s-a întors și l-a lovit din nou pe el. Dup-aia s-a dus în spălătoria de la subsol; el nu schimbase codurile de acces. Și-a spălat hainele, s-a curățat și a plecat. A aruncat levierul în râu.

- Bună treabă. Laboratorul are hainele?

- Da. L-am lăsat pe băiat să se ducă acolo. Ne-am dat seama amândoi de implicarea ei, dar el e cel care și-a imaginat-o cu levierul în aer.

Se întrerupse o clipă și, știind că mai urma ceva, Eve așteptă.

- Nu mai e o prospectură, Dallas. Mă rog, e genul care probabil o să fie mereu începător, dar înțelegi la ce mă refer. Și-a câștigat șansa de a deveni detectiv.

Ea promise să ia în calcul recomandarea și, deși concluzia lui Baxter era puțin înaintea programării, nu-l putea contrazice.

- După un an. Dacă vrea, poate să dea examenul atunci. Asta o să-i dea timp să câștige mai multă experiență și să studieze. Spune-i asta. Te-ai descurcat bine cu el, Baxter.

- E bun, șefa. Mi s-a părut o povară când mi l-ai aruncat în brațe, dar e de aur. Apreciez.

- Pregătește-l, îl avertiză ea. Examenul nu-i pentru molâi.

- O fi el un drăguț, dar nu-i molâu.

Când intrară în țarc, lucrurile erau deja în toi. Îi făcu semn lui Peabody și se îndreptă spre biroul ei, mergând țintă la mașinăria de făcut sendvișuri și cafea.

- Morris confirmă că gâtul rupt e cauza morții. Nu există răni de autoapărare. Zgârieturile pe care le are sunt... cel mai probabil... urmarea loviturii, a dosului de palmă. I-a sucit gâtul cu mâna.

Prins în capcană

- Un mare „Au“.

- Nu cred c-a simțit prea multe. La început a amestecat-o cu electroșocul... cu foarte mare grijă, se pare... o undă ușoară de șoc pe claviculă.

- Ca o ambuscadă, de la spate.

- Da, și pun pariu că fibrele de pe pantalonii ei și cele pe care Morris le-a scos din podul palmei ei drepte sunt din interiorul unei mașini folosite pentru transportarea ei. O să desfășor planșa și agenda. Tu ce-ai găsit?

- McNab s-a apucat deja să caute în telefon. Divizia de Detectare Electronică așteaptă acceptul pentru restul electronicelelor. Carmichael și Santiago fac căutările... Ofițer Carmichael e pe teren. Analizăm și verigheta și ceasul și am mers mai departe, contactându-l pe soțul ei în legătură cu cerceii. Purta doi cercei în formă de inimioară, pe care i-i dăduseră copiii de Ziua Femeii. Sper să-i putem găsi. Cam asta e... Oricum, am putea avea noroc dacă ucigașul vrea să le ipotecheze sau să le vândă.

- Nu sunt profesioniști, așa că nu e exclus.

- Am început cercetarea situațiilor financiare ale victimei și soțului. Amândoi au asigurări de viață serioase, dar sunt cum-pătați. El face mult mai mulți bani decât ea, dar nici ea nu stătea rău. Au investiții cu risc scăzut, de genul celor pe termen lung, și au deja fonduri pentru colegiu puse deoparte pentru copii.

Scoase carnețelul și-l răsfoi pentru a-și reîmprospăta informațiile.

- Dețin apartamentul și au o ipotecă pe o casă din Long Island, în Oyster Bay. Un vehicul... stil de familie, ultimul model, dar nu tipător. Ceva obiecte de artă și bijuterii. Dickenson și Grimes au început firma în urmă cu unsprezece ani și, în timp, i-au luat pe ceilalți parteneri. Au o reputație bună. Victima muncea pentru „Brewer și compania“ cam de tot atâta vreme; a avansat și și-a luat concediu de maternitate pentru fiecare copil. Bona e la ei de când a venit pe lume primul copil. Am datele ei de contact.

- Bine, o să vorbim mai târziu cu ea, cu colegii victimei și cu partenerii.

- Sunt unii clienți care se intersectează cu amândoi, și am câțiva care au beneficiat de serviciile firmei martorului.

- Dă-i drumul, apoi o să vedem ce-i cu potrivelile astea.

Se uită în jos când primi un semnal pe unitatea ei.

- Este mandatul.

Comandă să se printeze și citi fișierul atașat.

- Yung zice că familia se îndreaptă spre ea. Dă-i lui Carmichael mandatul și zi-le să se apuce de treabă. Pregătește-te să... domnule!

Își îndreaptă umerii când comandantul Whitney apărură în pragul ușii. Se așteptase să apară repede la ușa ei, dar i-ar fi plăcut s-o cheme în biroul lui și să-i dea timp să se pregătească.

- Am fost informat că a fost omorâtă cumnata judecătoarei Yung.

- Da, domnule. Tocmai am venit de pe teren. N-am scris încă raportul inițial deoarece aștept niște rezultate de la laborator.

- Fă-mi rezumatul.

- Peabody, dă-i drumul.

- Domnule comandant, începu ea și îi dădu raportul verbal.

Bărbatul impozant, care părea și mai solid în comparație cu biroul ei mic, se îndreaptă spre fereastra micuță, ca să se uite afară, la dimineața tristă, cu o expresie serioasă.

- Nu-l bănuiești pe soț?

- Îl bănuiesc pe soț, îi spuse Eve, dar ne ocupăm de el pe parcurs. Atât el, cât și judecătoarea au fost cooperanți. Carmichael și Santiago se duc la locuința victimei ca să facă o căutare, iar cei de la DDE verifică electronicele. McNab se ocupă deja de telefonul soțului. Se pare că a fost prinsă de o persoană sau de mai multe, necunoscute, din motive încă nedeterminate. Însă n-a fost la întâmplare, n-a fost un jaf și nu avem nici o dovadă care să indice că judecătoarea Yung are vreo legătură cu fapta. O să mă ocup cu mai multă atenție de martor și de partenerii lui, o să aflu la ce lucra victima, sau la ce a lucrat în ultima vreme și care erau clienții ei.

El dădu din cap afirmativ și se întoarse din nou spre ea.

- Soția fratelui unui judecător important; presa o să se agite. O să-l pun pe purtătorul de cuvânt să facă o declarație, ca să mai scutești niște timp.

- Mulțumesc, domnule.

- O cunosc pe Yung, la fel ca majoritatea. Ar trebui să știi că ea, soțul ei, șeful Tibble și soția lui sunt prieteni.

- Am înțeles.

Prins în capcană

- Ține-mă la curent.

- Da, domnule.

În clipa în care plecă, ea deschise agenda crimei, apoi aranjă planșa și puse fotografia Martei Dickenson în centru. Revizui din nou cronologia faptelor, parcurse interviul cu martorii, apoi cu soțul. Pentru o clipă, studie copiile pe care le făcuse după înregistrările de la locul crimei. Picături de sânge pe folie, medită ea. Curățire neglijentă a locului faptei. Înșfăcare rapidă... bine sincronizată. Metoda crimei, rapidă și brutală. Antrenat, își zise din nou, dar nu profesionist. Așadar, cine angajase sau avea pe statele de plată câteva brute antrenate - bătauși, securitate, scandalagii - care n-ar fi dat înapoi de la a rupe gâtul unei femei lipsite de apărare? Începi cu „de ce“, medită ea în timp ce își strângea lucrurile.

Videotelefonul îi atrase din nou atenția.

- Dallas?

- Locotenente, zise Harpo, iar capul ei cu păr țepos apăru pe ecran. M-am gândit să-ți dau o mică informație despre fibrele acelea.

- Le-ai identificat?

- Oferă-mi o provocare data viitoare. Mochetă din interiorul unei Maxima Cargo, Mini Zip sau 4X Land Cruiser. Culoarea e un albastru-închis, și, în varianta standard, vine împreună cu nuanța indigo la exterior, dar se poate și comanda special. General Motors a introdus culoarea anul trecut, deci modelul de fabricație e ori din 1959 ori din 1960, dar fibrele sunt acoperite cu material de etanșare din fabrică, deci vehiculul nu prea a fost utilizat.

- Bine și rapid, Harpo.

- După cum am zis, n-a fost o provocare. Cele de la morgă se potrivesc; cele cu urme de sânge. Am verificat cu cei de la laborator, așa că-ți pot spune că sângele de pe folie și cel de pe fibre e al victimei tale.

- Bună treabă.

- Mulți dintre noi au depus mărturie în fața judecătoarei Yung. Deci... o să trimit rapoartele.

- Mda. Mersi, Harpo.

- Facem ce putem, spuse ea. Eu îmi dau silința.

Eve nu putu decât să fie de acord.

- Peabody, zise ea în timp ce se ridică.

Peabody își luă haina și alergă s-o prindă din urmă.

- McNab a terminat cu telefonul. Totul se potrivește cu mărturia lui Dickenson. A sunat victima, care i-a zis că lucrează până târziu... au vorbit despre copii și chestii domestice. L-a sunat din nou puțin după ora zece ca să-i spună că se îndrepta spre casă. El a insistat să ia mașina de serviciu, dar ea a refuzat, așa cum a zis el. A mai spus că își aducea de lucru pentru acasă, dar o lăsa pentru dimineață... că aranjase să poată munci acasă până la prânz.

- Asta a uitat să ne spună.

- McNab ne trimite o copie cu toate convorbirile. Zice că se vede clar că victima își ia pe ea haina, fularul, chiar și o pălărie și mănuși în timp ce vorbea cu soțul. Videotelefonul era pe birou. McNab spune că ea avea geanta descrisă de Yung și o servietă roșie cu bretea de umăr. Verigheta, ceasul și cerceii în formă de inimioară.

- Bine.

McNab era omul lui Peabody, dar acest lucru nu-i afecta munca.

- Au vorbit vreo trei minute, iar ea i-a spus s-o aștepte cu un pahar mare de vin, și poate că avea să fie norocos în seara aceea. El a glumit că poate norocul era de partea ei. E trist. Pur și simplu, e trist.

- Tristețea nu face parte din ecuație acum, zise Eve în timp ce ieșeau din lift și intrau în parcare. Convorbirea susține povestea soțului și ne oferă și o imagine a relației lor. Adăugând la asta discuția inițială, reacția lui și starea lor financiară, el pare curat. Doar dacă nu cumva aflăm că avea o amantă, pentru că, altfel, nu avea motive să facă așa ceva.

Urcă la volan.

- Am vorbit cu Harpo. Trebuie să verificăm mașini de marfă, mașini mici și mașini de teren, cu mochete albastru-închis. Ori 1959, ori 1960.

- E o informație bună.

- Oricum, e o informație. Sângele de pe folia de protecție și cel de pe fibre e al victimei. Deci avem confirmarea că a fost

înșfăcăta, aruncată într-o mașină, transportată, dusă înăuntru și omorâtă. Haina, căciula, mănușile, fularul și bijuteriile i-au fost luate, iar ea a fost aruncată afară.

- O să fac o verificare, să văd dacă vreuna dintre persoanele pe care le avem pe lista de suspecti are o mașină care se potrivește descrierii.

- Hai să aflăm ce își luase de muncă acasă, și dacă putem afla și de ce.

Știind ce avea de făcut, Peabody își scoase tableta în timp ce Eve ieși din parcare. Lucrurile trebuiau luate pe rând.

- Sylvester Gibbons este șeful ei direct. Dacă nu mă înșel, ea lucra într-un departament care face audituri independente. Afaceri, corporații, fonduri mutuale.

- Audit. Asta se face când se caută lucruri care sunt în ne-regulă.

- Așa cred. Sau ca să se asigure că totul e în regulă.

- Lucruri care sunt în neregulă, repetă Eve. Poți să denaturezi un audit sau cel puțin să-l amâni... dacă omori auditorul.

- E destul de dur și de extrem, iar dacă cifrele sunt măsluite, acest lucru oricum va ieși la iveală, nu-i așa?

- Poate că au nevoie de timp ca să îndrepte lucrurile. Prinzi auditorul, afli ce știe, ce-a înregistrat, cu cine-a vorbit. Iei informațiile, îl omori și încenezi un jaf. Acum ai timp să îndrepti cifrele sau, dacă ai băgat mâna în borcanul cu dulceață, să pui banii la loc. Dacă totul merge bine, lumea va crede că Marta a avut ghinion. Nu se apucă nimeni să cerceteze ce făcea ea. Am putea să le-o luăm înainte. Ia legătura cu judecătoarea Yung.

- Acum?

- Lovitură surpriză. Nimeni n-o să vrea să dea poliției documentele clientului. Avem nevoie de mandat, unul care să ne lase să ne băgăm nasul în toată activitatea victimei, în ultimele luni. Yung o să înlesnească lucrurile, scutindu-ne de timp pierdut.

- E ca și cum ai avea judecătorul la degetul mic. Nu mă refer la mită, ci la oportunitate.

- Mda. Nu-i da mai multe informații decât e necesar. Vrem să acoperim totul. Știi care e procedura.

- N-am mai avut de-a face cu o judecătoare până acum. Și asta e puțin ciudat. Sau inconfortabil, din punct de vedere sexual.

- Fă rost de mandat, Peabody.

Eve își spuse că și ea avea un atu. Era măritată cu un tocilar. Vorbea în limbajul lui, și îl vorbea foarte fluent. Se uită după un loc de parcare și se gândi că avea o zi norocoasă, pentru că găsisese unul în curbă, la numai o stradă și jumătate distanță de clădirea de birouri în care lucra victima.

- Judecătoarea zice că o să facă rost de mandat, raportă Peabody, dar s-ar putea să fie nevoie de ceva timp. E o chestiune delicată, probleme legate de confidențialitate. Dacă putem aduce o dovadă solidă că victima a fost omorâtă din cauza muncii ei, va merge mai ușor.

- S-ar putea să avem o dovadă, dacă vom căuta la ea la serviciu.

Se așteptase la așa ceva. Cel puțin, roțile se învârteau.

Cerul începu să scuipe o lapoviță urâtă și rece, care îi făcu pe trecători să grăbească pasul. În câteva secunde, un vânzător ambulant cu spirit întreprinzător opri pe stradă cu un cărucior, îl deschise și scoase la iveală o încărcătură de umbrele de trei ori mai scumpe decât de obicei. În câteva clipe se trezi asaltat de mulțime.

- Nu mi-ar strica una de-alea, murmură Peabody.

- Ține-te tare.

- De ce nu ninge pur și simplu? Măcar zăpada e drăguță.

- Până când se înnegrește.

Eve își băgă mâinile în buzunare ca să se încălzească și parcurse mai repede ultima jumătate a străzii. Împinse ușile ce dădeau în hol, își scutură capul ca un câine, împrăștiind câțiva stropi reci în jur. Îi arătă legitimația unui bărbat care asigura paza clădirii.

- Brewer, Kyle și Martini.

- Etajul cinci. E în legătură cu doamna Dickenson? Am auzit știrea înainte să vin.

- Da, e în legătură cu doamna Dickenson.

- Deci e adevărat, zise el, după care strânse din buze și clătină din cap. Speram să fie o greșeală, știți? Era o femeie bună; întotdeauna saluta când intra.

- Nu erați de serviciu aseară?

- Am ieșit la patru și jumătate. Ea s-a delogat la zece și opt minute. Am verificat evidențele când am venit, din cauza știrii.

- Obișnuia des să lucreze până târziu?

- N-aș spune des, dar se întâmpla uneori. Toți angajații fac asta, mai ales în perioada plății impozitelor, zise el. Ar putea la fel de bine să locuiască aici.

- A venit cineva aici și a întrebat de ea?

- Nu la mine. Adică, primește oameni, clienți și pe oricine vine și întreabă de ea și de firmă. Cine vine trebuie să se înregistreze.

- E vreo problemă dacă ne arătați evidențele din ultima săptămână?

- Nu văd nici o problemă.

- Ce-ar fi să ne faceți o copie, pentru dosarele noastre?

De data aceasta, el își schimbă greutatea de pe un picior pe altul.

- Aș vrea să cer voie șefului pentru asta. Dacă mergeți sus, puteți să vă opriți pe aici la ieșire. Cred că va fi de acord, ținând cont de ce se întâmplă.

- E bine și așa. Mulțumim.

- Era o femeie bună, zise el din nou. I-am cunoscut soțul și pe copii. Veneau din când în când s-o ia de aici. Frumoasă familie. E mare păcat, asta e. Mare păcat. Primul grup de lifturi, pe dreapta. O să vorbesc cu șeful meu.

- Mulțumim din nou, zise ea și apoi se întoarse spre Peabody. Verifică, te rog, cu ofițer Carmichael dacă a găsit ceva.

- Dacă știe tipul de la pază, știe tot biroul, sublinie Peabody.

- Mda, s-a dus elementul surpriză.

- Ceea ce face ca totul să fie mai ușor.

Nu chiar, își zise Eve când ușile liftului se deschiseră. Auzi pe cineva plângând; sunetul era înfundat în spatele unei uși închise. Doi oameni - un bărbat și o femeie - stăteau în spatele biroului de la recepție și se țineau în brațe. Nimeni nu era în holul solemn - și plictisitor - vopsit în crem și maro. Femeia se îndepărtă și făcu un efort evident ca să se stăpânească.

- Îmi pare foarte rău, toate întâlnirile sunt anulate pentru azi. A avut loc un deces în familia noastră.

- Știu, zise Eve și scoase legitimația.

- Ați venit în legătură că Marta.
- Locotenent Dallas și detectiv Peabody. Suntem aici să investigăm moartea ei. Trebuie să vorbim cu Sylvester Gibbons.
- Sigur. Da, spuse ea și scoase niște șervețele dintr-un suport. Marcus?
- Mă duc să-l chem, imediat.
- Bărbatul plecă repede.
- Vreți să luați loc? Cafea? Adică, doriți niște cafea?
- Nu. Cât de bine o cunoșteți pe doamna Dickenson?
- Foarte bine. Cred că foarte bine, răspunse ea și își șterse ochii. Am... am făcut un curs împreună, de două ori pe săptămână. Și vorbeam în fiecare zi, adică munceam împreună. Nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat! Ea e atentă, și locuia într-o zonă bună. Nu s-ar fi luptat și nu s-ar fi certat cu un hoț.
- Lacrimile îi umplură din nou ochii.
- Nu trebuiau să-i facă rău.
- A întrebat cineva de ea?
- Nu.
- Au fost probleme între ea și cineva din birou, cineva din firmă?
- Nu. Aș fi știut, pentru că auzi tot ce se întâmplă în firmă. E o companie bună. Ne înțelegem bine cu toții.
- Nimeni nu se înțelege bine cu toată lumea, dar Eve lăasă de la ea.
- Dar a fost vreo problemă cu vreun client, vreo plângere?
- Aș fi știut. Poate. Nu știu.
- Oamenilor nu le place să li se facă audit. A făcut cineva probleme în legătură cu asta, cu munca pe care ea o făcea?
- Chestii legale? Nu înțeleg. A fost jefuită, așa că...
- E rutina, spuse Eve. Trebuie să urmărim orice pistă.
- Sigur. Sigur. Îmi pare rău. Sunt supărată.
- Se înecă încercând să vorbească și scoase alte șervețele curate.
- Am ajuns să fim bune prietene datorită cursului pe care l-am făcut.
- V-a vorbit despre munca ei, despre audit?
- Marta n-ar fi bârfit despre audit. Nu este profesional. Iar dacă ar fi bârfit, probabil că ar fi făcut-o cu mine. Devii, mă rog, mai flexibil, când muncești cot la cot împreună cu cineva. Și, uneori,

mergeam să bem ceva după... ca o recompensă. Vorbeam despre copii, haine și chestii din astea. Bărbați... soți, zise ea și zâmbi ușor. Nici una din noi nu voia să discute despre slujbă când nu eram la birou.

- Bine.

- Eu... ah, Sly!

Spuse silaba pe un ton văicărit, apoi se lăsă într-un scaun și își acoperi fața cu palmele.

- Nat!

Un bărbat subțire, cu părul blond vâlvoi și cu ochi albaștri dădu ocol biroului de la recepție și o mângâie pe femeie pe umăr.

- Nu vrei să te duci acasă?

- Vreau să rămân, să ajut. N-am putut da de toți care aveau programare. Am nevoie doar de... câteva minute.

Se ridică și se îndepărtă repede.

- O să fie nevoie de mai mult, spuse el și își trecu istovită mâna peste față, apoi se întoarse spre Eve și Peabody. Locotenent Dallas?

- Domnul Gibbons?

- Da. Nu suntem deloc bine în dimineața asta. Marta... zise el și clătină din cap. Ar trebui să mergem la mine în birou. Mișcărilor lui erau nesigure, ca și cum nu-și putea controla bine picioarele. Le conduse într-o zonă de birouri cu pereți despărțitori - și mai multe lacrimi, și mai multe bocete -, și apoi pe un hol scurt, în care ușile birourilor erau închise.

- Biroul Martei... Se opri și se uită la ușa închisă. Vreți să-l vedeți?

- O să vrem, da. Aș dori să discut cu dumneavoastră mai întâi. Ușa e securizată?

- A încuiat-o când a plecat; așa e regula. Eu am descuiat-o când am venit, după ce am auzit... Să văd dacă e ceva... Sincer, nu știu de ce. Am încuiat-o din nou.

Trecură pe lângă o zonă de relaxare, unde câțiva oameni stăteau jos și vorbeau în șoaptă, și ajunseră la capătul holului. Biroul lui Gibbons ocupa un colț, cum se întâmpla de obicei în cazul directorilor. Lui Eve i se păru minimalist, eficient și înspăimântător de organizat. Pe biroul lui erau două computere, două ecrane tactile, mai multe dosare frumos așezate unul peste altul, o pădure de creioane letal de ascuțite, în mai multe culori,

și un cadru de fotografie împărțit în trei cu poze ale unei femei grăsuțe, zâmbitoare, ale unui băiat care zâmbea și ale unui câine foarte urât.

- Vă rog, luați loc. Eu... cafea. Să vă aduc niște cafea.

- E în regulă. Nu vrem.

- Nu-i nici un deranj. Tocmai voiam să iau pentru mine niște cafea, zise el vag. Eram în camera de relaxare, încercam să... mă relaxez, cred. Nu suntem un departament mare și alcătuim o... mă rog... o firmă unită. Toți cei de aici se cunosc, interacționează, se poate spune. Noi... noi avem o echipă de softball și sărbătorim zilele de naștere în camera de relaxare. Ziua Martei a fost luna trecută. Am mâncat tort. Of, Doamne. E vina mea. Totul e din vina mea.

- Cum așa?

- I-am spus să stea peste program. Am fost strămtorați săptămâna asta pentru că doi dintre auditorii noștri sunt la un congres. Trebuie să se întoarcă, dar a fost un accident... un accident de mașină. Unul și-a rupt un picior, iar celălalt e în comă. A fost, adică. Tocmai am primit vești că și-a revenit, dar l-au băgat din nou în comă indusă, nu știu de ce. Nu are probleme la creier, dar are coastele rupte și are nevoie de mai multe analize și... Îmi pare rău. Nu de-asta sunteți aici.

- Când i-ați spus Martei să stea peste program?

- Ieri. Ieri dimineață, după ce am vorbit cu Jim, cel cu piciorul rupt. Nu se pot întoarce. Sunt în Vegas, la un congres. V-am spus asta. Îmi pare rău. Nu se pot întoarce câteva zile, cel puțin, și aveam audituri care așteptau. I-am spus Martei să le țină locul. Și eu am stat până la opt, dar apoi m-am dus acasă. Marta era încă aici. A zis: „Mersi pentru cină, Sly“. Comandasem niște mâncare pe la șase. Pentru mine, Marta și Lorraine.

- Lorraine?

- Lorraine Wilkie. Ea și Marta lucrau peste program. Eu și cu Lorraine am plecat în același timp, dar îi dădusem Martei cea mai mare parte din muncă. Era cea mai bună dintre toți. Nu știam că va sta atât de mult. Ar fi trebuit să-i spun să plece când am plecat și eu. Ar fi trebuit să-i chem un taxi. Dacă aș fi făcut-o, acum ar fi fost bine.

- La ce lucra?

- La mai multe lucruri.

El își scoase videotelefonul din buzunar când acesta sună, se uită la ecran și apăsă butonul de ignorare.

- Îmi pare rău, poate să aștepte. Marta termina un audit al ei și tocmai începuse altul. Și i-am mai dat încă trei... unul atribuit lui Jim, iar celelalte, lui Chaz. Și am rugat-o să verifice și munca unui om aflat în perioada de probă.

- Marta ar fi spus cuiva despre acestea... detalii, adică... nume...

- Nu. Informațiile sunt strict confidențiale.

- Va trebui să vedem la ce lucra. Trebuie să-mi dați accesul la dosarele ei.

- Eu... nu înțeleg, spuse el și își ridică mâinile, cu palmele în sus, ca un om care face o rugămintă. Aș face orice ca să ajut, dar nu vă pot da acces la materialele confidențiale. Nu înțeleg.

- Domnule Gibbons, avem motive să credem că Marta nu a fost victima unei tâlhării, ci că a fost răpită când a ieșit din birou, fiind transportată într-o altă locație, unde a fost omorâtă. Servieta i-a fost furată. Aceasta ar fi putut conține cel puțin o parte din munca ei, o parte din dosare.

El își lăsă mâinile în jos și se holbă la ea.

- Nu înțeleg ce spuneți. Nu vă înțeleg.

- Avem motive să credem că Marta Dickenson a fost o țintă anume și că ea ar fi fost omorâtă din cauza muncii ei.

El se lăsă să cadă pe scaun.

- Au zis... la știri... că a fost un jaf.

- Și cred că o să zică în continuare asta, pentru o vreme. Eu vă spun că n-a fost așa și vă mai spun că trebuie să țineți secretă informația. Cine știa că lucra peste program aseară?

- Eu... Lorraine; Josie, secretara Martei; secretara lui Lorraine. Șeful meu...

Cu capul ușor aplecat, își trecea mâinile prin păr, fără să-și dea seama ce face.

- Doamne! Doamne! Oricine putea să fi știut. Nu era un secret.

- Cei de la curățenie, de la administrație, de la pază?

- Da, mă rog, echipa a venit să facă curat în timp ce lucram.

Iar cei de la pază au nevoie de logare și delogare. Nu înțeleg, repetă el.

- Înțelegeți că avem nevoie să vedem la ce lucra.

- Eu... trebuie să vorbesc cu cei de la Juridic. Dacă aș putea, vă jur că v-aș da totul, orice. A fost prietena mea. Credeți că cineva a omorât-o din cauza unui audit?

- E o teorie.

- Nu înțeleg cum s-ar fi putut întâmpla așa ceva.

Începu să-și frece degetele de frunte, înainte și înapoi, de mai multe ori.

- Vorbiți cu avocatul. Spuneți-i că un mandat e pe drum. O să-l obținem. Judecătoarea Yung se va ocupa de asta.

- Sper asta, și repede, zise el și se ridică. Cred că vă înșelați, dar dacă e posibil să fie așa... dacă... vreau să primiți tot ce aveți nevoie. Era prietena mea, repetă el. Din vina mea ea a fost aici, la muncă. Nu știu cum i-aș putea spune lui Denzel... E vina mea, orice s-ar fi întâmplat. E vina mea.

- Nu este, spuse Eve pe un ton plat pentru că el avea nevoie să audă așa ceva. E vina celui care a omorât-o.

CAPITOLUL 4

Gibbons îi permise lui Eve accesul în biroul Martei, apoi, așa cum i se ceruse, se duse să o cheme pe secretară. Deși mai mic decât al șefului ei, biroul Martei părea la fel de organizat și de eficient. Își pusese amprenta asupra lui, medită Eve uitându-se la fotografiile cu familia, la suportul pentru pix și la creionul strâmb care era, probabil, opera unui copil sau a unui adult lipsit de talent. Un gen de plantă luxuriantă verde, cu frunze mari, era așezată la fereastră. Eve observă notița lipită în fața unui aparat de făcut sendvișuri.

- Două kilograme.

- Ca să-i aducă aminte că voia să slăbească înainte de a mânca ceva ce putea s-o îngrășe. Tu n-a trebuit niciodată să ai grijă la siluetă, adăugă Peabody. Când o faci, folosești tot felul de șmecherii și subterfugii.

- Îi plăcea munca ei, după toate mărturiile, dar asta nu era ca a doua casă, așa cum arată alte birouri. L-a făcut să fie confortabil, însă nu are multe lucruri personale. Fotografiile, creionul și cam atât.

Eve realizează că ea avea mai multe obiecte în spațiul ei mai mic de la sediul central. Chestii mici... greutatea pentru hârtii, mai mult ca să aibă ceva pe care să apuce și cu care să se joace; colantul cu model de vitraliu de pe geamul micuț, doar pentru că-i plăcea să-l vadă acolo; prostia de pistol vorbitor pe care i-l dăruise Peabody, pentru că o făcea să râdă. Avusese odată o plantă, dar de când aproape o omorâse pentru că o neglijase, renunțase la ea.

Eve se întoarce spre videotelefonul de pe birou și comandă o reluare a zilei de ieri. Lucruri tipice pentru birou, nimic ce ieșea

în evidență. Câteva convorbiri cu clienții, pe care și le notă, alta cu Legislativul în legătură cu o problemă spinoasă pe care Eve nu o pricepu, una cu dădaca, căreia îi spusese că va întârzia, rugând-o să rămână să-l ajute pe Denzel cu cina pentru copii și ultimele două cu soțul ei. În timp ce acesta se închise, își ridică privirea și văzu chipul palid și răvășit de lacrimi al femeii care stătea în prag.

- Am auzit vocea ei. Am crezut... Când am auzit vocea ei.

- Josie Oslo?

- Da. Da, eu sunt Josie. Sunt secretara Martei.

- Locotenent Dallas, detectiv Peabody. Vă rog să luați loc. Trebuie să vă punem câteva întrebări.

- Nu auzisem, înainte să vin la serviciu. Niciodată nu dau drumul la televizor dimineața. N-am timp. Când am ajuns aici, Lorraine... doamna Wilkie... plângea. Apoi a început toată lumea să plângă. Nimeni nu știa ce să facă.

Se uită în jur, într-o încercare neajutorată de a căuta ceva, lucru care o făcu să-și ducă mâna la gură.

- Sly... domnul Gibbons a întârziat puțin. A încercat să-l sune pe soțul Martei, dar nu i-a răspuns nimeni și a încercat să dea de cineva de la poliție, dar nu i-au spus nimic, absolut nimic. Apoi a zis că ar trebui să anulăm toate programările pentru astăzi și mâine. Că ne putem duce acasă. Nu s-a dus nimeni, cel puțin nu încă.

- E bine să fii în preajma oamenilor care au cunoscut-o, spuse Peabody și o conduse pe Josie cu blândețe spre un scaun.

- Așa cred. Când am auzit vocea ei, am crezut... Văd că m-am înșelat. Am încercat să le spun la toți că trebuie să fie o greșeală, dar n-a fost.

- Nu. Îmi pare rău, nu-i nici o greșeală, zise Eve și se rezemă de birou. De când sunteți secretara Martei?

- De circa doi ani. Am venit aici imediat după facultate. Urmez cursurile de master la seral.

- Au fost probleme în ultima vreme?

- S-a stricat imprimanta Martei, dar am reparat-o.

- Ceva ieșit din comun, o lămură Eve.

- Nu, nu cred. Nu-i adevărat! Am uitat. Jim și Chaz au avut accident, un accident de mașină în Las Vegas. S-au dus la un

congres acolo și trebuiau să se întoarcă ieri, dar erau într-un taxi care a fost lovit de o altă mașină, iar Chaz... adică domnul Parzarri... și domnul Arnold au fost răniți. De aceea Sly a trebuit să le dea Martei și lui Lorraine mai mult de muncă. De aceea Marta lucra peste program.

- Ca secretară a ei, știți la ce lucra. Țineți o evidență a contactelor ei, a întâlnirilor?

- Da, sigur că da.

- În ultima vreme, a avut probleme cu cineva sau discuții supărătoare sau mai puțin obișnuite?

Josie răspunse repede:

- Nu.

- Josie.

Eve vorbi îndeajuns de apăsător ca să-o facă pe femele să se uite din nou la ea.

- Trebuie să ne spui.

- Marta a zis că nu trebuie să spun nimic.

- Asta a fost înainte.

Peabody se așeză lângă ea.

- Vrei să-o ajuți pe Marta, să faci ce e mai bine pentru ea și pentru familia ei.

- Da. Chiar vreau. N-a vrut să-l supere pe Sly și a zis că o să se ocupe ea de asta.

- Să se ocupe de ce? vru Eve să știe.

- A fost doar... doamna Mobsley. Ăăă... Marta se ocupa de auditul contului ei pentru că administratorul i-a cerut asta. Marta își făcea doar meseria, dar doamna Mobsley a fost foarte supărată, chiar vehementă în legătură cu asta. A zis că sunt banii ei, că nu-i permitea nici unui contabil să-i facă zile fripte; astea au fost cuvintele ei. A spus că Martei îi va părea rău dacă nu făcea ce voia ea.

- Și ce voia?

- Cred că voia ca Marta să... știți, să schimbe niște cifre, ca totul să pară în regulă. Dar n-ar trebui să vorbesc despre conturi și oameni.

- Obstrucționați accesul poliției la informație și e posibil să fiți acuzată de infracțiune, îi reaminti Eve.

- Am ajutat la adunarea cifrelor, la căutarea informațiilor și... mă rog, doamna Mobsley cam trișa. Lua fonduri pe care nu trebuia să le ia și ascundea lucrul ăsta, așa că păreau cheltuieli în regulă. Iar administratorul este clientul nostru, așa că Marta a trebuit să îi dea un raport curat. Marta i-a spus că dacă o mai hărțuia, va trebui să sesizeze administratorul și Curtea. Atunci, doamna Mobsley s-a înfuriat foarte tare. Marta mi-a spus să intru și să închid ușa și mi-a povestit... auzisem câte ceva, oricum... dar mi-a zis că, din moment ce ajutam la audit, trebuia să știu. Și mi-a spus că trebuia s-o ajut imediat în cazul în care doamna Mobsley sau oricine altcineva mă contacta în legătură cu auditul sau încerca să facă în vreun fel presiuni asupra mea.

- Și a încercat cineva?

- Nu. Oameni ca doamna Mobsley nu bagă în seamă secreta-rele, așa cred. Trebuia să-i spun ei... doamnei Mobsley... dacă lua din nou legătura cu biroul, că Marta nu era disponibilă, dar să înregistrez convorbirea și tot ce spunea. Dacă aceasta nu se oprea, ea avea de gând să-i spună lui Sly și urma să informeze administratorul.

- Aveți numele complet și datele de contact ale doamnei Mobsley?

- Da, sigur. Candida Mobsley. Vă pot da adresa... adresele, se corectă Josie. Și a administratorului. Să-i spun lui Sly? Credeți că ar trebui să-i spun?

- Da, dar deocamdată povestiți-mi despre ziua de ieri. Mobsley a încercat s-o contacteze pe Marta?

- Ieri nu. Am fost așa de ocupați și de supărați din cauza accidentului... Marta s-a ocupat de trei audituri, iar două dintre ele erau abia începute. Am stat până târziu ca s-o ajut, dar mi-a spus să mă duc acasă, pe la opt, cred. M-am dus. Eram foarte obosită. Colega mea de apartament se despărțise de un tip, așa că am stat împreună câteva ore.

- Bine. Dați-i detectivului Peabody informația aceasta și spuneți-i lui Lorraine Wilkie să intre.

- Bine, zise Josie și se ridică. Vreau să vă spun că a fost o șefă nemaipomenită. A fost pasionată de muncă și m-a învățat multe. Peabody așteptă ca Josie să iasă.

Prins în capcană

- Candida Mobsley apare în toată presa. A fost de nenumărate ori la reabilitare pentru chestii ilegale și/sau abuz de alcool, iar asta e scuza folosită când lovește câte o mașină, pocnește o rivală, distruge o cameră de hotel sau altele. Călătorește mult. Bani la a treia sau a patra generație, pe care îi toacă imediat, cât de repede poate.

- Și de unde știi toate astea?

- Uneori îmi place să urmăresc bârfele și emisiunile cu vedete, împreună cu McNab. E amuzant. A fost logodită de nu știu câte ori și a fost măritată circa cinci minute, după o nuntă de multe milioane pe un domeniu privat din South Sea Island. Au zis că numai rochia ei a costat...

- Nu-mi pasă.

- Scuze, m-am lăsat dusă de val. Ce vreau să spun e că e foarte bogată, foarte răsfățată și a dat dovadă de un comportament violent în trecut.

- Cineva numai bun care să-și permită să angajeze un ucigaș destul de neglijent din cauza unei contabile pe care era supărată.

- Mda, putea s-o facă. În plus, se întâlnea cu unii indivizi mai duri, în urmă cu câțiva ani. Genul care știau cum să angajeze un ucigaș destul de neglijent.

- Bine, fă rost de informații și o să discutăm cu ea. Ce-ar fi să te duci jos și să vezi dacă tipul de la pază are copia înregistrărilor pentru noi. Dacă nu, poți încerca să presezi puțin.

- Îmi place slujba asta.

Bucuroasă de perspectiva de a interoga persoane bogate și faimoase, Peabody ieși chiar în clipa în care o altă femeie intra pe ușă. În timp ce Josie era o tânără slabă de înger și fragilă, îmbrăcată după ultima modă, Lorraine era cioplită ca un creion bine ascuțit. Subțire și colțuroasă, cu părul de culoarea oțelului, tuns scurt, purta pantaloni în stil masculin, de un albastru-închis și o cămașă albă apretată. În ciuda ochilor ei roșii de plâns, aceștia erau uscați și calmi în timp ce o măsura din priviri pe Eve.

- Vă ocupați de găsirea celui care i-a făcut asta Martei?

- Sunt anchetator principal.

Lorraine dădu din cap scurt în timp ce intră.

- Păreți capabilă.

Se așează picior peste picior și își puse mâinile una peste alta în poală.

- Ce doriți de la mine?

Eve trecu în revistă aspectele principale. Colega Martei părea că nu știa despre problema legată de Mobsley. Pe lângă acest lucru, nu era așa de ușor de manipulat să divulge informații despre audit, cum fusese secretara cea fragilă.

- Noi ne ocupăm aici cu lucruri delicate. Avem obligația de a păstra confidențialitatea în privința lor. Și adevărul e că eu și cu Marta am lucrat la cazuri diferite. Ca regulă, nu ne intersecțăm. În caz de boală sau de încetare...

Se întrerupse și strânse pentru scurt timp din buzele subțiri.

- Mă refer la încetarea contractului... Sylvester ne desemnează pe una din noi pentru a face un audit sau a ne ocupa de un client.

- Cum e cazul accidentului din cauza căruia dumneavoastră și Marta a trebuit să preluați alte cazuri?

- Exact. Firma aceasta are o reputație, câștigată și meritată, pentru acuratețe, discreție și eficiență, iar departamentul nostru este o parte din motivul pentru care se bucură de această reputație. Evident, Chaz și Jim nu vor putea lucra timp de câteva zile, poate chiar săptămâni. Treaba pe care o aveau de făcut nu poate aștepta.

- Din cauza naturii sensibile a muncii dumneavoastră, ați fost vreodată amenințată sau hărțuită?

- În cea mai mare parte a timpului avem de-a face cu corporații și cu afaceri mari. Avocații lor poate că ne înghiontesc, dar, de obicei, sunt prea ocupați cu solicitările Curții, care dă aprobarea pentru un audit. Au existat situații, de-a lungul anilor, când un anumit individ a aflat cine se ocupa, de fapt, de cifre, și mai sunt... rareori... discuții în contradictoriu, dar mai rar o confruntare față în față aici, la birou. În acele situații, se poate presupune că există și un motiv pentru supărare și frică, zise ea și ridică din umerii osoși. În cea mai mare parte a timpului, muncim în liniște și pace, într-o atmosferă foarte plăcută.

- Și mite?

Lorraine zâmbi.

Prins în capcană

– O, nu e ceva nemaiauzit în audit ca cineva să mituiască un auditor ca să acopere lucrurile pe care auditul le-ar putea scoate la suprafață. A accepta așa ceva înseamnă riscul de a face pușcărie, sau o amendă foarte mare, pierderea licenței cu greu câștigate, încheierea contractului cu firma...

– Mita e destul de apetisantă, iar pentru unii ar putea însemna ceva.

– Poate, dar e un gest prostesc și obtuz. Cifrele nu mint, locotenente. Mai devreme sau mai târziu, se vor calcula corect și acești bani câștigați ușor și rapid se vor dovedi o alegere greșită. Marta n-ar fi făcut niciodată o astfel de alegere.

– Nu aveți nici o urmă de îndoială în această privință?

– Absolut nici una. Îi plăcea munca ei și era bine plătită pentru ea. Soțului ei îi place munca lui și e bine plătit și el. Au copii și n-ar fi riscat niciodată să-și facă de râs familia și să-și expună copiii unui scandal. Și mai presus de toate acestea? Integritate.

Pentru prima oară, vocea lui Lorraine tremură, iar ochii aceia uscați și calmi deveniră umezi.

– Îmi pare rău. Încerc să nu cad pradă emoției, dar e foarte, foarte greu.

– Înțeleg. Mi-ați fost de mare ajutor. Dacă vă mai gândiți la ceva, vă rog să mă contactați. Orice detaliu.

– Așa voi face, spuse Lorraine și se ridică. Și eu merg pe același drum, când e vreme bună. De fapt, eu și Marta mergeam de multe ori împreună. Locuiesc la doar două străzi distanță de locul în care am auzit că au găsit-o. Îmi place să merg pe jos prin oraș. Niciodată nu mi-am făcut griji că mergeam prin cartierul acela. Cartierul meu. Acum, eu... Va trece o vreme până să mă încumet să merg din nou pe jos, pe acolo.

– Încă ceva, zise Eve când Lorraine dădu să plece. Aveți vreo legătură cu sau vreo informație despre grupul WIN?

– WIN? Ca în „câștigi“? întrebă ea și strânse din buze când Eve dădu din cap afirmativ. Mi se pare cunoscut, dar nu-mi dau seama. Nu-mi amintesc dacă am făcut ceva pentru ei sau cu ei.

– Bine. Mulțumesc.

Eve continuă interogatoriile cu restul personalului, până când partenera ei se întoarse cu copia după evidența persoanelor care intraseră în clădire în acea zi. Nu era nici o mirare că

mărturiile colegilor conturau imaginea unei femei foarte plăcută de cei din jur. Nu se arată surprinsă când mandatul se împotmoli în hățișurile legale, dar ieși din clădirea de birouri convinsă că Yung urma să se descurce. În plus, avea un fir de urmat.

- O să dăm de această Candida Mobsley, dar vreau mai întâi să trec pe la locul crimei și vreau să aflu care-i treaba cu cei doi martori și să discut cu partenerii lui Whitestone. Începe să faci săpături pentru a găsi vehiculul folosit la prinderea ei.

Mașina lui Eve se îndepărtă de lângă trotuar. Până să ajungă câteva străzi mai departe, Peabody dormea cu tableta în mână. Eve îi dădu un ghiont cu cotul.

- Da! Ce-i?

- E un butic mai sus, pe stradă. Du-te și fă-ți plinul. Ia-mi orice.

- Mda, bine. Scuze. Am stat cu Mavis și gașca ei până pe la miezul nopții. M-a ajuns oboseala.

- Ia-ți un energizant, dacă ai nevoie.

Peabody își frecă fața cu palmele, căscă și se târi afară din mașină. Eve dădu o raită prin cartier și merse în direcția opusă din care bătea lapovița insistentă, spre intrarea în clădirea în care murise Marta Dickenson. Arăta bine, își zise ea, chiar și pe acea vreme groaznică. Solemnă, de modă veche și foarte, foarte nouă. Se gândi că proprietarii nu vor avea probleme prea multe ca să umple acele spații. Dacă ignorau acel mic detaliu legat de crimă.

Rămase pe loc în toilul lapoviței și închise ochii. Parchează duba sau mașina de teren - pentru că o mașină mică i se părea o idee absurdă pentru o răpire - aproape de intrarea în clădirea de birouri. Ea trebuie să iasă mai devreme sau mai târziu. Așteptarea face parte din îndeplinirea sarcinii. Camerele de supraveghere nu bat până pe trotuar. O lasă întâi să iasă. Coboară din mașină, își imaginează ea. O lasă să treacă pe lângă ei, se duc în spatele ei, o amețesc cu electroșocul, îi astupă gura și o urcă în spate în câteva secunde. Unul sare pe scaunul șoferului, celălalt în spate, lângă ea. Îi ține mâna pe gură și o țintuiește în timp ce ea se luptă sau scoate zgomote. O călătorie scurtă. Unul iese, deblochează ușa - pe o parte sau pe cealaltă - și se întoarce. O duc cu forța înăuntru. Nu durează mai mult de câteva secunde. Nu e greu de ghicit cum procedează, se gândi Eve. Pare destul de clar. Mai greu e de spus de ce.

- Locotenente!

Ea se întoarce și îl văzu pe ofițerul Carmichael, care se apropia, cu uniforma udă și cu fața rozalie de la frig.

- Am văzut-o pe detectiv Peabody în magazin. Tocmai voiam să-mi cumpăr ceva de mâncare în pauză.

- Ce-ai descoperit?

- Nu prea multe. Nimeni dintre cei cu care am vorbit n-a auzit nimic. Am găsit un posibil martor, de cealaltă parte a străzii, într-un apartament de la etajul patru, cu vedere încoace. Femeia crede că e posibil să fi văzut o dubă parcată aici noaptea trecută.

- Ce fel de dubă?

- Culoare închisă, spuse el și făcu o grimasă. Poate neagră, poate albastră, poate gri-închis. Nu știe ce mașină, ce model sau numărul ei. I se stricaseră jaluzelele și încerca să le repare, și crede că a văzut o dubă aici. Și zice că e sigură că luminile erau aprinse în apartamentul de jos. Lucrul ăsta i-a atras atenția pentru că a urmărit progresul renovărilor. S-a gândit că duba e a echipei care muncește peste program.

- La ce oră?

- În jur de nouă și jumătate, zice ea, cu o marjă de eroare de câteva minute. S-a chinuit cu jaluzelele o vreme, apoi s-a întors la concubinul ei. El dormea în fotoliu, la televizor. Am vorbit cu el prin videotelefon. Nu-și amintește nimic. Am bătut la multe uși. Într-un cartier ca ăsta, oamenii deschid polițiștilor, dar mulți dintre ei sunt plecați la ora asta. O să încercăm să dăm de ei peste câteva ore.

- E bine. Cum s-a descurcat Turney?

Carmichael zâmbi ușor.

- Nu se dă bătută.

- Ia-o cu tine și la tura următoare, dacă vrea.

Să vadă și ea, își spuse Eve. La Omucideri, ca în cea mai mare parte a muncii de polițist, se discută, se așteaptă, se pun întrebări și se face multă hârțogăraie.

Coborî treptele, rupse sigiliul și intră în apartament.

Nu era mai nimic de văzut. Totul era la fel ca înainte, cu excepția stratului subțire de praf lăsat în urmă de cei care adunaseră probe și mirosul urât de chimicale care încă plutea în aer. Criminalii nu o duseseră mai departe de prima încăpere. Prin

jaluze se vedeau luminile, dar nu se distingeau nici o mișcare, nici o activitate. Izolare fonică bună. O mulțime de oameni puteau să fi trecut pe trotuar, fără să o poată auzi țipând. I-au luat servieta, ceea ce a fost mai mult decât o demonstrație, mai mult decât o acoperire. Făcea parte din misiune. Să-i ia munca, dosarele, agenda, tableta, orice avea la ea. Femeia avea acasă doi copii. N-ar fi făcut pe eroina. Și de ce-ar fi făcut-o? Pentru niște cifre, pentru banii altcuiva? Trebuie să le fi spus tot ce doriseră să afle, dacă știa ceea ce o întrebaseră. Nu s-a opus. A crezut c-o s-o lase în pace după ce le spunea totul, după ce le dădea ce voiau; a cooperat.

- Are mai mult sens, murmură Eve în timp ce dădea târcoale încăperii. Spune-ne, dă-ne ce vrem și nu-ți facem rău.

Ea i-a crezut, pentru că alternativa era prea înspăimântătoare. Peabody intră și aduse cu ea mirosul a ceva minunat.

- Supă de pui cu tăiței și pâine cu ierburi. Le-au făcut pe loc, în fața mea. Am luat pentru amândouă, la pachet, două porții mari. Te-a găsit Carmichael?

- Mda. E posibil să avem o martoră care a văzut o dubă parcată în față, dar nu avem nici o descriere a așa-zisei dube, doar că era închisă la culoare. Fă mai multe verificări despre asta, despre transport.

Eve luă cutia pe care i-o oferi Peabody, mirosi și gustă.

- Doamne, e a naibii de bună!

- E trăsnet. Eu am început-o pe-a mea pe drum încoace. Mirosul aproape că m-a omorât. Seamănă la gust cu a bunicii mele.

- Probabil că e ceva ilegal în ea. Nu-mi pasă.

Nu realizase cât de epuizată era până când nu simți nivelul de energie ridicându-se din nou.

- Au obținut ce-au vrut de la ea, decretă Eve. Dacă ar fi spus că nu știa, că nu avea, sau ceva de genul ăsta, i-ar fi făcut mai mult rău, i-ar fi rupt niște degete, i-ar fi învinețit ochiul, ar fi făcut-o să sufere până când se dădea bătută sau erau siguri că ea nu deținea informațiile pe care le căutau. Au obținut ce-au vrut, destul de repede și destul de ușor.

- Și au omorât-o oricum.

- Au avut de la început intenția s-o omoare. Orice știa, avea, făcea... nu-și permiteau ca ea să spună cuiva, să discute despre

Prins în capcană

asta. Cineva de la muncă sau de aici, fie proprietarii, fie cineva din echipa de constructori. Pun pariu pe proprietari, dar o să ne vedem și cu muncitorii. O treabă ca asta e făcută de cineva de top. O firmă de construcții de top. Și pun pariu că auditurile la ei nu sunt ceva ieșit din comun.

Eve mușcă din pâine.

- Trebuie să fie ilegal. Hai să mergem să discutăm cu martorul și cu partenerii lui.

- Încă mai vrei să vorbim cu Candida, nu?

- După aia, dacă mai poți rămâne trează până dăm de ea.

- Sunt din nou în priză. Poate ar trebui să mă duc să iau câțiva litri de supă din asta. Nu! O să-i dau un email bunicii mele și o s-o conving cu frumosul să-mi trimită.

- N-ai nici un pic de viclenie în tine.

Eve o luă înainte, continuând să soarbă din supă.

- Dă-i email și spune-i c-ai găsit o supă la fel de bună ca a ei - cu subînțeles, poate chiar mai bună - și că te-a făcut să te gândești la ea, bla, bla. La cât e de bună, într-o zi rece și urâtă din New York etc. etc. Ți va face un pachet și ți-l va trimite ca să-ți arate că a ei e mai bună.

Peabody se strecură în mașină și se uită la Eve.

- Ai cunoscut-o pe bunica mea? Pentru că exact asta ar face. E genial.

- De-asta eu sunt locotent, și tu nu.

- Adevărat. Ai de gând să mănânci toată pâinea?

- Da.

- Mi-era teamă de asta.

Peabody își scoase din nou tableta și se apucă de treabă, încercând să dea de Candida Mobsley.

- După spusele secretarei ei, e în oraș, raportă ea. Are agenda de întâlniri plină și n-am specificat că sunt de la poliție. N-am zis nici că nu sunt, dar dacă aș fi recunoscut că-s de la poliție, poate c-ar fi fugit înainte să ajungem la ea.

- În sfârșit dai și tu dovadă de puțină viclenie.

- Probabil de la supă mi se trage.

*

Eve parcă în Midtown. Lapovița se mai potolise, dar frigul era în continuare pătrunzător. Binecuvântă în gând supa până

când intrară într-o clădire înaltă de birouri. Arată legitimația la pază, spuse unde voia să ajungă și se strecură într-un lift.

- Dallas, sunt peste două mii de mașini de cărat marfă cu anii de fabricație 1959 și 1960, înmatriculate în New York. Și cel puțin încă pe atâtea, dacă includem și New Jersey.

- Închise la culoare. Negru, albastru-închis și gri-închis.

- Sunt numai culori închise.

- Încearcă să te folosești de interiorul albastru-oțel ca să mai elimini din ele.

Se gândi la raportul lui Harpo despre materialul de etanșare din fabrică.

- Și rezumă-te deocamdată la modelele 2060.

După ce parcurseră cele optsprezece etaje înghesuite, părăsiră liftul și se îndreptară spre panoul unde figurau numele firmelor.

- Grupul WIN.

Eve arătă cu degetul, o luă la stânga și găsi numele pe o plăcuță de pe o ușă dublă.

- Sunt înregistrate peste opt sute, raportă Peabody. Numai în New York.

- O să facem o căutare standard și o să le confruntăm cu numele pe care le avem. Dacă nu apare nimic, lărgim aria.

Pătrunseră în spațiul mic unde se afla recepția și remarcară abundența de roșu, alb strălucitor și crom. Bruneta din spatele tejghelei schiță un zâmbet.

- Vă pot ajuta cu ceva?

- Suntem locotenent Dallas și detectiv Peabody.

Eve își puse legitimația pe tejghea.

- O, e în legătură cu sărmana femeie pe care Brad a găsit-o azi-noapte. Ați aflat cine a jefuit-o?

- Trebuie să-l vedem pe domnul Whitestone, spuse Eve.

- Sigur. Îmi pare rău. E destul de afectat, zise ea și apăsă pe dispozitivul din ureche.

- Brad? Au venit de la poliție. Da, locotenent Dallas. Așa voi face, zise ea și apăsă din nou. Vă conduc în biroul lui. Doriți ceva?

Era posibil să nu mai vrea niciodată nimic după supă aceea.

- Nu, mulțumim. Sunt aici și partenerii domnului Whitestone?

Prins în capcană

- Jake e la un prânz de afaceri și ar trebui să se întoarcă până la două. Are o întâlnire la două și jumătate. Rob e înăuntru cu un client. Îi pot spune secretarei lui că sunteți aici, dacă doriți să discutați cu el.

- Vă rog să faceți asta.

Înainte ca secretara să apuce să deschidă ușa, Whitestone apărură în prag. La fel ca Lorraine, și cămașa lui era apretată și albă. Costumul lui era croit perfect, dar avea cearcăne.

- Mersi, Marie. Locotenente, detectiv, sper că sunteți aici ca să-mi spuneți că l-ați găsit pe borfaș.

Făcu un pas în spate ca să le lase să intre într-un birou mic și frumos. O fereastră cu perspectivă bună, observă ea, un filtru de cafea și un minifrigider. Artă contemporană, un birou negru, lucios, și câteva scaune pentru vizitatori, în aceeași nuanță roșie, plină de energie.

- Ni s-a confirmat că Marta Dickenson a fost omorâtă în apartamentul dumneavoastră...

- Ce? Înăuntru?

- N-a fost un jaf. Când ați fost ultima oară în apartament?

- Eu... începu el și se așeză. Alaltăieri. M-am dus să discut cu șeful echipei de muncitori câteva detalii.

- Numele.

- Jasper Milk. De la firma „Milk și fiii“. Sunt a treia generație. Niște adevărați artiști. Și sunt cunoscuți. Întotdeauna închid clădirea. Avem un sistem de alarmă.

- Da. Am văzut. Cine știe codurile?

- Eu, Jasper. Partenerii mei. Și, ah, designerul. Sasha Kirby. De la „City Style“. Dacă persoana aceasta a intrat prin...

- Nu e nici un semn că s-a intrat prin efracție.

Eve îi urmări expresia feței care, din uimită, deveni plină de înțelegere, și apoi de negare încăpățanată.

- Auziți, eu am încredere absolută în toți cei care dețin codul, ca să aibă acces în clădire. Nu văd cum putea cineva să intre în apartamentul meu.

- Dovezile nu mint, domnule Whitestone.

- Poate că nu, dar sunt al naibii de sigur că nu are sens. Este un sistem nou-nouț.

- Brewer, Kyle și Martini. Firmă de contabilitate, auditori. Victima lucra pentru ei și există o legătură între clienții dumneavoastră și ai lor.

El nu mai părea uimit sau îndărătnic, ci fața lui căpătă un aspect ușor bolnăvicios.

- Nu le știu numele pe de rost. Îl pot ruga pe administratorul meu să verifice... dacă-mi spuneți ce clienți avem în comun...

- Peabody.

La acest semn, Peabody enunță scurta listă de nume care se intersectau.

- Nu sunt ai mei. Îl recunosc pe Abner Wheeler. Este unul dintre clienții lui Jake. Și compania Blacksford e a lui Rob. De astea sunt sigur, dar ca să-i confirm pe ceilalți trebuie să verific dosarele sau să discut cu Rob și cu Jake.

- Trebuie să discutăm cu partenerii dumneavoastră.

- Absolut. Nu înțeleg de ce ar vrea cineva să folosească noul nostru sediu ca s-o omoare pe femeia aia?

- Bună întrebare, răspunse Eve.

CAPITOLUL 5

Whitestone le conduse într-o sală mică de conferințe și își ceru scuze pentru simplitatea acesteia.

- Este unul dintre motivele pentru care am investit în noua clădire. Avem nevoie de spațiu. Am mutat unele lucruri de colo-colo, așa că acum suntem pe val.

- Nu-i nici o problemă. Înseamnă că afacerea merge.

- Merge, răspunse el și se luminează la față. Am crescut încet-încet, am construit o bază solidă de clienți, ne bucurăm de o bună reputație, iar clădirea din centru are personalitate, cu aspectul ei impunător. În finanțe, aparențele contează.

- În multe lucruri e valabil lucrul acesta.

- Dați-mi voie să sun după Jake și Rob.

- Înainte de asta, spuneți-mi câte ceva despre dumneavoastră. De câtă vreme sunteți parteneri?

- Oficial? Peste puțin timp facem cinci ani. Eu și cu Rob am fost colegi de liceu. În anul întâi de facultate am investit în prima noastră proprietate, un spațiu mic și îngrămădit din partea de vest a orașului.

Se relaxă în timp ce vorbea, cuprins de nostalgie.

- A fost ideea lui, și m-a convins și pe mine. Îmi plac banii, zise el și rânji. Îmi plac afacerile, riscul calculat și recompensele, dar am avut rețineri când am investit într-un mic spațiu comercial. Rob n-a vrut să renunțe la idee până ce nu m-am alăturat lui. A fost cea mai bună decizie pe care am luat-o, pentru că ne-a propulsat ca echipă. Am lucrat din greu la locul acela, am făcut cea mai mare parte din treabă singuri și am învățat multe despre cum e să transpiri alături de cineva. Când l-am vândut am făcut un profit frumos, am aruncat mare parte din sumă

pe piață, ca parteneri, am investit împreună și am făcut mai mulți bani.

- Se pare că ați făcut o echipă bună.

- Așa e, și continuăm să o facem. După facultate eu m-am angajat la Prime Financial, iar el la Allied, dar ne întâlneam și discutam despre înființarea propriei noastre companii. Rob l-a cunoscut pe Jake la Allied, și ne-am înțeles perfect toți trei. Am cumpărat împreună încă un loc. După ce l-am renovat, am deschis un fond de investiții, căruia i-am spus WIN. Cu acesta am început aici. Unchiul lui Jake - numele lui e Ingersol, de la Ingersol-Williams Corporation, ne-a dat pe mână una dintre companiile lui, iar tata ne-a lăsat să preluăm administrarea unui mic fond de investiții, și așa ne-am lansat.

- E bine să lucrezi cu prieteni, spuse Eve simplu. Dacă-i găsiți, terminăm treaba și vă lăsăm în pace.

- Doar un minut. Între timp, serviți-vă cu cafea sau cu ce doriți. Cafeaua de aici e bună.

„Așa o fi“, își spuse Eve, și se hotărî să încerce, luând o ceașcă pentru ea și una pentru Peabody.

- E entuziast, comentă Eve.

- Mda, însă ar fi aiurea să nu-ți placă ceea ce faci.

- Și nu mi se pare un imbecil, ceea ce ar fi trebuit să fie dacă a pus la cale sau a luat parte la omor, și a făcut în așa fel încât acesta să se întâmple în apartamentul lui, după care, surpriză! s-a prefăcut c-a descoperit cadavrul.

- Dacă ar fi vrut atenție, s-ar fi plasat în cadrul investigației. Eve clătină din cap.

- Nu el, și nu acest criminal. A fost o lovitură cu țintă, nu o misiune, spuse ea și se încruntă când gustă cafeaua. E marca lui Roarke.

- Of, Doamne! Micul nostru miracol.

- Afacerea merge bine, spuse Eve din nou.

Whitestone se întoarse.

- Rob tocmai termină de vorbit cu un client și vine imediat. Jake se întoarce de la o întâlnire din oraș. N-ar trebui să dureze mult. Vreți să rămân și eu? Am un client care trebuie să sosească, dar îl pot reprograma.

- Cred că deocamdată ne-ați furnizat suficiente informații.

Prins în capcană

- În regulă. Auziți, știu că sună urât, dar îmi puteți spune când poate echipa să se reapece de lucru în noua clădire? Încerc să stabilesc un termen final de execuție.

- Ar trebui să putem să finalizăm ancheta la sfârșitul zilei de azi, mâine, cel târziu.

- Bine.

- V-aș sfătui să schimbați codurile și să aveți mare grijă cui le dați pe viitor.

- Puteți conta pe asta. Iată-l pe Rob. Locotenent Dallas, detectiv Peabody, Robinson Newton.

- E o plăcere să vă cunosc, în ciuda circumstanțelor.

El intră în încăperea perfect încrezător, ba chiar autoritar. Eve știa combinația. Și Roarke era la fel. Robinson Newton sublinia acele trăsături prin costumele meticuloase croite, gri-ardezie, cu dungi fine, prin cămașa de o nuanță puțin mai închisă și cravata roșie, îndrăzneată. Pe sub costum i se contura un corp athletic, ca de fundaș de fotbal american, dur și bine făcut. Părul brunet tuns scurt îi scotea în evidență pomeții proeminenți și chipul de culoarea cafelei. Ochii lui verzi, cu o privire directă și îndrăzneată, îi întâlneau pe ai lui Eve și apoi pe ai lui Peabody. Întinse mâna spre amândouă - netedă, fermă, uscată - apoi făcu un semn spre masa de conferințe.

- Suntem cam spartani în acest moment, dar, vă rog, luați loc. Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați.

- Nici o problemă.

- Am auzit despre jaf în dimineața asta devreme. E oribil, dar când Brad mi-a spus că dumneavoastră vă ocupați de caz, m-am simțit mai bine. V-am urmărit câteva dintre cazuri, mai ales de când am citit cartea *Icove*. De fapt, tocmai am făcut rost de bilete la premiera filmului, zise el și îi arătă partenerului său mâna, cu degetul mare în sus. Șase, așa că va fi un grup. Și îmi cer scuze, adăugă repede. Nu sunteți aici ca să discutăm despre Hollywood și covoare roșii. Cu ce vă pot ajuta?

- Ați avut acces la apartament.

- Da. Cu toții avem acces la toate zonele din clădire.

- Îmi puteți spune unde ați fost aseară între ora douăzeci și unu și miezul nopții?

- Pot.

Își băgă mâna în buzunar, scoase o agendă, căută în ea, apoi o puse pe masă, în fața lui Eve.

- Am luat cina cu logodnica mea și cu părinții ei la „Taverna“ din Green; le plac tradițiile. Am ajuns la ora opt și am plecat puțin după ora zece. Eu și cu Lissa am luat un taxi, apoi ne-am întâlnit cu niște prieteni la „Reno's Bar“, care e în centru. N-am stat mult. Poate o oră. Apoi ne-am întors cu taxiul acasă. Am ajuns pe la miezul nopții. Suntem suspecti?

- E vorba de rutină, spuse Eve automat. Victima a fost dusă în apartament, iar dumneavoastră aveți acces acolo. Ne-ar fi util să știm unde ați fost. Voi avea nevoie de numele celor cu care v-ați întâlnit, doar pentru dosare.

- O să-i spun secretarei mele să vă dea lista cu numele și datele de contact. Dar nici n-am cunoscut-o pe victimă. Nu-i așa? îl întrebă el pe Whitestone.

- Eu nu, dar a lucrat pentru firma de contabilitate a unuia dintre clienții tăi. Blacksford.

- Era de la Brewer, Kyle și Martini? Am trei... cred că trei clienți de la ei, zise el și își luă agenda, strecurând-o în buzunar, însă nu-mi amintesc să fi avut ocazia să stau de vorbă cu ea. Eu lucrez cu Jim Arnold.

Eve scoase fotografia de buletin a Martei.

- Vă amintiți dacă ați văzut-o sau ați întâlnit-o?

- Nu. Îmi pare rău. Am luat prânzul cu Jim de mai multe ori, și cu Sly - Sylvester Gibbons, dar n-am făcut niciodată afaceri cu această femeie.

- Ne-ar ajuta dacă ne-ați da numele clienților de la firma victimei, cu care v-ați intersectat.

- E destul de simplu. Nu credeți că a fost un jaf oarecare? O ocazie ivită la întâmplare? Sunt sigur că oricine din cartier știe că acea clădire e în renovare și că nu e încă ocupată.

- N-a fost intrare prin efracție, zise Eve.

- Poate că echipa a lăsat apartamentul nesecurizat.

- Se mai întâmplă greșeli, Brad.

- Investigăm toate posibilitățile, începui Eve, dar se întrerupse când auzi voci.

- E Jake.

Prins în capcană

Whitestone ieși și apoi intră din nou, un moment mai târziu, însoțit de celălalt partener al lui.

- Persoana cu care mă întâlnesc tocmai urcă. Dacă nu mai aveți nevoie de mine...

- Ținem legătura, îi spuse Eve.

- Jake Ingersol, locotenent Dallas și detectiv Peabody. Sunt în biroul meu.

- Ce porcărie, nu? zise Ingersol, care întinse repede mâna, o scutură zelos, după care se așeză la masă. Ce întâmplare îngrozitoare! Lui Brad nu i-a picat deloc bine.

În timp ce Whitestone afișase un aer de competență veselă, iar Newton, de încredere firească, Ingerson era ca un cățeluș plin de energie, agitat și cu privirea în toate direcțiile. La fel ca partenerii lui, purta un costum de calitate, o cravată perfect înnodată și asortată, și pantofi cu un luciu ca de oglindă. Părul cârlionțat, presărat cu fire aurii, îi încadra chipul și îi dădea un aspect copilăresc, cumva inocent, dar privirea lui, în ciuda ochilor căprui blânzi, era atentă, isteță.

- Café Diablo, spuse Newton pe un ton blând. Ce pot să zic, asta vrea clientul. Când am început munca eram deja în formă, îi zise el lui Eve, la asta s-a mai adăugat o Diablo Locas dublă, și acum sunt prea în priză. Am prins frânturi despre ce se întâmplă. Brad a zis că hoții au fost în apartament... Înăuntru?

- E corect.

- Am pus un sistem de securitate al naibii de bun. Nu pricep.

- Credem că au avut codurile.

El deschise gura, o închise din nou, și apoi se lăsă pe spătar.

- Doamne, Rob, o fi cineva din echipa lui Jasper?

- Nu știm asta, zise Newton repede.

- Aveți motive să suspectați pe cineva din echipa de constructori? îl întrebă Eve.

- Făceam doar niște calcule, zise el și se ridică, luând sticla de apă de pe frigider. Puțini au codurile, iar noi sigur n-am omorât pe nimeni.

- Jasper și oamenii lui au lucrat la mine timp de șase luni înainte să se apuce de clădire, sublinie Newton. N-a lipsit nicio dată nici măcar o cană de cafea.

- Știu, hei, știu, și mie îmi place de el. Mult. Cred că cineva a uitat să încuie, atâta tot, iar oricine a omorât-o pe femeia aceea a avut noroc.

Eve împinse fotografia Martei spre Ingersol.

- O cunoașteți?

- Nu, eu nu... stați puțin, spuse el, apoi se apropie și studie fotografia. Poate, dar nu sunt sigur.

- A lucrat pentru Brewer, Kyle și Martini, interveni Newton înainte ca Eve să poată spune ceva.

- Asta e!

Ingersol pocni din degete, întâi cu mâna dreaptă, apoi cu mâna stângă - poc, poc!

- Acolo am văzut-o. Noi am coordonat strategia de portofoliu, taxe și investiții cu contabilii clienților noștri. Am avut niște clienți care au apelat la firma aceea. Eu lucrez cu Chaz Parzarri și Jim Arnold, dar am întâlnit-o înainte de a-i cunoaște pe ei. Doar în trecere. Uau! Am cunoscut-o.

- Puteți să-mi spuneți unde ați fost aseară, între ora douăzeci și unu și miezul nopții?

Preț de o clipă, el rămase cu gura căscată. Ridică sticla și luă o înghițitură.

- Uau! Din nou. Suntem suspecti?

- E vorba de rutină, zise Eve din nou.

- Păi, sigur. Am fost... stați să mă gândesc, spuse el și își scoase agenda. Am băut ceva cu Sterling Alexander, de la Alexander și Pope Properties; și acesta e unul dintre clienții pe care îi împart cu Chaz. Ne-am întâlnit la șase și jumătate la Blue Dog Room. Cred că el a plecat pe la șapte și un sfert sau cam așa ceva. Se ducea la cină, cred. Mi-am terminat băutura, apoi m-am întâlnit cu niște prieteni - o femeie cu care mă văd și încă un cuplu -, cu care am luat cina la Chez Louis. Cred că am plecat pe la zece și jumătate. Eu și Alys ne-am dus acasă la mine și am rămas acolo.

- Aș vrea o listă cu numele și datele de contact ale persoanelor respective, ca să le avem la dosar.

- Bineînțeles, spuse el și se uită din nou la Newton. E foarte ciudat.

Prins în capcană

- O să am nevoie și de o listă cu alți clienți ai dumneavoastră care s-au intersectat cu firma victimei.

Odată terminată treaba, Eve se ridică în picioare.

- Apreciem faptul că ați cooperat.

A trecut ceva timp până să obțină toate numele și contactele de care avea nevoie. De la recepționista cea vorbăreată află că aceasta se angajase anul trecut la firmă, când portofoliul din ce în ce mai mare de clienți necesitase o recepționistă separată. Partenerii plănuiau să se asocieze cu o firmă mică de avocatură și să se stabilească în clădirea cea nouă. Sperau ca, într-un an, să-și ia un asociat.

- O combinație interesantă, comentă Eve în timp ce ieșeau din clădire.

- Cred că li se potrivește. Funcționează de minune... și să-mi dai una peste fund dacă tipul ăla nu era bine făcut!

- Am observat.

- Îmi place fundul slăbănog al lui McNab și umerii lui osoși, dar, mamă!... În fine, Newton e sigur pe el, Whitestone e charismatic, iar Ingersol e ca un hamster.

- Hamster?

- În roată. Dă-i, dă-i, dă-i drumul.

- Ceva de genul acesta.

- Cu toții au alibiuri solide.

- Le vom verifica bine alibiurile, dar mă aștept să țină. Mister Musculosul probabil că are mușchii necesari ca să rupă un gât, dar e prea deștept ca să-și pună fundul la bătaie pentru a face una ca asta. Poate că el sau Ingersol au vrut să arunce cu puțină mizerie pe Whitestone... la dublu, dar nu au vrut să-și murdărească mâinile. Sunt oameni serioși.

- Dar îi verificăm oricum, zise Peabody.

- Așa-i.

- Nici unul dintre cei trei nu are o dubă înregistrată pe numele lor sau pe firmă.

- Verifică situația financiară a lui Newton, a familiilor lor și afacerile de familie.

Eve urcă din nou la volan. Energia dată de supă de pui magică nu avea să dureze mult, dar voia să mai facă ceva.

- Hai să vedem dacă putem discuta cu Mobsley.

- Super.

- Și încearcă să nu te comporți aiurea.

- Știi să mă port, pufni Peabody. Apar într-un film, dacă-ți amintești. Am avut o scenă cu staruri de cinema. Mă duc la o premieră importantă și nici măcar nu trebuie să iau bilete, fiindcă mi-au fost făcute cadou.

- Mda, mda!

- Haide, nu se poate să nu fii măcar puțin încântată. Mavis a zis că rochia pe care Leonardo a creat-o pentru tine este super.

Își aduse aminte vag că aceasta avea culoarea magenta - după spusele lui Leonardo, care se aliase cu Roarke când ea spusese că avea deja rochii elegante și că, oricum, se putea îmbrăca pur și simplu în negru.

- Nu înțeleg de ce trebuie să se facă atâta zarvă pentru un film. Te duci la el, îl vezi și mănânci popcorn.

- E despre noi. În plus, adăugă Peabody cu viclenie în glas, știind bine ce urmărea, e foarte important pentru Nadine.

Nadine Furst, reporter de top, personalitate a ecranului, autor de succes și, la naiba, prietenă. Nu avea cum să se eschiveze.

- Trebuie să merg, nu-i așa?

- O să arătăm fabulos printre celebrități pe care chiar le cunoaștem, și o să pășim pe covorul roșu. Ca stelele de cinema. Cred că o să mi se facă rău.

- Nu în mașina mea. Iar acum sunt mai preocupată de cel care a omorât-o pe Marta Dickenson decât de o defilare fără rost pe un covor roșu, în timp ce oamenii se holbează la mine.

Peabody omise să amintească de pregătirile de dinainte de avanpremieră, pe care le pusese deja la cale cu Mavis și care o includeau pe stilista de coafură și machiaj Trina. Eve suferea de trinafobie.

- Pentru ce-i asta? întrebă Eve.

- Este expresia mea „serioasă când e vorba de crimă“.

- Prostii!

- Sunt serioasă când e vorba de crimă, insistă Peabody și aproape răsuflă ușurată când primiră un apel pe videotelefonul de pe bord.

- Locotenente!

Detectivul Carmichael apăru pe ecran.

Prins în capcană

- Am terminat căutarea la reședința victimei. Nimic deosebit. Am verificat și mașina. La fel. McNab s-a ocupat de electronicele lor și le-a cercetat de-a fir a păr. Nimic.

- Bănuiam eu. Lucrăm la un mandat pentru a avea acces la informațiile din biroul ei, la lista de clienți.

- McNab a zis că era ceva legat de muncă pe unitatea ei de acasă.

- Da? Întrebă Eve și zâmbi. Ia-le. Mandatul acoperă asta. Zi-i să facă copii după orice. Vreau ca tu și Santiago să mergeți și să discutați cu Sasha Kirby, arhitectă la City Style. Ea a proiectat locul crimei, ca să zic așa, și a avut acces.

Se uită la ceas și făcu un calcul.

- Apoi, am niște alibiuri pentru tine, ca să le verifici.

- S-a făcut.

Eve închise.

- Peabody, contactează-o pe Yung și spune-i că am terminat cu locuința. Vezi dacă poți obține niște date estimate pentru sosire pe mandat. Avem o mică breșă aici, murmură ea. S-ar putea să găsim ceva relevant în unitatea ei de acasă. S-ar putea.

*

Era ziua apartamentelor de lux și a zonei Upper East Side, își zise Eve. De data asta nu avu încotro decât să-și croiască drum printre cei de la pază și să zăbovească în holul decorat în auriu și alb, înțesat cu ghivece de flori. Încercând să răzbească, își ridică privirea și tocmai atunci i se permise politicos să treacă.

- Am crezut că Mobsley o să ne spună să plecăm, zise Eve în timp ce urcau.

- Poate că e curioasă. Sau se simte vinovată. După ceea ce prezintă emisiunile de bârfe mondene, mereu face câte ceva.

- Tocmai de-aia mă așteptam să nu ne primească.

Eve ridică din umeri și intră într-un foaiier decorat în albastru-safir și gri-smarald. Și mai multe flori, de data aceasta în vase înalte, albe, flancate de lumânări de înălțimea ei. Un bărbat îmbrăcat în negru, cu păr blond și aproape la fel de mulți cercei ca McNab, ieși pe niște uși mari, albastre.

- Intrați, vă rog. Candida va veni la dumneavoastră imediat. Astăzi servim ceai de iarba-mâței.

- Ne lipsim de asta.

- Vă pot prepara cu plăcere altceva, zise el și le făcu semn să intre într-un spațiu imens, care arăta ca un mic palat într-o furtună de zăpadă.

Fiecare centimetru era alb - canapele, mese, covoare, lămpi, perne. Singurul loc colorat era tabloul în ramă albă - cu gazda lor tolănită goală pe un pat alb. Părul ei blond și nespus de lung și buzele roșii ieșeau în evidență pe pânză. Chiar și draperiile de pe peretele cu ferestre erau albe, astfel încât orașul de dincolo de ele părea să plutească pe nori. Dar în mintea lui Eve, acesta nu era un semn bun.

Ceva se mișcă în apropiere. Își dădu seama că era o pisică imensă, albă, care stătea întinsă pe un gen de divan, iar ochii ei clipeau vioi și verzi. Se uita la ele în timp ce dădea leneșă din coadă. Ei îi plăceau pisicile. Avea și ea. Dar aceea, la fel ca încăperea, ca ferestrele ecranate, îi dădea fiori.

- Astăzi postim, așa că nu vă pot oferi nimic de mâncare. Sau cafeină, dar avem o minunată apă, adunată din zăpada topită din Anzi.

- Ar fi excelent, zise Peabody înainte ca Eve să apuce să refulze în numele amândurora.

- Vă rog să vă simțiți ca acasă.

- Aș vrea să aflu ce gust are apa din zăpadă topită din Anzi, spuse Peabody când el ieși.

- Pun pariu că are gust de apă. Cine ar putea trăi aici?

- Îmi cam dă dureri de cap. Mă dor ochii și trebuie să clipesc ca să văd unde sunt, de fapt, lucrurile. Of, Doamne, aia nu-i o pisică.

- Ce?

Eve se uită în spate. Nu, nu era doar o pisică. O felină. Poate un leu... de dimensiuni mici, dar... Sau un tigris, sau...

- Un pui de panteră albă.

Candida, îmbrăcată într-o bluză albă și pantaloni albi strâmți, cu diamante albe care străluceau puternic, intră plutind, desculță. Părul ei încadra un chip la fel de frumos și de dur ca diamantele.

- Delilah, zise ea și mângâie puiul în timp ce trecu pe lângă el. Aston s-a dus să vă aducă ceaiul?

Prins în capcană

- Apă, o corectă Eve. Mulțumim că ați acceptat să discutați cu noi.

- Ei, mă rog...

Râse, dădu din mână, și apoi se ghemui pe o canapea albă și aproape dispăru în aceasta.

- Îmi petrec mult timp vorbind cu poliția, deși, în general, avocații mei fac asta. Știu cine sunteți și eram curioasă să vă întâlnesc. Am crezut că sunteți mai în vârstă.

- Decât cine?

Râse din nou.

- Voi merge la premiera filmului dumneavoastră.

- Nu-i filmul meu.

- Îmi plac premierele. Nu știi niciodată pe cine o să vezi sau cine o să te vadă. Nu știi niciodată ce se poate întâmpla, și, în plus, nimic nu se compară cu senzația pe care ți-o provoacă rochiile de coșmar pe care le poartă unele femei. Leonardo este designerul dumneavoastră.

- Nu sunt aici ca să discut despre garderoba mea.

- Păcat. Aș putea vorbi ore în șir despre haine. Ai venit, Aston? Vrei să te asigur că Delilah își primește gustarea?

- Sigur că da.

El puse ceaiul pe masa de lângă ea, apoi le oferi lui Eve și lui Peabody celelalte două pahare de pe tavă.

- Așa, deci de ce sunteți aici? N-am prea mult timp la dispoziție. Am întâlniri.

- Marta Dickenson a fost omorâtă seara trecută.

Candida întinse mâinile și se lăsă pe spate.

- Cine-i Marta Dickenson și de ce mi-ar păsa?

- Este contabilă care făcea auditul la contul dumneavoastră.

Cea pe care ați amenințat-o.

- A, ea.

- Da, ea.

- Dacă a omorât-o cineva, pentru mine nu are prea multă importanță.

- Nu?

- Nu. L-am întrebat pe Tony, și el a zis că tocmai au pus pe altcineva să facă nenorocitul ăla de audit. Dar poate n-o să mai fie așa o pacoste.

- Cine-i Tony?

- Tony Greenblat. E tipul care se ocupă de banii mei.

- Unul dintre administratori?

Ea scoase un sunet urât, dezaprobat.

- Nu e unul dintre expirații ăia bătrâni și constipați. Este administratorul meu personal și e și avocatul meu. Unul dintre ei. Se ocupă de scoaterea banilor mei din cont.

- Deci Tony v-a spus că n-ar fi de nici un folos dacă o omorâți pe Marta Dickenson?

- Da. Nu! răspunse ea și își îndreptă spatele, supărată. Încercați să mă păcăliți. Nu sunt proastă, să știți.

„Nu“, își spuse Eve, „ești mai mult decât proastă“.

- De ce l-ați întrebat despre ea?

- Păi, a murit, nu? Am crezut că poate așa voi scăpa, dar Tony mi-a zis că nu va fi așa, deci...

Ridică din umeri și sorbi din ceai.

- Dacă n-o cunoașteți, așa cum ați spus când v-am întrebat, de ce i-ați cerut asta lui Tony?

Sprâncenele Candidei se apropiară, într-un gest pe care Eve îl interpretează drept gândire profundă.

- Așa, și? Ce dacă am știut cine era?

- Ce dacă ați mințit un ofițer de poliție în timpul unei investigații pentru crimă? Dacă ați mințit pentru ceva atât de simplu, am motive să cred că ați minți și în legătură cu lucruri mult mai importante. Cum ar fi dacă ați aranjat sau nu ca Marta Dickenson să fie omorâtă.

Înfuriată, Candida trânti ceașca albă pe masa de aceeași culoare.

- N-am făcut așa ceva.

- Ați amenințat-o. Ați hărțuit-o. I-ați dat telefoane furioase și amenințătoare, iar ea a răspuns prin a vă informa să încetați și să renunțați, altfel urma să-i informeze pe administratori și Curtea. Acum e moartă.

- Și ce dacă? Întrebă din nou Candida. Pot să spun ce vreau, nu e nici o lege care să-mi interzică asta.

- Aici vă înșelați.

- E libertatea de exprimare. Ca în Al Cincilea Amendament sau ceva de genul ăsta. Verificați!

Prins în capcană

- Sigur voi face asta, murmură Eve. Din moment ce tot vorbim despre drepturi, lăsați-mă să vi le citesc pe ale dumneavoastră, ca să mă asigur că înțelege toată lumea.

Candida se îmbufnă din nou în timp ce Eve recită din drepturi.

- De parcă n-am mai auzit de ele până acum.

- Ei bine, o aducere aminte nu strică. Deci înțelegeți care vă sunt drepturile și obligațiile?

- Mda, mare brânză!

- Ce-ar fi să ne spuneți ce cuvinte i-ați adresat doamnei Dickenson când v-ați exersat interpretarea personală a drepturilor constituționale?

- Ce?

- Care e versiunea dumneavoastră legată de conversația cu Marta Dickenson?

- Doamne, de ce n-ați spus așa de la început? Tot ce-am făcut a fost să-i cer s-o lase mai moale... Sunt banii mei și e, pur și simplu, stupid să-i implor pe crispații ăia de fiecare dată când am nevoie de mai mulți bani. Și m-am purtat frumos cu ea. I-am trimis flori, nu? I-am spus că i-aș da zece mii pe sub masă dacă mă lasă în pace. Zece mii nu sunt de ici-de colea pentru o amărită de contabilă.

- I-ați sugerat doamnei Dickenson să măsluiască auditul în favoarea dumneavoastră și i-ați oferit în schimb zece mii de dolari?

- Mda. Și s-a supărat din cauza asta. Așa că am zis: bine, bine. Hai să fie douăzeci, iar ea a zis că mă reclamă dacă mai continui astfel.

- Peabody, cătușele mele sau ale tale?

- Le putem folosi pe ale mele?

- Ce vreți să spuneți? Nu vă apropiați de mine, zise Candida și se ghemui pe spătarul canapelei. Aston!

- Doamnă Mobsley, tocmai ați mărturisit că i-ați oferit o mită de douăzeci de mii de dolari Martei Dickinson în schimbul acceptului ei de a altera un audit cerut de Curte. Aceasta este o infracțiune.

- Nu este!

- Ai grijă, sugeră Eve când Aston dădu buzna. Dă-te înapoi, amice, dacă nu vrei să fii arestat și acuzat.

- Care-i problema? Ce s-a întâmplat?

- Au spus că mă arestează pentru că am fost drăguță cu idiota aia de contabilă. Am zis că i-am oferit bani.

Evident, puțin mai evoluat decât șefa lui, Aston închise ochii.

- Of, Candida...

- Ce e? Care-i problema? Sunt banii mei. Voiam să-i dau și ei o parte.

- Locotenent, vă rog, Candida nu înțelege care e situația. Ne puteți acorda un moment, doar un moment? O să-l contactez pe avocatul ei. O să vină imediat.

- Hai să încercăm mai întâi altceva. Mărturisiți, mărturisiți totul. Răspundeți la întrebări fără să bateți câmpii, și mai vedem.

- Sigur. Sigur că da. Hai, Candida, trebuie să răspunzi la întrebările locotenentului. Trebuie să-i spui adevărul.

- Am spus!

- Ați mințit la primul răspuns. Încercați din nou.

- N-am recunoscut numele la început, atâta tot.

- Peabody! Cătușele!

- Bine, bine. Doamne! Făceam puțin pe distanta. Nu-i cine știe ce. Am recunoscut că știam cine era, nu?

- Ați amenințat-o.

- Poate că am spus unele lucruri. Eram supărată. Pe administratorii care sunt niște nenorociți. Și bunicul meu, care e un crispat. Și pe părinții mei, pentru Dumnezeu, deoarece...

- Nu-mi pasă de administratori, de bunic și de părinți, deși îi compătinesc. Nu-mi pasă decât de Marta Dickenson.

- N-am făcut nimic. N-am spus decât că i-am oferit bani, ca un favor. „Dacă faci asta, te plătesc.” Îi plătesc pe mulți oameni pentru diverse lucruri.

- Locotenente... începu Aston.

- Liniște!

Se uită în jos și avu o senzație familiară când puiul de panteră albă se frecă și se încolăci printre picioarele ei. Era ciudat.

- Ați contactat-o de mai multe ori și ați amenințat-o dacă nu cooperează.

- Eram supărată! La început am fost drăguță cu ea, dar ea făcea pe supărata. Așa că m-am enervat.

- Ați spus c-o să-i pară rău.

Prins în capcană

- Chiar așa. Cunosc oameni care ar fi făcut-o să-i pară rău.

- Da? întrebă Eve în timp ce Aston gemu încet.

- Tocmai lucrăm la asta. Crispații ăia îmi spun mereu să fac investiții inteligente, nu? Așa că voiam să cumpăr locul acela stupid în care lucrează ea. Apoi o puteam concedia.

- Planul dumneavoastră era să cumpărați firma și s-o concediați?

- Chiar așa! Tony a zis că nu erau interesați să vândă, dar oamenii cedează mereu când le dai îndeajuns de mulți bani. Iar el a zis... Tony... chiar dacă se întâmpla așa, proștii de la Curte nu vor face decât să pună altă firmă să facă prostia aia de audit, dar era vorba de principiu. Am și eu principii, ca toată lumea.

- Și pentru că spunei că aveți relații, poate cunoașteți și oameni care ar ști cum s-o sperie. S-o scuture puțin.

- Ce? Adică...

Candida mimă o lovitură cu pumnul.

- Ei, haideti! zise ea și răsese. Dacă voiam s-o pocnesc, o făceam chiar eu. Dar dacă mai lovesc pe cineva pentru următoarele optzeci și una de zile, trebuie să fac mai multe ședințe de terapie pentru stăpânirea nervilor, și e al naibii de plictisitor; nu mai suport. Probabil a mai enervat și pe altcineva. Mi-am dat seama de asta când am auzit că a fost omorâtă. Oamenii care se incurcă cu banii altora ajung să enerveze.

Când puiul încercă să se cațere pe piciorul lui Eve, ea îl mângâie absentă între urechi, apoi îl împinse. Acesta se îndepărtă, se întinse și se făcu ghem, dându-i de înțeles lui Eve că avea mai multă minte decât stăpâna lui.

- În regulă.

- În regulă, ce?

- De atât aveam nevoie deocamdată. Ținem legătura dacă mai e ceva.

Aston își împreună mâinile.

- Să sun la avocat?

- Nu acum. Să trimiți flori cuiva e un lucru frumos; mita nu este, spuse Eve spre Candida. Este ilegal. Încercați să nu uitați asta. Peabody!

Când intrară din nou în lift, Eve răsufală ușurată.

- Concluzia?

- Am crezut că va fi precaută și șireată. Adică, la atâția bani, te-ai aștepta să fie mai deșteaptă, dar e bătută-n cap. De toată jena. Prea proastă ca să aranjeze crima... sau dacă nu, prea proastă ca să n-o recunoască... cum a făcut când a recunoscut că a plătit pe cineva să-i facă un favor.

- De acord. Să cumpere firma ca să concedieze un auditor, zise Eve clătină din cap. Doar pentru că are principiul!

- Și drepturile ei din Al Cincilea Amendament... sau ceva de genul ăsta...

- Mda. Ar fi trebuit să-l invoce, în loc să se incrimineze pentru mită.

- Dar nu făcea decât să fie drăguță.

Eve clătină din cap și râse.

- Ei, cum a fost apa din zăpadă topită din Anzi?

- Udă.

CAPITOLUL 6

Ținând cont de ora înaintată, Eve decise s-o trimită pe Peabody să-l interogheze pe Jasper Milk. Ea voia să dea de Alva Moonie. Partenera lui Bradley Whitestone și a doua martoră în acest caz ar fi putut face puțină lumină în legătură cu cei trei parteneri. O găsi pe Alva acasă. De data aceasta nu mai avea de-a face cu un apartament de lux, ci cu unul drăguț, din piatră roșiatică. Eve nu avea nimic împotriva celor de la pază, mai ales dacă aceștia nu făceau pe grozavii cu ea. În câteva momente, Alva deschise ușa, îmbrăcată într-o fustă scurtă, mov, și desculță.

- Locotenent Dallas, ce sincronizare! Tocmai m-am întors de la muncă.

- Muncă?

- Mă ocup de un grup nonprofit. O chestie legată de o fundație de familie. Intrați.

Pereții din hol, de aproape aceeași culoare ca fusta Alvei, ieșeau în evidență, iar pe jos era un covor cu forme geometrice. Alva o luă pe hol în stânga, spre o sufragerie largă, cu tavanul înalt, care avea puțin din stilul caselor familiei Dickenson și a Candidei. Reflecta bogăția - Eve o recunoștea în obiectele de artă, în țesături, în obiectele de antichitate împrăștiate. Și era mai confortabilă, cu pernele acelea moi, avea mai multă culoare și un șemineu în care pâlpâia focul.

- Tocmai voiam să-mi torn un pahar cu vin... Am avut o zi lungă. Vă pot oferi și dumneavoastră unul?

- Nu, mulțumesc, dar nu vă sfiți.

- Îl aduce Sissy. Menajera mea, explică ea. A fost cândva bona mea, și încă mai are grijă de mine. Vă rog, luați loc. Mă

așteptam să vă mai văd. Ați aflat ce s-a întâmplat cu sărmana femeie?

- Investigația e în curs de desfășurare.

- Am vorbit cu Brad cam acum o oră, zise Alva, care se așeză și își ghemui picioarele sub ea. A zis că ați trecut pe acolo să vorbiți cu el și cu ceilalți. Și că sunteți de părere că a fost omorâtă în apartament. Că a fost o țintă.

- M-a scutit de la a mai pierde timpul cu explicațiile.

- N-ar fi trebuit să-mi spună?

- E în regulă.

Aruncă o privire spre o brunetă înaltă și atrăgătoare care intră cu o tavă pe care se afla o sticlă cu vin, două pahare și un platou mic cu brânză și fructe.

- Mulțumesc, Sissy. Dânsa este locotenent Dallas. Cicily Morgan, piatra mea de temelie.

- Mă bucur să vă cunosc, spuse aceasta cu un accent care lui Eve i se păru a fi britanic, clasic.

- Doriți un pahar cu vin?

- Sunt în timpul serviciului, mulțumesc.

- Cafea? Ceai?

- Nu, mulțumesc.

- Vă las să discutați.

- Sissy, ia loc și bea un pahar de vin cu mine din moment ce locotenent Dallas nu poate. E în regulă? întrebă Alva spre Eve. I-am povestit deja lui Sissy toată tărășenia.

- E în regulă, răspuse Eve. Aș vrea să vă mai pun câteva întrebări. Poate îmi puteți spune mai multe despre relația dumneavoastră cu Bradley Whitestone.

- Ne-am întâlnit la o strângere de fonduri în urmă cu câteva săptămâni. Îmi face curte, zise ea și zâmbi în timp ce turna vin în cele două pahare. Mie sau portofoliului meu. Nu mă deranjează. Are idei bune, noi și o abordare interesantă.

- Deci nu e o relație personală.

- Încă nu. Îmi place de el, dar sunt precaută. N-am fost mereu astfel, nu-i așa? zise ea și bătu ușor cu palma mâna lui Sissy.

- Erai tânără, poate puțin prea încăpățânată.

- Puțin? întrebă Alva și râse. Sissy e discretă. Am trecut printr-o etapă ne bună, nu cu mult timp în urmă. Cluburi, cluburi, și mai

multe cluburi, petreceri, bărbați. Chiar și câteva femei, doar ca să spun că am avut și așa ceva. Am aruncat cu banii pentru că-i aveam. Apoi mi s-au aprins călcâiele după bărbatul nepotrivit. M-a rănit.

- Îmi pare rău.

- Ca să scurtez, m-a bătut până mi-am pierdut cunoștința, m-a violat și apoi m-a bătut din nou. A furat de la mine și m-a aruncat afară din propriul meu apartament... dezbrăcată. Dacă unul dintre vecini nu m-ar fi auzit, nu m-ar fi băgat înăuntru și n-ar fi chemat poliția, nu știu ce s-ar fi putut întâmpla.

- L-au prins?

- Da. A fost un proces urât. Am fost implicată la fel de mult ca el. Familia, care o include și pe Sissy, a fost alături de mine. Chiar și după ce am zis și am făcut.

- Nu-mi amintesc să fi auzit despre asta.

- S-a întâmplat în Londra. Mă mutasem acolo într-un fel. A fost acum patru ani. Sissy s-a mutat cu mine și a avut grijă de mine. Am fost la consiliere și m-am întors acasă. Am venit aici o altă persoană, una mai bună decât cea care a plecat.

- Te-ai întors acasă persoana care ai fost întotdeauna, o corectă Sissy. Doar că ți-a luat ceva timp s-o găsești.

- N-am vrut s-o pierd niciodată pe acea persoană, așa că am rugat-o pe Sissy să vină înapoi cu mine, să stea cu mine. Ea e busola mea. Am cumpărat locul ăsta și încerc să-mi merit a doua șansă. Ceea ce încheie versiunea prescurtată a vieții mele.

- Este un loc frumos. Dă o anumită... satisfacție.

- Mersi, asta și vrem.

- Tocmai vin de la o persoană care nu a părut așa de satisfăcută. O cunoașteți pe Candida Mobsley?

- Da.

Aruncă o privire rapidă spre Sissy, care nu făcu altceva decât să ofteze, în timp ce Alva mai sorbi din vin.

- Ea a fost una dintre femeile cu care m-am încurcat, doar ca să spun că am făcut-o și pe asta. În vremurile nebune am făcut destul de multe prostii timp de câteva luni. Nu mai împărtășim, ca să spun așa, același stil de viață, dar o văd din când în când la câte un eveniment sau o petrecere. Nu s-a schimbat prea mult. Este...

Când pe chipul ei se citi surpriza, lăsă paharul jos.

- Candida nu e implicată în asta, nu?

- Nu cred, nu.

- E sălbatică, puțin nebună și, sincer, nu foarte deșteaptă.

- Mda, m-am prins de asta.

- E genul de persoană care vrea să fie, adăugă Sissy, apoi imediat își îndreptă spatele. Îmi pare rău. A fost un comentariu dur și gratuit.

- Și adevărat, adăugă Alva. Dacă vrea, poate să se ia la bătaie. Să palmuiască pe cineva, să arunce cu lucruri... De fapt, mai mult o scenă decât o luptă. Dar n-o văd făcând așa ceva, nu ceea ce i s-a făcut acelei femei.

- Are destui bani și destule relații ca să angajeze pe cineva s-o facă pentru ea, sublinie Eve.

- Nu, nici măcar asta. Dacă avea probleme cu cineva, făcea o scenă, arunca cu bani, amenința, arunca cu și mai mulți bani. Dar crimă?

Alva își ridică din nou paharul și se lăsă pe spate.

- Sincer, nu cred că i-ar trece prin cap sau ar fi în stare de așa ceva. Iar dacă, din anumite motive, a făcut-o... nefiind foarte deșteaptă... ar vorbi despre asta.

- Interesant, comentă Eve. Exact aceasta era și părerea mea.

- Poate c-ar trebui să dau la Drept, spuse Alva și râse din nou. Nici într-un milion de ani. Deci... Nu ați întreat, dar vă răspund. Nu-l văd nici pe Brad făcând așa ceva. E adevărat că-l cunosc de numai câteva săptămâni, dar mă pricep mult mai bine să judec oamenii acum decât pe vremuri. Ce zici, Sissy?

- Da. Îmi place de el. Are maniere, umor și mult entuziasm.

- Busola mea, repetă Alva. Seara trecută ne-am simțit foarte bine, a fost relaxant, haios și totul a mers ușor. Cină și apoi câteva băuturi. Am zis ceva despre cât de interesant trebuie să fie să renovezi o clădire întreagă. Mi-a plăcut faptul că a clădit firma împreună cu prietenii, că revitalizau clădirea. Am discutat o vreme despre asta, iar el a spus că, din moment ce clădirea era la doar câteva străzi distanță, poate mi-ar plăcea s-o văd.

- Așa că ideea a fost pusă în practică, o completă Eve.

- Da, exact. Și chiar am vrut s-o văd, să observ ceea ce făcuse el împreună cu partenerii lui. A fost încântat să mi-o arate,

Prins în capcană

bucuros că voiam s-o văd. Și cred că ar fi fost posibil ca relația noastră să devină una personală. Dar apoi... Am fost amândoi atât de șocați. M-a dus acasă și a intrat cu mine în apartament, pentru o vreme. Nici unul din noi nu voia să stea singur. A dormit câteva ore în camera de oaspeți.

- Despre partenerii lui ce puteți spune? Ce știți despre ei?

- I-am cunoscut. Arătosul...

Râzând, Alva își făcu vânt cu mâna.

- Am luat cina cu el... cu Rob și logodnica lui, și cu Jake și prietena acestuia. Fără afaceri. Făcea parte din ritualul de curtare, așa zice, dar într-un mod foarte plăcut. În plus, l-am rugat pe tata să facă niște cercetări în legătură cu ei, atât profesional, cât și personal. Nu mai vreau să risc. Tatălui meu i-a plăcut ce-a aflat. E puțin probabil să-și modifice preferințele, dar nu are nimic împotriva lor, dacă mă hotărâsc.

- În regulă. Ar trebui să fie suficient.

- Lucrați de dimineață, de când ne-am întâlnit?

- Asta-i meseria.

- Nu-mi pot imagina cum e. Eu și cu Sissy citim cartea *Cazul Icove*. Vom merge la premiera filmului.

- Alva, caută-ți un partener.

- Asta fac, spuse ea și o luă de braț pe Sissy. E alegerea mea. Ne-a plăcut foarte mult cartea.

- A fost fascinantă, zise Sissy. Îmi pare rău pentru sărmanele femei, pentru fete și copii.

- Și mie, zise Eve și se ridică. Apreciez timpul acordat și inocența dumneavoastră. Din punctul meu de vedere, faceți o treabă foarte bună acordându-vă o a doua șansă.

*

Ea programă mașina pe pilot automat, pe de o parte pentru că era istovită, pe de alta pentru că voia să mai facă câteva ture, în drum spre casă. Începuse ca de obicei, anchetând fiecare membru al firmei la care lucra victima și fiecare membru al firmei lui Whitestone. Eve își spuse că avea nevoie să sape în fișierele pe care McNab le copiase din unitatea de acasă a victimei. Acest lucru le dădea un avantaj până când Yung reușea să obțină un mandat. Și, recunoștea ea, nu avea nici o șansă să analizeze

aspectele financiare, cifrele, auditurile, orice naiba era, decât dacă își limpezea creierul și se odihnea.

În timp ce trecu încet cu mașina prin porțile deschise, își frecă ochii oboșiți și își zise că locuința ei nu arătase niciodată mai bine. Vântul rece și puternic de noiembrie smulsese ultimele frunze ale copacilor, ce se ridicau de pe gazonul mare și verde. Dar acest lucru nu făcuse decât să scoată în evidență casa, cu foișoarele ei, ce-i dădeau un aspect de castel din piatră gri. Deja se vedea înăuntru – în căldura, culoarea și liniștea ei.

Mai întâi avea să facă un duș fierbinte, fierbinte, cu toate acele jeturi de apă ce vor îndepărta ziua aceea nesfârșită de pe corpul ei. Poate douăzeci de minute de somn de revenire. Apoi, puțină mâncare la birou în timp ce înainta cu greu printr-o grămadă de cifre pe care spera să le înțeleagă.

Parcă în dreptul intrării principale, ieși din mașină și, ușurată că ajunsese, intră în casă, mergând ca prin somn. Summerset stătea în hol, ca un coșmar în visul ei. Corpul lui osos era îmbrăcat în costumul lui obișnuit, negru, și se uita la ea cu o privire critică, în timp ce motanul gras, Galahad, îi stătea la picioare.

– Dacă pisica a adus ceva înăuntru, dumneavoastră sunteți aceea.

Ea își scoase haina și o aruncă pe balustradă.

– Asta doar pentru că și-a dat seama că tu nu meriți efortul.

„Puțin cam jalnică replica“, își spuse ea, „dar coerentă“. Pisica în cauză se apropie de ea și începu să se frece de piciorul ei. Apoi înlemni, își arcui spinarea și o miroși cu o privire sălbatică în ochii bicolori. După aceea, se dădu înapoi și se uită lung la ea, mieunând.

– Hei!

– Se pare că el crede că nici dumneavoastră nu meritați efortul.

Pentru o clipă, ea se arătă uimită și îngrozită. Era pisica ei... și îi salvase viața. De două ori. Iar în acel moment stătea acolo ca o pisică de Halloween, cu spatele arcuit, blana zburlită și scuișor spre ea. Apoi își aduse aminte de puiul de panteră.

– Nu-i vina mea. Am fost la un interogatoriu. Femeia aceea avea un pui de panteră.

Lui Galahad nu-i păsa de scuzele ei jalnice. Se întoarse, arătându-și coada și se duse înapoi la Summerset.

Prins în capcană

- Bine. Apropo, mormăi ea ca pentru sine când începu să urce scara, cine te-a adus în palatul acesta pentru pisici?

Se duse în dormitor. Se opri doar cât să dea drumul computerului casei.

- Unde-i Roarke?

- Bună seara, dragă Eve. Roarke nu este în reședință în acest moment.

- Bine.

Deci nici măcar nu se putea plânge soțului ei în legătură cu pisica. Bine. Păși pe platformă și se așeză pe marginea patului imens ca să-și scoată cizmele. Le îndepărtă cu piciorul.

- La naiba cu toate, reuși ea să spună înainte să se cațere în pat, să se așeze cu fața în jos și să adoarmă.

*

O oră mai târziu, Roarke intră. Și el avusese parte de o zi lungă și grea și nu-și dorea decât să fie lângă soția lui și să bea un pahar mare cu vin, mai mult sau mai puțin în acea ordine. Se trezi întâmpinat de același tablou.

- Locotenentul e sus, începu Summerset în timp ce Galahad, cu spatele arcuit doar pe jumătate de data aceasta, se apropie ca să miroasă pantalonii lui Roarke.

- Bine.

- Pare epuizată.

- Nu-i de mirare. Ce-i asta?

Se aplecă să mângâie motanul care continua să adulmece.

- Se pare că are îndoieli că i-ați fost loial, pentru că a mirosit o altă pisică la locotenent.

- Ah, păi, eu n-am avut azi timp de pisici.

În timp ce Roarke își dădu haina jos, Summerset întinse mâna să i-o ia.

- Mersi. Să mergem sus atunci, spuse el spre pisică. Sunt sigur că se va revanșa față de tine.

O luă în sus pe scări, cu motanul pe urmele lui. Dacă ea se dusesse în birou, avea de gând să toarne niște vin pentru amândoi. Și o putea convinge să stea puțin întinsă. Lui i-ar fi prins bine. Dar voia să-și dea jos mai întâi nenorocitul ăla de costum. Și o găsi, tot cu fața în jos, de-a latul patului.

- Merge și așa.

Își scoase costumul și se schimbă în pantaloni largi și un tricou cu mâneci lungi. Vinul putea să mai aștepte, își zise el, apoi se strecură în pat, lângă Eve. Ea se mișcă puțin când el o cuprinse cu brațul, murmură ceva care semăna cu niște cifre, apoi se liniști din nou. Pisica sări și se balansă pe pat, lângă șoldul lui Roarke. Cu soția ghemuită în fața lui și cu pisica în spate, fu rândul lui Roarke să se relaxeze complet și să adoarmă.

Visele o purtară pe Eve de-a lungul zilei, în felul lor ciudat, în peisaje albe, pe trotuare reci, și în birouri goale în care se auzeau nesfârșite ecouri de bocete. Stătea în apartamentul familiei Dickenson cu mâinile în șolduri.

- Nu-i aici, îi zise ea lui Galahad, care o ignora. Nu ți-a cerut nimeni să vii, dar îți spun că nu-i aici. Nu-i nimic aici în afară de durere. Aici nu-i nimic.

Ieși pe ușă și intră în apartamentul aflat încă în construcție.

- Doar puțin sânge, dar ei nu l-au văzut. Neglijenți, neglijenți. O lasă în prag? A fost asta oare o dovadă, și dacă da, pentru cine?

Pentru Whitestone? Dar el n-ar fi trebuit să dea peste cadavru. Un trecător dimineața, poate, sau mai degrabă unul dintre muncitori. Iar ea nu vedea nici o legătură între victimă și muncitori. Se întoarse și văzu fotografiile înrămate ale copiilor victimei, ale soțului. Zile fericite.

- Familia însemna totul.

Daniel Yung stătea pe canapeaua confortabilă, cu mâinile frumos așezate în poală.

- Ea ar fi făcut, ar fi dat, ar fi spus orice ca să-i protejeze.

- Mda, s-ar fi gândit la ei după ce-a fost prinsă, să ajungă acasă la ei. La copii în special. Așa fac mamele, nu?

O văzu pe Stella rânjind în prag.

- S-ar fi gândit la ea, ca toată lumea. Nu-i plăcea să stea blocată aici cu un copil care se smiorcăie. Așa ca mine. Nu e mai bună ca mine.

Eve se uită la ea o clipă, la ochii triști, la gura care rânjea, la gâtul însângerat, tăiat de lama lui McQueen. Și simți o ușoară enervare.

- Dispari. N-am timp de tine. Nu are legătură cu tine.

Prins în capcană

- Crezi că s-a gândit la niște plozi sau la idiotul care i-a în-desat în ea?

- Da, așa cred. S-a gândit la copiii ei, la viața ei, și le-a dat nenorociților care au omorât-o tot ce i-au cerut. Bani, audituri, portofolii, investiții. Sunt cifre. Cumva, ele nu se adună. Cum naiba le deosebesc pe cele bune de cele rele?

Roarke se mișcă în spatele ei și o mângâie pe păr.

- Chiar trebuie să întreb?

- O, da. Te-am prins.

Ea deschise ochii și se uită direct în ochii lui uimitor de albaștri.

- Vorbești în somn.

- Da? Așa am făcut?

- „Te-am prins“, așa ai zis, și te-am prins și eu. Ți-am acoperit spatele.

Încă somnoroasă, ea îl mângâie pe păr, așa cum făcuse și el în visul ei.

- Revizuiam cazul în somn. Are legătură cu bani, mulți bani, așa cred. Genul de bani care sunt investiți, și auditați, și ascunși în conturi speciale. Erai și tu acolo, în somn. La locul faptei.

- Și ce-am zis?

- Doar mi-ai adus aminte că am în mână un expert în bani mulți. Sunt destul de sigură că voi avea nevoie de așa ceva.

- Sunt fericit să ajut.

- McNab a găsit fișierul pe care trebuie să mă uit, sau pe care trebuie să te uiți tu.

Ea dădu să se ridice. El se rostogoli deasupra ei.

- Vreau plata în avans.

- Chiar azi am avertizat pe cineva legat de asta.

- Mă poți aresta după.

El îi desfăcu hamul armei pe care nu și-l dăduse jos.

- În acest moment te prefer neînarmată. Și dezbrăcată.

- Mereu mă preferi dezbrăcată.

- Mă declar vinovat, spuse el și o sărută. Iată.

Părea că trecuseră zile întregi de când fusese acasă, în pat cu el. Era ca un dar să fie acolo, să-și simtă corpul care răspundea, să-i permită minții să uite de muncă, de sânge, de moarte și de durere și să se concentreze asupra plăcerii.

- În sfârșit nu porți prea multe haine.

Ea trase în sus de cămașa lui, apoi își strecură degetele pe spatele lui.

- Am anticipat.

O ridică, îi scoase arma și îi desfăcu jacheta.

- Tu n-ai făcut la fel.

- Tocmai voiam să-mi refac forțele, zise ea și rânji în timp ce el îi scotea puloverul. Încă mai vreau asta.

Îl luă în brațe, îmbrăcată încă în maieu, pantaloni și cu diamanțul cât pumnul unui bebeluș, pe care îl purta pe lăntișor, primit în dar de la el. Îi cuprinse talia cu picioarele și inversă poziția până când îl încălecă.

- Cred că somnul de revigorare m-a încărcat.

Își scoase maieul și îl aruncă deoparte.

- Dar așa avea nevoie de o mână de ajutor.

- Eu am două, zise el și își cuprinse sâniul cu palmele.

- Da, așa e.

Închise ochii și se lăsă inundată de senzații. Se aplecă peste el, se cufundă într-un sărut binevenit, excitant, promițător. „Subțire și puternică“, își zise în sinea lui. Avea cearcăne de oboseală, dar energia revenea în corpul ei. Eve a lui, darul lui la sfârșitul unei zile lungi și grele. Când o întoarse, îi auzi râsul înfundat, ce se transformă într-un tors de plăcere în timp ce gura lui luă locul palmelor. Inima ei bătea sub buzele lui, iar ritmul ei se întetea în timp ce mâinile lui o mângâiau peste tot.

Ea își săltă coapsele când el își trase în jos pantalonii, iar buzele ei coborâră pe abdomen, pe burtă. În timp ce el se juca cu ea, aluneca peste ea și o poseda, respirația ei se întetea, iar degetele se înfipseră în spatele lui. Ea se ghemui și se lăsă pradă plăcerii. Gemu ușor, satisfăcută.

El știa ce să-i ofere și ce să ia de la ea. Întotdeauna știa. Cu el, ea putea iubi, fără teamă, fără îndoieli, și știa că era iubită la fel. Întinse mâinile spre el, spre acea iubire, spre acea senzație binevenită și încă o dată se uită în ochii lui uimitor de albaștri. Când el o umplu, bucuria se împleti cu plăcerea. Mișcările rezonau cu dorința. Încet, încet, apoi din ce în ce mai rapide, într-un joc ce îndepărta orice în afară de acea împerechere, de acea uniune. Luă în palme chipul lui în timp ce fiecare împingere

Prins în capcană

o purta și mai sus. În ochii lui se văzu zburând. Și îl văzu și pe el zburând după ea.

*

Din moment ce ceasul ei biologic era deja întors pe dos, nu vedea nici un motiv pentru care să nu stea întinsă în pat încă două-trei minute. Poate că programul la care se gândise nu ieșise așa cum îl plănuise, dar era mai bine.

- Am vorbit cu prea mulți oameni azi, comentă ea.

- Povestește-mi despre asta.

Se uită la cer prin fereastra de deasupra patului și se întrebă când se întunecase complet.

- Tu nu te sature niciodată să vorbești cu oamenii.

- Te înșeli în privința asta.

- Și ai fi în stare să plătești oameni care să vorbească cu ei. Să plătești oameni ca să vorbească cu oamenii care vorbesc cu oamenii cu care tu nu vrei să vorbești.

El o luă de mână, amuzat.

- Și cu ei cine-ar vorbi?

- Ai putea face totul prin mesaje sau email și niciodată n-ai vorbi cu cineva. Eu nu pot decât să visez la așa ceva.

- A, dar dacă aș plăti oameni care să vorbească cu oamenii... ceea ce fac, de fapt, atunci când e necesar, și apoi aș plăti și mai mulți oameni ca să vorbească cu oamenii pe care i-am plătit, nu e nici o îndoială că unele lucruri s-ar pierde în traducere, și aș sfârși prin a vorbi cu și mai mulți oameni, după ce totul e încurcat.

- Poate, dar ție îți plac oamenii mai mult decât mie.

- Probabil că e adevărat, dar ia în calcul faptul că tu îți riști viața pentru ei în fiecare zi.

- Astăzi nu în mod deosebit.

- Atunci ar trebui să sărbătorim. Doamne, vreau un pahar cu vin.

Ea își săltă capul cu mâinile și se uită la el prelung.

- Ai avut o zi proastă.

- Nu, una aglomerată, lungă, dar în final n-a fost prea rea. Mai ales partea cu venitul acasă.

- Păi, asta se subînțelege.

- E ceva ce ar trebui spus mereu, zise el și se ridică într-o rână ca s-o sărute.

- Atunci, o spun și eu. Și vreau un duș, poate puțin vin, și din moment ce te-am plătit în avans, vreau să te uiți prin fișierul victimei.

- Înțelegerea e înțelegere. Duș, vin, mâncare... și partea mea din înțelegere.

- Eu am mâncat înainte.

- Înainte de ce?

Ea râse și se rostogoli din pat împreună cu el.

- Am mâncat un așa-zis paté danez de dimineață și o supă de pui magică, după-amiază.

- Și mai multe motive de sărbătoare.

Intrară la duș, iar Roarke se resemnă deja la gândul că avea să-și opărească pielea cu apa fierbinte.

- A fost o supă foarte bună, luată de la un butic de lângă locul faptei.

Ea comandă un jet la putere maximă, la 50 de grade. El tresări, dar suportă.

- Și tu?

- Ce-am mâncat?

El nu-și putea aduce aminte dacă ea îi pusese vreodată acea întrebare.

- Am luat micul dejun, apoi prânzul în cantina pentru directori, unde am vorbit cu prea multă lume pentru prea mult timp. Mi-a cam stricat apetitul.

- E vreo problemă? Să amanetez vreuna dintre miliardele de bijuterii pe care mi le-ai oferit?

- Cred că ne putem descurca. Nu-i nici o problemă, zise el, dar își masă gâtul sub jetul de apă. Au fost doar câțiva oameni cărora a trebuit să le reamintesc care sunt prioritățile și cine îi plătește.

- Ai făcut pe Roarke Însăpăimântătorul?

El zâmbi și îi ridică bărbia cu degetul.

- S-ar putea. Oricum, a trecut, și nu trebuie să le mai repet prea curând.

- Cred că ai fost tare azi. Eu n-am fost. Ar fi fost bine să fiu, dar am intimidat-o pe o bogătană idioată, deci tot e ceva.

- Pe cineva cunoscut?

- Probabil. Candida Mobsley.

Prins în capcană

- A, da. E o idioată. E implicată?

- Nu cred. E mult prea proastă să fi plănuit ceva din toate astea, iar dacă ar fi plătit pe cineva s-o facă, s-ar fi dat de gol când o pusesem pe jar.

El zâmbi când îi auzi argoul.

- Cred că ai dreptate.

- Oricum, am o listă întreagă de firme... De ce trebuie mereu să aibă trei nume în titulatură? Vreau să mă uit peste ele cu tine. Doar să știu dacă ai auzit de ei.

Ea ieși din cabina de duș și intră în tubul pentru uscare în timp ce el scăzu temperatura apei cu zece grade și oftă ușurat. Întoarsă în dormitor, își puse niște haine confortabile și se încruntă la pisică.

- S-a strâmbat la mine.

Profund insultată, se întoarse spre Roarke.

- Cum poate o pisică să se strâmbe? Las-o baltă, grășane, îi ceru ea. Am aruncat pantalonii. M-am spălat. S-a terminat.

- E nervos. Mi-a spus Summerset că ai fost lângă o altă pisică.

- N-a fost o pisică. A fost o panteră.

- Ai fost la grădina zoologică?

- Idioata cea bogată avea un pui de panteră albă care se asorta cu apartamentul ei orbitor de alb, ca zăpada. Totul era alb, cu excepția secretarului, care purta negru. M-am gândit că era așa ca să-l găsească mai repede în toată acea furtună de zăpadă în care locuiește. Și trebuie să nu uit să văd dacă are autorizație pentru acea panteră. Ce fel de idioată ține un animal din junglă pe post de animal de companie?

- Ea, dacă i-a spus cineva că e la modă și ieșit din comun.

Eve se încruntă.

- I-ai tras-o proastei ăleia?

Roarke clătină din cap.

- E un termen foarte jignitor, ținând cont de ceea ce-am făcut după ce am ajuns acasă. Și nu, nu mi-am tras-o, pus-o sau culcat cu proasta aceea.

- De ce?

- Faptul că e proastă ar trebui să fie un motiv suficient. Și, oricum, nu e în nici un caz genul meu. Băutură, droguri, prostie, comportament irațional și răsfăț până în măduva oaselor.

- E bine de știut. Dar lui Alva Moonie?

- Deși nu e o proastă, nu, nici ei nu i-am tras-o, pus-o etc. E implicată, adică e mai mult decât un martor?

- Nu. Nu din câte cred sau simt. Îmi place de ea. A zis că am mai întâlnit-o.

- E posibil să fi schimbat câteva vorbe la vreo strângere de fonduri sau la un alt eveniment. Mai e vreo altă femeie pe listă cu care e posibil să mi-o fi tras?

Ea rânji spre el.

- Nu chiar. Mă întrebam asta în privința lor, pentru că ești putred de bogat.

- Aveți mâinile mânjite, locotenente.

- M-am molipsit, zise ea și întinse mâna. O să fii de ajutor în cazul ăsta, pentru că ești putred de bogat, nu ești prost și înțelegi cum stă treaba cu portofoliile și cu toate cheștiile alea.

- Toate cheștiile alea sunt prețul vinului pe care o să-l bem împreună... și al mâncării.

- Am salariu, îi reaminti ea. Am zis că plătesc pentru mâncare în seara asta.

- Cum vrei, spuse el și dădu mâna cu ea, după care o trase mai aproape și o sărută din nou. Dar să fiu al naibii dacă mai mănânc pizza după o zi atât de lungă ca asta.

- Bine. Eu vreau o friptură. O friptură mare și grasă.

- Aici suntem de acord. Hai să mâncăm, să beim și să discutăm despre crimă și bani.

Ea oftă satisfăcută.

- Te iubesc.

CAPITOLUL 7

În ultimii ani, cea mai apropiată întâlnire pe care o avusese Eve cu o friptură, din salariul de polițistă, fusese un burger anemic din soia. Îl asezonase cu cartofi prăjiți falși, îi îngropase în sare și fusese mulțumită. Acum, avea în farfurie o bucată adevărată, preparată perfect la grătar, iar alături erau cartofi prăjiți adevărați, adunați grămadă ca niște șireturi aurii, și mazăre verde și crocantă presărată cu câteva bucățele de alune. Nu era rău deloc.

Dar cel mai bun lucru, mai bun decât carnea și cartofii adevărați, era să aibă pe cineva așezat la masă vizavi de ea, cu care să revizuiască tot cazul. În toți acei ani, majoritatea meselor ei, așa sărace cum fuseseră, se petrecuseră în singurătate sau pe fugă. Abia dacă apuca să îmbrace ceva cu Mavis, dar acest lucru nu însemna decât să îngurgiteze ceva cu un om din branșă. Dar să stea în casa ei, în fața unui fel de mâncare adevărat și cu un bărbat care nu numai că o asculta, ci o și înțelegea? Câștigase pariul vieții ei.

- Ai eliminat un motiv personal, comentă Roarke după ce ea îi povesti elementele principale.

- A fost vorba de afaceri. Nu găsesc nici un indiciu despre un motiv personal în execuția ei. O să-i cer lui Mira un profil, adăugă ea referindu-se la cel mai bun psihiatru al departamentului. Dar asta a fost ceea ce cred eu că se numește o lovitură semi-profesionistă.

- Semi-pro? N-a fost destul de bună pentru Liga Mare?

- Cred că nu, n-a fost îndeajuns de bine făcută. A fost ceva... prostește la ea. Ceva deosebit. Victima nu a știut că avea să lucreze peste program până în acea după-amiază, deci nu a fost

ceva plănuit cu mult timp înainte. Totuși, a fost un plan destul de bun. Au amețit-o... deși electroșocul pare inutil... au înșfăcat-o, au transportat-o și au dus-o înăuntru pentru intimitate. Felul în care au omorât-o necesită antrenament și, din nou, nu a fost ceva personal.

- Mă îndoiesc că victima a gândit la fel.

- Ea a crezut că îi vor da drumul sau a sperat al naibii de tare că-i vor da drumul imediat. Iar criminalul a atacat-o prin spate, deci, din nou, ceva nelegat de persoana ei. El... ei... au obținut informația pe care au vrut-o și, în plus, au luat și ce avea în servietă. Apoi s-au folosit de acoperirea standard de a înscena un jaf.

- Un caz clasic.

- Ar fi funcționat. Dar ce fel de ticălos își folosește electroșocul, o lovește și apoi îi rupe gâtul pe la spate?

- Unul atroce, dar nu, continuă el înainte ca Eve să spună ceva. Dacă ești un ticălos îndeajuns de norocos să ai un electroșoc, îl folosești, iei obiectele de valoare și fugi.

- De acord. Dacă ești atroce, nu te mai obosești să folosești electroșocul. Vrei să provoci durere și treci la treabă.

- Așa e. Și în plus, de ce? Era visul oricărui hoț. O femeie care merge singură și care nu se opune. Nu are nici un semn că s-ar fi apărut. Dacă ar fi țipat sau ar fi strigat după ajutor și l-ar fi speriat, ar fi auzit cineva. Iar în cartierul acela s-ar fi raportat, sau cel puțin polițiștii ar fi aflat asta în timpul interogatoriilor. Iar dacă s-a speriat...

- Și a avut un electroșoc, îi luă Roarke vorba din gură, ar fi fost mai rapid și mai ușor să i-l înfigă în gât și s-o omoare așa.

- De-asta electroșocul nu pare a avea sens, dar semnele sunt pe ea. Și încă ceva. Ea nu avea ce căuta atât de departe de birou și atât de departe de casă. Era prea frig și prea târziu ca să meargă pe jos acolo, și îi spusese soțului ei că se îndrepta pe jos spre metrou... aflat la o stradă și jumătate distanță de biroul ei.

- Da, toate astea, și sângele de pe folia de protecție.

- Asta e partea cea mai tare, pentru că dovedește că a fost în apartament. Ca s-o ducă înăuntru au avut nevoie de cod.

- A, păi... spuse el zâmbind și își mișcă degetele.

- Dacă și-au permis un specialist destul de bun ca să treacă prin sistemul de securitate fără să lase urme, înseamnă că și-ar fi permis și un ucigaș profesionist.

- Deci n-au avut prea mult timp pentru recrutări.

Ea arată cu degetul spre el.

- Exact.

Incântată că el gândea la fel ca ea, ridică paharul ca să bea.

- Primise dosare noi pentru audit chiar în acea după-amiază. Acesta e cel mai plauzibil motiv. Poate, poate că a fost totuși și unul dintre cazurile vechi, și ea tocmai ajunsese într-un stadiu care o speriat pe cineva, dar probabilitatea e mai mare să fi fost ceva nou, pentru că pare o treabă făcută pe fugă.

- Ceva nou pentru ea.

De data aceea, ea toastă.

- Exact. Ajunge vorba la client sau la auditat... Așa se numește?... Sau la persoana implicată în afacere, care nu vrea ca cineva proaspăt să intre pe fir, nu-și permite asta. A avut doar câteva ore la dispoziție, la naiba, poate abia a râcâit un pic la suprafață. Dar nu poți risca. Lucrurile sunt destul de confuze, puțin date peste cap la „Brewer și compania“, din cauză că cei doi contabili sunt în spitalul din Vegas. E un departament mic. Toată lumea cunoaște pe toată lumea. Cu siguranță, oricine poate afla cine la ce lucrează. Nimănui nu i s-ar părea ciudat dacă ar fi întrebat cui i-a fost dată munca lui Jim sau a lui Chaz. Sau șeful direct i-a spus chiar el părții interesate cine se va ocupa de audit, când l-au contactat ca să-și exprime îngrijorarea.

- Nu vă faceți griji, Domnule Foarte Rău, începutu Roarke, Marta e unul dintre cei mai buni. Ea face o treabă excelentă și, de fapt, chiar va sta peste program aici ca să recupereze timpul pierdut.

- Simplu, fu Eve de acord. Apoi, Domnul Foarte Rău îi sună pe niște nătăngi, le spune să afle ce știe Marta, să ia dosarele și să scape de ea.

- Ceea ce fac, dar locotenentul Femeia Foarte Deșteaptă detectează greșelile subtile pe care ei le fac.

- N-ar fi trebuit să-i ia haina, spuse ea și mușcă din friptură, făcând apoi un gest cu cuțitul. E o chestie minoră, dar a fost eron de zel. Sau, dacă i-au luat haina, trebuiau să-i ia și cizmele.

Erau cizme bune, destul de noi. Probabil erau mai scumpe decât haina. Iar dacă voiau să arate și mai mult a jaf, ar fi trebuit să folosească un pistol. Ar fi făcut mizerie, dar dacă făceau câteva găuri în ea ar fi semănat mai mult a jaf. Faptul că au folosit acel apartament a fost un lucru la îndemână, dar n-a fost deloc o mișcare deșteaptă din partea lor. Ne-a ajutat să facem legătura.

- Între WIN, Brewer și noile audituri ale victimei.

- Sunt cel puțin opt clienți în acest moment care se intersectează, iar trei dintre ei aveau audituri la Marta în ziua în care a fost omorâtă. S-ar putea să găsim mai mulți, zise ea ridicând un cartof prăjit și încruntându-se la el. E prea convenabil.

- De ce n-ar fi cineva din echipa de muncitori? Unul dintre ei putea subtiliza codurile.

- Nu e imposibil, trebuie să șap mai mult în raportul lui Peabody. Până acum nimeni nu iese în evidență. Și mi se pare că unul din echipă ar fi fost mai tentat să îndrepte la loc folia de protecție. Ar fi știut cum arată locul acela în fiecare dimineață. Dacă o lăsa adunată, nu făcea decât să atragă atenția. Iar când era îndreptată, era posibil să fie văzut sângele.

- Așa cum ai făcut tu.

- Da. Totuși, panica duce la greșeli.

- Ar fi putut bănuși că nu te vei duce înăuntru.

- Chiar că e prost. Pentru numele lui Dumnezeu, găsim o femeie în fața unui apartament gol... e logic că intrăm să aruncăm o privire înăuntru.

- Atunci uită-te cu mai multă atenție la... mai zi o dată cine e „W” din WIN?

- Bradley Whitestone.

- Așa. Care se întâmplă să fie și la fața locului.

- Îl face să pară suspect, așa e. Și e evident că aici nu e nimic subtil. Moonie mi-a spus cum s-au petrecut lucrurile în seara aceea cu el, iar ea e cea care l-a dus acolo, la noua clădire. El nu a insistat. O să-l mai cercetăm, dar înclin mai mult spre ceilalți parteneri.

- De ce?

- Dacă aranjezi ca cineva să fie omorât, și ai plănit cu ei să folosească locuința ta, și ești un tip ambițios și cu bani, duci acolo pe cineva în speranța că e o clientă importantă... și cineva căreia

vrei să i-o tragi... la locul faptei, astfel încât ea să facă descoperirea odată cu tine?

- Pare o treabă puțin probabilă și una prostească. Totuși, ai putea-o numi alibi.

- Ai putea-o numi alibi, a fost ea de acord, dar e o treabă mai deșteaptă... iar el e deștept. Ideea este să rămâi cu potențiala clientă departe de zonă și să afli ce s-a întâmplat, când te contactează polițiștii.

- Unora le place să se amestece.

Îi plăcea că el făcea pe avocatul diavolului, că o făcea să se gândească mai bine la pași și la detalii.

- Unora da, dar lui, nu. Pur și simplu nu, zise ea și clătină din cap când Roarke ridică sticla să-i mai toarne niște vin. În plus, este vorba despre acea ambiție. E mândru de firma lui, de clădirea aceea. Poate să dăuneze afacerii când clienții descoperă că o femeie a fost omorâtă... chiar dacă am fi acceptat versiunea cu jaful... în acel loc și aruncată pe trepte. Îi îndepărtează pe oameni, mai ales pe cei cu mulți, mulți bani.

- Ai dreptate, zise Roarke și se lăsă pe spătar, bucurându-se de prezența ei, de momentul pe care îl împărtășeau, în ciuda morții. Ceilalți parteneri nu sunt mândri și ambițioși?

- Aș spune că da. Aș mai spune că a fost un imbold de moment, luat de val și determinat de puțină panică. Avem un loc, îl folosim... polițaii nu-și vor da niciodată seama că noi suntem. E ceva la întâmplare, ghinionul ei. Oricine a ordonat atacul le-a spus făptașilor s-o facă repede și curat și să pară un jaf. Să-i ia obiectele de valoare. Și pariez cu leafa pe o săptămână că oricine a omorât-o n-a jefuit pe nimeni niciodată și nici n-a fost jefuit. Altfel, ar fi știut mai bine cum trebuie să facă să pară.

- A cui leafă pe o săptămână? A ta sau a mea?

- Din moment ce tu câștigi mai mult într-o săptămână decât majoritatea în câteva decenii, ne limităm la leafa mea. Ceea ce ne duce înapoi la motivul pentru care ești așa de folositor. Dacă e ceva în neregulă cu documentele, cu fișierele, tu ești cel care poate observa asta.

- Din fericire, îmi place să fiu folositor, așa că abia aștept ocazia de a-mi băga nasul în treburile financiare ale altora, spuse el și zâmbi când ea se încruntă la el. Îmi voi folosi puterile

pentru a face fapte bune, desigur. Ce-ar fi să mă apuc de treabă? Voi lucra aici. Cred că e mai ușor, dacă am întrebări pentru tine sau tu pentru mine.

– Bine. O să folosesc cealaltă cameră. Trebuie să-mi aranjez planșa, dar mai întâi te las pe tine să începi.

– Fișierele sunt la tine sau la sediul central?

– I-am spus lui McNab să-mi facă o copie și să mi le trimită.

– Atunci pot începe singur.

„Foarte bine“, își spuse ea. Pentru că el pusese farfuriile una peste alta, ei îi rămase sarcina de a face curățenie. Dar era corect și, la fel ca supa magică, masa și reluarea activității îi ridicase nivelul de energie. Puiul de somn, sexul și dușul fierbinte puteau să fi jucat și ele un rol. Oricum, calculă că mai avea încă energie pentru câteva ore.

Observă că Roarke se apucase de treabă și că motanul o urmărea suspicios când ea ieși din bucătărie ca să instaleze planșa. Se hotărî că cea mai bună tactică era să-l ignore pe Galahad până când el avea să dea semne că nu era nici o problemă și că nu se întâmplase nimic. Studie planșa în timp ce lucra și apelă la unitatea auxiliară ca să scoată la imprimantă mai multe poze de buletin. Le fixă pe planșa pe cele ale Candidei, a lui Aston și pe a menajerei lui Alva Moonie.

„Legături“, își spuse în sinea ei și începu să le construiască. Candida de Alva – foste prietene, iubite. Amândouă se potriveau în peisaj. Candida era legată de victimă prin audit. Îl adăugă pe cel care se ocupa de banii Candidei și se hotărî că trebuia să dea de el.

Alinie familia victimei într-o parte, și colegii ei, în cealaltă. Apoi se uită cu atenție la James Arnold și la Chaz Parzarri și făcu o nouă notiță, ca să contacteze spitalul și să facă rost de raportul asupra rănilor și de evoluția pacienților.

Observă că Roarke era în priză. Avea părul prins la spate, mânecele suflecate și părea relaxat. Cine putea ști de ce pentru unii oameni cifrele sunt așa de fascinante. Se așeză la a doua unitate și se cufundă în ceea ce i se părea mult mai interesant, adică ideea de a face săpături în viețile oamenilor.

Arnold James, patruzeci și șase de ani. La a doua căsnicie, de nouă ani. Din prima avea doi copii, un băiat și o fată, și plătea

o pensie alimentară considerabilă. Mai avea un copil – fată – din a doua căsnicie. Își zise că acesta chiar arăta ca un contabil. Cel puțin ca imaginea-cliseu a unui contabil. Palid, cu o expresie ușor preocupată, ochi de un albastru deschis și păr blond cu fire subțiri. Era genul care părea atât neprimejdios, cât și plictisitor. Și ea știa prea bine că uneori aparențele puteau fi înșelătoare. El avea o diplomă de studii postuniversitare, fusese asistentul unui profesor și supraveghetor al dormitoarelor în liceu. Tocilar. Lucrase pentru Fisc în ultimii șase ani, apoi intrase în sectorul privat după doi ani de eșec, încercând să-și conducă propria afacere de la domiciliu. Lucra la Brewer de treisprezece ani. Avea un salariu decent. Ea își spuse că cineva care aduna cifre toată ziua probabil că merita așa ceva. Era un lucru bun pentru că taxa pentru colegiu a copilului cel mai mare mușca destul de mult din buget. Nu avea dosar penal, ci o mulțime de amenzi de circulație, observă ea. Și, hmm... al doilea copil avusese câteva probleme de infraționalitate juvenilă. Furt din magazine, posesiune ilegală, băutură, vandalism. Petrecuse ceva vreme la reabilitare. Într-o clinică privată. Scump. Soția lui renunțase de curând la statutul de părinte de profesie ca să se întoarcă la muncă pe postul de asistent de avocat. În timp ce finanțele păreau a fi echilibrate, din câte putea ea să-și dea seama, bugetul era restrâns. Cum era oare să te ocupi de toate acele conturi pline de bănet, de acțiuni, de fonduri și de alte lucruri de acest gen în timp ce trebuia să muncești și să calculezi cât plătești pentru creditul imobiliar? Interesant.

Chaz Parzarri, treizeci și nouă de ani, singur, fără copii. Avea genul acela de înfățișare serioasă și îmbufnată după care unele femei se dau în vânt. O structură osoasă frumoasă și multe bucle răvășite. După ea, acesta nu arăta a contabil. Dar și el avea o diplomă de studii postuniversitare și experiență guvernamentală. Oare de atâta tot era nevoie? Aruncă o privire spre Roarke și se întrebă dacă el știa, dar nu i se păru într-atât de important ca să-l întrerupă. Educația lui avansase în cea mai mare parte cu burse – Chaz era băiatul deștept, își spuse ea. Născut în Jew Jersey, dintr-o mamă ospătăriță și un tată șofer de taxi, cu trei frați. Din nou, puțini bani în trecutul lui. Întorsese însă roata prin muncă grea, investiții inteligente – presupunea ea – și își

luase un apartament în Upper East Side, la doar câteva străzi distanță de locul de muncă. Nu avea dosar penal. Luase câteva amenzi de circulație, dar nu așa ca Jim Arnold. Cele mai multe pentru viteză. Unii oameni sunt mereu pe fugă. Poate că Chaz se grăbea să se îmbogățească.

Îi puse deoparte și citi raportul lui Peabody cu interogatoriul lui Jasper Milk, apoi pe al ei cu Carmichael și pe al lui Santiago cu designerul de interior. Le lăsă și pe acestea deoparte, se ridică, făcu niște cafea și puse o cană pe masă, în fața lui Roarke.

- Mersi.

El se lăsă pe spătar și își ridică privirea spre ea.

- Care-i prețul?

- Câteva răspunsuri și/sau păreri.

- Îmi pot permite asta.

- Ai dat de ceva?

- Sigur, spuse el și zâmbi, luând apoi în mână ceașca de cafea. Dă-mi voie să-ți spun de la început că nu e lucru ușor. Două dintre acestea sunt companii mari cu filiale, fundații caritabile, state de plată, cheltuieli, devalorizări și așa mai departe. O să am nevoie de o privire de ansamblu asupra fiecăreia dintre ele. Nu te aștepta să existe o coloană la îndemână, intitulată Bani Delapidați, sau Pierduți, sau Care N-au Fost Acolo de la Început.

- Ce înseamnă ultima?

- Că, uneori, companiile sau oamenii din ele nascocesc ceva în direcții opuse, ca să-i liniștească pe deținătorii de acțiuni, pe clienții potențiali sau pe investitori și consiliile lor de administrație, în speranța că se pot ridica la înălțimea acelor cifre. Este o... trișare optimistă, zise el. Și, de obicei, dă greș.

- Bine.

- Am un audit aici din cauza unei posibile fuziuni, un altul din cauza unui regulament municipal, altul în urma unui ordin al Curții. Se pare că victima ta a făcut ceea ce fac și eu aici. Mai întâi a vrut să vadă ce-i cu ele. Și-a notat câteva întrebări legat de toate trei. Nimic foarte important, dar nu lucra la ele de mult timp.

- Ești de părere că ea n-a știut... cel puțin la ora decesului... ceva compromițător?

- Nu pot spune absolut sigur, dar cred că așa e.

Prins în capcană

- Bine. Am câțiva suspecți. Dă-mi voie să-ți spun câte ceva despre unul dintre ei. Tipul ăsta are propria companie, o afacere de familie. În urmă cu circa zece ani, lucrurile au început să meargă prost. Abia a rezistat. A fost nevoit să ia împrumuturi, să vândă unele bunuri. S-a ocupat de treburi mai mărunte și uneori a pierdut bani cu ele.

- S-a restrâns. Avea angajați?

- Da. Se adunaseră cam cincizeci, iar când treburile au mers prost, au rămas vreo douăzeci. Nu sunt expertă în afaceri, dar se pare că a fost deștept că a tăiat jumătate din personal. N-ar mai fi avut bani pentru salarii din cauza treburilor mărunte care merseseră prost.

- A păstrat câți oameni și-a permis ca să poată continua activitatea. Poate că nu era o afacere bună pe termen scurt, dar era pe termen lung. Știi cine lucrează pentru tine, iar ei știu că se pot baza pe tine.

- În regulă, înțeleg asta. Acum are treizeci și doi de angajați, iar unii dintre ei sunt de dinainte de restrângere, cei pe care îi concediasse.

- Loialitate? A procedat corect în privința lor și i-a adus înapoi când lucrurile au început să meargă.

- Poate.

- Compania e particulară sau de stat? Există acționari? Întrebă el.

- Nu, e afacerea lui. Afacerea lui de familie. E tipul care lucrează în construcții.

- Ah! Deci în urmă cu circa zece ani a mers prost în domeniul ăsta. În investiții imobiliare, în amenajări interioare. S-a spart bășica.

- Ce bășică?

- Bășica investițiilor imobiliare. Și nu pentru prima oară. Oamenii și-au pierdut casele, iar când acest lucru s-a întâmplat, cei care se ocupau de case și de clădiri, care le renovau, le reparau, le construiau n-au mai avut de muncă. A fost o perioadă grea pentru mulți, iar pentru cei care au fost dispuși să-și asume riscuri a fost o oportunitate.

- Cum adică?

- Să-și asume riscuri și să culeagă profitul... pe termen lung. Eu am luat multe proprietăți în timpul acelei perioade de criză. Crezi că bărbatul acesta a omorât-o pe victima ta?

- Nu, cel puțin nu mă dau în vânt după ideea asta, dar, cum ai spus și tu, el sau unul dintre cei din echipă ar fi putut subtiliza codul.

- Nu-ți place nici ideea asta, cu atât mai puțin cu cât l-ai cercetat mai mult.

- Nu, nu-mi place. N-a fost destul timp, din câte-mi dau eu seama, ca să găsească persoana potrivită și să-i ofere instrumentele potrivite. Numai dacă nu cumva erau deja implicați în asta, dar nu văd legătura.

Își rezemă șoldul de un colț al biroului în timp ce sorbi din cafeaua ei.

- Am cam același lucru legat de designerul de interior. Are o reputație bună, după spusele celor care au investigat-o, are o relație frumoasă cu tipul care se ocupă de construcții și cu clienții... și cu partenerii.

- Atunci, chiar dacă nu vrei... sau nu poți... să-i elimini, sunt în partea de jos a listei.

- Da, doar dacă nu cumva au pasat codurile fără intenție.

Își schimbă poziția ca să se uite la planșă.

- Asta mă lasă, deocamdată, cu cei trei parteneri și cu cei doi contabili a căror muncă a preluat-o victima. Sau cu unul dintre cei din firma de contabilitate, dar, din ce mi-ai spus tu, asta nu prea se potrivește.

- Ei ar fi știut că ea nu avea nimic de spus și că nu era nici un motiv s-o omoare. N-ar fi avut de ce să aranjeze s-o jefuiască, să-i ia servieta și geanta de mână în cazul în care ea luase fișierele acasă. Apoi, dacă oricum aveau acces la birou în postura de angajați, nu e așa de greu să accesezi un birou încuiat după terminarea programului și să modifice fișierele din calculatorul ei. E mai ușor și mai curat decât o crimă.

- Așa zic și eu. De-asta rămân numai cu partenerii, clienții care se intersectează și cei doi contabili din Vegas. Unul nu avea cum să discute cu ea pentru că e în comă, iar celălalt n-ar fi putut vorbi cu ea decât pe ocolite. Prea multă curiozitate ar fi dat de bănuit. În plus, și el e destul de răvășit.

Prins în capcană

- Ar fi fost greu pentru ei să comande lovitura.

- Da. Nu prea-mi pot imagina un contabil care comandă o lovitură din camera de spital din Vegas. Lovitura a fost comandată din altă parte, dar dacă a fost făcută din cauza dosarelor, unul sau amândoi sunt implicați. Sunt prea buni la ceea ce fac ca să nu fi bănuțit ceva.

- Te-ai uitat pe situația lor financiară?

- Da, iar unul dintre ei e cam strâmtorât. Două căsnicii, trei copii, unul cu o taxă de colegiu mare, altul care a avut ceva ne-cazuri și a avut nevoie de o reabilitare privată scumpă, spuse ea și arată spre planșa ei și spre fotografia lui Arnold. Are o casă în Queens și trei mașini pentru care plătește. Cum o fi să vrei ceva pe care-l știi, îl vezi, îl visezi... și pe care îl vezi de multe ori, ai de-a face cu el și e mereu al altcuiva?

- Vrei mai mult, sau cel puțin unii așa sunt. Eu așa am făcut.

- Mda. La suprafață. El pare un tip obișnuit, dar asta nu e decât suprafața. Celălalt e singur și vine de pe băncile școlii, e studios. A avut multe burse, zise ea și făcu din nou un gest, încercuind numele lui Parzarri. A făcut bani cu propriii bani, ceea ce cred că poți face numai când te pricepi la bani. Nu înoată în ei, dar stă bine. Un puștan cu burse, care a trecut prin multe școli bune, școli foarte bune, și care s-a întors într-un cartier dur din Jersey. Ai văzut cum trăiește cealaltă jumătate și asta poate fi ceva supărător. Te afli acolo pentru că ești deștept, nu pentru că ai bani. Nu ai haine drăguțe, iei autobuzul în locul mașinuței cumpărate de tăticul. Poate să te scoată din pepeni.

- Așa că vrei să te asiguri că, până la urmă, vei fi cel cu bani, cu haine frumoase și cu o mașină de lux?

- Poate. Par curați, dar... spuse ea și bătu în computer cu degetul. E ceva acolo.

- Dar nu mă presa.

Ea râse și clătină din cap.

- Vei găsi. Între timp am nevoie de niște date. Tu ești expertul.

- În lăcomie sau avariție?

- În lucrul cu lăcomia și avariția. Dacă e ceva acolo, și trebuie să fie, ar trebui să știe contabilul care se ocupă de cont, sau fac eu presupuneri și sunt suspicioasă?

- Ești suspicioasă, dar da, aproape sigur, contabilul care se ocupă ar ști. Este o porțiță acolo, dacă persoana care a modificat cifrele... în cazul în care e într-adevăr un contabil care coace ceva și e de rea-credință... reușește să facă acest lucru fără să lase să se vadă. Un audit bine realizat e menit să scoată la iveală unele dintre aceste lucruri.

- Deci persoana care face auditul ar ști sau ar descoperi ce e în spatele cifrelor.

- Într-o firmă ca Brewer? Poți să fii sigură de asta.

- Cel care se ocupă de bani... managerii de bani, brokerii, sau ce termen se folosește pentru ceea ce face „WIN“, ar ști?

- Din nou, există acea porțiță, mai ales dacă clientul și contabilul au lucrat împreună la ea. Dar să faci mai mult de atât? Să fie mai puțin bine lucrată treaba și mai simplă? Trebuie să-l implici și pe managerul care se ocupă de bani.

- Deci cel puțin trei oameni, zise ea și se gândi. Poate că e mai simplu, dar devine periculos. Cu cât știu mai mulți oameni, cu atât e mai ușor să-ți scape printre degete.

- Și nu s-a întâmplat așa? replică el. Cineva a murit.

- Mda, spuse ea și se uită înapoi la plașă. Așa este.

- E vorba doar de afaceri, continuă el. După cum ai zis și tu despre crimă, nu e nimic personal, doar afaceri. A înșela, a fura, a transfera fonduri, mită, răzbunare, profituri ascunse... orice ar putea fi... e doar o afacere. Ca să faci afaceri, și ca să le faci bine, să fie profitabile, ai nevoie de consilieri, de manageri, de muncitori. Și, ca treaba să meargă bine și simplu, vrei ca fiecare dintre acei oameni să aibă un picior înfipt în fiecare ușă... în afaceri legale și în cele ilegale.

- Mda, în regulă, așa mă gândeam și eu. M-am gândit la Oberon, la cum și-a condus departamentul, la toți acei polițiști... și cum s-a folosit de cei mai buni ca să-i ducă la îndeplinire munca murdară. Ai nevoie de unii în fiecare tabără, să ții afacerea legală pe roți și să te folosești de ea pentru cea ilegală.

Se gândi la acest lucru în timp ce-și bău cafeaua.

- Și dacă e așa, dacă e o comparație bună, tipul cu banii, contabilul, nu ei conduc, ci sunt doar uneltele. Cel care se ocupă, spuse ea și bătu din nou în computer, este aici.

- Dar fără presiune, repetă Roarke.

Prins în capcană

- Amice, tu mănânci presiune pe pâine.
- Uneori, un om vrea să mănânce pe îndelete.
- Iar eu am parte de asta în fiecare zi.

Se ridică și se întoarce la planșă.

- El, sau ea, sau ei. Nu sunt aici încă. Nu încă. Dar uneltele sunt. Nu trebuie decât să-mi dau seama care dintre ei se ocupă de bucătărie.

Se întoarce la computer și se cufundă din nou în studiu.

*

Roarke observă că ea începuse să dea semne de oboseală, că se freca la ochi și se juca absentă cu părul, ca și cum aceste lucruri ar fi ținut-o trează și în stare de alertă. Se gândi că mai putea rezista o oră. Era al naibii de interesant totul, felul în care unii își aranjaseră afacerile, registrele contabile, investițiile. Avea să găsească ceea ce căuta Eve, pentru că nimic altceva nu era mai important pentru el acum, când ea îi acordase toată încrederea. Simțea, desigur, că era o provocare foarte incitantă. Își punea la bătaie egoul și spiritul de competiție. Nici nu putea să facă altfel. Din păcate însă, nu avea să găsească ce trebuia în noaptea aceea. Avea unele întrebări, dar din moment ce nu era un contabil neglijent, trebuia să verifice mai întâi niște coduri legate de taxe. Mâine. Se ridică, se duse spre ea și o ridică în picioare.

- Eu vreau să...

- Mergi la culcare. Ești trează de aproape douăzeci și patru de ore. La fel și eu. Amândoi avem nevoie de somn.

- Ai dat de ceva?

- Trebuie să verific mâine niște coduri și vreau să încep o căutare pentru niște conturi separate, nedeclarate. Va fi amuzant.

- Iese cineva în evidență?

- Încă nu. La tine?

Ea clătină din cap, îndreptându-se spre dormitor.

- Contabilii nu au primit acceptul medicilor ca să călătorească. Parzarri a avut niște creșteri de tensiune și alte prostii din astea medicale pe care nu le înțeleg, dar sunt amândoi stabili, doar că încă nu au voie să călătorească timp de câteva zile. Vreau să mă întâlnesc față în față cu ei.

- Putem merge la Vegas. Îi punem pe jar pe contabili și jucăm jocuri de noroc.

- N-am destul timp ca să-i pun pe jar. Nu încă.

Dar, Doamne, ce s-ar mai fi bucurat s-o facă.

- Dacă mă duc acolo, oricine se ocupă de treaba asta va ști sau va suspecta că știu, și vreau să-l fac să creadă că a scăpat.

Odată ajunsă în dormitor, se dezbracă și se târî în pat. În clipa în care atinse așternutul, își dădu seama că avusese dreptate. Avea nevoie de somn. Spera că fără vise, deși ultimul vis nu fusese tocmai rău, dacă n-ar fi fost un coșmar. Amintirile se risipeau din nou, dar moartea și crima erau încă prezente în mintea ei. Și mamele, medită ea încercând să nu se mai gândească în timp ce Roarke se strecură lângă ea și o trase mai aproape.

Dar gândurile nu-i dădeau pace. Cine avea dreptate? Ea când spunea că Marta se gândise la copii, la familia ei, când fusese înspăimântată, când suferise? Sau Stella era cea care avusese dreptate, când spusese că Marta nu se gândise decât la ea și la supraviețuire? Nu conta, iar răspunsul nu putea fi aflat. „Las-o baltă“, își impuse ea. Apoi își dădu seama cu claritate. Prea prinsă cu restul investigației, scăpase din vedere ceva.

- S-a gândit la ei.

- Hmm?

- Marta... victima. S-a gândit la copiii ei, la soțul ei, când au prins-o. S-a gândit la ei pentru că nu le-a spus totul. Credeam că le-a spus totul, dar n-a făcut-o. Nu le-a spus că a copiat fișierele în calculatorul de acasă. I-au făcut rău, au speriat-o, au amenințat-o și, într-un final, au omorât-o, dar și-a protejat familia.

- Lucrul la care ținea cel mai mult, spuse el și o sărută pe păr. Dormi acum. Odihnește-ți creierul ăla.

Pentru motive pe care nu le înțelegea, știind că avea dreptate, că mama își protejase copiii, închise ochii și alunecă într-un somn adânc, fără vise.

CAPITOLUL 8

O trezi o aromă de cafea, iar focul ardea mocnit. Îl zări pe Roarke citind rapoartele de la bursă pe canapeaua din sufragerie. Era îmbrăcat într-unul din costumele sale elegante, închise la culoare. Se gândi cât de minunat este să îți începi ziua așa, sau că va fi cu adevărat minunat de îndată ce își va bea cafeaua și își va limpezi mintea.

Se rostogoli din pat și, târându-și picioarele, își umplu o cană mare din cafetiera pe care Roarke o pusese pe masă.

- Păreți odihnită, locotenente.

- Așa mă și simt. Oarecum, spuse ea și luă o gură mare de cafea în timp ce se îndrepta spre baie.

Când ieși de acolo, îmbrăcată într-un halat despre care bănuia că era de cașmir, mai multe boluri cu fructe de pădure și farfurii cu fâșii de bacon și pâine prăjită o așteptau pe măsuța de cafea. Se trânti pe scaun lângă el, recunoscătoare că nu se gândise să îi ofere terci de ovăz, așa cum făcea de obicei.

- Frumos!

- M-am gândit că merităm amândoi un mic răsfăț.

Roarke ridică din sprâncene când ea rupse o bucată de bacon și i-o oferii motanului, care aștepta pofcios lângă ei.

- Pentru el, asta e sex de împăcare. Doar atât primești, adăugă când Galahad înghiți cu lăcomie bucata de bacon și apoi își frecă mulțumit capul de glezna ei.

- Îți spun ca să știi: dacă lași vreun alt bărbat să se frece de tine și îi adulmec mirosul, pe mine nu o să mă poți mitui cu bacon, îi mărturisi el în timp ce îi dădu siropul pentru pâinea prăjită.

- Am reținut. Ce-ai în plan pentru astăzi?

Încă o dată, Roarke ridică din sprâncene.

- Ei, sunt și eu curioasă cum îți câștigi pâinea, spuse și mușcă zâmbind dintr-o felie de pâine. Și da, încerc să-mi fac o idee despre cum arată o zi din viața unor tipi ca ăștia. Mă refer la tipii cu bani, la cei care învârt banii. Va trebui să mă interesez de mahării din companiile pe care le audita victima. Și cum tu ești cel mai mare de pe aici...

Fără să scoată vreun cuvânt, Roarke își consultă agenda, tastă pentru a accesa ziua și i-o pasă ei.

- Pe bune? Ea dădea din cap pe măsură ce îi parcurgea programările. Ai avut deja o videoconferință cu tipii ăștia din Hong Kong și ai vorbit cu altul din Sydney?

- Și am hrănit pisica, dar nu e trecut acolo.

- Ha! Și mai târziu ai încă două videoconferințe și o ședință de consultanță cu ceva ce se numește Sentech?

- Vrei să-ți explic ce e Sentech?

- Nu, chiar nu vreau. Apoi mai ai încă o conferință cu Stațiunea Olympus... Ce mai face Darcia? Întrebă ea despre șefa securității de pe Olympus.

- E foarte bine.

- Știi, am auzit că Webster s-a dus acolo de două ori de când a fost ea pe aici și că între ei...

- Că între ei e ceva? sugeră Roarke.

- Da. Ciudat, nu? În fine, apoi mai ai o întâlnire la prânz cu alți tipi și mai e o însemnare în legătură cu o licitație. Ce vrei să cumperi?

- Oricum o să afli ce-am cumpărat, nu-i așa?

- Hmm... alte întâlniri, mai multe conferințe... și conferințe din astea video. Simt că mă ia durerea de cap doar uitându-mă la ele.

Rupse niște pâine prăjită cu furculița și încercă să-și relaxeze mintea.

- Ai putea pune pe alții să facă jumătate din lucrurile astea. Poate și mai mult de jumătate.

- Așa și fac de cele mai multe ori.

- Te trezești înainte de răsărit pentru a încheia afaceri, apoi vii aici și verifici astea, zise ea și arată spre rapoartele care se înșirau pe ecran. Îți verifici acțiunile, companiile, investițiile și concurența...

Prins în capcană

- Faci afaceri inteligente numai dacă ești la curent cu evoluția acțiunilor tale, care fluctuează mereu.

- Bine, cred că asta înțeleg. Apoi îți petreci restul zilei în mișcare, strângând mâini, pe patru roți, făcând afaceri, verificând cum merg lucrurile, investind și cumpărând lucruri.

- Pe scurt, da.

El luă agenda și o puse deoparte.

- Faci asta ca să câștigi bani și să cumperi lucruri, dar o mai faci și pentru că reprezintă o provocare.

- E un fel de-a spune...

Se pricepea; știa foarte bine cum mergeau lucrurile. Departamentul ei era mic față de „Universul lui Roarke“, însă ambele funcționau după aceleași reguli.

- Și dacă te-aș întreba despre un angajat oarecare, unul care ar avea nivelul de securitate necesar pentru a accesa și a strânge informații despre fonduri, sau proprietăți, sau investiții... despre orice... dacă nu ai deține informații despre această persoană, le-ai putea avea oricum în vreo zece secunde...

- Te gândești la cineva anume?

- Nu. Vezi tu, vreo două persoane care au lucrat pentru tine au dat-o în bară, dar dacă te gândești că ai atâția oameni în subordine, care lucrează într-un fel sau altul pentru tine, mai ales undeva la nivel înalt, atunci poți spune că sistemul tău e infailibil. Și acest lucru se datorează implicării tale active, faptului că te ocupi de banii tăi, de oamenii tăi, de companiile tale, de reputația ta.

- Bine gândit.

- Ai avut audit, nu-i așa?

- Și intern, și extern.

- Și dacă ar fi ceva în neregulă, ai afla înaintea auditorilor. Și ai rezolva problema.

Într-un fel sau altul, dar n-avea rost să se gândească la asta.

- Acum mă întreb: dacă mahării companiilor pe care le ancheta victima știau cum stau lucrurile, și dacă nu, atunci de ce nu știau? Și încă ceva: una dintre firmele alea... cel puțin una... ascunde ceva pentru care merită să ucizi. Cât de sus merg oare lucrurile cu treaba asta?

- Mai bine începi de sus și continui de acolo în jos.

- Așa mă gândeam și eu. Încă o discuție cu partenerii, continuă ea în timp ce mânca. Încă una cu firma victimei. Restrâng lista suspectilor cât pot, până aflu tu ceva. O să trimit și o copie către contabilii de la juridic.

- Îmi spui asta ca să fac vâlvă prin concurență?

- Nu, eu trebuie să fac. Și, da, e și ăsta un factor, dar trebuie să o fac eu. Și să o pun la curent și pe Mira, imediat ce vorbesc cu încă câțiva oameni.

- Ziua ta începe să semene cu a mea.

- Nu spune asta, altfel mă ascund sub pat până mâine.

- Draga mea Eve, poate că diferă motivele și metodele pe care le folosim, dar zilele noastre sunt asemănătoare. Acum, de vreme ce o să intervievezi pe cei mai mari oameni de afaceri din zonă, ce-ai de gând să porți?

- Niște haine.

- E un început.

Roarke se ridică și se îndreptă spre dulapul ei.

- Mă gândesc că ținuta ta trebuie să sugereze o femeie puternică, dar într-un mod subtil. Să fie autoritară, dar să nu inspire teamă.

- Îmi place să inspir teamă.

- După cum bine știi, dar vei vrea să îi faci să vorbească de bunăvoie, nu să îi forțezi, iar îmbrăcămintea transmite un mesaj, cum că ai fi de-a lor.

Eve se uită încruntată la ultima felie de bacon și spuse:

- Tu ești de-al lor, fir-ar să fie!

- Închide gura până nu mă enervezi, că poate îți aleg ceva ce o să te facă să pari o fetiță prostituată.

Roarke reușise să o amuze, și linse farfuria zâmbind.

- Am așa ceva în garderobă?

- Totul ține de cum combini hainele, de cum te prezinți, de loc și de momentul din zi.

- Câte lucruri, mormâi ea, dându-și seama că el vorbea serios.

- Că tot veni vorba, rochia ta pentru premieră e aici. Te-ai deranjat măcar să te uiți la ea?

- Am văzut-o, răspunse ridicând din umeri ca și cum aceștia ar fi fost încordați. Știi că ar putea să apară altceva între timp...

Prins în capcană

– Oprește-te, zise el și apăru cu o pereche de pantaloni gri-închis cu capse argintii, o bluză simplă pe gât, de culoarea piersicii și o jachetă roșu-portocalie. Culoarea îndrăzneță spune că nu îți e teamă să fii remarcată, iar croiala e de bun-gust. Dacă le combini, e ca și cum ai spune: „Nu te pune cu mine. Eu dețin controlul!”. E un material de calitate, dar nu ostentativ.

– De ce nu-mi vorbesc și mie hainele așa?

– Ba o fac, dar nu le ascuți tu. Și, ca să revenim la ce discutăm mai devreme, te vei distra la premieră. Am aranjat ca Peabody, McNab, Mavis și Leonardo să vină cu noi în limuzină. Și asta spune ceva despre voi... Sunteți parteneri, dar și prieteni.

– Toată lumea va fi cu ochii pe noi. Urăsc asta. Jumătate dintre cei cu care am vorbit ieri vor fi prezenți la evenimentul ăsta și...

Eve făcu o pauză, gândindu-se.

– Hmm...

– Ei, poftim. Acum e și asta o îndatorire de serviciu.

– S-ar putea să-mi convină. E ceva la care merită să mă gândesc.

Roarke îi atrase atenția și spuse:

– Căpșorul ăsta al tău mereu învârte câte ceva. Curea și cizme negre.

– Până și eu mi-am dat seama de asta.

O sărută pe cap, apoi se îndreptă spre cutia ei cu bijuterii, pe care le cercetă atent.

– Niște cercei finuți din cuarț, care reflectă culoarea jachetei... clasic și rafinat.

– Eu știam că piatra de cuarț își schimbă culoarea.

– Foarte amuzant, zise el și îi dădu cerceii. Cu ăștia vei fi ca un cameleon în turnurile de fildeș ale marilor afaceriști.

Eve se îmbracă, iar Roarke o studie cu capul înclinat, apoi spuse:

– Să știi că ar merge și o eșarfă.

– Sigur, îmi pun ceva la gât. Așa, dacă vrea să mă sugrume vreun nebun, poate să folosească eșarfa.

– Lasă, nu contează. O să mă interesez de ce m-ai rugat. Dacă aflu ceva, te anunț.

- Cu așa un program, nu-mi închipui cum mai ajungi la toaletă, ca să nu mai spun de munca suplimentară.

- Și, cu toate astea, mă descurc eu cumva, răspunse el, apoi o luă în brațe și o sărută. Păzea că vine polițista mea!

- Sunt îmbrăcată așa frumos, încât nimeni nu mă poate lua drept polițistă.

- Facem pariu?

Ea clătină din cap și râse.

- Păzea la miliardarul meu!

- Normal.

Când era gata să plece, telefonul din buzunar îi vibră. Citi și se încruntă.

- E șeful securității de la Brewer. Dallas la telefon.

- Locotenent, sunt Sly Gibbons de la Brewer, Kyle și Martini. A avut loc o spargere.

- Cum adică?

- Ăă... păi am venit mai devreme. Voiam să fiu puțin singur... Și cineva a pătruns în biroul Martei. I-a accesat computerul. Lipsesc niște fișiere și au dispărut și fișierele de rezervă. Și...

- I-ați alertat pe cei de la pază?

- Da, ăsta a fost primul lucru pe care l-am făcut, dar când au vrut să verifice înregistrările de pe camere, au întâmpinat probleme. Nu pot să înțeleg. Am plecat ultimul de la birou ieri. Am securizat totul eu însumi. Nu..

- Sunt pe drum. Rămâneți acolo și spuneți celor de la pază că vin și eu și că vreau să văd toate înregistrările de pe camerele de supraveghere.

- Da, da. Rămân aici.

- Te duci să pui lucrurile la punct? o întrebă Roarke când ea țâșni spre ușă.

- Da, aveau cheile ei, codurile, tot ce putea să aibă în geantă, în servietă. Au umblat la camerele de supraveghere. Trebuiau să ștergă documentele, probabil pe cele care puteau să-i dea de gol. Poate au făcut să pară că a avut loc o defecțiune...

- Nu și-ar fi dat nimeni seama, dacă nu se uita cu atenție.

- Dar noi exact asta vom face. Ei nu știu că ea a făcut copii după fișiere și că le are pe computerul de acasă. Asta dacă nu au cercetat cu atenție. Trebuie să plec.

Prins în capcană

Eve îl contactă mai întâi pe Denzel Dickenson. Acesta o privi epuizat.

- Sunt Dallas. V-a contactat cineva sau a încercat cineva să intre la dumneavoastră în apartament?

- Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

- Voi trimite câțiva ofițeri la dumneavoastră ca să verifice. Nu vreau să deschideți ușa nimănui altcuiva. Ați înțeles?

- Da, dar...

- E doar o măsură de precauție. Copiii sunt cu dumneavoastră?

- Da. Sora mea vine mai târziu în dimineața asta. Trebuie să... să începem să facem aranjamentele.

- Să nu vă mișcați de acasă, atâta vă rog.

Își luă haina de pe balustrada unde o lăsase cu o seară înainte și o târi după ea până ce ieși pe ușă. Mașina o aștepta în fața casei. Probabil că-i spusese lui Summerset s-o scoată afară, de vreme ce noaptea o parca mereu în garaj. Urcă repede în ea, contactă dispeceratul și aranjă să vină Peabody acolo.

- Am nevoie de tine și de McNab la locul de muncă al victimei. Cineva a intrat prin efracție. Vreau ca unul dintre ciudații de la IT să cerceteze computerul din biroul ei. Nu avem nevoie de mandat încă. Spune-i să îl contacteze pe Feeney ca să știe că l-am luat pe unul dintre oamenii lui.

- Am înțeles. Plecăm acum.

Demară în trombă și o zbughi prin porțile întredeschise. Cineva gândise lucrurile la rece și, în cele din urmă, ajunsese la concluzia că ei aveau să pună un alt contabil ca să facă auditul. Nu renta să îi tot omoare pe contabili. Așa că se gândise că era mai bine să distrugă fișierele, apoi să genereze altele la momentul oportun. Unele falsificate, poate. Sau să insiste ca auditul să aibă loc când îl vor avea la degetul mic pe contabilul responsabil. Sau... Ce tupeu! Să facă afaceri în altă parte ori să ceară în instanță ca altă firmă să se ocupe de audit. Care era strategia cea mai bună? Să tragă de timp.

Se luptă cu traficul infernal, luă legătura cu cei de la biroul Mirei și se puse bine cu bestia de administrator, ca să-l convingă să discute. Nu era o treabă ușoară să se dea bine pe lângă el, dar o făcu și pe asta înainte să intre în parcare unde era biroul

lui Gibbons. Parcă neregulamentar – fir-ar să fie! – și aprinse girofarul.

Cu insigna la vedere, primi imediat acces în clădirea în care întâlni același paznic ca în ziua precedentă.

– Știu că domnul Gibbons crede că a pătruns cineva în birourile de sus, dar în registru nu apare că ar fi intrat sau ieșit cineva din clădire după program.

– Poate echipa de curățenie?

– Da, ei da, dar s-au trecut în registru.

– Voi avea nevoie de copii după înregistrările făcute de camerele de supraveghere.

– Vi le aduc.

– Am chemat un tehnician de la IT să se ocupe de asta. Trebuie să apară. Să îi arătați sistemul vostru de securitate.

– Nici o problemă.

Dădu din cap și intră în lift. Când ieși, Sylvester Gibbons o aștepta și îi strânse mâna cu fermitate.

– E groznic. Cineva a furat documentele alea, locotenente. Erau în computerul Martei. Lucra la ele în ziua în care... în ziua aceea. Computerul ei e protejat cu parolă. Erau date confidențiale. Și noi suntem responsabili de ele.

– Înțeleg, spuse ea și intră în biroul lui. Dumneavoastră ce căutați la computerul ei?

– Voiam să fac o copie după fișierele ei. Trebuie să se ocupe altcineva de proiect. Avem termene limită de respectat. Ni se vor prelungi, desigur, dar proiectul trebuie finalizat. Și, dacă primiți mandat și îi confiscați toate documentele înseamnă că mai am nevoie de un set de copii.

– Ați spus că informațiile erau protejate prin parolă.

– Așa este, dar eu am codul superior de acces. Ca supervisor, trebuie să pot accesa orice informație. L-am contactat pe domnul Brewer personal, am discutat cu dânsul și a fost de acord.

– Când ați vorbit cu el?

– În dimineața asta. Foarte devreme. Nu am dormit bine azi-noapte, așa că eram treaz. Am reflectat asupra situației și am știut că trebuie să discut cu domnul Brewer.

– Am înțeles.

Prins în capcană

Asta probabil că îl discolpa pe Brewer. Nu avea cum să fi fost el.

- Haideți să aruncăm o privire în biroul ei.

- Era securizat, îi spuse în timp ce deschidea ușa. Nu e nimic nelalocul lui, cel puțin nu din cât îmi dau eu seama. Am introdus parola, am început să fac copii după fișiere, când am văzut că lipsesc câteva.

- Câte conturi au fost sparte și securitatea câtor clienți a fost compromisă?

- Opt la număr, asta până să alertez securitatea, iar apoi pe dumneavoastră. Mi-a fost teamă să mai fac vreo mișcare. Mi-a fost teamă că pot compromite dovezile, locul crimei... Sunt foarte necăjit.

- Dar ați controlat apoi să vedeți dacă aveți copiile de rezervă?

- Imediat.

- Unde le țineți?

- Mă scuzați. Vă arăt acum. Sunt într-un seif din biroul meu. Toate copiile după datele confidentiale sunt securizate.

- Cine știe combinația care deschide seiful?

- În afară de mine? Directorii și șeful securității.

- Și nu o mai știe nimeni din birou?

- Nimeni, nimeni.

- Cât de des schimbați combinația? Întrebă ea în timp ce studia seiful solid amplasat într-o cămăruță.

- Păi, nu cred că am schimbat-o vreodată. E așa din fabrică, dar nu am avut niciodată vreo problemă. Nu am crezut că ar fi nevoie să o reprogramăm.

- Pun pariu că s-a mai întâmplat să fie cineva cu dumneavoastră aici atunci când puneți bine documente importante în seif. Asistenta dumneavoastră, unul dintre contabili, asistenții lor.

- Da... da, spuse el și se lăsă greu pe un scaun, cuprinzându-și capul cu mâinile. E un coșmar! Toate părțile implicate vor trebui înștiințate că datele lor ar putea fi compromise. Toată munca de până acum, proiectele finalizate și transmise clienților și Curții vor trebui să fie refăcute. Și reputația noastră... Eu sunt responsabil de această nenorocire.

- Persoana care a ucis-o pe Marta Dickenson și care i-a promis datele este responsabilă.

- Credeți că este aceeași persoană...

Eve îl privi și îl întrebă:

- Dumneavoastră ce credeți?

- Nu știu ce să mai cred.

- Mai lipsește ceva? Ceva ce nu era neapărat al Martei?

- Nu cred. Nu m-am uitat cu atenție.

- Uitați-vă acum. Voi chema o echipă de la criminalistică la fața locului să investigheze birourile, iar tehnicianul meu va analiza înregistrările de pe camerele de supraveghere și sistemul de securitate. La ce oră ați plecat de la birou ieri?

- Pe la patru. Am închis mai devreme. Au venit asociații, au vorbit cu toată lumea și ne-au spus să mergem acasă. Și astăzi avem închis. Eu am rămas încă puțin, apoi am încuiat și am plecat. M-am dus până în biroul domnului Brewer. Simțeam nevoia să vorbesc cu cineva. Când am ajuns acolo, domnul Kyle și domnul Martini încă nu plecaseră. Ne-am gândit să ținem o comemorare acolo, la birou. După aceea, m-am dus până la apartamentul Martei să îi prezint lui Denzel condoleanțele mele. Știu că ar vrea să fie alături de familie în momentele astea, dar Marta era ca un membru al familiei. Toți erau. Sunt. Și, când am ajuns acasă, am băut câteva pahare. Soția mea a fost foarte înțelegătoare în privința asta.

Făcu o pauză și clătină din cap.

- Erau și niște bani. Puțini. Trei sute de dolari. Au dispărut și aceștia. În rest, doar copii după fișierele Martei. Până acum am numărat zece. Cred că mai lipsesc încă vreo două din computerul ei. Ucigașul nu poate să fie unul dintre noi. Nu are cum. Noi suntem o familie, spuse Gibbons, cu privirea în podea.

Eve nici nu se obosi să îi spună că, cel mai adesea, membrii unei familii se fură unii pe ceilalți și că nu se dau înapoi nici de la crimă.

Ajunse și Peabody, și Eve îi făcu un semn să intre în biroul Martei, după care îi spuse:

- Lipsesc opt fișiere și cineva încearcă să mușamalizeze lucrurile, dar nu face o treabă prea bună. Când vine McNab să îi spui că, deși pare o eroare de sistem, trebuie să sape mai adânc să afle ce s-a petrecut.

- Așa o să și facă. Acum revizuieste protocolul de securitate cu tipul de jos.

- Au spart seiful din biroul lui Gibbons, au luat copiile, deci nu are cum să fie o eroare de sistem. S-au servit și cu vreo trei sute de dolari de pe acolo.

- N-au pierdut ocazia.

- Adevărat. Gibbons nu a schimbat niciodată combinația și a recunoscut că nu era mereu singur când deschidea seiful ca să pună ceva în el.

- Deci oricine lucrează acolo ar putea să știe combinația seifului. Și, în plus, știau mai mult ca sigur parola Martei, ținând cont că ea avea totul în geantă sau în servietă. Și dacă nu ar fi așa, dacă au pe cineva din interior, atunci puteau obține acces garantat la fișiere.

- Sunt profesioniști. Nu au răscolit locul, nu au făcut deranj, nu au folosit violența. Sau măcar semiprofesioniști; suficient de buni să își acopere urmele, dar îndeajuns de proști să se dea de gol cu banii și cu fișierele.

- Totul a fost făcut pe fugă, cum s-a întâmplat și cu crima, observă Peabody. Planul e bun, dar nu au fost meticuloși.

- Până una-alta, și-au terminat treaba. Nouă nu ne mai rămâne nimic de făcut pe aici, conchise Eve. I-am anunțat pe cei de la laboratorul criminalistic; nu că ar găsi ceva. De restul se ocupă McNab. Ar trebui să mergem să vorbim cu șmecherii care fac afaceri pe aici.

- Ai ținută de șmecheră.

- Nu începe să-mi critici ținuta!

- Nu pot să-ți fac complimente? Ești culmea!

- Tu porți cizme de cowboy roz. Ce știi tu despre modă?

- Tu mi-ai dat cizmele, îi aminti Peabody. Și să știi că mereu primesc complimente când le port.

Merseră la parter, iar Eve îl căută pe McNab. În ceea ce privește moda, Ian McNab avea gusturi aparte. Eve se gândi că poate exista o întrebuintare la miile de buzunare ale pantalonilor lui violet, dar nu-și dădea seama de ce el îi asortase cu un pulover atât de colorat, încât te lua durerea de cap. Peste el își pusese o vestă lungă, fără mâneci, tot violet, probabil ca să ascundă arma. Doar că inimile fosforescente ce păreau să danseze pe

spatele vestei depășeau orice limită a discreției. Și Roarke spunea că ea nu avea gusturi în materie de vestimentație!

Când McNab scoase capul la vedere, cerceii de argint din ureche i se legănară ușor. Avea părul ca al lui Roarke – drept și blond –, prins la spate în timp ce muncea, însă al lui se întindea până la inimile fosforescente de pe spatele vestei.

– Cine a făcut asta se pricepea, îi spuse lui Eve. A făcut să pară că e o defecțiune de sistem, cum pătesc multe calculatoare mai vechi.

– Dar nu asta s-a întâmplat aici.

– Nu. A lăsat o amprentă.

– I-ai luat amprente?

Eve mai avea puțin și țopăia de bucurie la auzul cuvintelor lui.

– Nu amprentă din aia. O amprentă digitală. Dacă faci o scanare standard a sistemului, ai zice da, o eroare, fir-ar să fie! Dacă sapi însă mai adânc, descoperi un cod de închidere a sistemului, ascuns printre celelalte. E ca într-un joc de-a v-ați ascunselea, și asta e o ascunzătoare a naibii de bună. Trebuie să mai fac câteva teste, dar cred că au folosit o telecomandă, ceea ce înseamnă că au avut echipamente performante și un tehnician excelent.

– Foarte bine. După ce termini aici, vezi ce poți să afli despre computerul din biroul victimei.

– Am înțeles, spuse McNab și se întoarse la treabă.

Avea o față firavă, uscățivă. Ochii săi mici, de un verde superb, se opriră asupra pieselor, iar gura repeta parcă de una singură:

– Un tehnician excelent... Oprește camerele, alarmele, desface încuietorile în unu, doi, trei... O fi un sistem mai vechi, dar e bun!

– Nu și-a făcut treaba, spuse un bărbat cu o figură blândă de bătrânel, îmbrăcat într-un costum din trei piese. Nu e bun de nimic. Ce alt sistem mi-ați recomanda?

– Ei bine...

McNab se uită la Eve.

– Mă scuzați, mă numesc Stuart Brewer, sunt acționar majoritar la Brewer, Kyle și Martini. Dumneavoastră sunteți locotenent Dallas?

– Domnule Brewer. Măcar nu mai pierdea vremea căutându-l, se gândi ea. Am înțeles că domnul Gibbons v-a contactat mai devreme în dimineața asta.

Prins în capcană

- Da, de două ori. Prima dată în legătură cu fișierele Martei. Nici unul din noi și nici asociații mei nu ne-am gândit la asta ieri. Încercam să ne revenim după ceea ce s-a întâmplat și am lăsat să ne scape din vedere acest lucru. Am fost nechibzuiți, iar acum plătim. Când m-a sunat iar Sly să îmi spună de spargere, mi-am dat seama că ne-am făcut-o cu mâna noastră. Sistemul ăsta este vechi, după cum a remarcat și tânărul de aici. Sunt, de asemenea, membru al concernului care deține această clădire. Am actualizat sistemul în mod regulat, ca să corectăm erorile din soft... Am zis bine?

- Da, domnule, îi răspunse McNab.

- Am făcut asta pentru a economisi bani, în loc să investim într-un sistem nou și eficient. Și acum... Știți cumva dacă au fost compromise și alte sedii?

- O echipă de criminaliști este pe drum, și vom cerceta clădirea, dar cred că e evident că au fost vizate sediile dumneavoastră de audit, cu precădere fișierele doamnei Dickenson.

- Credeți că Marta a fost ucisă pentru ele? Era o femeie tânără, avea copii, avea viața înaintea. Și credeți că a fost ucisă pentru fișiere? Informația înseamnă putere, informația înseamnă bani; este o armă, dar și o apărare. Înțeleg asta, dar nu și crima. Dumneavoastră da, puteți înțelege.

- Vreau să vorbim despre fișierele pe care le-a primit în ziua morții ei. Cunoașteți indivizii care au legătură cu ele?

- Nu, dar am de gând să aflu despre ce este vorba până la sfârșitul zilei. Am pornit afacerea asta acum șaiszeci de ani, alături de Jacob. Jacob Kyle. Acum douăzeci de ani, Sony a devenit partener cu drepturi egale. Aveam de gând să mă retrag din afacere peste șase luni, însă acum cred că va trebui să îmi amân pensionarea. Eu am pornit afacerea asta și nu mă las până nu o pun iar pe picioare.

*

- Îmi pare rău pentru el, zise Peabody când ieșiră din clădire. Îmi pare rău pentru Brewer. Știu că e și el suspect, dar părea așa de istovit.

- Iată de ce nu e suspect în momentul ăsta: el are acces la informațiile care au fost furate. E șeful cel mare și, dacă voia fișierele alea, ar fi putut pur și simplu să le ia. Dacă era ceva putred

la mijloc și era și el implicat, în loc să numească un contabil care să facă bilanțul, ar fi putut spune: „Hei, mă ocup eu de asta. Fac eu bilanțul contului ăstuia sau al conturilor ăstora“. La fel și cu ceilalți doi, Kyle și Martini. Dacă ești îndeajuns de inteligent încât să faci o afacere ca asta să prospere timp de mai bine de jumătate de secol, chiar mai mult, atunci știi și să îți acoperi urmele, fără să trebuiască să ucizi un angajat.

Eve își băgă mâinile în buzunare. Nu era la fel de frig, se gândi când observă că nu bătea vântul, dar tot era destul de frig. Apoi continuă:

– Și dacă nu ești, sau dacă ți se pare mai eficient să ucizi un angajat, în nici un caz nu ți-ai sparge propriul sediu și nu ai lua fișierele, după așa ceva.

– Pentru moment, să ne concentrăm asupra afacerilor din fișierele pe care victima le-a trimis către computerul personal. Nu a dezvăluit nimic hoților, chiar dacă au forțat-o. A avut ea un motiv să facă asta, un motiv să vrea să lucreze la ele de acasă, unul pe care l-a ținut secret, doar pentru ea.

– A descoperit ceva, se aventurează Peabody în timp ce urcau în mașină.

– Poate că da. Sau poate că a avut o presimțire. Avea niște întrebări, își luase niște notițe. Voia să sape după răspunsuri. O să dăm o raită. Cel mai apropiat sediu e al firmei Young-Biden. O companie medicală, cu centre sanitare, spitale, clinici, medicamente, aprovizionări și alte prostii din astea.

Centrul Young-Biden avea cinci etaje, toate îmbrăcate în marmură și sticlă, vopsite în culori luminoase, vii. Erau cinci persoane la recepție; fiecare dintre ele avea o înfățișare tinerescă, proaspătă și un aer sănătos. Pe ecranele de pe pereți se derulau prezentări ale diverselor laboratoare, centre de reabilitare și sănătate și clinici din întreaga lume. Eve se apropie de biroul de la recepție și așteptă pînă când unul dintre cei cinci de la recepție se uită la ea.

– Da, cu ce vă pot ajuta?

– Aș dori să vorbesc cu Young sau cu Biden.

Femeia se arătă atât de uimită, încât sprâncenele aproape că i se ridicară pînă la linia părului.

– Aveți programare?

Prins în capcană

– Am asta, spuse Eve și puse insigna pe tejghea.

– Înțeleg, veni răspunsul recepționerei, care apoi privi lung la insigna lui Eve, de parcă ar fi fost un păianjen mare și pârșos. Doamna Young nu este în țară în acest moment. Domnul Young-Sachs este, însă se află într-o ședință; la fel și domnul Biden. Dacă doriți să faceți o programare...

– Sigur că da. Pot să fac o programare ca domnii Young-Sachs și Biden să fie aduși la secția de poliție pentru a fi interogați. Când credeți că vor dori să vină?

Recepționera se încruntă vizibil și spuse:

– Sunt sigură că nu va fi nevoie. Vă rog să mă scuzați o clipă.

Se învârti pe scaun și, cu spatele la Eve, murmură ceva în căști. Când se roti înapoi, fața ei era inexpressivă.

– Domnul Young-Sachs vă va primi în scurt timp. Vă rog să urcați la etajul patruzeci și cinci, unde vă va întâmpina cineva.

– Așa voi face, zise Eve și se îndreptă către lift, ridicând din umeri. A fost plăcut.

– De ce oamenii ăștia se enervează așa de mult când trebuie să le spună șefilor lor să vorbească cu un polițist? se întrebă Peabody. Acum, serios, nu e pielea lor la bătaie.

– N-am idee, dar mă bucur că se enervează, recunosc Eve, apoi păși în lift și apăsa butonul pentru etajul patruzeci și cinci. Mă încarcă de energie.

CAPITOLUL 9

La etajul patruzeci și cinci atmosfera se schimbase, era calmă; la asta contribuiau mult culorile calde, mocheta groasă, plantele cu frunze și zonele de așteptare stilate. O blondă de un metru optzeci, pe tocurei cui și într-un costum scurt și negru, o întâmpină pe Eve cu un zâmbet plăcut, profesional.

- Ofițer?

- Locotenent Dallas, detectiv Peabody.

- Locotenente. Eu sunt Tuva Gunnarsson, mă ocup de secretariat pentru domnul Young-Sachs. Pot să vă întreb în legătură cu ce e această vizită?

- Treburi polițieneste.

- Da, desigur.

Vocea plată și purtarea ei nu se modificară.

- Vă rog să veniți cu mine.

Cum de reușea blonda să plutească pe tocurele cui părea un lucru ce ținea de magie, dar plutea, prin zona de așteptare, dincolo de ușile de sticlă, pe un coridor cu pereți din geamuri, până la ușile duble, mari. Le deschise pe amândouă și intrară în biroul mare, elegant, al șefului ei. Și mai multă sticlă, și mai mult pluș în două zone pentru conversații, un bar argintiu și lucios, trei ecrane de perete și o consolă de comandă în aceeași culoare argintie, lucioasă, în spatele căreia se afla un fotoliu din piele roșie ca sângele.

- Domnul Young-Sachs va veni imediat la dumneavoastră. Vă pot servi cu ceva?

Deschise un panou din perete și scoase la iveală o zonă de bucătărie, cu un bar plin și un set de pahare sclipitoare, rubinii.

- Nu, mulțumesc. De cât timp lucrați aici?

Prins în capcană

- De șase ani, de patru ca secretară a domnului Young-Sachs.

- Care-i funcția lui?

- Este director financiar. Doamna Young este director executiv. Acum e plecată din țară.

- Am auzit. Și Biden?

- Biden e director executiv. Domnul Biden senior s-a retras.

Expresia ei se schimbă ușor când aruncă o privire spre ușă. Eve detectă o roșeață pe chipul ei la intrarea șefului. Aproape că putea simți feromonii secretarei cea trăsnet. El avea aproape patruzeci de ani, își dădu seama Eve. Arăta sexy ca un tip din postere, în costumul lui excelent croit. Avea tenul unui bărbat bogat, un corp bine lucrat la sala de fitness și un rânjel șmecheresc, pe care probabil că femeile îl găseau încântător. În plus, avea pupilele dilatate asemenea unui drogat, aflat pe culmi.

- Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați. Carter Young-Sachs.

Întinse mâna spre Eve, o strânse mai mult decât s-o scuture și făcu la fel cu Peabody.

- Haideți să luăm loc. Tuva, ce-ar fi să ne uimești cu cafeaua ta? E foarte pricepută, zise el și făcu semn cu ochiul. Îmi pare rău, nu mi-au spus numele dumneavoastră.

- Locotenent Dallas, detectiv Peabody.

- Mi s-a părut că vă știu de undeva.

Dădu din deget, iar inelul inscripționat de pe degetul lui mijlociu licări.

- Soția lui Roarke și personajul-cheie dintr-un film de la Hollywood, prezentat în New York. Eu și Ty mergem la premieră. Tuva, suntem onorați cu prezența unor vedete.

- Cu poliția, îl corectă Eve. Nu suntem aici pentru a onora pe cineva și nici pentru cafeaua uimitoare.

- Oricum, putem bea. Eu abia aștept premiera, mai ales acum că am avut ocazia asta de a vă întâlni pe amândouă.

Se lăsă pe spătar, își întinse mâinile, și toate celelalte gesturi pe care le făcu părăuă exagerate, probabil din cauza acelei energii induse chimic.

- Cu ce vă pot ajuta?

- O cunoașteți pe Marta Dickenson?

- Nu-mi sună cunoscut. Tuva?

- A fost auditor la Brewer, Kyle și Martini. A fost omorâtă.

- O, așa-i, spuse el și, preț de o clipă, afișă o mină mai serioasă. Bătrânul Brewer m-a sunat personal în legătură cu asta. Uitasem. Nu era auditorul inițial. A fost...

- Chaz Parzarri, îi aminti Tuva când aduse cafeaua.

- Așa-i. Băiat bun. A avut un accident. Ghinion pentru Brewer și ceilalți.

- Îmi puteți spune unde ați fost acum două seri până la miezul nopții?

- Acum două seri?

Arăta de parcă ea îl întrebase unde fusese în urmă cu cinci ani, într-o marți, la două și cincisprezece minute fix.

- Ai fost la noaptea de poker, la clubul tău. Șoferul te-a luat la șapte, îi spuse Tuva.

- Așa-i, așa-i. N-am câștigat nimic. N-am făcut decât să pierd, dar, la naiba, totul pentru o cauză bună.

- La ce oră ați plecat de la club? îl întreabă Eve.

- Nu sunt sigur. Am plecat repede, din moment ce-am încasat-o. Poate pe la nouă și jumătate sau zece.

- Și v-ați dus acasă?

- Păi, nu, spuse el aruncând o privire spre Tuva și ridicând din umeri. M-am dus acasă la Tuva. V-aș putea spune că am lucrat până târziu, dar, ce naiba, suntem cu toții adulți. Nu știu sigur când am plecat.

Tuva stătea cu spatele foarte drept și cu obrazii îmbujorați.

- La unu și ceva dimineața.

- Ea știe, zise el, afișând un rânjet strâmb și făcând din nou cu ochiul. Mare scofală. Amândoi suntem singuri. Hei, Ty, hai să le cunoști pe celebrele Dallas și Peabody.

Încă un tip cu aspect de model de pe un poster, serios în comparație cu lejeritatea lui Young-Sachs, cu o expresie meditativă și îmbufnată, pe care unele femei o considerau la fel de atrăgătoare precum rânjetul șmecheresc. Se trânti într-un fotoliu ca și cum ar fi fost epuizat.

- Tuva, ce-ar fi să aduci încă o ceașcă? Mi-ar prinde bine niște cafea.

El rânji subtil spre Eve.

- Deci? Sunteți la vânatoare de clone?

- De criminali, contraatacă ea. Criminalii Martei Dickenson.

Prins în capcană

- Cine?

Încă o dată, Tuva oferi informația și aduse o nouă ceașcă.

- Nu văd ce legătură are asta cu mine... cu noi. Îmi pare rău pentru femeie, dar o să pună un alt auditor.

- Aș dori să știm ce-ați făcut în urmă cu două seri, între ora nouă și miezul nopții.

El își dădu ochii peste cap, dar își scoase agenda.

- Am luat autobuzul corporației până în South Beach, la o petrecere. Tu ai vrut să te duci la chestia aia cu poker, spuse el către Young-Sachs. Ai zis că te simți norocos. A pierdut, spuse Biden și îi arătă degetul mare asociatului său. Eu am fost norocos. M-am întors pe la zece, ieri dimineată.

- Va trebui să verificăm ambele alibiuri.

- Pentru o contabilă?

Pentru prima oară, Biden arăta puțin interes și enervare.

- Da, pentru o contabilă care, la momentul crimei, făcea un audit companiei dumneavoastră, și al cărei birou a fost spart azi-noapte. Copiile pe care le făcuse documentelor dumneavoastră au fost furate.

- Pentru Dumnezeu! Asta nu-i de bine.

Nesigur, Young-Sachs se uită spre Tuva.

- Ar fi bine să informezi consilierii financiari și avocații, începu Tuva. Să schimbi codurile de acces, să...

- Ce dracului de pază de doi bani au acolo la... cum naiba-i spune?

- Brewer, Kyle și Martini, îl ajută Tuva.

- Renunțăm la serviciile lor, să fiți siguri de asta.

- Nu suntem clienți, îi zise Tuva. Au fost desemnați de Curte.

- Atunci vorbește cu blestemații de avocați și găsește pe cineva care nu e un idiot nenorocit.

- Sunteți conștienți, interveni Eve, că trupul Martei Dickenson a fost găsit de Bradley Whitestone în fața clădirii în renovare unde va fi sediul grupului de firme WIN?

- La naiba, fă-mi legătura cu Rob pe videotelefon, ordonă Biden. Și dă-i nevastei lui Roarke numele avocaților noștri. Am terminat.

Eve se ridică încet și Biden văzu ceva pe chipul ei care îl făcu să-și schimbe atitudinea.

- Fără supărare.

- Prea târziu. Ar trebui să fiți atent să nu jigniți polițiștii, domnule Biden, mai ales când sunteți implicat într-o investigație de crimă.

- Vorbiți cu avocații. Eu am terminat, zise el și se ridică brusc în picioare. Caută-l pe Rob și trimite-l la mine în birou.

Ieși val-vârtej.

- Îmi cer scuze, începu Young-Sachs. Ty tinde să se piardă cu firea când e supărat.

- Interesant. Cineva s-a pierdut clar cu firea în cazul Martei Dickenson. Mulțumesc pentru cafea. Ținem legătura.

- A fost o cafea chiar foarte bună, murmură Peabody în timp ce se întorceau la lift.

- Ciocolată. Puțină ciocolată în cafea.

- Ești sigură?

- Mă pricep la ciocolată.

- Atunci, la naiba. O terminasem cu dulciurile până după premieră. Nu se pune, nu? Pentru că n-am știut ce conținea.

- Așa-i, zise Eve și intră în lift bombănind. Ticălosul!

- Știu. Amândoi sunt, pe bune, dar Young-Sachs era genul de ticălos benign. Poate din cauza faptului că era puțin amețit.

- Ceea ce-l face nu numai ticălos, ci și prost. Secretara știe mai multe decât amândoi la un loc. E topită după șeful ei. Ar minți pentru el, fără îndoială, numai că el n-ar fi capabil de crimă. Nu personal. Cât despre celălalt, ar putea comanda crima ca pe un simplu prânz.

- Încep verificările lor.

- Așa să faci. Următorii. Alexander și Pope.

Birourile de la Alexander și Pope respirau o cu totul altă atmosferă, de demnitate pretențioasă. Mobilier greu, obiecte de artă în rame aurii, groase - multe tablouri cu oameni călare și cu câini care alergau pe lângă ei. În recepție toată lumea vorbea în șoaptă, așa cum ar fi făcut într-o sală de operații. În timp ce Eve și Peabody erau conduse, în spatele ei, Eve auzi sunetul unui videofon pornit, voci și zgomot de pași grăbiți.

Biroul lui Sterling Alexander reflecta zona de recepție, cu nuanțele închise, pernele mari, mocheta în tonuri grațios de șterse și obiectele de artă cu rame ornate. El stătea la birou - un bărbat

Prins în capcană

cu înfățișare prosperă, cu părul negru. Tentele perfecte de păr alb de la tâmple adăugau un aer distins la trăsăturile lui bine cizelate.

El le invită pe Eve și pe Peabody să ia loc cu un gest al mâinii și făcu un semn similar către secretară, ca să plece.

– Pope va veni imediat. Am vorbit deja cu Stuart Brewer și cu Jake Ingersol... știți cine sunt. Am vorbit și cu consilierul nostru juridic. Am înțeles că aveți o treabă de făcut, o procedură de urmat, dar eu și partenerul meu trebuie să acționăm repede, ca să ne protejăm compania și investitorii.

– Am înțeles. Ați cunoscut-o pe Marta Dickenson?

– Nu. Am lucrat cu Chaz Parzarri. Șeful lui ne-a informat că el a fost rănit grav în timp ce era plecat din oraș și că auditul nostru... care este solicitat prin regulament municipal... urmează să fie preluat de această femeie, Dickenson. Apoi am aflat că a fost omorâtă, iar acum, biroul a fost compromis, iar datele noastre financiare confidențiale au fost furate. Este evident ce s-a întâmplat.

– Da?

– Accidentul lui Parzarri trebuie să fi fost înscenat astfel încât această femeie să pună labela pe datele noastre. Oricine a făcut-o, a lucrat cu ea. Bănuiesc că e unul dintre concurenții noștri.

– Aveți concurenți așa de agresivi?

– Este o piață agresivă, după cum probabil știți, din moment ce soțul dumneavoastră este implicat în piața imobiliară.

– Mi se pare prea agresiv să bagi un auditor în spital și să omori un altul doar pentru a avea acces la niște date financiare, dar, zise ea înainte ca el să intervină, noi investigăm toate pistele. De aceea trebuie să vă întreb unde ați fost în seara crimei.

O pată roșie apăru pe obrajii lui.

– Îndrăzniți?

– O, da. Dacă refuzați să răspundeți, lucru la care aveți dreptul, voi interpreta asta într-un fel care nu v-ar plăcea.

– Nu-mi place atitudinea asta.

– Mi se întâmplă des, nu-i așa, Peabody?

– Da, să trăiți, așa-i.

– Ascultă, tânără...

– Locotenent, replică Eve pe un ton tăios.

Pieptul lui Alexander se umflă de două ori.

- Tatăl meu a fondat firma aceasta înainte ca tu să te fi născut. Și o conduc de șapte ani. Am jucat la bursă casa de la țară a guvernatorului.

- Frumos, numai că tot trebuie să știi ce-ați făcut. E vorba de rutină, domnule Alexander. Nu e nimic personal.

- Pentru mine e personal. Am fost cu soția și cu câțiva prieteni la cină la Top of the Apple.

- Asta a fost după ce v-ați întâlnit și ați băut ceva cu Jake Ingersol de la grupul de firme WIN?

La fel ca Galahad înainte de micul dejun, Alexander mai avea puțin și o străpungea cu privirea, însă nu se simți tentată să-i ofere bacon.

- Da. Am discutat despre afaceri pe care n-am nici intenția, nici obligația să ți le dezvălui. M-am întors acasă, la soție, și am luat mașina ca să mergem la restaurant, la rezervarea de la ora opt. Am plecat de acolo aproape de miezul nopții.

- Bine.

Se auzi o bătaie ușoară în ușă, ca o zgârietură de șoricel.

- Intră! strigă Alexander, iar șoricelul se strecură înăuntru.

- Îmi pare rău că am fost reținut.

Bărbatul subțire, cu expresie îndurerată, cu fața prelungă, flancată de urechi enorme, îi întinse lui Eve o mână flască.

- Locotenent Dallas, v-am recunoscut. Și detectiv Peabody. Mă bucur să vă întâlnesc, și mai ales înainte de premieră. Eu și cu soția mea abia așteptăm să mergem. Și tu cu Zelda, Sterling.

- N-avem timp de pălăvrăgeli, se răsti Alexander.

- Sigur. Îmi pare rău. Eu sunt Thomas Pope.

- Trebuie să lămurim mizeria asta, Tom.

- Știu, spuse Pope și ridică mâinile cu un aer neputincios. I-am contactat pe toți cei despre care am vorbit. O să fie bine, Sterling.

- Cineva încearcă să ne saboteze.

- Nu știm asta. Nu te mai supăra. N-am fost singurii afectați. În plus, o femeie a murit. A murit, zise el și se uită la Eve. Avea doi copii. Am auzit asta la știri.

- Da. Trebuie să vă întreb ce ați făcut în noaptea în care a fost ucisă.

Prins în capcană

- O, vai! Desigur, desigur. Am fost acasă. Mi-am petrecut seara acasă, cu soția mea. Fata noastră a ieșit cu prietenii. Ne-am făcut griji. Are șaisprezece ani. Am stat în casă toată seara, iar fiica noastră s-a întors acasă la zece... la timp.

Zâmbi când spuse asta.

- Ați văzut pe cineva sau ați vorbit cu cineva în seara aceea, în afară de soția dumneavoastră și de fată?

- Ah, de fapt am vorbit cu mama mea. Mama noastră, se corectă el și se uită la Alexander. Suntem pe jumătate frați.

- Chiar așa?

- Da, am vrut să-ți spun, Sterling, dar totul a fost așa de întors pe dos încât am uitat. Am discutat cu mama și, da, cu unul dintre vecini. Când am plimbat câinele.

Fiecare propoziție conținea o doză de scuză.

- Am uitat să spun că am ieșit să plimb câinele. Avem un câine, și împreună cu vecinul meu ne plimbăm câinii, atunci când putem. Așa am făcut. Pe la ora nouă.

- În regulă. Mulțumesc. Acest audit e solicitat prin regulament municipal?

- Da, confirmă Alexander. Iar tata crede în contabilitatea ținută în ordine.

- Este un mod de a menține casa curată, interveni Pope, care își dresе glasul. Mama zicea mereu asta. La început s-a alăturat firmei ca asociată, apoi a devenit parteneră cu drepturi depline. Deși ea și domnul Alexander Senior s-au despărțit în viața privată, au rămas parteneri de afaceri până la retragerea lor din activitate.

- Nu are rost să insistăm pe afacerea de familie, se răsti Alexander.

- E interesant, contraatacă Eve. Au fost ceva probleme la celelalte audituri?

- Sigur că nu.

Pope vorbise primul, apoi tresări și aruncă o privire spre fratele său vitreg.

- Nu vreau să mă bag unde nu-mi fierbe oala, dar, deși au existat câteva probleme minore, care au fost rezolvate imediat, suntem foarte mândri că ținem casa curată.

- Există vreo șansă să primesc copii după auditurile anterioare?

- Sigur că nu.

De data aceea Alexander vorbise primul, pe un cu totul alt ton.

- Nu mai avem timp de pierdut cu asta. Căutați la concurență. Este evident că femeia asta a fost prinsă în ceva care a costat-o viața. Noi suntem victimele.

- Mda. Sunteți victimele. Mulțumim pentru timpul acordat.

Eve scrâșni din dinți când ea și Peabody ieșiră pe hol.

- Încă un ticălos.

- Lumea-i plină de ei. Dacă te uiți la ei sau îi ascuți, nu-ți dai seama că sunt rude.

- Alexander nu consideră că sunt rude. El crede că Pope e un obstacol, atunci când nu-l consideră un nătărău. Iar Pope știe. Alexander joacă rolul de victimă, ceea ce mă deranjează. Pope însă e un pic prea șters.

Reluă interogatoriul în cap în timp ce traversară holul.

- Alexander face pe importantul, dar videotelefonul lui nu a sunat deloc cât am fost acolo, și poți fi sigură că nu a cerut să i se preia apelurile de către secretară. În schimb, telefonul lui Pope a zumzâit de două ori.

- N-am observat asta, ci cât de curat era biroul lui Alexander. Nu conținea nimic care să indice că lucra la ceva.

- Pun pariu că Pope face cea mai mare parte din munca murdară, treaba de interior, în timp ce Alexander face pe grozavul. Când te ocupi de treaba murdară, ai acces la multe lucruri.

- Nu pare genul care să fie în stare să fure, să înșele și să omoare.

- Mulți oameni care fură, înșeală și omoară nu par în stare, Peabody. De-aia fură, înșeală și omoară până îi prindem noi. Hai să mergem la următorul.

*

Birourile de la Your Space se întindeau pe două niveluri, într-o zonă din centru. Eve se gândi că o familie de patru persoane putea locui acolo confortabil, mai ales pentru că designul reflecta o casă mai degrabă decât un spațiu de lucru. Zona de așteptare se întindea în jurul unui șemineu care ardea, cu o poliță pe care se aflau bețișoare parfumate și flori. O altă zonă de așteptare se afla lângă fereastră. În cel de-al doilea spațiu, o femeie

Prins în capcană

arăta ceva pe o tabletă unui cuplu de tineri care păreau complet absorbiți. În locul pazei, a secretarelor și a administratorilor vigilenți, una dintre cele patru fondatoare ale firmei le întâmpină personal pe Eve și pe Peabody.

- Latisha Vance, zise femeia înaltă, cu pielea ca de abanos, care le strânse mâinile, vioaie. Angie e cu niște clienți, dar eu am ceva timp. Putem merge sus dacă doriți. Vă pot servi cu ceva? Avem niște prăjituri proaspete. Sunt mortale.

- Nu, mulțumim, spuse Eve, ignorând geamătul înfundat al lui Peabody. Celelalte parteneri ale dumneavoastră sunt disponibile?

- Atât Holly, cât și Clare sunt plecate cu treburi. Mă aștept să se întoarcă nu peste mult timp.

Le conduse în sus pe treptele suspendate, vopsite în roz bombon.

- Sunteți aici în legătură cu femeia care a fost omorâtă, Marta Dickenson?

- Da.

- Am vorbit cu domnul Gibbons în ziua aceea și mi-a spus despre accident, asigurându-mă că acest lucru nu va cauza nici o întârziere.

- Ați întâlnit-o vreodată pe doamna Dickenson?

- Da.

Latisha trecu pe lângă un dormitor și intră într-un birou spilcuit și bine organizat, unde o femeie lucra la un computer deasupra căruia se aflau rafturi.

- Îmi pare rău, Kassy, am nevoie de cameră.

- Nici o problemă. Continui în sufragerie.

Latisha se așeză pe un scaun gri, curbat, în timp ce femeia ieși din încăpere.

- Kassy e șefa noastră de birou. Da, am întâlnit-o pe Marta. Eu și cu asociatele mele ne-am dus la sediul Brewer înainte să-i angajăm. Ne place să vedem cum stau lucrurile. Ne-a plăcut destul de mult ce-am constatat acolo. Ne-a plăcut de Marta și am sperat că va reuși să se ocupe de contul nostru, dar în acel moment nu avea timp pentru noi. Însă și Jim e în regulă și sperăm să-și revină deplin și repede. Dar Marta... Tocmai vorbisem cu ea cu o săptămână în urmă.

- Despre ce?

- Voia să ne angajeze.

- Pentru ce?

- Noi ne ocupăm de organizare. Când eu și Angie am început totul, doar noi două, ne-am concentrat pe case particulare... pe camere, mai exact. Mergeam acolo, proiectam un sistem, îl ajutam pe client să facă o schimbare, și asta era o provocare, redeseenam spațiul, dacă era necesar, și tot așa. Angie și Tisha au venit după șase luni, și atunci, eu și cu Holly am început să discutăm la sala de fitness, zise Latisha, care își schimbă poziția și își puse picioarele tonifiate unul peste altul. Ea lucra pentru un designer de interior și se gândea să înceapă ceva pe cont propriu. În schimb, a venit la noi. Angie a adus-o pe Clare, care era, de fapt, șefă de birou. Ea ne-a sugerat să începem să organizăm, să reorganizăm și să refacem spațiile de birouri. Locul acesta a fost ideea lui Clare, spuse ea și arată în jur. Birourile nu trebuie să arate ca niște birouri, ca să fie productive și eficiente, iar noi putem să le arătăm clienților ce se poate face, câtă productivitate și confort pot obține de la spațiul lor, fără înghesuială. Îmi pare rău, m-am abătut de la subiect.

- Nu, e bine de știut.

- Marta m-a contactat. Voia să-i facă o surpriză soțului, să renoveze biroul lui de acasă și dormitorul. Stabiliserăm o întâlnire ca să mergem să vedem locul. Eu și cu Angie trebuia să ne vedem cu ea luna următoare.

- Ați vorbit cu ea după ce a preluat auditul?

- Nu. Intenționam să-i trimit un email a doua zi, doar ca să stabilesc o legătură. Eram preocupate pentru Jim și voiam să-i dau puțin timp ca să se familiarizeze cu dosarul nostru. Și apoi...

- Vă ocupați de afacere de cinci ani?

- De afacerea asta, da.

- Merge bine?

- Merge, răspunse ea și se mai înveseli. Majoritatea oamenilor nu știu cum să înceapă, cum să renunțe, cum să redcoreze și să reprojeceteze. De asta ne ocupăm noi.

- Iar acest audit se face din cauza unei potențiale fuziuni?

- Da. Am fost abordate de o companie care proiectează și produce echipamente pentru organizare. Au o afacere online bună, dar au nevoie de un aport de bani și de o legătură. Suntem în

Prins în capcană

discuții ca să-i alipim la Your Space. Înainte de a face următorul pas am vrut niște cifre solide, ale noastre și ale lor, așa că am insistat pe auditudini aprofundate. Dacă facem asta, e un pas mare. Ar însemna să ne extindem, să găsim un spațiu de vânzare și pentru birouri, pentru ramura aceea nouă, și să facem angajări. Trebuie să fim sigure că suntem pregătite pentru așa ceva, din punct de vedere financiar, și ambele părți trebuie să fie sigure că fundația e solidă.

- Consilierul dumneavoastră financiar știe despre acest lucru?

- Știe foarte bine, da, și lucra cu Jim. Și eu știu, din ce-a apărut în media, că trupul Martei a fost găsit chiar acolo, la noua clădire WIN. Este... deranjant să ai atâtea legături cu o crimă.

- Lucrați cu Jake Ingersol de la WIN?

- Da. Are multă energie, spuse ea și zâmbi. Entuziasm. Întotdeauna spunem că, după o întâlnire cu Jake, avem impresia că putem organiza o lume întreagă. Angie a vorbit mai întâi cu el, doar... Iat-o.

Bruneta se mișcă repede, cu pas hotărât, și întinse mâna spre Eve și apoi spre Peabody.

- Angie Carabelli. Trebuie să vă spun că e o mare plăcere să vă întâlnesc, deși e o împrejurare groaznică. Țelul nostru este să organizăm Lumea lui Roarke.

- Angie, spuse Latisha și tresări.

- Ei, haide, asta-i adevărul. Ne pare rău pentru Marta. Ne-a plăcut de ea și abia așteptam să lucrăm cu ea. Ce vrei să știți?

- Vă lăsăm repede în pace dacă ne spuneți unde ați fost în seara crimei, de la nouă la miezul nopții.

Angie se uită la Latisha.

- Nu te sature să ai mereu dreptate?

- Nu.

- Tisha a zis că o să vină poliția și că o să ne pună exact această întrebare. Eu am zis: „Ba nu. De ce-ar face-o?”, iar ea a spus...

- Conexiuni, continuă Latisha.

- Așa că am vorbit despre asta între noi.

- Ca să vă puneți poveștile în ordine, zise Eve cu blândețe.

- Doamne, așa sună, nu? spuse Angie și râse. Nicidecum, doar ca să ne pregătim, mai ales pentru că la buletinele de știri au spus

că dumneavoastră vă ocupați de caz, deși am bănuț că o să trimită alți detectivi. Dar speram să fiți dumneavoastră, pentru că am țelul ăsta cu Roarke. Profesional, adăugă ea și zămbi.

- Dacă Angie are ceva în cap, interveni Latisha, de obicei îi iese pe gură.

- Așa e. De ce să ascund? Nu e eficient. Și iată-vă aici, punând întrebări. M-am pregătit, dar tot am un gol în stomac.

- Ce-ar fi să mă ocup eu de asta? sugeră Latisha. Am fost toate aici... toate cinci... până pe la nouă și jumătate. Am avut o întâlnire peste program, iar Clare a făcut friptură irlandeză.

- Îi place să gătească, interveni Angie. Kassy a plecat prima. S-a măritat în septembrie și voia să se ducă acasă la iubițelul ei. Apoi a plecat Holly ca să se întâlnească cu tipul cu care se vede. O ducea la dans. Pe mine nu mă duce nimeni la dans. Părea complet ameițită, nu-i așa, Tisha?

- Da. Angie și Clare au plecat împreună.

- Am luat împreună un taxi. Locuim în aceeași clădire. Unul dintre vecinii noștri dădea o petrecere, așa că ne-am dus acolo.

- Iar eu am încuiat și m-am dus acasă, pentru că în acest moment n-am nici o viață personală, încheie Latisha. Am mers pe jos. Locuiesc la doar cinci străzi distanță.

- Aș fi vrut să nu mergi singură pe jos noaptea, o certă Angie.

- Am centura neagră la karate și am la mine un spray paralizant. Până la unsprezece eram deja în pat. Singură.

- E vina ta. Dacă i-ai fi dat încă o șansă lui Craig, cred...

- Angie, nu cred că locotenent Dallas sau detectiv Peabody sunt interesate de lipsa mea de sex din acest moment.

- Toată lumea e interesată de sex, nu-i așa? zise ea și rânji spre Peabody.

- E greu de contrazis așa ceva.

- Pot să vă întreb ceva?

Peabody clipi uimită.

- Da.

- A fost ciudat să investigați crima femeii pe care o jucați în film? Semăna puțin cu dumneavoastră, în fragmentele publicitare. Trebuie să fie foarte ciudat.

Latisha oftă pe scaunul ei curbat.

- Da, a fost ciudat.

Prins în capcană

- Și ce scandal, care nu face decât să adauge puțină aromă... Nu-ți da ochii peste cap, Tisha, așa e. Aș omorî pe cineva ca să merg la premiera din New York. Nu literalmente, spuse ea repede. Îmi pare rău. Sunt emoționată și, de obicei, nu mă comport așa. De obicei nu am emoții, doar că acum am. Niciodată n-am fost interogată de poliție. Și, în plus, sunteți chiar dumneavoastră, polițista din cazul Icove. Și partenera de viață a lui Roarke. Și Doamne, îmi pare rău, dar îmi plac la nebunie cizmele dumneavoastră, îi spuse ea lui Peabody.

- Mulțumesc. Și mie.

Latisha se ridică, scoase o sticlă de apă dintr-un dulap și o dădu prietenei ei.

- Ia o gură, respiră.

- Mersi, spuse ea și respiră, apoi luă o gură de apă. Suntem niște femei deștepte și ambițioase, care și-au pus capetele și talentele la un loc pentru a face ceva. Și acum lucrăm ca să avansăm puțin. Facem treabă bună, câștigăm bine și ne place foarte mult munca noastră. Și ne pare foarte rău pentru ce i s-a întâmplat Martei.

Latisha se întinse și strânse mâna lui Angie.

- Cam asta e.

- Încă ceva, interveni Eve. Ați auzit despre intrarea prin efracție de la firma Brewer?

- Da. Domnul Brewer ne-a sunat personal, cam cu o oră înaintea să veniți, îi spuse Latisha lui Eve. Se pare că primesc lovitură după lovitură.

- Furtul fișierelor dumneavoastră financiare vă afectează?

- Nu știu. Nu cred. Suntem o firmă relativ mică, iar ceea ce-i în fișierele acelea ar fi fost arătat reprezentanților companiei cu care vrem să fuzionăm. Este o problemă pentru că s-ar putea să amâne fuziunea, dar nu ne grăbim.

- Vrem să nu ne grăbim, adăugă Angie. Pare o treabă bună, dar la fel s-a întâmplat și cu pantofii aceia fabuloși, pe care i-am cumpărat săptămâna trecută și au sfârșit prin a ajunge la Clare, după ce mi-au făcut bășici peste bășici. Înțelegeți ce vreau să spun? Peabody rânji.

- O, Doamne, eu înțeleg.

- Oricum, continuă Latisha, Kassy a vorbit despre asta cu Jake. Chestia e că am lucrat inteligent și curat, așa că, dacă datele ies la iveală, e bine. Și deja am schimbat parolele, am alertat companiile financiare și așa mai departe. Se pare că cineva i-o trage lui Brewer, nu nouă.

*

- Ele nu sunt ticăloase, conchise Peabody în timp ce urca înapoi în mașină.

- Nu, dar și cei care nu sunt ticăloși pot să înșele, să fure și să omoare.

- Nu văd ce motiv ar avea.

- Poate că e ceva cu fuziunea. Poate una dintre ele acționează pe ascuns, zise Eve și ridică din umeri. Nici eu nu prea cred, dar conexiunea există.

- Mie îmi place de ele. Mă întreb ce prețuri au. Mie și lui McNab ne-ar prinde bine puțină organizare în casă.

În acel moment, Eve era mai preocupată să-și organizeze notițele și creierul.

- Am o întrevedere cu Mira și vreau să pun câteva lucruri cap la cap înainte să mergem din nou la partenerii de la WIN. Apucă-te să verifici alibiurile, de la cap la coadă. Eu vreau să dau de poliția din Vegas ca să văd ce s-a întâmplat cu accidentul de la care a început totul.

CAPITOLUL 10

Avea destul de multe pe cap; detectivi care trebuiau să se ocupe de investigații la cererea ei sau s-o informeze despre stadiul în care se aflau; trebuia să citească sau să descifreze raportul lui McNab despre securitatea de la clădirea lui Brewer și despre progresul descifrării datelor din calculatorul de pe biroul victimei; propria ei planșă și agenda trebuiau și ele actualizate. În plus, avea nevoie de cafea și de câteva minute de liniște pentru gândire. În timp ce adăuga fotografiile pe planșă, Trueheart bătu în tocul ușii.

- Îmi pare rău că vă deranjez, locotenente. Aveți un minut? Hei, o cunosc!

- Pe cine?

El intră și arătă spre poza lui Holly Novak.

Intrigată, Eve se mai uită o dată la partenera de la Your Space. Atrăgătoare, pe jumătate asiatică. Părul brunet încadra un chip cu o expresie vioaie și ochi de un verde-deschis.

- Cum și de unde?

- O caut, spuse el. O, da, au angajat-o... pe firma ei... ca să organizeze și să renoveze biroul mamei mele. Adică, biroul la care lucrează mama mea. Am fost acolo într-o zi și am cunoscut-o. E suspectă?

- Nu cred, dar fă-mi profilul ei.

- Prietenoasă, energică. Nemiloasă, zicea mama mea, dar în sensul bun al cuvântului. Mamei i-a plăcut de ea, știu asta. A zis că își dorea ca mătușa mea s-o angajeze. Mătușa mea e foarte strângătoare, iar când a aflat că sunt polițist la sediul central, a spus că pune pariu că ne-ar prinde bine un organizator, ba chiar

a făcut o glumă că am putea să ne luptăm cu criminalii într-un spațiu mai mare. Mi s-a părut amuzant.

El studie planșa în timp ce vorbea.

- Ea și firma ei au legătură cu cazul Dickenson.

- Sunt multe legături în cazul Dickenson.

- Afaceri mari, bani mulți...

Când văzu privirea întrebătoare a lui Eve, roși ușor.

- Mă refer la Young-Sachs și Biden. Se bucură de multă atenție din partea presei; afaceri și bârfe. O nouă generație de oameni influenți.

- Cum ți s-au părut?

- Păi, mie mi s-au părut răsfățați, înțepați și lăudăroși. Probabil că nu e corect, din moment ce asta e treaba presei; și, de obicei, lucrurile sunt exagerate.

- Nu, aș zice că e corect în cazul ăsta. Și adaugă epitetul de ticăloși.

- Cred că așa mi s-a părut și mie.

- De ce-ai nevoie, Trueheart?

- O, îmi pare rău, locotenente. Nimic deosebit. Eu... voiam doar să vă mulțumesc pentru că-mi acordați o șansă cu examenul pentru detectivi.

- Meriți șansa asta, iar Baxter te-a susținut. Restul depinde de tine.

- Da, să trăiți. N-o să vă dezamăgesc. M-ați luat de pe trotuar, continuă el repede. M-ați adus la sediul central și m-ați repartizat în grija lui Baxter ca să mă antreneze. M-a învățat multe, locotenente. N-o să vă dezamăgesc pe nici unul din voi.

- Faci treabă bună, Trueheart. Cât timp continui așa, nu poți dezamăgi pe nimeni.

- Da, să trăiți. Nu vreau decât să fac o treabă bună. Și o insignă de detectiv, adăugă el rânjind.

- Să n-o dai în bară cu munca. Învață, și o să ai insignă. Acum șterge-o.

Rămasă singură, închise ușa biroului și-și luă niște cafea. Se așeză la birou și își puse picioarele sus. În timp ce o savura, studia planșa. Răsfățați, înțepați și lăudăroși pentru un grup. Pe celălalt îl putea defini drept pompos, supărat și invidios, chiar

Prins în capcană

puțin timid. Și al treilea? Ambițios, bine clădit și eficient. Dar oare toate astea aveau legătură cu crima?

Your Space. Ceva nu se lega. Poate că îi scăpa, momentan, așa că își propuse să se ocupe de firma asta mai târziu.

Young-Biden. Ei aveau mai mult decât generația de dinainte și făceau mai puține pentru asta. Young-Sachs nu numai că se culca des cu secretara lui, dar depindea de ea în totalitate. Din câte observase Eve, el nu știa nimic despre propria lui companie și puțin îi păsa dacă se droga în timpul programului. Poate Biden știa mai multe, trebuia să se asigure de asta, dar din câte înțeleșese din scurta lor întâlnire, lui îi plăceau costumele scumpe, viața luxoasă și nu avea nici o problemă să profereze injurii în stânga și-n dreapta.

Alexander și Pope. Grozavul care făcea pe grozavul. Îl trata pe fratele lui vitreg ca pe un nimic, ceea ce Pope părea să accepte. Eve bănuia că Alexander îi trata pe toți ca pe niște nimicuri. Poate că era un complex de inferioritate moștenit de la mamă, își zise ea, din moment ce mămica avusese proasta inspirație să-i dea naștere lui Pope.

Era un lucru amuzant sau interesant faptul că numele lui Roarke fusese adus în discuție la fiecare interogatoriu. Trebuia să se gândească și la acest lucru. Se ridică și rearanjă planșa. Avea cincisprezece minute până la întvederea cu Mira. Destul timp ca să mai bea o cafea și să se mai gândească puțin. Nici nu apucă bine să-și așeze fundul pe scaun că cineva bătu la ușă.

- La naiba!

Peabody băgă capul înăuntru.

- Îmi pare rău, dar...

- Doar o clipă.

Gennifer Yung își făcu apariția în cadrul ușii.

- Mi s-a spus toată dimineața că nu sunteți disponibilă.

Eve îi făcu semn lui Peabody să iasă și să închidă ușa.

- Am fost pe teren.

Ocoli biroul și dădu să întoarcă planșa.

- Nu-i nevoie. Am mai văzut până acum scheme ale unor crime.

- Ați mai văzut vreodată una centrată pe un membru al familiei?

- Nu sunt novice, locotenente. Lăsați-o așa cum este, vă rog.

Yung stătea în picioare, cu umerii încordați, cu spatele drept și se holba la planșă.

- Ați fost ocupată.

- Da, așa e. Uciderea cumnatei dumneavoastră este prioritatea numărul unu pentru mine.

Yung dădu din cap și își frecă ceafa.

- Îmi cer scuze c-am dat buzna aici. Așteptarea este cumplită, locotenente, și poate fi distructivă. Mi-am spus să am răbdare cu privire la mandatul pentru fișierele din biroul ei. Știu că astfel de lucruri pot fi delicate și pot dura. Deja am intervenit cam mult, așa că mi-am spus că trebuie să aștept, să las timp pentru procesare. Și iată că acum cineva a profitat de acest timp ca să fure dovezi valoroase. Dovezi care vă puteau conduce spre ucigașul Martei.

- Doamnă judecător, știți că nu pot discuta despre caz cu dumneavoastră, dar vă voi spune că analizăm și procesăm o cantitate considerabilă de informații, urmăm toate pistele posibile. Îi interogăm pe toți cei care simțim că ar putea avea vreo legătură, de orice natură, cu moartea ei.

- Ați trimis o echipă acasă la fratele meu.

- Ca măsură de precauție după intrarea prin efracție în biroul cumnatei dumneavoastră.

- Da. În regulă. E ușor să te obișnuiești să fii la conducere, să deții controlul. Mai greu e să te găsești în situația în care nu mai ai nici un control. Trebuie să lași totul în mâinile altuia. Nu contează dacă știi că acele mâini sunt capabile. Nu sunt mâinile tale.

Își ridică palmele, se uită la ele și le închise.

- De dimineață m-am dus cu fratele meu să-și vadă soția. Pe Marta. Dintre toate lucrurile pe care le-am văzut în anii petrecuți la tribunal, nimic n-a fost așa de oribil.

Își dresе glasul.

- Fratele meu și familia lui vor sta deocamdată la mine. S-a gândit că ar fi mai ușor pentru copii să fie acasă cu lucrurile lor, dar e prea dureros pentru ei, pentru fiecare dintre noi. Va fi cu mine, dacă aveți nevoie de el.

- Din nou, îmi pare sincer rău pentru pierderea suferită. Când am vreo informație pe care o pot face publică, vă anunț imediat.

Ea dădu din cap, apoi se uită din nou la planșă.

Prins în capcană

- Credeți că ucigașul e acolo?

- Nu știu, dar cred că mobilul crimei e acolo. Acesta duce la o persoană sau la mai multe.

- Plec, vă las să vă întoarceți la muncă.

Când ușa se deschise și Yung ieși, Eve își trecu mâna prin păr. Durerea, își zise ea, lăsa mereu în urmă o senzație de apăsare. Își luă haina pe care o aruncase când intrase și lăsă acea greutate în urmă, ca să ajungă la timp la întâlnirea cu Mira. Se grăbi, pentru că nu voia să ia o săpuneală de la secretara Mirei, dacă întârzia chiar și un minut. Trecu pe lângă biroul dragonului cu - potrivit calculului ei - treizeci de secunde mai devreme și tot i se aruncă o privire încrunțată.

- Doamna doctor are un program foarte încărcat astăzi.

- E valabil pentru toți.

Secretara își țuguie buzele și apăsă pe butonul interfonului.

- Locotent Dallas e aici să vă vadă, zise ea și pufni. Intrați.

Mira stătea în picioare și aranja pe o tavă niște cești frumoase. Purta un costum într-o combinație de gri și levănțică, pantofi mov cu tocuri și lanțuri de argint. Părul ei castaniu-deschis era dat pe spate, iar expresia din ochii albaștri deveni mai caldă când întâlni privirea lui Eve.

- Da, ți-am făcut ceai, care nu prea-ți place, dar îți prinde bine. Ai avut câteva zile lungi și dificile.

- Asta-i meseria.

- Este. Și totuși, mă bucur să te văd că pari destul de odihnită și elegantă.

- Roarke s-a ocupat de garderobă. A trebuit să mă confrunt cu o mulțime de moguli ai afacerilor.

- O alegere excelentă. Puternică, dar nu dură, la modă, dar nu țipătoare, autoritară, însă nu amenințătoare.

- Se pare că și ție îți vorbesc hainele.

- Da, și de multe ori îmi spun: „Cumpără-mă“. Ia loc.

Alese unul dintre fotoliile confortabile în formă de cupă, apoi îi dădu lui Eve una dintre ceștile drăguțe.

- Ce face judecătoarea Yung?

- Se ține tare.

- Îmi place foarte mult de ea, atât personal, cât și profesional. Am întâlnit-o pe Marta de câteva ori. Mi s-a părut o femeie frumoasă și iubitoare.

- Așa părea. A murit pentru că a tras lozul necâștigător.

- Poftim?

- Totul duce la concluzia asta. Doi auditori sunt implicați într-un accident și ies din calcul. Ea moștenește o parte dintre fișierele lor. Câteva ore mai târziu moare în urma a ceea ce uci-gașul a sperat să pară un jaf violent. La scurt timp după aceea, biroul în care lucrează este compromis, computerul ei e spart, iar fișierele... și originalele lor... dispar. Lozul necâștigător.

- Da, înțeleg. De acord. Deci uciderea n-a avut legătură cu persoana ei și a fost prost pusă în scenă. Tu o numești în raport „făcută de niște pseudoprofioniști“. Cred că e o abordare corectă.

- Îi am pe mahării ăștia, da? Companii la care mă uit cu atenție. Îl am pe Roarke care face ce știe cel mai bine, care se pricepe la afaceri, cifre și bani mai bine decât mine, așa că el poate să-mi dea mai multe informații sau mă poate ajuta să elimin o parte din cele la care mă uit acum. Dar mahării pe care-i am, hai să zicem că toți au însușiri care îi puteau duce la ordonarea crimei unei contabile. Ea era doar o unealtă, o unealtă nepotrivită, care o făcea să reprezinte un potențial pericol.

- A fost făcută în grabă. Atât momentul, cât și modul de operare au fost alese în grabă. Totuși, mahării de care vorbești își pot permite profesioniști în toată regula.

- Da, admise Eve, dar poate că ei nu consideră necesar să plătească mai mult pentru asta. Ea nu-i decât un robot, nu contează.

- Nevoile lor le depășesc pe ale ei, spuse Mira și dădu din cap în timp ce sorbea din ceai. Nu le pasă de viețile celor care lucrează pentru ei, adăugă Mira și sorbi din nou în timp ce se gândea. Mi-ar plăcea să citesc rapoartele tale de la interogatoriile din dimineața asta.

- Ți le aduc.

- Aș zice că ai de-a face cu indivizi brutali, cu sânge rece și antrenaji fizic să omoare. Celor cărora li se comandă așa ceva se supun și nu gândesc. A duce victima departe de locul în care lucra și a lăsa corpul ei la câteva străzi distanță de zona în care ar fi trebuit să fie pare lipsit de logică.

- Ea ar fi trebuit să meargă la metrou, dar ei n-au știut asta. Ei, sau cel care i-a angajat, probabil că au presupus că ea va merge pe jos. În plus, locația era convenabilă.

Prins în capcană

- O clădire goală și, în plus, una la care se pare că aveau acces.

- Nu și-au făcut griji pentru conexiuni poate pentru că erau grăbiți. E doar un jaf, iar ea nu-i decât o contabilă.

- Oricine i-a angajat, dacă au fost într-adevăr angajați, nu s-a gândit deloc pe termen lung. A fost un gest impulsiv, cu satisfacție de moment, mai degrabă decât ceva planificat cu grijă și cu finețe. Pe autorul faptei îl preocupă fișierele, informațiile, care puteau fi incriminatorii într-un fel, nu victima. Ea e ușor de înlocuit. Nu e cruzime. E egoism.

- E o chestiune de afaceri.

- Da. Afaceri. Și cum să conduci și să menții o afacere de succes când nu ești înclinat să privești lucrurile pe termen lung, să fii atent la detalii, să îți croiești drum cu orice mijloace atunci când te confrunți cu o problemă?

Eve se lăsă pe spătar.

- O moștenești.

Mira zâmbi.

- Cinic, iar în acest caz, chiar plauzibil. Ucigașii, după cum am zis, sunt niște brute. Nu e un abuz sexual, nu e mânie, nu-i nimic personal. Deși modul de operare în sine este un fel de a te da mare.

- A te da mare?

- „Sunt puternic. Vezi ce puternic sunt... pot să frâng gâtul cuiva cu mâinile goale.“ Repede și curat, după raportul lui Morris. Au un aparat cu electroșocuri, care e letal dacă e folosit la intensitate maximă, dar apelează la forță brută. Da, s-a dat mare și a omorât-o cu mâinile goale, în loc să utilizeze arma sau alt obiect. El este arma.

- Bine, zise Eve și încercă să priceapă. Mda. Bine. Și poate că el avea nevoie să se dea mare pentru că fusese nevoit să folosească aparatul cu electroșocuri pe o femeie neînarmată, pe la spate, iar asta e o dovadă de lașitate. El trebuia să spele rușinea.

- Așa cred și eu. Și sursa? Nerăbdător, impulsiv, obișnuit să aibă ceea ce-și dorește, și repede, cu o mare lipsă de compasiune sau de atenție față de cei care își fac treaba ca să-și poată duce traiul.

- Asta cam elimină patru dintre suspecții mei.

Mira zâmbi.

- Care sunt cei patru?

- Patru femei, cinci, dacă o iei în calcul și pe directoarea de birou de la Your Space. Ele n-au moștenit nimic, provin din pătura de mijloc și sunt atente la detalii. Face parte din munca lor. Sunt organizate și eficiente. Dacă ar fi luat-o la ochi pe victimă, cred c-ar fi făcut totul ca lumea. Ar fi fost o treabă foarte curată și foarte îngrijită.

- E un compliment?

- Chiar este. Și se pricep la planificare. Victima n-a avut timp să ajungă prea departe cu fișierele. Omorârea ei n-a fost eficientă. Bine, pe ele le pot elimina de pe listă și-mi pot îndrepta atenția în altă parte. Mă scutește de timp pierdut. Mersi.

- Îți spun ce cred după ce mă uit pe rapoartele de la interogatoriu.

- Foarte bine.

Eve se ridică și observă cu surprindere că ceașca ei era aproape goală. Nu-și amintea când băuse din poșirca aia.

- Așa... mă gândeam că ar trebui să-ți spun că am avut un vis azi-noapte.

Pe chipul Mirei apărură o expresie îngrijorată.

- Un vis?

- Mda. Nu un coșmar. I-ai putea spune un fel de revizie a zilei, un fel de trecere în revistă a crimei, la fața locului. Uneori, așa îmi dau seama de o altă latură a victimei sau a ucigașului, sau de un fir ori de o abordare. Oricum, ea era acolo. Stella.

- Înțeleg.

- Nu m-a deranjat în vis. Nu m-a supărat, nu m-a întors pe dos. Doar i-am spus să se care de acolo.

Mira zâmbi spre ea ca și cum ar fi câștigat o medalie de aur.

- Perfect. E un progres.

- Așa cred. Chestia e că, aflându-se acolo, mi-am dat seama de ceva. Nu știu de ce, cu excepția faptului că ea nu s-a gândit niciodată la mine, niciodată nu m-a pus pe mine înainte... sau altundeva. Nu numai că nu m-a protejat, ea a fost unul dintre moștrii de sub pat. Mamele ar trebui să se gândească la copiii lor. Nu trebuie să-mi spui că nu a fost mama mea decât prin ADN. Știu asta. Mă descurc cu ideea asta, dar totul s-a întors la Marta. Și mi-am dat seama că ea s-a gândit la copiii ei, la familia ei.

Prins în capcană

Copiase fișierele pe calculatorul de acasă, dar nu le-a spus uchișorilor. S-ar fi dus după soțul ei, sau cel puțin după fișiere. Ea știa asta. Nu sunt sigură dacă a crezut că o vor omorî oricum, însă cred că a murit înainte să-și pună familia în pericol. Pentru mine, a contat mult când m-am sculat și mi-am revenit. Mi-am dat seama că Stella pe mine m-ar fi omorât numai dacă se tăia într-o foaie de hârtie, pe când femeia asta ar fi murit ca să-și protejeze familia. Am dormit mai bine, cred, știind asta.

- Ești o femeie puternică, Eve. Nimic din ce-a făcut Stella nu te poate distruge.

- M-a rănit, dar mă descurc. Voiam să știi că sunt bine.

- Eu sunt aici, la bine și la rău.

- Știi. Tocmai asta mă ajută să mă descurc. Trebuie să mă întorc. Mersi că ți-ai făcut timp pentru mine.

Mira se ridică s-o conducă la ușă.

- Abia aștept premiera.

- Of, Doamne!

Mira râse și o bătu pe spate.

- Sunt pregătită să fiu uluită de vedete, de modă, de strălucire.

L-am pus pe Dennis să-și cumpere un smoching nou. O să fie foarte chipeș.

- Întotdeauna arată bine.

Slăbiciunea lui Eve pentru Dennis al Mirei îi alungă o parte din anxietatea pe care o simțea legată de eveniment.

- Dacă nu închid cazul înainte, o să ai ocazia să te întâlnești cu suspjecții mei. Mare parte din ei vor fi acolo.

- Și mai incitant.

- Așa cred.

Eve ieși, surprinsă puțin de atitudinea Mirei. Se hotărî să treacă pe la divizia de omucideri, ca să verifice progresul lui McNab și să schimbe câteva cuvinte cu Feeney, dacă avea timp.

Îl găsi pe McNab dansând pe scaun în cubul lui, cu fundul osos care se balansa și cu umerii înguști care se mișcau în timp ce vorbea cu computerul din biroul victimei în limbajul de neînțeles al tocilarilor. Îi atinse umerii mișcători și se așteptă ca el să tresară pentru că era evident adâncit în lumea lui, dar el nu făcu decât să se învârtă cu scaunul.

- Hei, Dallas.

- Cum merg treburile pe aici?

- Bine. Primesc același cod pe care l-am primit și la securitatea clădirii. Același individ l-a spart, prin aceeași metodă. E ca o amprentă.

- Mi-ai mai zis. Cum pot folosi amprenta asta?

- Când termin aici, m-am gândit să fac niște cercetări, să văd dacă aflu cine a scris codul. E un anumit stil, să știi. Ca pantofii.

„Pantofi și amprente“, își zise ea. „E-style.“

- Bine.

- Uite care-i treaba. Nu văd nici o cale de acces la fișierele pe care le-a trimis ea. Eu, dacă intru, sparg tot și caut peste tot. Mi se pare că scopul a fost ca autorul să ia fișierele, să compromită unitatea și să meargă mai departe. Nu cred că cine a făcut asta s-a obosit să afle dacă le-a copiat. A făcut-o de pe un disc, vezi?

El arătă spre ecran, de unde ea nu înțelegea nimic.

- Dacă zici tu.

- Da. E chiar acolo. M-am gândit că toți contabilii au o gândire analitică, da? Își fac copii la copii, apoi fac o copie de rezervă, în caz că lumea sare în aer. Așa că ea a făcut copii la fișiere pe discuri, apoi a mers mai departe și a copiat totul în calculatorul de acasă de pe discuri, câte un disc pentru fiecare fișier. Eu le-aș fi pus pe toate pe unul singur, în dosare separate, dar câte unul pentru fiecare înseamnă să fii analitic.

- OK.

- Probabil că a avut copia la ea în servietă. De fapt, ar fi cam trebuit s-o aibă la ea, ținând cont de factorul analitic. Deci, când au prins-o, au crezut că sunt acoperiți. Trebuie să fii analitic atunci când ai de-a face cu cei analitici.

Asta pricepuse și ea.

- Deci, ție ți se pare că cineva a primit o misiune și a făcut exact ce i s-a cerut. Nimic mai mult. N-a fost nici un „hai să merg mai în profunzime“.

- Asta-i chestia. Majoritatea hackerilor se joacă puțin, își bagă nasul. Hei, dacă tot ai intrat acolo... Țăta n-a făcut așa. S-a dus direct, fără să se abată, zise McNab și făcu un gest cu mâna în aer. Cel puțin eu n-am descoperit încă.

- Bine, se potrivește.

Prins în capcană

Îl lăsa să se balanseze și să se clatine în continuare, și băgă capul pe ușa biroului din fericire liniștit, în culori șterse și inert al lui Feeney.

El stătea la birou, îmbrăcat cu o cămașă bej. Din moment ce încă purta o haină maronie pe deasupra, ea presupuse că tocmai se întorsese de pe teren. Își desfăcuse cravata la fel de maronie, dar nu și-o scosese, deci însemna că era posibil să iasă din nou. Părul lui, o combinație de roșcat și cărunț, era ciufulit în jurul feței adormite ca a unui câine basset. Lucra în fața unui ecran tactil și la tastatură, în același timp.

Poate că se îmbrăca asemenea unui polițist, gândea ca un polițist, mergea ca un polițist, dar îl putea întrece pe McNab și pe toți ceilalți tocilari din departamentul lui la un loc. Ea bătu repede în tocul ușii.

- Ai cinci minute?

Feeney ridică un deget, continuă cu ce naiba făcea, apoi mormăi mulțumit:

- Acum am cinci minute. Nenorocitul de hărțuitor virtual. Crede că poate să terorizeze femeii, să se strecoare în sistemele lor de securitate, să le violeze sau să le jefuiască, și apoi să iasă fluierând? O să fluiera în curând într-o cușcă.

- L-ai prins?

- I-am prins semnătura, locația, iar acum ceilalți sunt pe urmele lui. Dacă-l prind, ar trebui să fluiera în închisoare.

- Cine se ocupă?

- Schumer.

- E bun. O să ducă la bun sfârșit cazul.

- Mda, zise Feeney și-și frecă fața. Au fost zile lungi. Și la tine la fel.

- Mda. Se pare că la tine se-ncheie. Eu nu pot spune același lucru.

- Băiatul lucrează la asta.

- Da, face tot ce poate. Apreciez că l-ai lăsat să se ocupe de asta, mai ales că ai fost și tu prins în menhină.

- Nici o problemă.

El întinse mâna spre castronul cu alune glazurate când Eve se rezemă de biroul lui.

- Eu am niște tipi răi care au făcut treaba, dar n-au depus nici un efort să fie atenți până la capăt. Au omorât o femeie pentru că asta le era treaba, dar femeia nu trebuia omorâtă ca să-și atingă scopul. Apoi s-au întors ca să curețe în urma lor și n-au verificat în toate colțurile. Au folosit o locație pentru crimă, care dă de bănuț. Victima e auditor... de bani mulți. Locul crimei e proprietatea unor consilieri financiari... de bani mulți. Iar cele două firme au câteva lucruri în comun.

- Neglijent.

- Da, însă doar pe jumătate. Ca și cum aș scrie eu un raport răutăcios de genul: „Face treaba, dar nu gândește mai departe. nu e capabil să evalueze situația și să se adapteze când aceasta se schimbă“. Trueheart o să dea examenul pentru detectivi după primul an.

Feeney se întoarse și zâmbi.

- Se descurcă.

- Da. Vezi tu, nu mai e nou, dar încă e o prospătură. Întotdeauna o să fie o prospătură, pentru că așa e el, dar știu de ce l-am trimis în misiune. Nu doar pentru că își face treaba bine, ci pentru că leagă detaliile unul de altul, se adaptează situației, după caz. Ar putea greși la un moment dat, fiindcă nu are prea multă experiență, dar n-ar face aceeași greșeală de două ori.

- Nu te contrazic.

- Trueheart primește aprecieri pentru asta, la fel și Baxter deoarece l-a antrenat, și a făcut-o bine. Eu primesc aprecieri fiindcă am văzut în el potențialul. Și primesc aprecieri pentru că sunt șefa lor.

- Și te alegi cu critici când ei o dau în bară sau fac ceva de mântuială.

- Exact.

- Deci avem câțiva nătângi, așa văd eu lucrurile. Crima n-a fost nici isteată, nici dezordonată. A fost, pur și simplu, făcută neglijent. I-a rupt gâtul, nu?

- Da, ceea ce Mira zice că a fost o metodă ca să se dea mare, și se pare că așa a fost. Doar pentru asta ai o brută la îndemână. Apoi, ai un hacker care trece de sistemul de securitate decent, dar nu strălucit, după aceea de un alt sistem de securitate, în computerul victimei și în seiful șefului ei. Și-a făcut treaba, dar

Prins în capcană

nu mai caută pe-acolo ca să vadă dacă victima a făcut copii ale fișierelor acelea nenorocite pentru care a făcut atâtea eforturi ca să le fure. Și-a făcut treaba. Nătângul sau nătângii și-au făcut-o pe-a lor. Numai că...

- Management prost.

- Da! zise ea și ridică brațele lovind aerul cu pumnul. Management al dracului de prost. Iar acum ești șucărit pentru că polițiștii îți vin în prag în timp ce tu ai pus, practic, covorașul de bun-venit în întâmpinarea lor. Și tot nu știi sigur cine e făptașul.

- Ai mai aliminat din suspecti?

- Da, din fericire.

- E un început.

- Sunt tot felul de ticăloși și, uitându-mă la ei, mi-l pot imagina pe fiecare făcând asta, ordonând asta. Chiar dacă îmi dau seama cine e, e posibil să fie circumstanțial acum. Și încă nu mi-am dat seama exact de motiv. Banii sunt. Trebuie să fie banii. Este lăcomie sau, cum a zis Roarke, avariție. E o lăcomie mai stilată, nu?

Feeney își împinse în față buza de jos și dădu din cap afirmativ.

- Sună mai stilat.

- Avariție. Suferi de așa ceva, deci te bălăcești în ea, însă vrei mai mult. Ești în stare să înșeli, să furi și să omori pentru mai mult, și să te protejezi.

- L-ai pus pe tipul tău bogat să se uite peste datele financiare?

- Da.

- Dacă vrei să afli motivul, caută la soții.

- Nici unul nu are așa ceva.

- Pun pariu că fiecare are parte de sex de undeva. Partenera de viață fie știe, fie își petrece timpul cheltuind banii, fără să-i pese. Dacă nu și-o trag cu cineva anume, atunci află cu cine se văd, agață-le sau plătește-le. Oamenilor lacomi le place să vorbească despre bani, despre cât de mulți au.

- Lui nu-i pasă de oamenii care lucrează pentru el, continuă ea. Nu știi dacă asta include o parteneră, dar ar trebui să existe o escortă, o șustă, o amantă. Sex și bani, întotdeauna un duo câștigător.

Luă o mână de alune și băgă în gură una în timp ce se ridică.

- Mersi. E ceva ce merită verificat.

- Nenorociții lacomi care omoară femeii merită o cușcă la fel ca ticăloșii care le urmăresc virtual și le violează.

- Așa-i.

- Hei, strigă el în timp ce ea se îndreaptă spre ușă. Soția mea zice că trebuie să închiriez un costum pentru chestia cu premiera.

- Nu știi, Feeney. Mira tocmai mi-a spus că l-a pus pe soțul ei să-și cumpere unul.

- Ce porcărie e asta? Cine naiba are nevoie de un smoching ca să se uite la un film amărât?

- Eu trebuie să port rochie și tocuri cui și să-mi pun mizeria aia pe față. Așa că nu mi te plânge că trebuie să porți un smoching.

- Rahat, se plânse el.

- Așa-i, admise ea și plecă mai departe.

CAPITOLUL 11

Întoarsă în birou, Eve căută pe site-urile cu mondenități și bârfe din societate în speranța că va găsi niște perle. În timpul căutării, contactă poliția din Vegas ca să obțină o copie a raportului poliției asupra accidentului în care fuseseră răniți Arnold și Parzarri. Un alt contact îi oferi informația că cei doi bărbați urmau să primească acceptul de a călători a doua zi. Intenționa să dea de amândoi pentru interviuri, imediat ce acest lucru era posibil.

În timp ce înota printre bârfe – haine, coafuri, lipeli, despărțiri, pregătiri –, mai făcu o căutare după soția lui Alexander, soția lui Pope, Tuva Gunnarsson și logodnica lui Newton. Era destul, își zise ea, cel puțin pentru început. Își adună lucrurile și se îndreptă spre spațiul de lucru.

- Peabody, vino cu mine.

- Nu găsesc pe nimeni de pe listă care să aibă o dubă, spuse Peabody în timp ce își băgă mâinile în buzunare și o prinse din urmă pe Eve.

- Rude, prieteni, închirieri...

- Nimic încă, dar mai fac săpături. De exemplu, știi că Chaz Parzarri are paisprezece verișori de gradul unu și unsprezece dintre ei trăiesc în New York sau în New Jersey?

- Nu știam.

Eve se strecură în lift și se întrebă de ce dracului era așa de înghesuit când îl folosea ea.

- Dacă nici unul dintre ei nu are o dubă, n-am nevoie de informația asta.

- Nu voiam decât să spun că sunt o mulțime de verișori și că nici unul nu are o dubă, dar fac căutări și asupra oamenilor și

potențialelor lor vehicule. Am căutat stegulețe roșii. Jocuri de noroc, prostituate, călătorii neobișnuite...

„Un management bun“, își zise Eve, simțindu-se mândră de ea însăși. Un management bun contribuia la munca bine făcută.

- Și?

- Până acum numai lucruri la care te poți aștepta în ceea ce privește jocurile de noroc, prostituatele și călătoriile. Cu excepția tipilor însurați și a celui logodit, în ceea ce privește prostituatele. Dacă apelează la dame de companie, o fac cu bani lichizi și cu grijă.

Femeia rezemată în colțul din față, într-o fustă de mărimea unui șervețel, cu cizme înalte din dantelă, cu un păr roz care, spera Eve, era o perucă și cu ditamai ochiul învinețit sparse un balon impresionant de gumă.

- Banii lichizi trebuie declarați, spuse aceasta pe un ton relaxat. Poți obține un împrumut cu reducere dacă vrei, pentru că nu trebuie să plătești comisionul de credit, dar trebuie să declari.

- Da? Notează, Peabody. Cum ți-ai furat-o? o întrebă Eve.

- M-am certat cu o asociată în legătură cu un client. Cățeaua m-a pocnit. Tocmai am făcut o plângere că trebuie să țiiți evidența, nu? Ofițer Mills a fost foarte drăguț. Nici măcar n-a vrut un oral pe gratis.

- E... drăguț.

- Eu sunt adepta sexului oral pe gratis pentru polițiști și pompieri, atunci când pot. Ca să-mi arăt susținerea.

- Iar orașul New York îți mulțumește.

Femeia zâmbi, mai sparse un balon de gumă, apoi ieși din lift când ușile se deschiseră la etajul principal. Fericită că aproape toată lumea ieșise odată cu prostituata, Eve își schimbă poziția ca să respire în voie.

- Bine, Peabody, continuă.

- Cred că ea nu s-a prins că, dacă oferă sex oral gratis unui polițist, acest lucru e considerat mită.

- Încearcă doar să-și îndeplinească datoriile civice.

- Sigur. Unde rămăsesem? A, da. Echipei Young-Biden îi plac jocurile de noroc. Câștigă, pierd... la mesele de joc sau la cursele de cai. Joacă sume uriașe și o fac de parcă n-ar fi mare lucru. Ei, adică Alexander și Ingersol, călătoresc mult, inclusiv

Prins în capcană

în zone de care n-am auzit niciodată. Newton călătorește și el și îi plac pariurile sportive, nimic de amploare. Doar sume mici. Whitestone călătorește în special pentru afaceri. Îi plac și scufundările și a fost în câteva vacanțe special pentru asta.

– Se pare că trăiesc cu toții după cum își permit, spuse Eve în timp ce coborau în garaj, la nivelul la care parcase. Și trăiesc după ceea ce noi am numi stil de viață privilegiat sau semiprivilegiat. Iar acest stil de viață include soții, logodnice, iubite, foste iubite, dame de companie și, poți fi sigură, amante.

– Doar nu crezi că sfrijitul ăla de Pope are o amantă.

– Genul acela de om te poate surprinde și ți-o poate trage de nu te vezi.

– Ție ți-a tras-o vreodată un sfrijit?

– Nu.

Se auzea ecoul pașilor lor. Undeva, la nivelul de mai sus, cineva porni un motor.

– Dar Mavis s-a întâlnit o vreme cu un tip care arăta ca unul dintre piticii ăia de grădină. A zis că i-o trăgea ca un animal în călduri. Nu te lua după aparențe.

– E adevărat, spuse Peabody și sări în mașină. Uite, de exemplu McNab. E adorabil, însă e slăbănog, dar e turbo în pat.

– Iisuse, Peabody, nu vreau să știu nimic despre abilitățile lui McNab în pat.

– Sunt excepționale. De exemplu, noaptea trecută, el...

– Nu, nu, nu.

Eve își puse mâinile la urechi, apoi zâmbi când auzi chicotelile infundate ale lui Peabody.

– Ai făcut-o intenționat.

– Voiam să văd dacă mai funcționează.

– Funcționează mereu. Așa cum cizma mea va funcționa întotdeauna pe fundul tău.

– Sunt cizme frumoase, spuse veselă Peabody, dar lui Angie de la Your Space i-au plăcut ale mele.

– Probabil că ești mândră. O să începem cu fostele, continuă Eve înainte ca Peabody să poată pălăvrăgi din nou despre cizmele ei. Young-Sachs are una care conduce un butic pretențios în districtul Meatpacking.

- De unde știi?

- Nu ești singura care pleacă urechea la bârfe.

*

În vitrina magazinului frumos erau mai multe ecrane ce prezentau o varietate în continuă mișcare de haine emanând senzualitate. Cizme cu model leopard, până la genunchi, fustă scurtă, neagră, cu pantofi argintii cu tocuri și o eșarfă complicată, o eșarfă argintie cu jeanși, un maieu roșu și o vestă. Spoturi mici luminau fiecare obiect de vestimentație expus pe un umerăș sau pe un raft, așa cum apăreau pe ecran. Eve se simți puțin amețită.

Solidă și cu forme pline, Brandy Dyson era încălțată cu cizme cu toc și se mișca precum un fulger, până când Eve reuși s-o încolțească.

- Îmi pare rău.

Cu un zâmbet luminos și cu gene atât de groase și de grele, încât Eve se întrebă cum reușea oare să-și țină ochii deschiși, Brandy scoase o sticlură mică, albastră, din suportul încrustat cu bijuterii de la centură și luă o înghițitură.

- Energizant... legal. Voiati să mă întrebați ceva despre Carter? Are probleme?

- Ar trebui să aibă?

Brandy râse.

- E o întrebare grea pentru o fostă. Faptul că-i un puțoi nu-i ceva ilegal, nu? Dacă ar fi, jumătate dintre tipii cu care m-am întâlnit s-ar afla în pușcărie.

- Ce fel de puțoi e Carter Young-Sachs?

- Asta-i o întrebare ciudată din partea unei polițiste, dar e genul egoist, plin de el, mincinos și care înșală.

Înțelegând unde bătea Eve, Peabody își luă tonul potrivit unei discuții între fete.

- N-ați putea să ne povestiți o întâmplare amuzantă sau să ne dați un exemplu?

- Mi-a tras clapa de ziua mea, fără să-mi dea mai mult decât un mesaj scris, și a pretins mai târziu că fusese chemat la o întâlnire urgentă, când, de fapt, a șters-o în Capri cu o altă femeie. Atunci a fost ultima oară când m-a mințit și m-a înșelat. Nu prima, dar uneori durează mai mult ca să-ți dai seama de realitate.

Prins în capcană

- Deloc plăcut, zise Peabody. Tocmai cu ocazia aniversării...

- Mda. La început era așa de atent, chiar s-a ținut după mine, știți? Mi-a făcut curte și m-am lăsat dusă de val. Tocmai începusem să mă văd cu un tip, unul foarte drăguț, și am rupt-o cu el pentru Carter.

Umerii ei se ridicară când oftă, apoi se întoarse cu spatele și îndreptă poziția unei genți supradimensionate.

- A fost o prostie, i-am întors spatele unui drăguț. Și imediat ce Carter m-a avut, a ieșit la suprafață puțoiul din el... Metaforic vorbind, pentru că bărbăția îi jucase deja câteva feste.

Lui Eve îi plăcea stilul femeii, așa că nu se putu abține să nu zâmbească.

- Și cum anume s-a făcut de răs cocoșelul metaforic?

Brandy își dădu capul pe spate și râse.

- E bună asta. Păi, pentru început, eu trebuia să fac doar ce avea el chef. Își bătea joc de magazinul meu, subtil la început, doar în treacăt, știți? Dar a continuat și a devenit clar că nu-mi respecta munca. Doar pentru că familia mea are bani nu înseamnă că ar trebui să stau cu mâinile în sân și să nu fac nimic, spuse ea pufnind. Încă sunt nervoasă. Ce-a făcut?

- Nu știu dacă a făcut ceva, în afară de faptul că e un puțoi, îi zise Eve.

Pe sub genele imposibile, privirea lui Brandy deveni serioasă.

- Păi, dacă a făcut, puteți fi sigură că fratele lui e băgat în asta.

- Tyler Biden?

- Ăla nici măcar nu pretinde că n-ar fi puțoi. Îi place să fie. Scula lui e ca o misiune în viața asta și chiar se pricepe. E un ticălos rânjit, strâmb și îngâmfat. Îmi pare rău, adăugă ea. Încă sunt șucărită.

- Nu-i nevoie să vă scuzați, îi spuse Eve. Am aceeași impresie despre el.

- Bine, pentru că vă mai spun ceva: ei nu se pricep nici măcar pe jumătate cât mine la afaceri. Nu s-ar ocupa nici măcar de curățatul podelelor la Young-Biden, dacă nu s-ar fi născut cu afacerea. Mai ales Carter. Încercați doar să purtați o conversație cu el despre furnizori și cerere, despre marketing, profit net, bază de clienți și creșteri de prețuri și e clar că habar n-are. Chiar

e idiot. Un puțoi idiot, ceea ce mă face și pe mine să mă simt idioată pentru că i-am oferit opt luni și jumătate din viața mea.

- Deci nu-i plăcea să discute despre afaceri, muncă și compania lui?

- Mai degrabă nu putea. Îi plăcea să vorbească despre companie, dar numai ca să bârfească. Despre banii lui și despre cum îi plăcea să-i cheltuiască, sau despre călătorii. Vorbea urât despre mama lui din când în când, după ce bea sau după...

- M-am prins deja că se droghează, îi spuse Eve.

- Ei bine, se plângea că mama lui îl împingea prea tare de la spate, că avea așteptări prea mari de la el, că voia ca el să trăiască pentru companie. Nu știu, mie nu mi s-a părut așa de ticăloasă când am întâlnit-o, dar în familia mea se așteaptă de la noi să facem ceva, să ne implicăm. Poate că n-avem banii lui Young, dar dacă i-am avea, vă spun că lucrurile ar sta la fel. Vrei ceva, muncești pentru asta. Eu sunt aici de trei ani și m-am spetit muncind. Mi-am dat seama de mult că el doar profită.

Oftă iar și așeză din nou geanta.

- Dar a fost o scânteie. Arată bine, e fermecător când vrea să fie și te face să te simți specială. Pentru scurtă vreme.

- I-ați întâlnit vreodată pe consilierii lui financiari?

- Nu, dar acum c-ați pomenit de ei, mai devreme, când îmi făcea curte, a vorbit despre faptul c-ar trebui să cunosc un tip dacă vreau să-mi văd portofoliul înflorind. Că tipul ăsta știe toate dedesubturile, toate ascunzișurile. Familia mea are o firmă cu care lucrează de ani buni. Și eu colaborez tot cu ei, pentru că sunt de încredere. Nu știam ce era cu tipul ăsta, și poate că aș fi fost luată de val, dar când vine vorba de afaceri, am grijă.

*

- Ce-am învățat, Peabody?

Peabody își puse mânușile în timp ce se îndreptau spre mașină.

- În afară de faptul că vreau foarte tare cureaua aia din piele de șarpe, cu catarama de culoarea safirului, dar pe care nu mi-o permit? Carter Young-Sachs este un puțoi care, dacă ea judecă bine... și cred că o face... nu știe o iotă despre propria lui companie? Și puțin îi pasă. Își înșală prietena de ziua ei, apoi minte.

Prins în capcană

O minciună prostească, pentru că ea oricum urma să afle. O urăște pe mama lui, care se așteaptă de la el să muncească. Biden e mai deștept și mai rău.

- Toate astea. Și...

Le ocoli pe două femei încărcate cu pungi de cumpărături, care bolboroseau încântate ceva despre o reducere și nu erau atente pe unde mergeau.

- Îi place să alege după lucrurile care nu sunt ale lui, apoi nu apreciază ce are, adăugă Eve. Îl ține din scurt pe tipul care se ocupă de finanțele lui, astfel încât își permite să-l împingă spre altcineva, și o face într-un mod care indică faptul că nu se dă în lături de la încălcarea legii.

- Și asta.

- Ceea ce nu înseamnă că ar omori sau că ar pune la cale o crimă, dar confirmă faptul că e îndeajuns de stupid s-o facă, și s-o facă pe jumătate prost. Vreau să te duci să vorbești cu alte foste iubite, să vezi cum sunt.

- Ce bine!

- Mda, m-am gândit c-o să zici asta.

Oamenii se grăbeau, se plimbau sau hoinăreau prin apropiere. Unii vorbeau la telefoane, precum tipul care o ruga pe Michelle a lui să-i mai dea cinci minute, „doar cinci minute, iubito“. Alții filmau, ca grupul de turiști asiatici cu șepci cu „I Love New York“, care se pozau în fața unui magazin. Iar alții mâncau pe fugă, precum bărbatul care înfuleca un hot-dog din soia cu de toate. Zumzăitul vocilor varia în diverse limbi, iar mișcarea și ritmul erau tipice pentru New York, în mintea lui Eve. În acel moment însă, nu voia decât să dispară totul din cale pentru a nu fi nevoită să facă slalom printre ei.

- Mă duc să mai dau o raită la grupul de firme WIN. Apoi merg la birou ca să văd ce pot pune cap la cap, îi spuse lui Peabody. O să insistăm pe Arnold și Parzari mâine, imediat ce se întorc. E unul dintre ei, unul de la grupul de firme WIN, și unul dintre cei patru puțoi cu care am vorbit astăzi. Sau doi din patru. O să-i dăm de capăt. Dacă-l prindem pe unul dintre ei, îi prindem pe toți.

Auzi un zgomot ușor și simți o împunsătură în spate, chiar între omoplați. Instinctul își spuse cuvântul, o făcu să se aplece spre Peabody și își împinse partenera la pământ.

- Ce dracu'...

- Electroșoc!

Eve se rostogoli și își scoase arma în timp ce se ridică în picioare. Prin mulțimea de newyorkezi care abia clipiseră și de turiști care se opriseră cu gura căscată, îl văzu pe bărbatul solid - doi metri înălțime și peste o sută de kilograme, cu căciulă de schi, ochelari de soare, fular negru și haină -, care se întoarse și o rupse la fugă.

- Mișcă-te! strigă ea spre Peabody, pornind în urmărirea lui.

Obligată să se lase în jos, să evite, chiar să sară peste trecătorii pe care bărbatul îi măturase în cale ca pe niște popice, pierdu puțin teren. Îl văzu urcând treptele ce duceau în sus, spre High Line. Pentru un bărbat solid se mișca repede și bine. „Atletic“, își zise ea în timp ce o apucă pe urmele lui. Oamenii se plimbau, stăteau pe bănci sau filmau, iar unii se clătinară pe piatra cubică atunci când ea trecu printre ei. Ignoră țipetele, injurăturile lor și sări peste un boschet ca să-i iasă în cale. O ardeau plămâni, dar câștiga teren.

Când era la doar un pas distanță, el înșfăcă un copil mic de pe jos, îl lăsă lat pe tatăl acestuia cu un pumn în falcă și îl aruncă în aer pe micuțul care țipa și se rotea în aer ca o minge cu membre. Neavând încotro, Eve o luă la stânga, călcă pe iarbă și se aruncă să-l prindă. Forța corpului copilului o aruncă pe spate. Căzu cu putere la pământ. Craniul copilului o lovi tare în piept, încât își auzi oasele pârâind și expiră puținul aer pe care-l mai avea în plămâni care o ardeau. Disperată, încercă să inspire oxigen, dar gâfâi și gâtul o arse de la efort.

Inima în galop a copilașului se lovea de pieptul ei; chiar și acest lucru o durea, dar o asigura că el supraviețuise zborului și aterizării. Urmă un moment de gândire, pentru că impactul îl lăsase pe copil fără aer și țipătul lui încetase. Într-un final, acesta își reveni și scoase un țipăt atât de puternic, încât ea se întrebă cum de nu spintecă văzduhul în două. Urechile îi țiuiră îngrozitor.

- E bine... ești bine.

Gâfâind, Peabody luă copilul în brațe; nu-și putea da seama dacă era băiat sau fată din cauza căciuliței de culoare roșu-aprins și a hainei.

- Ești în regulă, micuțule.

Prins în capcană

Simțindu-se într-un fel ușurată după ce i se luă de pe ea greutatea copilășului, Eve trase aer în piept.

- De unde știi că-i băiat?

Peabody îl bătu ușor pe spate pe copil și se ghemui lângă Eve.

- Ești bine? Cât de rău ești rănită?

- Nu știu. Nu chiar rău.

Doar dacă nu lua în calcul durerea din piept, unde o pocnise copilul, din șezut, unde căzuse, de la cap, unde se lovise, și pulsațiile din umărul recent vindecat.

- Nenorocitul!

Peabody tresări, se ridică și se întoarse spre femeia isterică ce alerga spre ea.

- Băiatul meu! Chuckie!

Tatăl, cu o expresie năucă și fața albă cu excepția unor picături de sânge, se împletici spre ea în timp ce mulțimea avansă.

- E în regulă. E bine. Hei, Chuckie, uite-o pe mama ta. Toată lumea înapoi! ordonă Peabody.

Mama și fiul se strânseseră în brațe suspinând, în timp ce Eve se ridică. Totul se clătină puțin în jur, apoi redeveni stabil.

- Dați-vă înapoi, vă rog! repetă Peabody și îl luă de mână pe tată. Domnule, trebuie să stați jos o clipă.

- Ce s-a întâmplat?

- O să chem medicii. Vă rog, luați loc aici. Doamnă, vreau ca dumneavoastră și Chuckie să stați aici. Sun acum, îi spuse lui Eve. Și tu trebuie să stai jos.

- Sunt bine. Doar că a scos sufletul din mine.

- L-ați prins.

Mama își întoarse chipul brăzdat de lacrimi spre Eve.

- L-ați prins. Mi-ați salvat copilășul.

- Bine, haideți să...

Și rămase din nou fără suflare, pentru că femeia o cuprinse și înfipse picioarele copilului în burta ei într-o îmbrățișare de mulțumire disperată.

- Peabody!

- Doamnă, spuse Peabody în timp ce o dezlipia pe femeie de Eve. Vreau să stați aici. Împreună cu familia. Am nevoie de niște informații, da?

Eve se îndepărtă de spațiul verde și scrâșni din dinți din cauza durerilor din șezut și din umăr.

„Nenorocitul“, își zise ea din nou uitându-se la High Line. El dispăruse de mult.

*

- Ce naiba? reuși Peabody să spună după ce predară familia și întreaga situație în mâinile polițiștilor în uniformă și patrului călare.

- Nenorocitul! M-a atacat cu aparatul de electroșocuri pe la spate. Fir-ar al naibii de nenorocit afurisit!

- Cu aparatul de electroșocuri? Cum ai... Haina magică!

- Mda, zise Eve și își trecu mâna peste haina de piele. În mod clar funcționează. Am simțit impactul, ca o lovitură în spate, ca o ușoară arsură. Mai ușoară și mai slabă, dă-mi voie să-ți spun, decât atunci când o primești printr-o vestă standard. Eu mi-am luat porția. Tu erai următoarea.

- Așa că m-ai pus la pământ. Mersi pentru asta. Haina mea nu e magică.

- Ticălosul știe să se miște. Chiar știe. A urcat scările alea de zici că zbură. N-am putut să trag, nu cu toți oamenii ăia în jur, dar îl prindeam din urmă. Mai aveam puțin.

- Eu n-am putut ține pasul cu nici unul dintre voi, dar încercam să găsesc o soluție în timp ce mă luasem după tine. Apoi, Doamne, tot ce-am văzut a fost copilul ăla care zbură prin aer.

- N-a ezitat nici o clipă. Abia a schimbat puțin ritmul. L-a pocnit pe tată cu cotul în falcă, a apucat copilul și l-a azvârlit.

- Ai făcut o prindere excelentă.

- Mda.

Își frecă pieptul în locul în care copilul se lovise de ea.

- Nenorocitul, repetă ea.

- Chuckie o să se poată lăuda cu povestea polițiștei care l-a prins în High Lane, o poveste foarte tare.

- Pe de altă parte, să te cheme Chuckie... Asta e! Așa s-a mișcat! Fotbal american. Ca un fundaș. Rapid, agil, puternic. Pun pariu că a petrecut ceva vreme pe teren. Pseudoprofesionist nenorocit!

- Nu l-am văzut bine.

Prins în capcană

- Căciulă, ochelari de soare, fular. Nici eu nu i-am văzut fața, dar corpul lui, forma... E ceva...

Iar acum trebuia să afle ce.

- Du-te la interogatoriile alea. Vreau să trec din nou pe la grupul WIN, apoi să încerc să dau de ticălosul ăsta.

- Ai încasat-o tare, Dallas.

- Și nu voi uita asta.

*

Nu șchiopătă în birourile de la WIN, însă era doar un gest de bravadă. Deși voia să se ducă acasă, să-și înmoaie corpul care o durea în cada cu apă fierbinte și cu jeturi rotitoare, trebuia să insiste pe acel fir. Aceasta era misiunea.

Chiar în clipa în care ieși, pășind ușor, din lift, Robinson Newton se întorcea de la recepție. Făcu ochii mari când o văzu, dar înainte ca ea să-și dea seama dacă expresia lui surprinsă trăda vină, el se grăbi spre ea.

- Locotenente Dallas! Trebuie să vă strâng mâna.

- OK.

- A fost uimitor! Uimitor ce-ați făcut, zise el în timp ce îi scutura mâna.

- Ce anume?

- Chuckie. L-ați prins în aer, ca pe o minge aruncată în sus. Eu...

- De unde știți? îl întrebă Eve mișcându-și piciorul spre o plantă și punând între timp mâna pe patul pistolului.

- Apăreți pe toate ecranele, pe internet... Eu am văzut deja de șase ori scena. Sunteți bine? Mi s-a părut că ați căzut destul de rău.

- Sunt bine.

- Uimitor. Pur și simplu uimitor. Băiețelul acela... Cine poate face așa ceva? Nu are nici măcar doi ani.

- Au prins o imagine cu cel care l-a aruncat?

- Nu din câte-am văzut eu. Sunt câteva unghiuri diferite din care oamenii au filmat prinderea, și unul care cred că e de la o cameră de supraveghere. N-am văzut niciodată așa ceva. Ar trebui să veniți să stați jos. Dați-mi voi să vă aduc ceva. Cafea, apă... Niște șampanie...

- Mersi, nu contează. Nu vreau decât să vorbim ceva repede. Partenerii dumneavoastră sunt aici?

- Da, tocmai voiam să ne ducem la clădirea cea nouă. A fost eliberată și ne întâlnim acolo cu designerul pentru câteva detalii. Haideți în spate, mă duc să-i chem. Reportajele n-au fost prea clare, s-a văzut doar că îl fugăreți pe bărbatul acela care a rănit un trecător și apoi l-a aruncat pe băiețel în aer. Ce-a făcut? Înainte de asta, vreau să spun.

- A omorât-o pe Marta Dickenson.

Newton se opri și făcu din nou ochii mari.

- O, Doamne! Cine e? De ce-a omorât-o? L-ați prins?

- Aș putea să discut cu voi trei?

- Da, sigur. Îmi pare rău. E așa de... totul.

O conduse într-o sală mică de ședințe.

- Luați loc. Lăsați-mă doar un minut.

Ea rămase în picioare pentru că descoperise pe drumul între-acolo că statul jos nu-i pria. Jake intră primul, mișcându-se repede, tot numai un zâmbet.

- Femeia fantastică! O prindere meganebunească. Eram toți... „Uau! O cunoaștem!”. Ați prins copilul în timp ce fugăreți un criminal.

- Au zis că băiețelul va fi bine, interveni Whitestone. Nu are decât niște cucuie și vânătași. Chiar îl fugăreți pe cel care a omorât-o pe femeia aceea?

- Așa cred. E alb, are cam doi metri și peste o sută de kilograme. Umeri lați, mâini mari. Bărbie pătrătoasă.

Sau cel puțin așa credea, după privirea fugitivă pe care i-o aruncase.

- Vă sună cunoscut?

- Pare destul de mare, spuse Whitestone care ridică din umeri și se uită la partenerii lui. Eu, personal, nu știu pe nimeni care să semene descrierii dumneavoastră.

- Vă amintiți să fi văzut pe cineva care se potrivește descrierii prin preajma clădirii celei noi? Sau pe aici?

- Eu unul nu, răspunse Whitestone și își rezemă coapsa de masă. Rob a zis că îl fugăreți. Aveți un nume, o fotografie?

- Încă nu, dar o să am. Cred că obișnuți de cele mai multe ori să mergeți la client, nu să vină clientul la dumneavoastră.

Prins în capcană

- Sigur.

- Atunci vă întreb pe toți, spuse ea și dădu din cap spre Newton și Ingersol, vă aduceți aminte de cineva care se potrivește acestei descrieri și pe care să-l localizați în sau prin preajma sediilor de la Alexander și Pope sau Young-Biden?

- Eu...

Newton ezită și își trecu mâna prin păr.

- Sincer, eu nu știu. Nu știu dacă am fost atent. Nu înțeleg. Young-Biden e o companie solidă, una dintre firmele noastre mari. Doar nu credeți că sunt implicați într-o crimă.

- Îmi place să am mintea deschisă. Dar dumneavoastră? Vă ocupați de acele firme, îi spuse ea lui Ingersol.

- Cred că au niște băieți mari care se ocupă de pază, de întreținerea clădirii. Și administratorul domnului Pope e înalt. Da, are doi metri, dar nu cred că-i așa de mare. E mai slab de o sută de kilograme. Dacă asta are legătură cu crima, auditul lor e doar o formalitate. O verificare internă. Din câte văd eu, finanțele lor sunt în regulă.

- Din câte vedeți dumneavoastră, repetă Eve. Și dacă un audit arată o problemă, o discrepanță?

- Nu cred, zise el și se ridică brusc spre frigider, de unde scoase o băutură energizantă. Dacă ar fi așa, ar depinde de ce fel de problemă sau discrepanță este vorba. Rob și Brad vă pot spune că, uneori, de fapt de multe ori, auditurile scot la iveală chestii mici, o interpretare diferită a unor coduri de impozite sau o plată ori o retragere care iese sau intră în buzunarul greșit. Genul acesta de lucruri se rezolvă ușor.

- Cum rămâne cu ceva care nu e așa de ușor de rezolvat?

El clătină din cap.

- Eu nu văd așa ceva în aceste conturi. Dacă era ceva mare, aș fi găsit sau ar fi găsit contabilul ori avocatii care se ocupă de finanțe. Oricine.

- Acesta e motivul pentru care colaborăm, îi spuse Whitestone. Motivul pentru care lucrăm cu contabilii lor, cu departamentul lor juridic, și pentru care ei lucrează cu noi. Cecuri și balanțe, reducerea timpului și maximizarea profitului.

- În regulă.

- Noi credem că s-ar putea să fie vorba despre spionaj corporatist, zise Whitestone și întinse mâinile în timp ce Newton oftă spre el. Despre asta vorbim de când am auzit de spargerea de la Brewer. Se pare că cineva a angajat o persoană ca să acceseze acele fișiere, și poate că Marta Dickenson a făcut parte dintre ei. Știu că e moartă și că e un lucru îngrozitor, dar am înțeles că mai multe fișiere au fost luate. Sună ca o operațiune de amploare, menită să acceseze și să analizeze date, să submineze concurența.

- E o teorie.

- Dar nu și a dumneavoastră, spuse Whitestone.

- Nu, nu și a mea. Spre exemplu, cele două companii despre care v-am întrebat nu sunt în aceeași branșă. Nu sunt concurente. Nu au nimic în comun, cu excepția firmei dumneavoastră și a lui Brewer. Așa că... mulțumesc pentru timpul acordat.

Făcuse ceea ce trebuia, își zise Eve și schiopătă puțin când ajunsese pe hol. Plantase semințele îndoielii și incertitudinii, cel puțin în mințile celor care se știau vinovați. Cât despre ea, voia doar să se ducă acasă și să facă o baie.

*

Simți din nou o durere ascuțită în tot corpul în timp ce ieșea din mașină și se îndrepta spre scările ce duceau în casă. Nu trebuia decât să treacă de Domnul Macabru, să urce scara și să se bage în cadă. O baie bună avea să-i facă bine. Controlându-și respirația, păși înăuntru. Summerset o cercetă din cap până-n picioare.

- Cred că nu putea dura la nesfârșit.

- Ce?

Nu trebuia decât să urce treptele care, în acel moment, arătau ca un pisc abrupt de munte.

- Să rezistați de-a lungul zilei fără o rană.

- Cine zice că m-am rănit?

- Să aterizezi așa cum ați făcut dumenavoastră înseamnă să-ți zdruncini bine corpul și să te alegi cu vânătaii în anumite zone.

Își imaginează că acela era modul lui delicat de a se referi la fundul ei, dar tot nu-i plăcu. Când motanul se încolăci printre picioarele ei, își dădu seama că ar fi gemut cu voce tare dacă s-ar fi aplecat să-l mângâie.

Prins în capcană

- Era multă iarbă.

- Nu contează. Hai, nu fi încăpățânată, se răsti el la ea. Ia liftul.

- Sunt în regulă. Doar puțin înțepenită.

Se îndreptă spre trepte și se dădu bătută. Dacă se târa pe ele, ar fi pierdut mai multe puncte la capitolul mândrie decât dacă le ocolea și lua nenorocitul de lift.

- Presupun că ai refuzat îngrijirea medicală. Ai nevoie de gheață și de căldură, succesiv. Și de un calmant.

Probabil că el avea dreptate, dar ea tânjea după cada aceea ca după aer.

- Sunt în regulă, repetă ea.

- Ești tânără, în formă, rapidă și ai reflexe excelente, spuse el în timp ce ea se îndrepta spre lift. Datorită acestui lucru, un copil este acum cocoloșit și răsfățat de părinții lui, în loc să zacă într-un spital. Sau mai rău, la un calmant. Oricum, el o să te pună să-l iei când o să ajungă acasă. Și e pe drum.

Summerset luă în mână micuța pilulă albastră.

- Ia-l acum, ca să-i spun c-ai făcut-o.

Era mai simplu să-l ia, se decise ea, pentru că el avea din nou dreptate. Roarke i l-ar fi îndesat pe gât dacă nu l-ar fi luat. Și oricum era o prostie.

- Bine.

Luă pastila și o înghiți.

- Gheață, repetă el.

- Nu vreau gheață decât dacă e într-un pahar mare cu băutură.

Intră în lift.

- Dormitorul principal, ordonă Summerset înaintea ei.

Așa că închise ochii, se rezemă de perete și îl lăsă s-o ducă unde voia să meargă. Fusese lovită și mai rău, își reaminti ea. Mult mai rău. În ciuda acelei alinări dubioase, se simțea ca și cum fiecare mușchi, os și tendon din corpul ei fusese tras, lovit și întins. Calmantul avea s-o ajute pentru moment, dar nu-i putea liniști durerile și înțepeneala de a doua zi, iar acestea urmau să fie o distragere, o pacoste. Aveau să-i stea în cale, așa că trebuia să lupte cu ele.

Când intră în dormitor, auzi ușa liftului închizându-se în spatele ei și își permise luxul să răsufle ușurată, prelung, din

toată inima, dureros. Își desfăcu haina și binecuvântă în minte căptușeala rezistentă la electroșocuri, cu toate că, în acel moment, i se păru imposibil de grea. Începu să și-o dea jos și își dădu seama că umărul ei indica faptul că, în timpul fugii, săriturii, răsucirii, prinderii și căderii și-l zdruncinase zdravăn, după ce abia se vindecase de rana mult mai urâtă pe care o suferise în timpul confruntării pe viață și pe moarte cu Isaac McQueen, în urmă cu câteva săptămâni.

Se luptă cu hamul armei și îl scoase cu grijă. Tocmai atunci, Roarke intră în încăpere. O studie cu atenție și dădu din cap.

- Frumoasă prindere, zise el.

CAPITOLUL 12

Se așteptase la îngrijorare, preocupare, mângâieri și alinare, așa că acel comentariu relaxat o prinse pe picior greșit. Probabil că era planul lui diabolic, își zise ea, de a o păcăli să meargă la spital.

- Mersi. A fost un meci neașteptat.

- Cel puțin. Cât de rău e?

- Nu prea. Am luat un calmant.

- Am auzit. Păi, hai să vedem.

Ea zâmbi.

- Nu vrei decât să mă dezbraci.

- E misiunea vieții mele, zise el și se apropie de ea.

Observă în ochii ei că era mai mult decât „nu prea“.

- Și pentru că e așa, o să mă ocup de asta.

Începu să-i tragă puloverul în sus și auzi șuieratul ei de durere.

- Bine, au! Stai puțin.

Își puse mâna pe umăr și încercă să-l miște într-un alt unghi, să aline spasmul de durere. Observă schimbarea din ochii lui, acea licărire albastră și caldă, și își dădu seama la ce se gândea el - la ce se gândea și ea - la McQueen.

- E același umăr? zise el cu blândețe.

- Se vede, nu? E... au! Dar nu-i decât inflammat.

- O să tai puloverul.

- Pe naiba-l tai. E din cașmir. Și-mi place puloverul ăsta.

- Chiar așa?

- Mda, chiar așa. Poate să-mi placă și mie un pulover. E moale, e călduros și nu-l hăcuim. Îl scoatem ușor, da?

- În regulă, atunci.

Cu ochii ațintiți asupra chipului ei, o mângâie pe față cu dosul palmei.

- Relaxează-te și lasă-mă pe mine s-o fac.

Ea respiră, închise ochii și îi permise să ridice cu grijă țesătura. Nu era rău, nu era rău... la dracu', la dracu'... bine, mai bine.

- Vezi? Fără hăcuială și...

Urmărindu-i privirea, Eve observă că se uită în jos la corpul ei până dădu de vânătaia care-i înflorea pe piept, deasupra abdomenului.

- Uau, ce colorat! Capul copilului cred că a intrat în mine. A venit către mine ca o ghiulea. Poc!

- Stai jos, lasă-mă să-ți scot cizmele.

Îl lăsă și se uită la el. Tonul lui calm îi indica faptul că el era foarte, foarte supărat și mult prea îngrijorat. Putea foarte bine să adauge răspunsul lui la celelalte răni ale ei. Nu mai era mult timp până să facă o criză, constată ea. Singurul lucru despre care știa că-i va zădărnici reacția era să-și păstreze atitudinea relaxată și calmă.

- Îmi place mai mult genul ăsta de dezbrăcare sexy decât să mă tranchilizezi, să mă duci pe sus, inconștientă, la spital și să fiu dezbrăcată acolo.

- M-am gândit la asta.

- Haine... Ce fel de premiu e ăsta după o asemenea prindere excelentă?

El o privi fix, iar ea observă că se relaxase puțin.

- Ai fost rănită și mai rău.

- Asta am zis și eu... am gândit.

- Urmează pantalonii.

Ea zâmbi din nou. Încă o durea, dar o parte din durere și din spasme fuseseră atenuate de calmant.

- Da, dacă te oferi.

- Nu pot să refuz așa ceva.

Îi desfăcu pantalonii și îi trase jos de pe ea.

- Ai mai multe vânătaii aici și aici.

O mângâie pe ceafă, cu atenție. Apoi, se mai relaxă puțin când observă că nu avea cucuie.

- Din câte am văzut în filmulețele care au apărut în toată presa, aș zice că cel mai rău e fundul.

- Acum e cam amorțit, dar da. Țățele și fundul au încasat-o cel mai rău.

Prins în capcană

- Două dintre părțile mele preferate. Haide.

O ridică, o ținu cu blândețe un moment și o sărută ușor pe tâmplă. „Nu era decât zdruncinată“, își spuse el. Nu era nici prima, nici ultima oară.

- Ai văzut filmulețele?

- Nu. Nu prea am de ce, din moment ce am fost acolo.

- Cred c-ar trebui să le vezi.

Ușor, îi scoase maieul și își reprimă o înjurătură când văzu vânățiile de pe coastele ei.

- Două secunde mai târziu, sau dacă ai fi calculat greșit... să spunem traiectoria și viteza... băiețelul acela ar avea acum mai mult decât niște vânății.

- A fost al naibii de rapid. Nenorocitul ăla... Felul în care s-a mișcat, viteza, agilitatea... A luat copilul într-o mână, l-a pocnit cu cotul pe tată cu cealaltă mână, a făcut cu ușurință o jumătate de rotație și a aruncat. A jucat fotbal, Roarke. A jucat serios, la un moment dat. Și e puternic. Cred că puștiul avea cel puțin zece kilograme.

- Douăsprezece, potrivit părinților, într-un interviu.

- Douăsprezece, iar el a aruncat ca și cum puștiul ar fi avut un kilogram. O parte din asta e adrenalină, dar, serios, e foarte puternic.

El îi dăduse jos lenjeria și îi studia fundul.

- Ce e? Cât de rău e?

Își suci gâtul, încercând să vadă ceva.

- E una aici care seamănă cu Africa, alta seamănă cu Australia. Și mai e și un lanț mic de insule.

- Super, am harta lumii pe fund.

Reuși să se întoarcă, să vadă mai bine în oglindă

- Iisuse! Chiar e o hartă a lumii acolo.

- Nu ai prea multă carne în locul ăsta.

- Te plângi?

El își trecu degetele peste corpul ei, ca o pană.

- Numai de felul în care arată acum.

- O să fie mai bine când o să-mi înmoi fundul, și restul corpului, într-o cadă cu apă fierbinte.

- De gheață ai nevoie.

- Nu vreau gheață. Gheața e rece.

- Da? Trebuie să scriu asta. Pe pat cu tine.

- Cada o să fie liniștitoare.

- Și asta la fel. Pentru început, fundul sus, îi ordonă el în timp ce se ducea în cealaltă cameră.

Își dorea foarte mult să intre în cada aceea și se gândi că, cu cât își lua mai repede porția de gheață și termina cu ea, cu atât avea să primească ceea ce voia. În plus, era bine să se întindă pe pat, cel puțin după ce se obișnuise cu pulsațiile și spasmele. Roarke se întoarse și ingenunche pe pat lângă ea.

- De ce erai în zona aia?

- Din cauza unei idei date de Feeney, care mi-a sugerat să stau de vorbă cu fostele iubite ale suspectilor. Fostele pot spune că totul s-a terminat în termeni amiabili, nici o problemă, dar, de obicei, sunt gata să-l pună pe tavă pe tip oricui vrea o felie din el.

Începu să protesteze când gheața intră în contact cu fundul ei, dar apoi simți un val de ușurare. Poate că gheața nu era totuși așa de rea.

- Și ai luat felia?

- Mda, din Carter Young-Sachs. Se potrivește cu profilul făcut de Mira și cu ceea ce am simțit eu despre individul care a aranjat omorul dintr-un impuls. Și totuși, nu e singurul. Îi spuneam lui Peabody să mai interogheze niște foste iubite, în timp ce eu mergeam să mai dau o tură pe la grupul WIN. Tocmai atunci, ticălosul m-a atacat cu aparatul de electroșocuri. Pe la spate. Ca un laș nenorocit.

Mâinile lui Roarke se opriră.

- Te-a atacat pe High Line?

- Nu, m-a atacat sub High Lane.

În acel moment își dădu seama, prea târziu, că tocmai îi spusese soțului ei că fusese atacată, fără nici o introducere.

- Am auzit sunetul... nu știu de ce... și am simțit lovitura între omoplați. Deci materialul tău excelent antișoc, încă în stadiul de experiment, a fost testat pe teren.

Își ridică degetul mare și îl ținu în sus.

- Asta e disperare, continuă ea. Încă o pornire impulsivă și prostească. Să tragi cu aparatul de electroșocuri în două polițiste în mijlocul districtului Meatpacking, cu oameni care roiesc

Prins în capcană

peste tot... A fost o lovitură bună, ceea ce-mi spune că nu e prima oară când folosește așa ceva, ceea ce-mi mai spune că... din moment ce în nici un caz nu e un profesionist și are la dispoziție arme care sunt ilegale pentru civili, a fost în branșă, în armată, sau a făcut parte dintr-o divizie paramilitară. Fost și actual angajat al unuia dintre mahării mei, ocupând postul de om de pază sau de gardă de corp. Ceva de genul ăsta.

Auzi zumzetul baghetei magice și simți o apăsare blândă.

- Faptul că te ataca cu aparatul de electroșocuri nu rezolva situația. Trebuia să termine treaba.

- Da. Am prins mișcarea, în cea mai mare parte doar mișcarea. Ar fi lovit-o apoi pe Peabody, iar ea nu avea căptușeala magică. Am trântit-o la pământ. Probabil că amândouă avem niște vânătaii de la căzătură, dacă stau bine și mă gândesc. Când m-am rostogolit și după ce m-am ridicat, nu m-am uitat bine în jur. Toți acei oameni... Dar, din nou, am simțit că el se apropia, crezând că am doborât-o când am căzut de la electroșoc. Nu trebuia decât să ajungă până la noi, să ne reducă la tăcere și să dispară. Impertinent și neglijent. Dar a gândit rapid și s-a mișcat pe măsură. Nu sunt sigură că l-aș fi prins, dacă nu era copilul zburător.

- Camerele de supraveghere probabil că l-au surprins. Trebuie să-i fi văzut fața.

- Nu prea mult. Purta căciulă de schi, ochelari de soare, fular și își ținea capul în jos. Nu e complet idiot. Am trimis specialiștilor datele pe care le avem, și ei încearcă să facă un profil facial. Dacă a fost în armată sau în misiune, am putea avea noroc. Am un punct de plecare: e un tip mare, cam de doi metri, și are o sută de kilograme. Solid. Puternic. Sunt aproape sigură că a jucat fotbal. Deci avem încă un lucru de care ne putem agăța. El ar fi reușit fără probleme să rupă gâtul victimei. Are mușchii necesari pentru asta.

- Și, din moment ce a încercat să omoare două polițiște ziua în amiaza mare, într-o zonă aglomerată, are tupeul și, hai să zicem, tăria de caracter. Întoarce-te și hai să vedem ce pot face pentru sănii aceia frumoși.

- Au fost și mai frumoși.

- Tot ai mei rămân, murmură el și o sărută ușor pe amândouă când ea se întoarce.

- Atașați de mine.

- Nu văd cu ochi buni pe cineva care a învințit sânii frumoși ai soției mele.

- Zici asta doar ca să te dai pe lângă mine.

- Se întâmplă să fii soția mea, îi reaminti el și o atinse ușor cu pachetul rece. Și ai niște sâni foarte frumoși.

- Chuckie are capul ca o cărămidă, zise ea, dar zâmbi. E mai bine. De ce nu-ți dai jos hainele alea, ca să nu fiu singur? - a deveni brăcată?

El o lovi ușor în umărul rănit și o făcu să șuiere de durere.

- Urât din partea ta.

- Iată și motivul pentru care nu sunt dezbrăcat.

Îi puse încă un pachet rece pe umăr. Ea își dădu seama că o durea, dar presupunea că într-un mod bun. Cine putea să știe?

- Este Alexander / Pope / Parzari / Ingersol sau Young / Biden / Arnold / Ingersol. Sau oricare dintre ei, plus Newton. Nu cred că e Whitestone, pentru că el e prea deștept ca să descopere un cadavru pe propriile trepte împreună cu clienta visurilor lui umede. Dar oricare dintre cei trei de la WIN puteau să acceseze conturile celorlalți, atât de împlețiți sunt.

- Spre care înclini?

- Tocmai asta-i chestia. Alexander, Young-Sachs și Biden sunt cu toții niște ticăloși. Iar Pope e așa un pământău minuscule, încât e enervant. Asta aduce culoare. Cu toții se potrivesc destul de bine. Ingersol? El zice prea multe, vorbește prea repede, forțează prea mult. E destul de impulsiv, zic eu. Pe de altă parte, Newton e reținut, genial, calm... și asta mi se pare că înseamnă că e isteț, inteligent. Cineva băgat în mizeria asta trebuie să fie deștept. Trebuie să forțez un pic în cazul auditorilor, și asta mâine. Dacă unul dintre ei îmi aprinde beculețul, se va potrivi în spațiul liber, dar totul se bazează pe instincte și impresii, fără dovezi solide. Așa că trebuie să-l forțez pe unul dintre ei, după ce mă lămuresc pe care.

- Sterling Alexander e considerat o unealtă în unele cercetări, începu Roarke în timp ce își plimba bagheta magică pe umărul ei. Cei care-l respectă așa cred... potrivit celor cu care am discutat...

Prins în capcană

în special pentru ceea ce a moștenit, nu pentru ceea ce-a făcut mai departe. Se spune că el cheltuiește mult prea mult pe călătoriile personale, venit și avantaje personale, în timp ce ține robinetul închis față de angajații lui, într-un mod strigător la cer.

- Nimic din toate astea nu mă surprinde, dar e o informație bună.

- Pope nu e luat mai deloc în calcul, continuă Roarke, dar cei care se obolesc să facă asta îl consideră drept cel care se ocupă cu adevărat de problemele firmei, de cifre... Atât Alexander Senior, tatăl lui Sterling, cât și Pope Senior și mama pe care o împart dețin controlul asupra acțiunilor, deși amândoi s-au retras, de fapt. Mi s-a spus că, dacă iese ceva necurat la iveală din interiorul companiei, mama se va întoarce împotriva lor.

- Și Alexander Senior?

- Se pare că el se bucură de golf...

Roarke se ridică și se duse în baie. Ea auzi apa curgând în cadă.

- ... și de soția lui actuală. Ar fi a patra, și e cu jumătate de secol mai tânără.

- Doamne, să fie oare dragoste?

- Cincii spun că nu, și pot ghici în ce tabără te-ai încadra tu.

El se apropie de un panou din perete, apăsă pe el și scoase o sticlă de vin roșu.

- Și-a făcut averea și, mulțumită lui și mamei lui Pope, a ridicat clădiri bune, a făcut donații generoase și a finanțat mai multe cauze excelente. Acum e pe deplin îndreptățit să se bucure în ultimii ani de crosa numărul cinci și de... spun unii... soția lui prostituată. Hai în cadă acum.

- E o cadă mare. De ce ai încă hainele pe tine?

Roarke clătină din cap și turnă vin.

- Faptul că ai vânătași din cap până în picioare te face să te gândești la sex?

- Cred că e vorba mai mult de faptul că tu trebuie să te îngrbești de răniți. Ești un asistent simpatic.

El râse.

- În cadă, locotenente. Să vedem cum ești după o baie și oțte vin.

- Ai zis că trebuie să mă relaxez și să mă destind.

Ridică o mână spre el ca s-o ajute să se ridice, apoi își lipi corpul de al lui.

- Așa am făcut, răspunse el și o sărută la rândul lui, dar cu blândețe.

Când dădu să-și ridice mâinile ca să se prindă de el, icni.

- Bine, umărul încă e o problemă, recunoscu ea, ceea ce nu înseamnă decât că tu trebuie să faci toată treaba.

După ce lăsă vinul jos, el își scoase cravata, haina, cămașa și se uită la zâmbetul ei care se lățea și la licărirea din ochii ei. O ridică cu grijă și o sărută încet, cu căldură, în timp ce o purtă în baie pe brațe. Apoi, o lăsă încet, ușor, în apa caldă, înspumată.

- Of, Doamne, da, gemu ea cuprinsă de ușurare. La asta mă refeream.

- Relaxează-te, zise el din nou.

- Hei!

Se încruntă când el ieși. Voia niște sex, și ce dacă? Puțin sex de destindere a durerilor în cada care bolborosea și emana miresme plăcute, probabil de la ceva cu scop medicinal. Îl privi fix când se întoarse cu vinul ei, cu al doilea pahar și cu un fel de cremă într-o sticlă.

- Ce-i aia?

- Ceva care va ajuta la durerea din umărul ăla. Bea niște vin.

Îi dădu paharul și puse jos restul în timp ce termină să se dezbrace.

- Așa e mai bine.

- N-am terminat raportul meu pentru tine, nu?

Un gând subit și supărător o făcu să-și studieze paharul, suspicioasă.

- N-ai pus vreun tranchilizant în pahar, sper.

- Ai fost fată cuminte și ai luat un calmant. Ai tolerat pachetele cu gheață fără să te plângi prea mult și ai suportat o sesiune cu bagheta. Încă ești încordată și ai dureri, și așa vei fi și mâine, dar nu ai nevoie de un tranchilizant. Totuși, umărul mă deranjează.

- Pun pariu că pe mine mă deranjează și mai tare.

- Tu nu iei în calcul iubirea năucitoare.

- Năucitoare, zise ea în timp ce el se strecură în spatele ei. Nici măcar dragostea nu te poate face prost.

Prins în capcană

- Sunt aici, în cada asta cu apă fiartă, nu? Relaxează-te, spuse el, frecând crema între palme și întinzându-i-o pe umăr.

- Dacă tot m-am ales cu un umăr distrus, aș fi vrut măcar să-l cotonogesc pe ticălosul ăla.

- Ai salvat un copil.

- Am salvat copilul și am ratat criminalul, dar nu pentru mult timp. O să-l prind pe nenorocitul ăla.

- Am toată încrederea. Să continui, spuse el în timp ce creștea ușor presiunea și insista pe mușchi și pe articulații. Carter Young-Sachs e văzut drept un nemernic. În special mama lui a fost indulgentă în privința fiului, iar el se pare că nu a depășit dependența din copilărie față de acea indulgență și nici preferința pentru a face tot ceea ce dorește, oricând dorește. Îi plac femeile și nu se dă în lături de la a le plăti. În plus, se bucură de o varietate mare și colorată de substanțe ilegale.

- Era amețit când am vorbit cu el.

- Ceea ce, din nou, demonstrează presupunerea lui că poate face tot ceea ce dorește, ca întotdeauna. Alocă din timpul lui afacerii... trebuie să fie în birouri sau să se ocupe de afacerile companiei douăzeci și cinci de ore pe săptămână ca să primească salariul generos și beneficiile.

- Douăzeci și cinci de ore pe săptămână? E o mirare că nu suferă de epuizare.

- Timpul, după cum spun cei care-l cunosc, e tot ce investește acolo. E fermecător și plăcut atunci când dorește, atrăgător, îi place sportul și se descurcă bine numai când se ocupă să-i facă pe clienți să se simtă bine.

- Nu știe nimic despre afacerile companiei, interveni Eve. La fiecare întrebare pe care i-am pus-o a fost ajutat de zeița lui nordică care-i e secretară și cu care și-o trage.

- E greu să-i rezști unei zeițe.

- Ea o face din dragoste. El nu. Fosta lui iubită e o tipă tare, cu bani și relații de familie; mi-a oferit imaginea unui bărbat care vrea ce nu are sau ce are altcineva. Se duce după ce vrea și îl obține. Și apoi uită. Mira ar spune probabil ceva despre copilul din interiorul lui. Eu cred doar că acel copil din interiorul lui are nevoie de o mamă de bătaie.

Orice-ar fi fost în cremă, își zise ea, cu siguranță își făcea treaba.

- Nu știi dacă-i destul de deștept ca să falsifice dosarele, să ia caimacul sau să întoarcă vreo afacere. În plus, el s-ar gândi că e oricum îndreptățit la așa ceva, dar mi-l pot imagina ordonând o crimă ca să pună mâinile pe ceva ce nu-i al lui. Pe informațiile altuia, dar numai dacă ar ști ce naiba să facă cu ele. Asta mă încurcă.

- Cel mai tânăr Biden din Young-Biden ar ști. E mai deștept, mai ambițios și mi s-a spus că e destul de nemilos.

- Mda, asta se potrivește cu informațiile mele.

- În plus, are un temperament aprins. Îi place viața pe care o are, și de ce nu i-ar plăcea? Dar, în același timp, are reputația cuiva care nu e niciodată pe deplin satisfăcut. După cercetările mele reiese că are o fire rece și dură. Atât în afaceri, cât și în viața personală.

- Ți-ai petrecut ceva timp studiindu-l.

- Nu e dificil să-i faci pe oameni să vorbească. Bârfa este unul dintre combustibilele afacerilor. Am câteva indicii despre ceilalți din fișierele pe care mi le-ai dat.

- O să le vreau, dar trebuie să fie vorba despre unul dintreăștia patru sau despre o combinație între ei.

Atentă, ea își roți umărul și abia mai simți puțină durere.

- E mai bine. Mult mai bine. Poate că totuși n-o să trebuiască să faci singur toată munca.

- Te contrazic. N-are rost să abuzezi de o rană. Relaxează-te.

- Sunt relaxată.

- Nu destul.

Ușor, el își coborî mâinile unse cu cremă pe sânii ei.

- Chuckie n-a fost singurul care-a zburat.

- Ce?

- Uită-te la film. Tu nu ai căzut, pur și simplu, ci ai zburat mai întâi câțiva metri. Probabil că a fost ca și cum ai fi încasat o ghiulea. Apoi, după lovitură, ai zăcut acolo, evident năucită... și albă ca varul... pentru câteva secunde, zise el și o sărută pe umăr în timp ce o mângâia. Apoi, draga mea Eve, când copilul a început să țipe, evident șocat și înspăimântat, tu ai părut deranjată, poate puțin încurcată. Aproape că te puteam auzi gândind: „Și acum ce dracu' fac eu cu ăsta, după ce l-am prins?”

- Am gândit cu accent irlandez?

Prins în capcană

- Expresia de pe fața ta a fost cea care m-a făcut să respir din nou ușurat. Deși am știut că o să te descurci chiar înainte de a mă uita, am răsuflat ușurat când am observat nedumerirea enervată de pe chipul tău. Și apoi, credincioasa Peabody a apărut acolo.

- Ți-ai schimbat programul, probabil ai anulat vreo afacere de catralioane ca să fii aici.

- Iubire năucitoare.

Ea închise ochii în timp ce mâinile lui se plimbau pe corpul ei.

- Nici unul dintre oamenii pe care îi cercetez nu înțelege asta. Poate că de-asta le e așa de ușor să ucidă... ba chiar să plătească pentru asta. Cred că e și mai rău când nu poți comite chiar tu crima. Cum ar fi să angajezi oameni care să-ți afume casa sau biroul? Nu ai de-a face direct cu problemele. E prea urât. Nu faci decât să plătești ca să se înfăptuiască. Bani pentru bani. Nici măcar pentru dragoste sau pasiune, nici pentru nevoie. Nici măcar atunci nu te gândești mai bine, nu te sinchisești de detalii. Doar o faci, te gândești... ordoni... și nu-ți pasă de detalii.

- De ce-a venit după tine?

Știa, dar voia s-o lase pe ea să-și dea seama.

- L-am deranjat. M-am băgat în calea lui, în afacerea lui. Este insultător și puțin înspăimântător. Scapi de mine și de Peabody și te speli pe mâini. Ceea ce, din nou, e o prostie, din același motiv pentru care și uciderea lui Dickenson a fost o prostie. Altcineva va ridica mînea și o va rostogoli mai departe.

- Câștigă timp.

- E adevărat, dar să omori un polițist? Doi polițiști? Mânia lui Dumnezeu o cam egalează pe cea a întregului departament de poliție din New York. Și nici una dintre astea nu egalează mânia lui Roarke.

- Care a fost deja stărnită, zise el.

- Știu, dar sunt în regulă. Sunt aici. Sunt OK, spuse ea și își trecu brațul sănătos după gâtul lui. Sunt geloși pe tine, toți. E un alt fel de lăcomie. De avariție. Vor ceea ce ai tu.

- Nu pot avea.

- Și o știi. Și mai enervant. Tu nu ai bani și afaceri moștenite. Ești parvenit.

El răs.

- Acum mă simt insultat.

- Un șobolan de pe străzile irlandeze, cu un trecut incert și cu o soție polițistă. Mda, e un motiv în plus, pe lângă faptul enervant că polițista lui Roarke îți stă în cale. Ei zic: „Le arătăm noi lor!“.

- Ei n-o cunosc pe polițista mea, zise el și o întoarse cu grijă cu fața în sus. Dar eu o cunosc.

O sărută suav și îi cuprinse mâinile, când ea le întinse spre el.

- Nu. Tu ai început asta, iar acum o să stai pe spate și o s-o primești.

- O, pot s-o primesc.

- Hai să vedem.

Doar gura lui lipită de a ei, doar cel mai frumos contact dintre toate. El nu voia decât să aibă grijă de ea, să-i calmeze și să-i aline durerile. Doar atât, dar înțelegea nevoia ei de mai mult. Tânjea după el și voia să-și demonstreze că nu putea să fie înfrântă, și nici măcar încetinită. Probabil că de vină erau acele amintiri dureroase, de când fusese atât de aproape de moarte, în mâinile lui McQueen, pe cale să-i curme viața în timp ce îndura chinurile și șocul.

Dar nu conta de ce, își zise el. Ea avea nevoie, iar el putea să-i ofere ce dorea, dar încet, cu blândețe și cu grijă. Simți corpul ei maleabil și moale lângă el așa cum știa că era numai pentru el. Ea, care nu se preda niciodată, i se preda lui, pentru el. Îi oferea lui cea mai intimă comoară. Îi murmură în ureche în timp ce își folosi mâinile și buzele ca s-o aline și s-o excite: „Dragostea mea“. O purtă departe de durere, de griji, de orice în afară de plăcerea mătăsoasă și sclipitoare. Îi cuprinse corpul într-al lui și îi încețoșă mintea. Iar cuvintele lui, atât de frumoase, se amestecară în inima ei.

„Dragostea mea“. Apa clipoci și spumegă în jurul lor, aromată, pulsând. Ei i se păru că putea pluti pe ea, pe el, pe ceea ce împărțeau, ceva ce nimeni altcineva nu avusese vreodată și nici nu avea să aibă. El îi oferise alinare înainte ca ea să conștientizeze că avea nevoie de așa ceva și îi oferise dragoste când viața ei fusese atât de golită de aceasta, pentru prea mult timp. Venise acasă la ea înainte ca ea să se gândească să-i ceară acest lucru.

Prins în capcană

- Te iubesc, spuse ea și își întoarse obrazul spre al lui. Pentru tot.

„Pentru tot“, își zise el în timp ce se strecura ușor în ea. „Pentru toate. Pentru totdeauna“.

Pentru că el o umplu, o ridică, o iubi, ea pluti. Își încrucișă degetele cu ale lui și pluti împreună cu el.

CAPITOLUL 13

Era mai bine, își zise Eve când se apucă de treabă, încântată că nu mai avea mintea încețoșată de medicamente, deși nici asta n-ar fi împiedicat-o să continue ce începuse. Și era destul de sigură, ținând cont de circumstanțe, că-l putea convinge pe Roarke să mănânce o pizza acasă, la birou, și să discute cu ea.

Intrând în încăpere, optă pentru cofeină – din aceea rece, într-o cutie de Pepsi – și un pahar cu vin. Și pentru confort – unul dintre vechile ei tricouri, o pereche de pantaloni din flanel albastru și ciorapi roșii, groși. Dacă nu-i venea chef de muncă, era genul de vestimentație pe care și-o punea ca să se ghemuiască lângă Roarke și să se uite la unul dintre filmele lui vechi preferate, dar îi venise chef de muncă.

– M-am gândit să profit puțin de tine în timp ce...

– N-ai făcut asta în cadă?

– Perversule, zise ea și arătă cu cutia de Pepsi spre planșă.

– Încep să-mi fac o imagine mai clară despre jucători, din punctul tău de vedere, ca om de afaceri. Poate că, dacă intru în pielea ta, pot emite mai multe ipoteze, pot face mai multe presupuneri.

– Am putea încerca.

– Super. Propun să discutăm și să mâncăm în același timp. Hai să alegem ceva simplu, niște pizza.

– Imposibil. Aș zice că în seara asta merită să mâncăm ceva mai sănătos, după ziua pe care ai avut-o.

– Nu mi-e chiar așa de foame.

Eve simțea cum feliile cu brânză se îndepărtau de ea.

– E în regulă. În plus, pizza are o reputație proastă în rândul nutriționiștilor.

Prins în capcană

- Mmm, făcu el și se duse în bucătărie. Probabil că avea în plan vreo fiertură, își zise ea cu puțină amărăciune, aducându-și însă aminte cum avusese grijă de ea, fiind dornic, ca de obicei, să-și dedice o parte din seară pentru munca ei. Așa că avea să înghită prostia aia de terci.

Se duse la planșă și făcu niște adăugiri și ajustări. Nu vedea diferența dintre suspectii principali. La suprafață, desigur, erau multe diferențe, dar nu le pricepea. Își scoase videotelefonul când acesta sună și o văzu pe Peabody pe ecran.

- Da?

- Hei, îți trimit notițele mele de la interogatoriile cu fostele. Știi ce-i aia amărăciune?

Aruncă o privire spre Roarke, care tocmai se pregătea să iasă cu ceva din bucătărie și se gândi la pizza versus terci.

- Mda, știu.

- Ultima relație serioasă a lui Whitestone a fost, în mare parte, tristă și plină de resentimente, din cauza motivului clasic: „Petrecea mai mult timp la muncă și cu prietenii decât cu mine“. Ingersol nu are o fostă adevărată. Mai degrabă diferite femei cu care se vede sau nu se mai vede. Mahărul e un tip amuzant, dar are fobie față de relațiile serioase.

- O să mă uit, zise ea când Roarke se apropie.

- N-am trecut pe la logodnica lui Newton pentru că m-am gândit că o să-mi spună numai lucruri de bine, dar cred că n-ar strica să încerc să storc câte ceva despre el de la câteva dintre prietenele ei.

- O abordare bună.

- Și eu mi-am zis că, din moment ce suntem în căutarea unui cuplu fericit, îndrăgostit, perfect, adorabil și așa mai departe, avem o abordare bună. Doar că n-am găsit nimic de genul ăsta.

- Nimic este totuși o informație.

- Bine, de fapt, te-am căutat ca să văd ce faci. Ești bine?

- Sunt în regulă.

- E un film cu prinderea... mă rog, mai multe, pe internet, pe toate ecranele.

- Așa am auzit și eu.

- A fost o prindere frumoasă, și mare păcat că nici unul dintre cei care au filmat nu l-au surprins mai bine pe suspectul pe care-l urmăream.

- O să-i punem pe cei de la tehnic să vadă dacă pot scoate ceva de acolo. Între timp, cei doi auditori din Vegas sunt transportați înapoi, direct la Stuben Health and Wellness. Ne întâlnim în zona ambulanțelor, la ora opt.

- O să fiu acolo. Poate că-ți faci și un control la doctor, cât timp suntem acolo.

- N-am nimic, Peabody.

Și ca să curme îngrijorarea partenerii, încheie discuția.

Apoi, se duse să vadă ce pusesese Roarke pe masă. Era un fel de mâncare gătită, observă ea, ceva ce părea sănătos, versiunea lui de terci pentru cină. Nu era o fiertură, dar...

- Sunt multe legume.

- Da, așa e, și dacă le mănânci ca o fată cuminte...

Ridică un capac argintiu de pe o altă farfurie și scoase la iveală o pizza mică, cu felii de pepperoni aranjate în formă de față zâmbitoare. Ea încercă să-i arunce o privire serioasă, dar nu se putu abține să nu râdă.

- Crezi că ești drăguț, nu-i așa, amice?

- Adorabil.

- În acest caz, ești adorabil. Au!

Reuși însă să-i arunce privirea serioasă când el o lovi peste mâna care se întindea spre pizza.

- Mai întâi legumele.

De data asta îl privi îmbufnată de-a binelea.

- De obicei, snopesc în bătaie bărbații pentru mai puțin de atât.

- Vrei să faci o încercare? se oferi el și luă cu furculița o bucată din mâncarea lui.

- Aș putea, doar că pizza zâmbitoare merită aprecieri.

Gustă din mâncare și descoperi că nu era prea rea. De fapt, nu era deloc rea, cu sosul acela pe care el îl făcuse. Avea chiar un gust bun.

- Deci lăcomie, începu ea, și invidie. Poate și poftă, și, în cazul unora dintre ei, trândăvie. Ce-a mai rămas?

- Dintre cele șapte păcate capitale? Cred că răzbunarea și mândria.

- Bine, se încadrează și la asta. Cele mai importante care reies din grupul ăsta sunt lăcomia și invidia. Chiar sunt păcate capitale, pentru că duc la altele, nu? Sunt rădăcini.

Prins în capcană

- E un mod de-a privi lucrurile.

- Și tu ai unele dintre ele... mă rog, toată lumea are... numai că pe tine te avantajează. Nu e vorba despre trândăvie în cazul tău. Tu nu ești leneș, fiindcă muncești ca să ai mai mult. Fizic, mental. Gândești, plănuiești, investești timp în asta. Mai mult decât o fac alți oameni. Asta e partea care ține de poftă.

- Am crezut că am consumat partea cu pofta în cadă.

- Pofta în afaceri, spuse ea și arată cu furculița spre el. Văd același tip de plăcere și la Whitestone. Plăcerea față de ceea ce face, dorința de a se trezi dimineața și de a o lua de la capăt. Asta este secretul succesului.

- Păi, asta, plus talentul cu care ești înzestrat. Degeaba îți dorești și te simți atras de ceea ce faci, dacă nu ești priceput; poți manifesta toată plăcerea din lume, nu e suficient ca să ai garanția succesului.

- Bine zis. În cazul principalilor mei patru suspecti, pofta nu-mi pare să aibă rădăcini în activitatea lor, ci în rezultatele și beneficiile muncii altora.

- Pofta de câștig, care duce la lăcomie.

- Mda. Ce-i asta, de fapt?

Roarke aruncă o privire spre bucata de varză chinezească din furculița ei.

- Ceva gustos.

Pentru că era gustos, dar ea nu reuși să formuleze ceva ca să-l contrazică.

- Oricum, dacă nu urmărești decât rezultatele, profitul, fără să ai vreo dorință reală, pricepere sau apreciere față de ceea ce a generat profitul, vei căuta moduri în care să reduci sursa de profit, concentrându-te asupra beneficiilor.

- Adică vei pasa altora munca și/sau vei trișa.

- Alții construiesc ceva, și te gândești că trebuie să fie buni la ceea ce fac, iar tu stai tolănit în scaunul de piele și lumea se așteaptă de la tine să continui ceea ce faci și să produci mai mult. Poate că e un privilegiu, sigur, dar e și o presiune.

- Adu-mi aminte de asta când o să avem copii. Este important să le dai destul cât să aibă o fundație, dar nu prea mult, ca să stea degeaba.

În mod clar ea n-avea de chef să se gândească la așa ceva în acel moment.

- La polul opus, familia Alvei Moonie pare să-i fi insuflat acesteia etica muncii și a responsabilității. Așa că, după faza sălbatică prin care a trecut, îi place să facă ceea ce face și vrea s-o facă bine. Nu banii sunt cei care corup neapărat. Este...

- Lăcomia. Din nou.

- Așa cred.

O vreme, mănca în tăcere și se gândi.

- Asta e valabil pentru toți, cu excepția... posibil... a lui Pope. Ori e șoarecele care pare să fie, ori se preface nemaipomenit să pară așa. Trebuie să căutăm conturi private, conturi ascunse și proprietăți. Genul ăsta de oameni au asemenea înclinații spre lăcomie.

- Am început deja să caut, dar acum, că ai restrâns aria, voi face și eu la fel și mă voi concentra mai mult asupra părții de sus a listei tale.

Ea dădu din cap afirmativ, încântată că terminase felul acela de mâncare și putea să întindă mâna după o felie de pizza.

- Tu gândești ca un polițai, zise ea și zâmbi, la privirea lui critică. Știi să eviți și să înșeli polițiștii, dacă se iau de rădăcinile tale. Și ai lucrat pe post de consilier expert. Ești și cel mai tare dintre mahării care fac afaceri. Știi cum se lucrează în stil mare. Eu pot să simt lucrurile, să le aplic, în cazul de față, dar cunoștințele mele legate de conducerea unei companii provin în mare parte din ceea ce am văzut la tine, or eu nu asta caut aici. Cel puțin, după mintea mea limitată.

- Ai investigat și închis nenumărate cazuri care aveau tangență cu domeniul străine de domeniul tău.

- Absolut, dar nu mi s-a întâmplat tot timpul ca cel mai tare expert dintre consilierii experți să mănânce o felie din pizza mea.

- Cine-a zis că-i toată a ta? Întrebă el și ciocni cu ea o felie, apoi mușcă. Asta s-ar încadra în categoria lăcomie și avariție.

- Deșteptule! Oricum, mă tot uit la planșă, la notițe, la tonuri, la umbre, și simt că-mi scapă ceva. Nu știu ce... O nuanță care ar putea explica multe. Tu o să găsești motivul în fișiere, în cifre, în dosare și în codurile financiare și toate prostiile alea, însă

Prins în capcană

pun pariu că o să dai și peste multe înțelegeri alunecoase și găuri indeajuns de mari ca să necesite o minte ascuțită.

– Am găsit deja, puțin ici, puțin colo. Nu destul, după cum văd eu lucrurile, ca să justifice crima sau panica. Unele ajustări, unele penalități și dobânzi, o amendă sau două. Unele dintre ele ar putea fi trecute cu vederea în cazul în care un funcționar deștept sau un avocat de corporație face valuri din cauza interpretării greșite a unei erori de redactare.

– Nu te pot contrazice aici. Chiar dacă aș găsi așa ceva. M-ai întreat înainte spre cine îmi îndrept mai mult suspiciunile. O să te întreb același lucru.

El clătină din cap și se lăsă pe spătarul scaunului, cu paharul de vin în mână.

– Nu sunt polițist și nici un investigator antrenat. Mai mult, n-am vorbit cu nici unul dintre suspecti și sunt departe de a termina analiza datelor financiare.

Ea luă o felie de pizza cu pepperoni și o băgă în gură.

– Ai instincte bune, la fel ca mine. Te pricepi la afaceri și la cei care conduc afaceri într-un fel în care eu n-o să reușesc vreodată. Tot ce fac e să te întreb la care te-ai uita cel mai atent dacă ai fi în locul meu?

Îl surprinse cât de mult își dorea să dea înapoi. Era obișnuit s-o urmărească pe ea croindu-și drum printre oameni, printre dovezi, perioade și motive, să se delecteze cu felul în care mintea și instinctele ei lucrau laolaltă în timpul vânătorii.

– Și dacă mă înșel? Dacă te împing în direcția greșită?

– Direcțiile sunt cele pe care le caut, bune sau rele. De mine depinde să-mi dau seama ce e de făcut și cum trebuie făcut. Și tot de mine depinde dacă s-o iau sau nu în direcția aceea. Aici, tu ești expertul. Eu sunt consilierul tău. Vreau părerea ta.

– Bine. Sterling Alexander.

– De ce?

– Să-i luăm prin eliminare, zise el, apoi se ridică și, așa cum făcea și ea de obicei, dădu ocol planșei. Young-Sachs. Folosește-ți aici cele șapte păcate pe post de trambulină. La el predomină trândăvia, față de lăcomie sau de poftă. Preferă să nu facă mai nimic și are o secretară care știe mai multe decât el despre companie. Asta ține de lene și de neglijență. Nimeni n-ar trebui

să știe mai multe decât tine despre tine. Și dacă voia mai mult, nu trebuia decât să-i ceară mamei lui. Nu are nici un motiv să înșele și să fure, și nu are nici ambiția necesară s-o facă. Și nici nu e destul de deștept.

- Mi-a plăcut de el.

- Da?

- Adică, mi-a plăcut de el din motivul ăsta, pentru că în rest nu-l suport. Și asta a fost o parte din problemă. Toți mi-au oferit ceva care mi-a aprins beculuțelul, într-un fel sau altul.

- Foarte posibil să ți se fi aprins beculuțelul, pentru că instinctele tale îți spun că nici unul dintre ei nu e perfect curat. Cu toții au buzunare în care ascund unele secrete murdare.

- Poate. Young-Sachs își afișează dependența lui de substanțe ilegale și totala lipsă de competență în postul de director financiar. Se folosește de compania lui ca să aibă acces la substanțe ilegale. Știu asta. Apoi, mai e Biden, care încearcă să nu stea în calea insultelor și a ofenselor, și pun pariu că e în căutare de metode, poate unele mărunte, deocamdată, de a scoate bani. Pope e al naibii de binevoitor, și mult prea dornic să primească disprețul fratelui lui vitreg. Cu toate astea, ce spui tu are sens.

- Deci instinctele îți șoptesc că toți greșesc într-un fel.

- Mda, asta-i problema.

Se ridică și ea și i se alătură lângă planșă.

- Deci, eliminăm. Continuă.

- În regulă. Cum măsluiești dosarele... și trebuie să fie în dosare... dacă nu înțelegi cum funcționează acestea? Young-Sachs este prost și incompetent. Lacom, da, dar mai mult leneș.

- Bine, hai să-l dăm deoparte pe el, deocamdată. Altul.

- Bine atunci. Rămânem în aceeași companie și îl luăm pe Tyler Biden. El e carnea de tun. Are fire aprigă și are greutate în a insufla loialitate angajaților lui. În plus, directorul lui financiar e un idiot.

- Da, ceea ce mă face să cred că ar fi ușor pentru el să falsifice cifrele.

- De acord, dar directorul lui financiar are, după toate aparențele, o secretară foarte deșteaptă care, în plus, se culcă cu directorul financiar. Și care, dacă te pricepi să judeci, e îndrăgostită de el, sau cel puțin e atașată emoțional. Devine și mai

Prins în capcană

dificil s-o convingi pe numita secretară să acopere ceva care ar putea, în cazul în care e descoperit, să-l afecteze pe iubitul ei. Și pe ea, după ce se află în toată compania că ea era cea care făcea, de fapt, treaba șefului ei.

- Bine zis, dar...

- N-am terminat, spuse Roarke, care se aprinsese. El e un om ambițios și supărat, care știe că mulți cred, poate pe bună dreptate, că deține acea funcție în companie numai datorită nepotismului. Are multe de dovedit. Îi plac banii, statutul, adevărat, dar vrea respect. Oricine pune la cale o crimă, sau o săvârșește, trebuie să-i atragă și pe alții, după cum ai zis și tu, ca să reușească. Lucrul acesta l-ar da de gol, pentru că cei din jurul lui ar afla că el nu se poate descurca singur.

Ea analiză firul logicii lui, fără să fie prea convinsă. Totuși, dădu din cap afirmativ.

- Bine, îl dăm și pe el deoparte deocamdată.

- Cât despre Pope, continuă Roarke, uneori, lucrurile sunt exact așa cum par. Omul își face treaba rezonabil, după informațiile mele. Trăiește confortabil, dar nu ostentativ. Deține puterea și autoritatea în fața fratelui său vitreg. A fratelui său vitreg mai mare și mai autoritar. E plăcut de cei care lucrează cu el și sub el, deși, în mod sigur, e considerat un element de categorie ușoară. Dacă voia mai mult, putea avea mai mult pur și simplu revendicând așa ceva, dar asta nu s-ar preta zonei lui de confort. Îmi e greu să mi-l imaginez orchestrând ceva ilegal în compania mamei lui - devotamentul lui față de ea e bine-cunoscut - și nici ordonând și trecând cu ușurință peste uciderea unei auditoare. Și ea, la rândul ei, e o mamă.

- Bine, nici mie nu mi s-a părut în stare. Am putea să ne înșelăm amândoi și să se dovedească cea mai strălucită minte criminală, dar nu prea cred. Să pretindă mereu că e un om de nimic ar însemna prea mult efort, și pentru ce?

- Om de nimic?

- Mda, așa pare. Alexander îl disprețuiește.

- Da, iar asta e un secret știut în lumea afacerilor.

- Dacă ceva e știut, sublinie ea, nu mai e secret.

- Adevărat. E un secret prost păstrat.

- Bine, deci am stabilit de ce nu. Hai să vedem de ce da.

- Vreau cafea.

- Și eu, își dădu ea seama, pufnind când el ridică din sprânceană.

- Eu sunt expertul aici, îi reaminti el.

- Da, da.

Ea luă farfuriile în drum spre bucătărie.

- Știi, zise el din spate, am putea să ne luăm un robot care să ne ajute în gospodărie, care să ne aducă o cafea, să spele vasele...

- Îmi ajunge Summerset.

- Amuzant.

- Așa mi s-a părut și mie, spuse ea și îndesă farfuriile în mașina de spălat vase. De ce-am avea nevoie de un robot care să bântuie pe aici? Mai ales că îmi dau fiori. Nu durează decât un minut să fac o cafea, continuă ea.

- De acord. Multor oameni care au un anumit standard de viață nici nu le-ar trece prin cap să facă ei înșiși ceva așa de simplu cum ar fi să curețe masa și să-și prepare cafeaua. Poate că având grijă de câteva sarcini mici, de bază, eviți să cazi într-unul din cele șapte păcate capitale.

Eve îi dădu lui Roarke cafeaua, apoi își luă ceașca și se rezemă de dulapul scund.

- Faci pariu că Alexander nu-și pune singur farfuriile în mașina de spălat vase?

- Fac pariu că petrece foarte puțin timp în propria bucătărie, sau deloc. Mândria e la fel de mare la unii cum e lăcomia la alții, iar el e mândru de statutul lui, de averea lui și de poziția pe care o are. Angajează cinci oameni acasă cu normă întreagă, trei cu jumătate de normă și îi dublează cu trei roboți domestici.

- De unde știi asta?

- Pune întrebarea potrivită persoanei potrivite, spuse Roarke simplu. Spre deosebire de el, Pope are două ajutoare în casă și nici un robot. Și Alexander are doi piloți pe care-i ține la dispoziție douăzeci și patru de ore, ceea ce e o dovadă de lăudăroșenie și de risipă. Insistă pe anumite beneficii ori de câte ori are ședințe cu consiliul de administrație al unui spital... lucruri mărunte: un anumit tip de apă îmbuteliată, de exemplu, și un loc în capul mesei. De multe ori, soția lui își aduce designerul preferat cu avionul, din Milano la New York. Iar el are o amantă.

Prins în capcană

- Amantă? întrebă Eve și se îndepărtă de dulap. Eu n-am dat peste nici o amantă. De unde-ai găsit-o?

- Eu n-am una acum pentru că soția mea umblă deseori înarmată. Despre Alexander se spune că are, de mult timp, și foarte discret.

- Trebuie s-o găsec, să vorbesc cu ea.

- Se spune că e o persoană pe care a cunoscut-o în urmă cu câțiva ani, iar tatălui lui i s-a părut nepotrivită. Dacă ar fi să ghicesc, aș spune că e o femeie pe care o cheamă Larrina Chambers, o văduvă, considerată o prietenă apropiată de familie. N-am avut timp pentru o confirmare sau o infirmare, o avertiză el, așa că e doar un zvon. Ideea e că, în ciuda amantelor, Alexander este un conservator înverșunat, unul care bate de multe ori în toba politică și îi place să se laude cu familia lui, dând-o ca exemplu pentru acele valori și ideologii.

- Soția lui trebuie să știe asta. Ai spus că durează de mult timp relația. Deci soția știe. Expunerea nu ar duce la nimic altceva decât să-l facă de rușine. Nu l-ar afecta prea tare, nu?

- Din punctul de vedere al afacerilor? Nu văd cum. E privit ca un ipocrit, dar asta e ceva personal. Din nou, mândrie.

„Mândrie“, își spuse ea. Din nou unul dintre cele șapte păcate.

- Deci, poate că există plăți ori cadouri pentru amantă sau pentru casa ei, călătorii, orice. Și de-aia scoate banii ăia din afaceri. Un audit ar scoate asta la iveală.

- Într-adevăr.

- Să fie ăsta mobilul crimei? zise ea și clătină din cap. Unii ar omori pentru mai puțin de atât, dar, Doamne, nu mi se pare în-deajuns pentru a implica și alți oameni.

- Sunt de acord. Trebuie să fie suficienți bani în joc ca să se împrăștie, și mă întreb dacă și asta ar fi pe termen lung. Sau dacă e în plan să fie așa. Chiar și fără crimă, este foarte riscant, cu excepția situației în care recompensa e destul de grasă.

- Deci revenim la dosare, la audit. Bine. Ar trebui să te concentrezi asupra firmei Alexander și Pope, să vezi ce poți scoate la iveală. Oricum aveai de gând să faci asta.

- Așa e, da, răspunse el și zâmbi. Las restul în seama ta.

- Ai vorbit bine.

- Sunt flatat, locotenente. Dacă am dreptate, primesc o promovare?

- Dacă ai dreptate, o să pregătesc cina și o să spăl vasele. Fără pizza, adăugă ea când el o privi prelung.

- Acceptabil. Ce-ți face umărul?

- E bine. Mă mai doare puțin, recunosc ea.

El se apropie de ea, o sărută pe umăr și apoi o trase mai aproape. Și o ținu în brațe.

- Am înșelat și am furat și eu la vremea mea. Pentru a supraviețui și pentru amuzament.

Ea îi cunoștea trecutul.

- Câte mame nevinovate ai omorât?

- Nici una până acum, zise el și se dădu înapoi. N-o să-mi cer scuze pentru că am înșelat și am furat, și nici nu am regrete pentru că zilele acelea au trecut. Sunt aici cu tine și n-aș vrea să fiu în nici un alt loc de pe pământ.

- Nici măcar gol, pe o plajă tropicală?

- Păi, dacă tot ai adus vorba...

Când ea râse, el o sărută.

- Dar nu, nici măcar acolo. Ci aici, acum.

- E un loc bun.

- Și mai vedem ce-i cu plaja aia tropicală în concediu, care se apropie.

- Nu mă pot gândi la concediu.

Ideea o făcu să simtă un val de panică în stomac.

- Nici măcar nu vreau să mă gândesc la premiera despre care toată lumea e așa de extaziată.

- O să ne distrăm. Încearcă să nu-ți faci și mai multe vânătăi până atunci. Rochia ta îți dezgolește destul de mult corpul.

- Vezi? Un lucru în plus pentru care trebuie să-mi fac griji. Mă apuc să caut o amantă.

- Iar eu mă apuc să caut ilegalități corporatiste. Deja ne distrăm.

Ea își mai turnă niște cafea și, având în vedere că Roarke se așezase la biroul ei, se duse din nou în al doilea birou. Observă că Galahad venise înăuntru la un moment dat, iar acum se întindea ca o felină suprasaturată de mâncare pe fotoliul lui Eve. De jur-împrejurul biroului pe care Roarke i-l proiectase astfel

încât să semene cu vechiul ei apartament, casa mare și frumoasă era cufundată în tăcere. Nu, își zise ea, nu și-ar fi dorit să fie în nici un alt loc decât acolo.

Își citi mai întâi notițele, le revizui, se jucă cu ele, apoi i le trimise lui Peabody. După ce parcurse și observațiile partenerei ei, stătu câteva minute cu ochii la panou și se gândi la tot ceea ce spusese Roarke. Young-Sachs e prea leneș, Biden, prea mândru, Pope, prea șters (și posibil prea cinstit). Îl încercui pe Sterling Alexander. „Poate“, își zise ea.

Era posibil, ceea ce însemna că și Jake Ingersol și Chaz Parzarri erau implicați. Același lucru se putea spune și în cazul lui Robinson Newton, care se juca rapid și relaxat cu unul dintre clienții partenerului său.

Aștepta cu nerăbdare prima întâlnire față în față cu Parzarri. Aceasta putea face lumină. Se hotări să-l atace cât timp era la pământ. Cât timp era îndurerat și slăbit după un accident serios. Poate să încerce să-l convingă că nu fusese un accident, deși examinase raportul. Un trio de indivizi ieșiți de puțin timp de pe băncile școlii, beți, sărbătorind un câștig minor la un cazinou, plonjase direct în taxiul care îi ducea pe Parzarri și Arnold de la cazinou la hotel. Toți cei implicați stătuseră în spital, iar ea nu descoperise nimic legat de cei trei idiști, care s-o conducă spre ipoteza că aceștia fuseseră angajați să-i șifoneze pe cei doi auditori.

Doar un accident, un loz necâștigător, și o femeie nevinovată fusese omorâtă. Da, își zise ea, da, se putea folosi de asta, de toate lucrurile acelea, ca să încerce să-l dea peste cap pe Parzarri. Între timp, trebuia să se uite cu atenție la amanta lui Alexander.

În primul rând, ceea ce observase legat de Larrina Chambers era vârsta ei. La cincizeci și șapte de ani, femeia nu se încadra în categoria pocnitorilor tinere și la vânătoare de averi. Apoi, observă că Chambers și soțul ei decedat își deschisese un restaurant în New Jersey în urmă cu douăzeci și doi de ani, care înflorise într-un lanț la nivel național, în următoarea decadă, și acest lucru elimina statutul femeii vânătoare de averi. La fel și faptul că avusese o bursă la MIT la optsprezece ani și că își luase masterul în afaceri la douăzeci și cinci de ani. Deci nu era o pocnitoare.

Mintea suspicioasă a lui Eve o împinse să afle cum își găsisese sfârșitul soțului ei, apoi se văzu nevoită să excludă posibilitatea unui act criminal. Neal Chambers murise în timpul unei vijelii pe coasta Australiei, când iahtul lui se scufundase. La acel moment, văduva era în New York și o ajuta pe mama ei să-și revină în urma unei operații minore. Investigația înecului – a lui Chambers și a încă patru oameni din echipaj, plus pasageri – fusese completă. Nu găsi lacune nici aici, și nici nu exista vreun motiv.

În timp ce căuta, urmărea și săpa, își dădu seama că Larrina Chambers nu era o femeie întreținută. Avea destui bani. Descoperi însă multe lucruri care indicau faptul că Larrina și Alexander erau conectați și că în timpul celor nouă ani de când murise soțul ei fusese destul timp să se reaprindă scânteia care existase când aveau douăzeci de ani.

Merita să aibă o conversație cu ea, se gândi Eve și făcu niște notițe. Alexander, Ingersol și Parzarri. Se gândi din nou și începu încet și metodic să sape mai adânc în viața fiecăruia dintre ei.

CAPITOLUL 14

Găsise un indiciu. Roarke simțea că ceva se mișca și aluneca, la fel ca un lacăt sub acțiunea unei agrafe. Dăduse deja peste trei firme extrateritoriale, sau extraplanetare, ale lui Alexander – două dintre ele absolut legale. El n-ar fi trecut cu vederea peste ceea ce părea etic, așa cum ar fi făcut Eve. Aveau o altfel de abordare la acel capitol.

Chiar și o firmă în care existau ilegalități n-ar fi însemnat o pagubă prea mare sau probleme serioase. Amenzi, un semn dezaprobat din deget și puțină muștruluială la adresa directorului financiar, care putea, bine mersi, să ademenească mai mulți clienți odată cu incidentul.

Fusese o joacă de copil să găsească acele conturi, mai ales pentru cineva care știa unde și cum să caute, ceea ce îl făcu să creadă că aveau să fie mai multe lucruri, nu la fel de ușor de aflat și absolut deloc legale. Le va găsi, se gândi Roarke. Oamenii aveau obiceiuri și povești, comportamente și ritmuri. Mai trebuia doar să le găsească, să se folosească de ele. Simțea însă că se ascundea mai mult de atât.

Își aduse aminte de ceea ce simțea pe vremea, nu de mult apusă, când spărgea un lacăt și descoperea mai mult decât se aștepta. De acel frison de căldură și de energie în vârful degetelor. Emoționantă senzație, își spuse, aproape mistică, pe care nimeni în afară de un hoț n-ar putea s-o recunoască sau s-o înțeleagă cu adevărat. Dar trecutul era trecut, și prezentul, prezent. Găsise aproape aceeași căldură și emoție în timp ce dădea târcoale seifului cu secrete și fărădelegi, lucrând cu polițista lui.

Gândul la ea îl făcu să îi arunce o privire. A, ce bine, își zise el, era terminată. Ea încă nu realizase acest lucru, dar el cunoștea

semnele. Corpul începea să i se chircească, ochii îi deveneau puțin mai sticloși. Dacă ar fi fost lăsată, ar fi lucrat până când capul îi cădea pe birou.

Se uită la ceas și observă că era aproape unu și jumătate. Nu era de mirare. Chiar în clipa în care o privea cum aluneca în somn, motanul își frecă capul de piciorul său.

- Bine, am înțeles. Mergem cu toții la culcare.

Ținând cont de răni, ea avea nevoie de pat și de un somn rezonabil, așa că el puse ce avea în lucru în modul automat, copie și salvă restul, apoi se ridică de pe scaun ca să se ducă la ea.

- Eu mă opresc deocamdată.

- Ce? Eu... mă uitam cu mai multă atenție la Ingersol, spuse ea și se scărpină în cap ca și când ar fi vrut să-și trezească la realitate creierul. Nimic nu se potrivește cu Newton în schema asta, cu el intrând în baza de clienți a lui Ingersol. Adică, ar fi o chestie destul de deșteaptă, dar e prea mare riscul de a fi prins și a deveni țapul ispășitor.

- Iar oameni ca aceștia se gândesc foarte rar, sau nu se gândesc niciodată, că vor fi prinși.

- Pur și simplu, nu se gândesc. Deci, oricum... Ai zis odată că e bine să mă uit peste asigurări. Ingersol are o acoperire la greu, e vorba în special de obiecte de artă. Mult peste valoarea listată.

- Ceea ce poate însemna că a născocit valoarea inițială ca să nu dea de bănuț cu privire la banii cu care a făcut achizițiile. Sau o să emită o pretenție mai târziu și o să jupoaie de vie compania de asigurări.

- N-am dat de nici o pretenție aici, dar...

- Poți să mai cauți mâine. Avem nevoie de somn.

- Nu e târziu, încep eu să protestez, uitându-se apoi la ceas. A, da, cred că este.

- Măine.

O ajută să se ridice și simți cum corpul i se încordează.

- Te resimți după căzătură?

- Sunt puțin încordată, atâta tot.

Dar nu se opuse când el o luă în brațe, scutind-o de efort.

- Am câteva piste, îi spuse el în timp ce o scoase afară din încăpere. Și o să mă ocup mai bine de ele mâine.

Prins în capcană

- Ce piste?

- Niște conturi dosite... două legale și unul îndoielnic. Unele tranzacții care necesită o verificare mai atentă. Mă aștept ca auditorul pe care clientul îl avusese la mână să fi curățat totul. Și mă mai aștept să găsesc multe alte lucruri care n-au fost încă aranjate. Cheltuielile lui pentru călătorii și locațiile conduc spre locuri în care se joacă multe jocuri de noroc cu mize mari, și care au coduri fiscale generoase.

- E un mod de a spăla bani.

- O metodă care poate oferi un motiv, zise Roarke în timp ce intrau în dormitor.

În vreme ce ea se pregătea pentru culcare, el scoase un plas-ture.

- O să dormi mai bine cu ăsta, spuse înainte ca ea să se poată opune. Și o să iei și un calmant. Un somn bun te va pune pe picioare ca să-i poți prinde pe oamenii răi. Hai să-ți văd posteriorul.

Ea își dădu ochii peste cap, dar i se supuse.

- Încă mai ai harta cu Africa, dar începe să se erodeze pe la margini.

- Minunat. Distrugem Continentul Negru.

El râse și aplică cu blândețe plasurele pe umărul ei, apoi atinse ușor Africa.

- Să sperăm că teritoriul ei se va eroda și mai mult până dimineată.

- Cu sau fără Africa, mă duc dimineată să forțez puțin nota în direcția lui Parzarri.

Ea se strecură în pat.

- Referitor la conturile alea pe care le-ai găsit, e ceva de care să mă agăț? O, Larrina Chambers nu este ceea ce-ai putea numi o amantă, adăugă ea, relaxându-se când Roarke se întinse lângă ea. Are propriile afaceri. Sunt legați, asta e sigur, dar nu e genul de femeie întreținută. Nu știu dacă o să pot scoate ceva de la ea. Trebuie să mă gândesc.

Pentru că vocea ei începuse deja să se îngroașe, el se apucă s-o frece ușor pe spate, ca s-o adormă.

- Soția sigur știe. Nu poți sta legat de cineva timp de șase sau șapte ani, fără ca soția să-și dea seama. Doar dacă nu cumva e idioată. Eu nu sunt idioată.

Zâmbind, Roarke o mângâie în continuare.

- O să țin cont de asta când mă hotărâsc să am o aventură pe termen lung.

- Da, așa să faci. N-o să-ți găsească niciodată cadavrul, murmură ea, adormind imediat după aceea.

El zâmbi mulțumit și, simțindu-se foarte iubit, adormi alături de ea.

*

Eve se trezi și îl văzu pe Roarke la locul obișnuit, deja îmbrăcat, cu multe cifre și coduri care curgeau pe ecranul lui în timp ce lucra pe o tabletă. Se ridică cu grijă în șezut. Era încordată, o durea puțin, așa cum se așteptase, dar nu avea spasme dure-roase și nici nu mai scrâșnea din dinți. Era un semn bun.

- Cum e? o întrebă el.

- Destul de bine.

Umărul n-o mai chinuia, dar se văită puțin când îl roti. Un duș fierbinte, își spuse, avea să aibă grijă de asta. El îi făcu semn să se întoarcă, așa cum făcuse cu o seară în urmă, și, la fel ca atunci, ea își dădu ochii peste cap și îl ascultă.

- Acum seamănă mai mult cu Africa de Sud, zise el. E o îmbunătățire.

Dar nu-i plăcea vânătaia urâtă și galbenă de pe pieptul ei.

- Când îl găsesc pe nenorocitul ăla, o să aibă și el un continent pe fund.

- Alege Asia, sugeră Roarke. E mai mare.

- O lovitură asiatică în fund. S-a făcut!

Ea se răsuci ca să se uite în oglindă. Era mai bine. Mult mai bine.

- Am visat bebeluși zburători. Nu-i poți prinde pe toți.

- E... păcat.

- Să știi. Se lovesc de pământ și poc! spuse și își ridică mâinile în aer. Ies toate chestiile alea pe-afară...

- Pe bune, Eve, mă faci să sar peste micul dejun.

- Nu mațe și alte de-astea. Erau ca niște jucării mici și niște bomboane strălucitoare. Ca și cum erau acele piñata pe care oamenii le lovesc ca să vadă ce-i înăuntru.

El lăsă jos tableta și o privi.

Prins în capcană

- Ai un creier așa de ocupat și de fascinant.

- Și victima era acolo. Stătea pe una dintre băncile alea de pe High Lane. Spunea încontinuu că doi și cu doi fac patru. Încontinuu. Adică am priceput, cifrele nu mint, cifrele se adună, dar stătea acolo intonând refrenul ăsta și lucra la o chestie antică pentru făcut socoteli.

- Un abac?

- Ce-i un abac? O, așa-i, unul dintre acele...

Stătea în picioare dezbrăcată, doar cu plasturele de pe umăr, cu părul vâlvoi și cu degetele răsfirate în aer.

- Nu, era una dintre acele...

Acum, apăsa cu degetele arătătoare în aer și își mișca mâna în lateral.

- O mașină de calculat.

- Da. Eu încerc să prind toți copiii aceia zburători, iar ea tastează și bombăne chestii de matematică. Mi-a distras atenția. Probabil c-am scăpat câțiva, pentru că nu voia să înceteze. Oricum, ciudat.

Într-adevăr, ciudat, se gândi el în timp ce ea intră în baie, dar nu fusese un coșmar. Se ridică, luă un plasture nou, bagheta și programă cafeaua. După ce se gândi puțin, optă pentru omletă cu brânză și spanac. Se gândise că ei îi prindeau bine niște proteine și fier. Când ea ieși, învelită într-un halat, el aranjase mâncarea și trusa de prim-ajutor. Ea se uită suspicioasă la amândouă.

- Ce-i în ouăle alea?

- Mănâncă și-o să afli. M-am jucat cu niște informații pe care i le-am dat calculatorului să mi le caute. Sunt interesante.

- Ce-ai găsit?

- Mănâncă și-o să afli.

Ea se așeză, dar se întinse mai întâi după cafea.

- Doi și cu doi fac patru?

- Cred că nu în cazul ăsta. E o plată aici de peste două sute de mii către IOC. O căutare după cuvântul IOC a scos la iveală câteva companii și organizații, inclusiv un site porno numit Intense Orgasm Companion, care se ocupă cu filme, jucării, filme în timp real sau sex virtual cu o damă de companie autorizată, care contactează clienții afiliați la site și face vizite la domiciliu. Și așa mai departe.

Sexul, își spuse ea, nu dădea niciodată greș la vânzări.

- Nu cred că Alexander a scos două sute de mii din compania lui pentru o acțiune porno.

- Tind să fiu de acord cu tine. Înclin spre Investment Opportunity Corporation, o firmă nu foarte mare, cu sediul în Miami, care pretinde că are acoperire națională. Cumpără și vinde spații, în special comerciale, dar și rezidențiale. E proiectată sau concentrată pe dezvoltare.

- Nu de asta se ocupă de fapt Alexander și Pope?

- Ba da, așa că e ciudat, nu ilegal, dar ciudat prin faptul că ar plăti șase cifre, sub pretextul unor cheltuieli operaționale, unei alte companii. IOC are legături, dacă urmărești atent, cu o altă companie - Real and Exclusive Properties. Aceasta are sediul în Insulele Cayman și pretinde că are acoperire globală. După cum spune pe site, are grijă de investitorii care caută proprietăți exclusiviste, individual sau în grup. Unul dintre serviciile lor este studierea clienților și a proprietăților, și găsirea soluției optime.

- Ce, e un fel de site de întâlniri?

El rânji.

- Așa cred. Au câteva proprietăți pe site-ul lor și câteva mărturii de la clienții satisfăcuți. Recomandă să fie contactați direct, pentru mai multe informații, și, desigur, investiții în proprietăți exclusiviste.

- Miroși o fraudă?

- Păi, cam pute, draga mea. Genul ăsta de lucruri se potrivește cel mai bine pentru fraudă.

Ea credea că înțelesese, mai mult sau mai puțin, dar voia mai multe lămuriri.

- Cum?

- Șmecheria de bază e să ademenești clientul și banii. Apoi, dai câteva mite acceptabile, așa cum ai face-o când vrei să grăbești lucrurile ca să-l îmboldești să-ți dea mai mult. Bănuiesc că terenul nici nu există, sau, oricum, valoarea lui e supraestimată, mulțumită șpăgilor și șmecheriilor care învârt mecanismul.

- Cum scapă cu așa ceva? Dacă îi jecmănesc pe clienți, ar trebui să se afle.

- O faci câte puțin, cu sume mici. Nu o faci în bătaia radarului Comisiei pentru Securitate și Schimburi sau a omoloagei ei

Prins în capcană

globale. Faci depuneri în mai multe conturi, pe care le ții departe de radar. Faci șmecheria, închizi, iei banii, îi speli dacă e necesar, și apoi te stabilești în altă parte. Nume diferite, înfățișări diferite, locuri diferite. Aceeași șmecherie. E cea mai simplă.

- Bine.

Da, înțelegea.

- Alexander își ia partea, continuă ea... partea elefantului...

- Partea leului, după cum știi prea bine.

- Elefantul e mai mare, așa că ia mai mult.

- Logica ta e... imbatabilă.

- Vezi? Deci, el e elefantul, apoi trebuie să spele banii și să-i îngroape, sau doar să-i îngroape.

- Are un alt sistem pentru spălat, cu proprietăți imobiliare. Aranjează să cumpere o proprietate sub valoarea pieței și îi dă cumpărătorului diferența în bani lichizi. Face economii la impozite. Apoi, revinde câteva luni mai târziu și face un profit legal. Banii sunt acum curați.

- E în postura perfectă pentru asta.

- Este. Acum, sunt o mulțime de alte căi, mai complicate și mai profitabile, de a crește profiturile. De exemplu, înființarea unei companii pentru împrumuturi, ceea ce mă aștept să gădesc. Clientul ia împrumutul ca să cumpere proprietatea. Apoi îl fraierești cu împrumutul, faci niște profit, povestea cu proprietatea iese la iveală când e evaluată legal și se dovedește că valorează o fracțiune din acel împrumut. Dacă te limitezi, câteva mii ici, câteva mii colo, astfel încât Fiscul să nu observe, poți trage bani din conturile acelea de împrumut. Îi speli și totul pare curat. Dacă și când clientul nu achită împrumutul și e mai îndatorat decât valoarea, tu rămâi cu proprietatea.

Ea asculta în timp ce mânca.

- Pare al naibii de multă muncă. Și pare că ai putea face banii într-un mod cât se poate de legal.

- Dar asta n-ar mai include emoția, lăcomia. Treaba asta presupune evitarea codurilor fiscale și bucuria pe care unii o simt când le-o trag altora.

- Îmbogățirea rapidă este, de obicei, o escrocherie, și întotdeauna pe spinarea fraierilor.

- Și niciodată nu e penurie de fraieri, sublinie Roarke. Cred că majoritatea clienților se încadrează în două categorii: investitorul naiv și novice și cel mult prea sigur pe el, care crede că poate păcăli escrocii.

- Ai făcut vreodată așa ceva?

- M-am bucurat de atingerea și de mirosul banilor proaspăt spălați, locotenente, zise el și zâmbi în timp ce-și termina cafeaua, dar nu șmecherii legate de investiții imobiliare. Aș fi putut s-o fac și pe asta, spuse, după ce se gândi puțin, însă mi-a plăcut să joc pe terenul de joc. Și mă pricep la asta. Mi-a plăcut să fur. E greu să-mi cer scuze, chiar și în fața unei polițiște, pentru că am avut aptitudini și plăcere pentru lucruri ilegale. La început am furat ca să supraviețuiesc, dar nu-i nici o îndoială că am dezvoltat o pasiune pentru asta. Escrocheriile însă nu mi-au plăcut așa de mult. Iar acum...

Se aplecă spre ea și o sărută pe obraz.

- Îmi place să-mi pun talentele în practică. Ceea ce-o să și fac azi. Am câteva lucruri legate de firmă, de care trebuie să mă ocup, dar cred că pot face asta de acasă. Apoi, o să văd ce pot scoate „din doi plus doi fac patru“.

- Eu s-ar putea să-l prezez pe Parzarri azi. E lovit și aș putea să mă folosesc de asta ca să aplic puțină presiune.

- Ai destule informații ca să-l acuzi pe Alexander de fraudă. Ceea ce am găsit deja alcătuiește o imagine destul de bună.

- Poate, dar nu vreau să-l agăț pentru fraudă. E un început bun, dar îl vreau pentru crimă. Îi vreau pe toți. Conspirație la crimă, crimă la ordin. Dacă merg de la început pe fraudă, el și-ar putea acoperi urmele, iar federalii o să vină și-o să mi-l fure. Lor nu le pasă de Dickenson, ci vor să-l înhațe pentru operațiuni de fraudă cu tentă de spălare de bani și evaziune fiscală. Prefer să-l las să creadă că scapă doar cu puțin stres din partea mea în legătură cu crima.

- Ar putea să încerce din nou un atac asupra ta.

- Da, s-ar putea să fie îndeajuns de prost. Am haina magică. Nu-ți face griji, spuse ea pentru că știa că el își făcea griji. N-a putut să mă doboare, și trebuie să recunosc că nu eram pregătită. Acum sunt. Omul lui trebuie să apară undeva pe ștatul de plată

Prins în capcană

al firmei. Nu cred că e atât de încuiat încât să-și fi scris pe frunte: „Noi suntem criminalii“.

- Totuși, nu dau dovadă de prea multă istețime.

- Nu l-am găsit pe nenorocit când am dat o căutare printre angajați, dar sigur trebuie să fie pe-acolo, pe undeva. O să-l las pe Feeney să încerce să facă o potriveală. Încă mai pun pariu că e un fost polițai sau militar. O să apară, mai devreme sau mai târziu. Acum, auditorul e prioritatea.

Se ridică să se îmbrace.

- Dacă reușesc să termin cu treaba mea și s-o pun la punct pe a ta, vin la sediul central ca să te ajut.

- Mie-mi convine, dar s-ar putea să trebuiască mai întâi să mă găsești, pentru că voi merge pe teren.

- O să te găsesc.

În timp ce își punea hamul armei și își trăgea haina deasupra, el se lungi pe canapea cu tableta, iar motanul dolofan se întinse peste picioarele lui. „Dacă n-ai ști“, își spuse ea, „ai zice că acela e un bărbat în timpul liber“. Dar felul în care el își făcea treaba era departe de așa ceva.

- Așa muncești tu?

- În următoarele douăzeci de minute, răspunse el și își ridică privirea, zâmbind și făcându-i semn cu degetul.

Ea se aplecă și primi un sărut.

- Voiam să-ți spun că am aranjat o petrecere după premieră, la „Around the Park“.

Ea se încruntă.

- Ai așteptat să-mi spui până când ieșeam pe ușă, ca să nu mă pot plânge.

- Nu e asta o dovadă a faptului că suntem doi oameni care se cunosc și se înțeleg între ei, ca un cuplu adevărat?

- Îți dau eu ție dovadă, bombăni ea și dădu să plece.

- Ai grijă la bebelușii care explodează, strigă el după ea și o auzi râzând.

*

Chaz Parzarri se simțea bine, dar zburase cu avionul privat, în semn de recunoștință din partea companiei de asigurări a idioților care dăduseră peste el și a companiei de taxiuri care

se simțea vinovată pentru condițiile jalnice de siguranță oferite. În plus, zburase sub efectul unor calmante foarte bune pe care stewardesa le tot băgase în el. Îi spusese că va mai sta la pat câteva săptămâni și că avea nevoie de un concediu de odihnă după aceea, dar era în regulă și îi convenea. Cât timp calmantele continuau să vină.

Avea treabă de făcut. O putea face din spital, în rezervă, tot cu bunăvoința companiilor de asigurări. Auditul n-ar fi durat mult, și, pentru că era dornic să-l facă, i-ar fi adus puncte în plus de la șeful său și de la Alexander. Accidentul, acum că nu-l mai dorea îngrozitor până și când clipea, îi adusese un avantaj. Avea să primească un bonus consistent, timp liber plătit și tone de compasiune și atenție. De fapt, plănuse să facă ceva pe cont propriu. O afacere destul de mare ca să se poată retrage, să-și trăiască viața în Hawaii, așa cum intenționase s-o facă peste alți șase ani și patru luni.

Când își revenise, fusese speriat – speriat cât să facă pe el de teamă – la gândul că putea muri sau că aveau să-i găsească o afecțiune ireversibilă a creierului, după toate analizele pe care i le făcuseră. Când nu mai fusese speriat pentru asta – sau cât de cât – fusese speriat pentru audit. Abia începuse lucrul la el înainte de congres. Își pregătise terenul pentru ajustări, pentru cifrele măsluite, pentru fișierele lunare curate pe care le ținea îngropate cu grijă în unitatea de acasă. Avea nevoie de câteva zile pentru implementarea lor, pentru a face analizele, o verificare și bum! Rezolvat, terminat și câteva plăți luau drumul contului companiei, banii fiind apoi transferați de el în contul lui anonim și scutit de taxe din Elveția.

Tot era bine, își spuse. Doar câteva zile de întârziere, în care putea să termine tot, și încă îi mai rămânea ceva timp până la data limită. Nu reușise să-l contacteze pe Alexander. Nu-i dăduseră voie cu videotelefonul în cameră, dar, din nou, abia putuse vorbi până în ziua precedentă. Avea să aibă grijă de asta imediat ce era cazat în salonul privat.

Jim Arnold se apropie, șchiopătând în cărjă.

– Ce faci, partenere?

– Supraviețuiesc, partenere.

Prins în capcană

Când Jim se așează, întinse piciorul în ghips și făcu o ușoară grimasă.

- Abia aștept să mă întorc acasă. Doctorul din Vegas a zis că e posibil să mă lase să plec după ce mă consultă. Poate mă mai ține o noapte, dar apoi îmi dă drumul. Îmi pare rău că tu n-ai fost la fel de norocos.

- Mda.

Parzarri își luă o expresie tristă, deși îi plăcea ideea că mai stătea câteva zile în spital și că oamenii roiau în jurul lui și-i aduceau mâncare.

- Cred că mi-am consumat tot norocul la masa de blackjack.

- Ai fost pe val. Voiam să-ți spun că Sly tocmai mi-a trimis un mesaj. O să se întâlnească cu noi la spital. I-am spus că nu trebuie să faci asta, dar mi-a răspuns că vrea să ne vadă cu ochii lui. Știi cum e Sly. O să aterizăm într-un minut. Mă întâlnesc cu soția mea, dar pot merge cu tine, dacă vrei.

- Las-o baltă. Du-te cu soția. La naiba, și așa ai stat o zi în plus, până m-au lăsat să călătoresc.

- Nu-ți poți lăsa tovarășul în urmă. Am trecut prin război împreună, partenere.

- Așa-i.

Parzarri își ridică mâna pentru un salut. Pluti, confortabil și în siguranță, în timp ce avionul ateriză. „Bătrânul și bunul New York”, își zise. Oare îi va duce dorul când va fi înconjurat de palmieri și de privesți cu oceanul? Nu credea acest lucru. Poate că va cumpăra un mic bar tiki și va angaja pe altcineva ca să-l conducă. Ar putea fi amuzant să ai un bar, să pierzi vremea uitându-te la toate femeile pe jumătate dezbrăcate care sorb din Mai Tai sau lucruri de acest gen. Poate că avea să învețe să facă surf.

Zâmbi în sinea lui și visă în continuare în timp ce era scos din avion și i se pusese scara ca să fie coborât. Simți deodată vântul aspru; închise ochii și se gândi la brizele binefăcătoare, la nisipul spălat de soare și la surfing.

- O să fiu chiar în spatele tău, Chaz.

Deschise ochii pentru scurt timp, ridică spre Jim degetul mare de la mână și văzu chipul palid al asociatului său luminându-se.

- Bună, iubito!

Apoi își văzu tovarășul din Vegas îndepărtându-se șchiopătând și luându-și în brațe soția.

- Reuniune fericită, mormăi Parzarri în timp ce era băgat într-o ambulanță.

Era din nou cald, așa că răsuflă ușurat. Auzi voci - stewardesa prezenta paramedicilor raportul, soția lui Jim îi spunea ceva acestuia, iar Jim râdea fericit. Apoi, ambulanța se mișcă puțin sub greutatea lui în timp ce era ridicat înăuntru de paramedici și ușile duble se închiseră. Cu un hârâit, ambulanța se puse în mișcare.

- Nu uita de medicamentele alea bune.

Parzarri zâmbi, privi în sus spre tavan și se gândi la femeile cu bikini minusculi, cu pielea aurie de la soare și udă de la mare.

- Aloha!

Se simțea așa de încălzit, iar corpul îi părea așa de greu... Își întoarse capul, cu efort, când simți legăturile din jurul încheieturilor.

- Pentru ce-i asta?

- Te țin pe loc.

Uimit, Parzarri întoarse capul din nou și se uită la chipul familiar.

- Hei, ce faci? Șeful tău a ordonat să fiu în siguranță?

- Exact.

- Apreciez.

- Vrea să știe dacă ai vorbit cu cineva.

- Poftim?

Bărbatul întinse mâna în sus și roti de robinetul intravenos.

- Domnul Alexander vrea să știe dacă ai mai vorbit cu cineva despre audit sau despre altceva.

- Iisuse, am fost în comă jumătate din timp, înghiontit, înțepat, scanat și altele. Cu cine să vorbesc? Am nevoie de medicamentele alea, omule. Începe să doară.

- Domnul Alexander vrea să știe dacă ai documentele sau fișierele.

- Sigur că da. Eu sunt contabilul. Am tot ce-mi trebuie ca să termin auditul. Pot s-o fac din spital după ce primesc fișierele și computerul meu. Poate să-l trimită pe Jake după ele. El va ști ce să-mi aducă.

- Domnul Alexander vrea să știe dacă ai păstrat vreun document, sau fișier, sau orice altă informație despre afacerile lui într-o altă locație.

- Ce dracu'? Întoarce robinetul, da? Hai, omule!

Durerea îl străpunsese ca un val de lavă când pumnul îl pocni în coastele care se vindecau. În timp ce își trăgea sufletul ca să tipe, șoferul porni sirena și îl acoperi.

- Răspunde la întrebare. Ai păstrat vreun document, sau fișier, sau o altă informație despre afacerile domnului Alexander, într-un alt loc?

- Nu! Doamne! De ce-aș face-o? M-am ocupat de asta, ca întotdeauna. Îmi fac treaba.

- Domnul Alexander zice c-ai terminat.

Spunând aceasta, își puse mâna mare peste gura lui Parzarri și îl ținu de nas. În timp ce sirenele urlau și luminile licăreau, corpul lui Parzarri se lupta din cauza lipsei de aer, din cauza durerii. Ochii lui se roteau ca ai unui cal înspăimântat. Venele i se umflară pe fundalul alb al ochilor și părea să plângă cu lacrimi de sânge. Degetele lui se strânseseră pe marginea târgii în timp ce mâinile i se încordară în legături. Vezica i se goli, iar ochii aceia roșii se dădură pe spate și rămaseră ficși.

Bărbatul masiv își luă mâna de pe el și lovi cu pumnul în tavan. Șoferul opri sirena și luminile și conduse spre un teren viran de sub o pasarelă. Se dădură amândoi jos, iar cel mare luă valiza Pullman, cu care Parzarri călătorise la Vegas și înapoi. O aruncă în portbagajul mașinii care îl aștepta și se urcă pe scaunul pasagerului. Își spuse că îi plăcea să stea în mașina aceea mare și spațioasă, să fie condus ca și cum ar fi fost cineva important. Iar în acel moment, după ce o făcuse - de două ori -, își dădu seama că îi plăcea și mai mult să ucidă.

*

Eve stătea în zona pentru ambulanțe în care fusese direcționată. Potrivit programului, Parzarri era transportat cu ambulanța, iar Arnold se afla în ambulatoriu și era pe drum, condus de soția lui.

- Cum vrei să procedezi? o întrebă Peabody.

- Vreau să-l văd întâi cu ochii mei, să văd în ce stare e. Îl lă-săm să ajungă în salon și-l interogăm acolo. Vreau să-i citesc drepturile de la început, nu numai să-l interoghez, ca să-l sperii puțin. Tu trebuie să fii severă.

- Nu mai fac pe polițista cea bună?

- Nu cred că avem nevoie de polițista cea bună.

Peabody dansă puțin în cizmele ei roz.

- Ura!

- Trebuie să vorbim și cu Arnold. Putem începe cu el, în timp ce ei se ocupă de Parzarri.

Se întrerupse când îl văzu pe Sylvester Gibbons.

- Locotenente Dallas... Detective... Nu mă așteptam să vă văd aici așa de repede.

- Trebuie să discutăm cu ultimii doi angajați ai dumneavoastră.

- Desigur. Da. Aăă... făcu el și răsufală, apoi își trecu mâna peste față. Mă puteți lăsa câteva minute cu Chaz? Jim știe despre Marta, dar l-am rugat să nu-i spună nimic lui Chaz. Sărmanul era într-o stare așa de proastă, încât medicii n-au vrut să-l lase să se emoționeze prea mult sau să se supere. Ba chiar i-au interzis videotelefoanele și tabletele. Vreau să-i spun chiar eu ce s-a întâmplat. Nu vreau să audă de la poliție, dacă nu vă supărați. Cred că-i va fi mai ușor dacă află de la un prieten.

- Noi o să vorbim mai întâi cu domnul Arnold.

- Apreciez. Aia e mașina lui Jim. Iată-l. E Jim. Doamne, arată de parcă a trecut prin storcător.

Eve văzu o asistentă care coborî un scaun cu rotile, iar bărbatul - cu cârjă, palid, tras la față - se mută din scaunul pasagerului în cel cu rotile.

- Jim! exclamă Gibbons și înaintă. Ce faci? Cum te simți?

- Am fost și mai bine, răspunse Jim și dădu mâna cu Gibbons. Și crede-mă, acum câteva zile am fost mai rău. Sunt al naibii de fericit că m-am întors.

- E bine să te avem înapoi. O să aibă mare grijă de tine și de Chaz. Nu vreau să-ți faci griji pentru nimic. Orice ai nevoie, mă anunți.

- Nu vreau decât să trec de consult și să mă duc acasă.

Privirea lui se îndreptă spre Eve, se mută asupra lui Peabody și din nou la Eve.

- Poliția?

- Locotenent Dallas, zise Eve. Detectiv Peabody.

- Marta, spuse el și ochii i se umeziră. Nu-mi vine să cred. Nu știu ce să cred sau să fac. Nu i-am zis lui Chaz, îi spuse el lui Gibbons. Nu cred c-aș fi știut cum, chiar dacă mi-ai fi spus să-l anunț. Doctorii au zis că e mai bine așa. Nu știu cum o să primească vestea, Sly. E mult mai rănit decât mine. A încasat-o cel mai rău. Unde e?

- Încă n-a ajuns.

- A plecat înaintea noastră.

Vizibil îngrijorat, încercă să se răsucească în scaun, ca să se uite în jur.

- Eu și cu soția mea am mai stat în mașină câteva minute, dar l-au urcat în ambulanță imediat. Cred că au prins ceva trafic. Sau au intrat pe altă ușă?

Nesigură, Eve îi făcu semn lui Peabody.

- Avem câteva întrebări, începu ea în timp ce Peabody se îndepărtă grăbită.

- Trebuie să examinăm mai întâi pacientul, spuse paramedicul.

- Vreau să-l aștept pe Chaz. Iubito!

Jim se întinse spre o femeie care avea ochii înroșiți de la plâns, când Peabody se apropie.

- Ambulanța cu Chaz n-a ajuns încă.

- Probabil că au luat-o prin altă parte, răspunse ea și se așeză pe vine lângă Jim. Nu-ți face griji. E bine. Totul va fi bine.

- Locotenente...

Tonul lui Peabody și chipul ei îi dădură de înțeles lui Eve că vestea nu avea să fie una bună. Se ridică și merse împreună cu Peabody ceva mai departe.

- Ce-ai aflat?

- Ambulanța e de negăsit. Nu răspunde nimeni la videotelefonul de pe bord sau la telefonul de urgență.

- Vreau numele medicilor care au fost trimiși să-l ia.

- Le-am luat. Cei de la comunicații încearcă pe videotelefoanele lor personale. Au un sistem de localizare instalat pe toate mașinile. Încearcă să dea de ea.

- Stai cu ochii pe oamenii ăștia, îi ordonă ea și se îndreaptă cu pași mari spre dispecerat. Auzi vocile neliniștite înainte să ajungă la postul lor.

- Iar eu îți spun că am fost nouă. La fel și Mormon. Întreabă-l!

- Figurezi în programare, chiar aici, pentru ridicarea pacientului.

- Am fost până când programarea s-a schimbat.

- Când vi s-a schimbat programarea? întrebă Eve.

- Cine dracu' sunteți?

În loc de răspuns, ea scoase legitimația.

- Iisuse, acum până și o schimbare de programare e ilegală? Am primit înștiințarea pe la ora șase, în dimineața asta. În loc de sarcina inițială, mi s-a spus să vin la nouă și să fac turele standard. Uitați.

Îți scoase videotelefonul, apăsă pe mesajele primite și îi arătă lui Eve. Ea citi mesajul.

- Unde-i acest Mormon?

- Eram la cantină, luam micul dejun. El a ieșit să ia niște cafea. O să se întoarcă într-un minut.

- Ați localizat vehiculul? întrebă Eve.

- Chiar acum. E departe de rută, zise femeia și se încruntă. Și nu știu cine-l conduce, pentru că nouă ne apar Mormon și Drumbowski pe acea rută, iar Drumbowski e chiar aici.

- Nu-i greșeala mea, insistă Drumbowski.

- Nu, spuse Eve, nu este. Dați-mi locația. Acum!

- Ce naiba se întâmplă? întrebă Drumbowski și ridică mâinile în aer.

Eve deja își notase locația și o luase la fugă. Știa deja că Chaz Parzarri nu va mai ajunge la spital. Era al naibii de sigură că avea să fie dus direct la morgă.

CAPITOLUL 15

Eve se aștepta să-l găsească pe Chaz Parzarri mort. Un contabil cu mâinile mânjite, se gândea ea, putea fi înlocuit. Peabody solicită un răspuns autorizat legat de localizarea prin GPS, în timp ce gonea prin oraș.

– Două unități sunt pe recepție, îi spuse Peabody strângând cu putere mânerul, speriată, în timp ce se ruga ca siguranța și abilitățile de șofer ale kolegei ei să fie la înălțime.

Inima aproape că-i sări din piept când zburară peste șirul de taxiuri rapide, rașchetându-le puțin vopseaua. Își dădu seama că inima ei putea foarte bine să rămână acolo unde ajunsese atunci când mașina se înclină pe partea ei, ca un avion în viraj, înainte să ia curba, în viteză.

– E o prostie să-l omori, spuse Eve care reveni brusc pe stradă, dar sunt proști. Ar fi trebuit să iau asta în calcul. Fir-ar să fie!

– Știe prea multe, începu Peabody.

– Pentru că e mânjit. Aruncă în el cu bani, ca să mă pună la zid. Ei nu știu că Dickenson a făcut copiile alea. Mă pune la zid, măsluiește dosarele, apoi îl omoară. Sau doar îl expediază. El nu are legături adevărate aici. Îl trimit într-un loc din care să nu poată fi extrădat, îi dau o nouă identitate și îl țin pe statul de plată. De ce să mai aducă încă un contabil afurisit? Nu este eficient să-l omoare. E o risipă.

– Poate tocmai asta fac. Încearcă să-l facă să dispară, să-l ascundă.

Eve clătină din cap.

– L-ar fi înșfăcat în Vegas. Nu avea rost să-l aducă aici, ca să-l trimită în altă parte. Și nu avea rost să-l aducă aici nici

ca să-l omoare. De ce n-ar fi făcut-o acolo, era mai departe? Proști. Sunt proști.

Criminali proști. Mașina derapă, se îndreptă, apoi se opri brusc în spatele unei mașini de poliție. Rumoarea traficului răsună pe deasupra capetelor lor când ieși din vehicul. Un ofițer în uniformă stătea în spatele ușilor deschise din spate ale unei ambulanțe, iar altul se afla în zona șoferului. Observă încă doi polițiști care vorbeau sau încercau să stea de vorbă cu un drogat agitat.

- Un cadavru în spate, locotenent. E cald încă.

Ea băgă capul înăuntru și-l identifică vizual pe Chaz Parzarri.

- Peabody, trebuie să-i fi așteptat un alt vehicul aici. Vezi ce poți afla pe camerele de supraveghere a traficului din zona asta. Nu cred c-au ajuns prea departe într-un interval de aproximativ cinsprezece minute, poate mai puțin. Ce-avem aici? îl întrebă pe un ofițer, dând din cap spre drogat.

- L-am găsit când încerca să intre în vehicul. Ușile nu erau încuiate, dar e așa de amețit, încât n-a putut întoarce mânerul.

Ofițerul își puse mâna în șold, sub cureaua Sam Browne.

- Zice că voia să verifice dacă era cineva înăuntru. Era doar un bun cetățean.

- Sigur.

- Mda, am bănuit că e amețit, dar un drogat ca el poate mirosi drogurile de la câțiva kilometri. Băieții încearcă să afle ceva de la el, dar pretinde că n-a văzut nimic.

Ora spunea altceva, își zise Eve, așa că făcu o cercetare rapidă. Observă grămada de moloz și de gunoi din spatele unuia dintre stâlpi.

- Cea de acolo e văgăuna lui?

- Așa credem.

- Mă duc să vorbesc cu el. Stai aici.

- Succes.

Bărbatul purta o haină militară verde, împutită, și niște pantaloni portocalii, rupți, peste corpul sfrijit, cu burta ieșită în evidență, tipică pentru cei care sufereau de malnutriție severă. Ochii lui roșii, apoși - soarele nu era prietenul drogatului - se mișcă repede spre Eve când ea se apropie de el, apoi o privi printr-o pereche de ochelari de soare cu o crăpătură în lentila stângă. Își duse mâinile la tivul zdrențuit al fularului negru pe

Prins în capcană

care-l avea în jurul gâtului și își târșâi picioarele în bocancii militari, uzați și fără șireturi, ale căror tălpi erau lipite cu bandă adezivă argintie. Putea să fi avut oricât între treizeci și optzeci de ani din cauza chipului palid, răvășit, murdar de funingine. Fusesse fiul cuiva, poate iubitul cuiva, sau tată. La un moment dat, avusese o viață.

- Treceam pe-aici, intonă el mișcându-se neconținut. Mda, mda, doar treceam p-aici. Hei, doamnă, ai ceva bani de dat? N-am nevoie de mult.

Ea bătu în insignă.

- Vezi asta?

- Mda, mda.

Dar ochii lui apatici se umeziră și clipiră.

- Este o insignă. O insignă de locotenent. Înseamnă că nu sunt doamnă. Dă-mi un nume.

- Al cui nume?

- Al tău.

- Doc. Tic-tac Doc, șoarecele și ceasul la un loc.

- Doc. Locuiești aici?

- Nu fac rău nimănui. Eu sunt doar cu mine, da? Te-ai prins? Te-ai prins?

- M-am prins.

- Erai acasă când a ajuns ambulanța aici?

- Doar treceam pe-aici.

Ochii aceia distruși executară din nou un dans.

- Doar treceam pe-aici.

- Unde și de unde?

- Nimic, nicăieri. Nicicum.

- Doar treceai pe aici mergând de la nimic spre nicăieri și s-a întâmplat să vezi ambulanța parcată acolo, la circa douăzeci de metri de locul în care stai?

Când el zâmbi, îi oferi lui Eve o priveliște a rezultatului nefericit a unei igiene dentare foarte proaste.

- Mda. Mda. Te-ai prins.

- Eu nu cred, Doc. Cred că erai acasă. Învelit bine; într-o zi rece ca asta, nu mergeai pe jos fără să ai multe haine pe tine. Pun pariu că ai mai multe straturi acolo, pe care le iei pe tine

când pleci să cauți ceva mărunțiș, când te duci să faci rost de ceva droguri.

- Treceam pe-aici, insistă el, iar vocea începea să devină o văicăreală. N-am văzut nimic, nicăieri, niciunde. Nu văd bine. Am o problemă.

„Mda“, își zise ea, „ceva numit dependență cronică“.

- Stai aici.

Se duse la mașină și se uită în torpedou. Așa cum se așteptase, găsi două perechi de ochelari de soare pe care fie Roarke, fie Summerset le pusese acolo, pentru că ea obișnuia mereu să-i piardă. Se gândi că fiecare pereche costa mai mult decât văzuse Doc în zece ani de cerșit pe stradă, dar luă una din ele. Se întoarse și îi flutură pe la nasul lui Doc.

- Îi vrei pe ăștia?

- Sigur! Sigur!

O undă de disperare se reflectă în ochii lui marcați de abuzuri.

- Facem schimb?

- Da, dar nu pentru ochelarii tăi de soare. Poți să-i ai pe ăștia dacă-mi spui ce-ai văzut. Fără porcării. Spune-mi adevărul și sunt ai tăi.

- Știu un adevăr! Opriți ceasul, tic-tac... adevăr de două ori pe zi.

- Ce spui! Nu, zise și trase ochelarii din calea mâinii lui întinse.

- Vreau adevărul despre ce-ai văzut. Despre ambulanță.

- N-am intrat. Doar mă uitam. Treceam pe-aici.

- Cine-a ieșit?

El se holbă la ea și mișcă din umeri în sus și-n jos.

- Bine.

Ea dădu să se întoarcă.

- Fă schimbul!

- Nici un schimb până nu-mi spui. Spune-mi adevărul și-ți dau ochelarii de soare. Așa-i înțelegerea.

- Au ieșit halate albe. Ce credeai? Halate albe în ambulanță. Nu mă iau pe mine, nu. M-am pus jos, zise el și făcu un gest cu palmele către pământ. Nu vreau halate albe, nici ambulanță.

- Câte halate albe au ieșit?

Prins în capcană

- Două. Poate două. Nu văd bine. Două. Apoi gata cu halatele albe. În portbagaj.

- Ce-i în portbagaj?

- Halatele albe, ce credeai? În portbagajul mașinii mari care era aici când m-am trezit. Mașină mare. Strălucitoare. Frumoasă. N-am intrat, totul închis. Doar mă uitam, spuse el repede. Doar voiam să mă uit, dar era închis bine. Halate albe fără halate albe în mașina mare și strălucitoare, și au plecat!

- Cum arătau, puse ea întrebarea la plesneală ținând cont de situație, însă trebuia să întrebe, „halatele albe fără halate albe care s-au urcat în mașina strălucitoare și au plecat“?

- Unu-i mare, altu-i mic. Nu văd bine, dar unu-i mare.

Doc își desfăcu brațele în timp ce le ridică în aer și îi oferi lui Eve un damf de miros corporal uimitor.

- Bine, și mașina? Era albă sau neagră?

- Neagră, neagră. Poate neagră. Nu știu. Strălucitoare. Toată. Schimb.

- Bine.

Gândindu-se că aflase atât cât putea, îi dădu ochelarii.

- Nu, păstrează-i și pe ăia, zise ea când el îi oferi perechea stricată. Facem schimb de adevăruri. Am terminat.

Când se îndepărtă, unul dintre ofițerii în uniformă veni după ea.

- Vreți să-l ducem, locotenente, la adăpostul pentru reabilitare?

Asta era ceea ce - tehnic - trebuia făcut, și, poate, își zise ea, și moral. Dar realist? El avea să iasă într-o săptămână, să-și piardă teritoriul și, foarte probabil, să fie mai rău decât în acel moment. În mod sigur n-avea să fie mai bine.

- Nu, lasă-l să plece. Poate mai treci pe aici din când în când, să vezi cum e.

Ofițerul în uniformă dădu din cap afirmativ.

- Are un loc destul de decent aici, în cea mai mare parte ferit de vreme rea, și se pare că hienele îl lasă în pace. Mai bine de-atât nici nu poate găsi.

„Uneori“, își zise Eve, „trebuie să te mulțumești doar cu atât“.

Peabody alergă spre ea în timp ce Eve se întorcea la ambulanță.

- I-am pus pe cei de la tehnic să verifice traficul. Avem un vehicul care s-a îndreptat spre est la opt și douăzeci și trei. S-au gândit la camerele de supraveghere, Dallas, și au mânăjit plăcuțele de înmatriculare, atât în față, cât și în spate, dar am luat marca și modelul. Executive Lux 5000 negru, de anul acesta. Ferestrele, inclusiv parbrizul, au fost ecranate pentru intimitate... și asta e ilegal. Una peste alta, nu avem nimic despre ocupanți.

- Vezi dacă McNab are timp să verifice dacă se potrivește cu mașinile personale ale lui Alexander și ale companiei. Și am nevoie de încă o verificare din trafic. Trebuiau să ajungă aici, și cred că foarte devreme în dimineața asta. Deci încă un vehicul l-a urmat în acest loc.

- Trei mașini pentru un contabil? E o prostie să faci așa ceva.

- Mda, este, dar așa sunt și ei.

- Au noroc că cea cu care au plecat n-a fost făcută țândări și să se fi furat totul din ea.

- Dacă Doc... ăsta-i drogatul care poartă acum ochelarii mei de soare... și-ar fi adunat neuronii, ar fi spart geamurile ca să fure. Ar fi fost mai deștepti dacă ar fi avut o a treia mașină care să-i aștepte, sau să meargă pe jos și să ia un taxi. Asta îmi spune că cel care dă ordinele habar n-are cum stau lucrurile în stradă... sau sub ea. Totul se rezumă la privilegiu.

În timp ce vorbi își dădu mâinile cu spray de izolare contra amprentelor, apoi urcă prin spate în ambulanță.

- Cheamă-i pe cei cu probele și pune alți detectivi să meargă la spital, să vadă ce putem obține de la pază, despre când și cum a fost luată ambulanța.

Deși îi știa identitatea și ora morții cu aproximare, Eve își folosi instrumentele și aparatele ca să confirme. Porni înregistrarea și studie legăturile de prindere de la încheieturile mâinilor și picioarelor, venele sparte din ochi și vânătăile din jurul nasului și a gurii. La fel ca asociatul lui viu, și el fusese palid și zdruncinat. După vânătăile mai vechi, după semnele tratamentului medical și ale aparatului portabil intravenos își dădu seama că el fusese mult mai rănit decât Arnold. Îi ridică buza de sus și cercetă locul în care dinții intraseră în carnea moale, lăsând dăre de sânge.

Calculase greșit, își spuse. Plantase semințe în speranța că avea să-i încurce ștele managerului financiar. Să-l facă să transpire. Dar nu se gândise că cineva putea fi atât de prost încât să-i ofere încă o verigă din lanț, că va ordona crima în locul mitei drept bonus. Că se va descotorosi atât de repede de o unealtă bine ascuțită.

– Vânăta și tăieturi pe încheieturi și glezne, zise ea. Se pare că s-a răsucit, s-a încordat și iar s-a răsucit.

Se ridică și deschise un dulăpior cu cheia ei universală. Medicamentele dinăuntru ar fi valorat ceva pe străzi, la fel și echipamentul medical – o parte din el, portabil. Nu fusese timp sau nu dorise să câștige un ban în plus, să ia un mic bonus. Ți faci treaba și mergi mai departe.

Se îndreptă spre cabina mașinii și folosi o lanternă de buzunar ca să caute sub scaune, sub bord, în speranța unei mici greșeli. Un ambalaj de bomboană, un pahar de unică folosință, o bucată de ceva, orice. Pentru că nu găsi nimic, se ridică și se uită cu atenție la bord. Verifică jurnalul și porni ultimele apeluri efectuate.

„– Baza, aici Mormon cu Drumbowski, echipa șapte, confirmăm ridicarea de la Centrul de Transport East Side Metro a lui Parzarri Chaz. Hârtia indică un transport privat de la Las Vegas, cu numărul Bravo-Echo-Nouă-Șase-Trei-Nouă.

– Aici baza, confirmăm. Reveniți când sunteți încărcăți și pe drum de întoarcere.

– Înțeles, Unitatea Șapte terminat.“

În timp ce asculta, Eve bătu cu degetul pe genunchi.

„– Baza, Unitatea Șapte, încărcat și pe drum.

– Înțeles. Starea pacientului?

– Stabil.“

Peabody deschise ușa.

– McNab caută acum. Detectorii de probe sunt pe drum.

– Trebuie să fie hackerul, spuse Eve mai mult pentru sine decât pentru Peabody. Șoferul. Trebuia să știe cine e de serviciu, numărul echipei trimisă la ridicare, datele de bază și felul în care să comunice. Intrase ilegal în sistemul spitalului, luase evidențele și ascultase câteva convorbiri. Cei de la spital nu se

așteaptă la deturnare. N-au nici un motiv să forțeze comunicarea. Totul e perfect.

Marcă acea convorbire pentru departamentul tehnic.

– Iar acum avem amprenta lui vocală. Prostul naibii! Vreau să văd dacă cei de la tehnic pot să mărească și să printeze. Vezi dacă prind și ceva discuții din spate.

Peabody dădu din cap în timp ce scria instrucțiunile.

– Ai idee care-i cauza morții?

– Asfixiere. L-a legat, i-a acoperit gura și i-a ținut nasul. Vână-tăile asta indică. Față în față de data asta, zise ea și se gândi. Se cunoșteau. E mai personal. Tot afaceri, își făcea treaba, dar semăna cu o concediere a unui coleg. Are acel element personal. Vreau ca zona asta să fie securizată. Trebuie să-l găsim pe Jake Ingersol.

– Doar nu crezi...

– N-am crezut c-o să-l omoare pe contabil, spuse ea și-și trecu mâna prin păr. Auzi, îl găsesc eu pe Ingersol. Tu contactează-l pe Gibbons. El ar trebui să știe că Parzari a murit. Și vreau ca mass-media să zbârnâie de data asta. Imediat o să facă legătura cu faptul că doi contabili de la aceeași firmă au fost omorâți la doar câteva zile distanță.

– Nu avem prea mult de muncă la asta.

Poate o lovitură preemptivă, își spuse. Și se întrebă dacă nu cumva putea să aloce suficient de mult timp ca s-o convingă, s-o manevreze sau s-o mituiască pe Nadine să întoarcă povestea așa cum era nevoie. Luă legătura cu birourile de la WIN în timp ce conducea.

– Aici locotenent Dallas. Jake Ingersol e acolo?

– Toți cei trei parteneri se întâlnesc în dimineața aceasta la birourile noi, locotenente. Aveți nevoie de adresă?

– O am.

Doriți să-l contactez pe domnul Ingersol și să-l anunț că sperați să discutați cu el?

– Nu, nu vă deranjați.

În timp ce conducea înapoi prin oraș, o auzi pe Peabody, care murmură condoleanțe către Gibbons și reuși cu îndemănare – trebuia să-i acorde credit lui Peabody – să evite răspunsurile directe legate de crimă.

Prins în capcană

- Aranjează-mi încă o consultație cu Mira, îi ceru lui Peabody când partenera ei încheie conversația. E mai puțin probabil ca secretara ei să încerce să-ți prăjească ochii prin videotelefon. Am nevoie de niște sfaturi în legătură cu ticăloșii ăștia.

Își frecă ceafa și se gândi la Parzarri, ținut pe targă, uitându-se la chipul ucigașului său în timp ce se sufoca. Răsucindu-se, luptându-se, neajutorat. Fusese mánjit, acest lucru îi era clar, dar nu fusese un criminal. Sau nu avusese ocazia să afle că luase parte la uciderea kolegei lui. N-avea să afle niciodată. Acum era mort pentru că nu anticipase acest lucru, nu văzuse logica uciderii lui, a eliminării unui dinte valoros din roată. Poate că ar fi trebuit să meargă cu Roarke în acea excursie în Vegas și să-l confrunte atunci și acolo. Sau să se întâlnească cu el la nenorocitul de avion, în loc să se ducă la spital. A privi în urmă, își zise ea, era o pacoste.

- Ai o întâlnire cu Mira când ai noroc să te streкори în program, îi spuse Peabody.

- Asta-i tot? Pur și simplu?

- M-am purtat frumos.

- Bine, până aici. Tu te vei ocupa de toate programările mele cu Mira. Mă predau în fața secretarei ei, așa cum mă predau... din nou... tonomatelor. Nu merită oboseala.

- Nu e vina noastră, zise Peabody, care oftă și se lăsă pe spătar. Sunt destul de bună la jocul autoînvinuirii. De obicei câștig. Și totuși, e greu de pierdut când joc singură. Dar Parzarri nu e vina noastră.

- Am calculat greșit. E mort.

- Poate că ai calculat greșit, dar cum poți calcula așa ceva? Ai avut dreptate înainte când ai spus că a-l omori era o prostie și o risipă. Cum poți conduce o companie de multe milioane de dolari când iei decizii prostești și risipitoare? El nu comunicase, știau asta. Nu cunoștea nimic despre Dickenson, așa că n-avea nici un motiv să-i trădeze chiar dacă voia. El curăța locul și căuta moduri în care s-o facă. Din câte știau ei, fișierele compromițătoare erau toate la ei, așa că acele cifre puteau fi falsificate înainte să fie reauditați. De ce să nu-l țină pe același tip?

- Am bănuțit că așa o să facă. M-am înșelat.

- Nu... adică da... dar n-ar fi trebuit să-l omoare, nu în acest scenariu. Dacă-și făceau griji că tu o să construiești cazul, că o să sapi, bine, dă-l la o parte din drum. El e în bătaia vântului... iar în bătaia vântului, la dracu, Dallas, ar fi putut să-i facă orice. Ar fi putut planta dovezi false care ar fi putut duce către faptul că el orchestrase lovitura, sau că el ar fi lucrat cu cineva care a orchestrat-o. El pleacă la mambo în Argentina sau în altă parte și încă se ocupă de dosare... un nume nou, o față nouă. E o investiție bună. Și dau vina pe el, poate chiar îl fac să se miște de colo-colo ca să pară că el a furat și de la ei. Acum, și ei sunt o victimă.

Eve se gândi.

- Asta ar fi fost o chestie deșteaptă. Păstrezi contabilul, arunci totul asupra lui, dar îl menții gras și fericit în altă parte. Ar fi trebuit să se gândească la asta, ar fi trebuit să încerce.

- Ei au pe cineva care se ocupă de cifre, care le coace dosarele, care-i ajută să facă șmecheriile, dar îl omoară în timpul unui audit pe care trebuie să-l măsluiască? E o prostie.

- Din nou un gest impulsiv, satisfacție de moment. Întotdeauna ar fi putut scăpa de Parzarri dacă n-ar fi cooperat, dacă scotea zgomote nepotrivite. Nu i-au dat nici o șansă, în nici un fel. Au avut un contabil, un tip care se ocupa de bani, un hacker și pe musculosul.

- Acum au scăpat de contabil.

- Da.

„Impuls și satisfacție de moment“, își zise Eve.

- Poate că s-au purtat prostește că s-au dus după tipul cu banii. Dar, mai mult... gândește-te la asta... pentru faptul că au omorât contabilul ne oferă nouă ceva pe care ei nu știu că-l avem... confirmarea legăturii. Acum știm că Parzarri era implicat. Așa că poate speră că aruncă lumina asta asupra cadavrului lui, cu și mai puțin timp pentru a plănui totul, mai puțin timp pentru implementare. Dar asta-i impuls, din nou repezeală. Și ne întoarcem la lăcomie. Nenorocit lacom. De ce să investești în contabil? Te gândești că o să-l mituiești pe altul, că începi cu el de la... nivel de novice. Pun pariu că Alexander crede că e o chestie deșteaptă. Că e cea mai tare lovitură.

- Fără salariu compensatoriu.

Prins în capcană

- Dacă o să încerce să atârne totul de gâtul mortului, are nevoie de ajutorul tipului cu banii. Sau trebuie să-l omoare și pe el.

Ținând cont de modelul folosit, Eve porni sirena și călcă pedala.

- O luăm de la capăt, spuse Peabody și oftă, apoi strânse mânerul.

Eve frână lângă bordura din fața clădirii, puse semnul „În misiune“ în timp ce parcă din două mișcări și ignoră furia celorlalți șoferi. Se uită repede după un Exec Lux 5000, observă că nu era în preajmă și alergă în sus pe trepte spre intrarea principală. Sună. În mai puțin de zece secunde, Whitestone deschise ușa cu un zâmbet de bun-venit.

- Locotenent Dallas, noi tocmai...

- Ingersol.

- Jake?

Whitestone făcu un pas în spate când ea intră în holul spațios care mirosea a vopsea proaspătă și în care totul strălucea. Biroul de recepție neocupat forma un „U“ central și larg și era așezat lângă un perete argintiu pe care scria mare și frumos „WIN Group“.

- Trebuie să vorbim cu el.

- Tocmai a ieșit. Ar trebui să se întoarcă în câteva minute. Nu vreți să faceți un tur în timp ce...

- Unde? întrebă Eve. Unde s-a dus?

Uimirea se transformă în îngrijorare.

- Nu știu exact. Noi primim marfă în dimineața asta, alte lucruri. Rob, Jake și cu mine am vrut să ne asigurăm că totul merge ca pe roate. Rob e în birou, încearcă să coordoneze livrările. Jake a primit un apel pe videotelefon și a zis că trebuie să se ducă să se ocupe de ceva și că n-ar dura mai mult de o oră. A ieșit acum nici douăzeci de minute, poate o jumătate de oră. N-am fost atent.

- Peabody.

- Mă ocup, zise ea, executând ordinul nerostit de căutare a lui Jake Ingersol.

- Despre ce? vru să știe Ingersol care era mai agitat. S-a întâmpnat ceva rău? Ceva ce are legătură cu Jake?

- Chaz Parzarri a fost omorât în dimineața asta.

- Ce? Cum? Doamne! Rob!

El se întoarce și încep să se miște în timp ce țipa.

- Rob, vino aici. Era în spital, nu? Sunteți sigură că a fost crimă? Poate a fost lovit mai rău decât am crezut. Nu-mi vine să...

- Ce dracu, Brad, sunt în toiul unei... Of, îmi pare rău, locotenente. Nu știam că sunteți aici.

- Zice că Chaz Parzarri de la Brewer... zice c-a fost omorât.

- Când? Unde? E în Las Vegas sau nu? Doamne, se întorcea în dimineața asta. Am vorbit cu Jim Arnold aseară. Ei se întorceau în dimineața asta. Jim? Jim e bine?

- E bine. Știți unde s-a dus partenerul dumneavoastră când a plecat de aici?

- Jake? Avea un client cu o problemă urgentă. A zis că se întâlnea puțin cu clientul la o cafea ca să-l liniștească. O să se întoarcă. De ce?

- Trebuie să discut cu el. Urgent.

- Numai puțin, să dau de el. O să se supere pentru Chaz. Au lucrat împreună la câteva conturi.

Newton scoase videotelefonul din buzunar.

- Aș aprecia dacă nu i-ați spune nimic despre crimă. Doar aflați unde este. Preiau eu de acolo.

- M-a transferat pe email. Îi dau un mesaj. Avem un cod pe care-l folosim când e ceva urgent.

- Cum s-a comportat când a fost contactat de acest client? îl întrebă ea pe Whitestone.

- A, nu știu exact la ce vă referiți. Poate că a fost puțin energic. Încercăm să punem locul ăsta pe picioare în următoarele două săptămâni. Echipa a terminat aici și apartamentul meu. Mai au câteva lucruri de făcut, ceea ce numesc ei perforări, în câteva dintre unitățile ce vor fi închiriate. Suntem gata să ne mutăm.

- Dacă s-ar fi dus la o cafea cu un client în zona asta, unde ar putea fi asta?

- De obicei mergem la „Express“. E la o stradă distanță spre sud.

- Nu răspunde, raportă Newton.

- Stați aici, ordonă Eve. Dacă vă contactează, spuneți-i să rămână unde este și dați-mi de știre. Peabody.

- De ce nu ne spuneți ce se întâmplă? se plânse Newton. Dacă se întâmplă ceva cu Jake, dacă e vreo problemă, trebuie să știm.

Prins în capcană

- O să vă spun când o să știu, zise ea și plecă.

La jumătatea drumului spre mașină se opri, se întoarse și se uită la ușa a ceea ce avea să fie apartamentul lui Whitestone.

- Iisuse, oare să fie atât de aroganți? Atât de tupești?

Schimbă direcția, coborî treptele, aruncă o privire spre Peabody și scoase arma.

- Chiar crezi?

- E chiar aici. E foarte la îndemână. Sigur nu e la o cafea cu un client.

Cu mâna stângă scoase cheia universală, o strecură încet și în liniște prin deschizătură. Ridică trei degete, două, unul. Intrară pe ușă împreună, repede și cu ușurință. Și văzu că putea fi chiar atât de aroganți. Că puteau fi atât de tupești. Jake Ingersol zăcea pe podeaua proaspăt finisată, cu ochii holbați la tavanul proaspăt vopsit, iar capul său brutalizat era într-o baltă din propriul sânge. Eve ridică mâna.

- Întâi verificăm.

Nu credea cu adevărat că-l vor găsi pe criminal ascuns într-un șifonier sau ghemuit într-un dulap din bucătărie, dar cercetară peste tot, încâpere cu încâpere, înainte să-și pună arma în toc.

- Adu trusele de teren, Peabody. Eu raportez.

- L-a lovit cu un ciocan.

Arma zăcea lângă cadavru, plină de sânge și urme de violență.

- L-a lovit în cap cu el. E sânge peste tot. Iisuse! Și uită-te la sângele de pe pantaloni. Probabil că l-a lovit și în rotule cu el.

- Mda. A făcut ceva efort cu asta. Aș zice că a început să-i placă ce face.

CAPITOLUL 16

În timp ce Peabody se duse după trusa de teren, Eve rămase și studie locul faptei, cadavrul, urmele de sânge de pe pereții proaspăt vopsiți și de pe podeaua strălucitoare. Calculă că îl rataseră pe ucigaș cu câteva minute și că ar fi putut să prevină crima dacă ajungeau acolo cu treizeci de minute mai devreme. Vedea cu ochii minții cum se întâmplase totul – mișcărilor, oroarea, brutalitatea –, vedea înainte să se folosească de trusa de teren, de unelte și de instrumente.

Contact prin videotelefon numai sub formă de text sau cu opțiunea video blocată? Ea așa și-ar fi ademenit ținta. Doar o declarație, o simplă cerere: „Domnul Alexander trebuie să discute cu tine imediat. Vă întâlniți în apartamentul din noua clădire“. Dacă victima punea întrebări, i se putea da un răspuns criptic sau zorit: „Alexander a zis acum; asta înseamnă acum“. Erau șanse ca ucigașul să fi făcut legătura cu videotelefonul din apartamentul în care intrase cu ajutorul îndemnării hackerului sau pentru că Ingersol îi dăduse deja noile coduri.

- Victima coboară după mesajul primit pe videotelefon, zise Eve în timp ce Peabody intră cu trusa. Ucigașul era deja aici. Așa ar fi făcut. E un laș până în măduva oaselor. L-a atacat din spate, în ambuscadă. Știm că are un aparat cu electroșocuri, așa că l-a folosit. Îl ametește pe Ingersol, îl pune jos, apoi îl bate până-l omoară în timp ce acesta e lipsit de apărare. E genul lui.

- De ce nu rapid și ușor, de ce nu i-a rupt gâtul, așa cum a făcut cu Dickenson? Sau să-l asfixieze, cum a făcut cu Parzarri? De ce a ales modul ăsta personal, mizerabil?

- Exact, personal. Pentru că acum experimentează. E pe val. Acum nu mai omoară un străin.

Prins în capcană

Luă trusa de la Peabody și folosi spray-ul de izolare contra amprentelor.

- Deci nu numai că-l știa pe Ingersol, dar...

Asemenea lui Eve, Peabody studie cadavrul și sângele improșcat.

- Nu-i plăcea de el, continuă ea.

- Posibil. Foarte posibil. Ingersol l-a enervat, l-a insultat la un moment dat sau pur și simplu nu-i plăcea fața lui. Asta-i dă un motiv... poate permisiunea... să-l pună la pământ. Dickenson? La ea a fost ceva negândit și nemilos. Zdrobește musca aia și pleacă. Atacul asupra noastră? A urmat ordinele. Dar să fi fost și puțin entuziasm acolo, la gândul că va da gata două polițiște într-un loc public? Poate.

- Mare greșeală.

- Mda.

Eve își scoase instrumentele și urmă procedurile de bază - confirmarea identității și determinarea orei decesului.

- Alexander n-ar fi fost foarte încântat. Poate l-a pus pe musculos la păstrare în magazia de unelte.

- În magazia de unelte? Din cauza ciocanului?

- Nu, știi tu, în magazia de unelte pui lucrurile la păstrare.

- Da? Ah, vrei să spui, în magazia de lemne.

- De ce-au nevoie lemnele dintr-o magazie?

- Nu știi... mă rog, să le ții uscate. Nu poți face focul cu lemne ude.

- Optsprezece minute. E mort de optsprezece afurisite de minute, zise ea și simți un val de furie care trebuia domolită. Au venit direct aici, de la pasarelă și de la Parzari. A venit direct încoace să i-o tragă contabilului. Avea deja ciocanul? Era aici?

Privi din nou în jur, dar nu văzu nici o unealtă, nici un material. Terminaseră acolo.

- Echipa curățase, așa că de ce-ar fi lăsat în urmă un ciocan? L-a adus cu el? S-a oprit pe drum ca să-l cumpere? O să aflăm. Oricum, unul din ei, ucigașul sau hackerul, dă telefonul.

Se uită din nou la ușă, calculă, apoi ridică atentă cămașa în sângerată, distrusă, a victimei.

- Mda, urme de electroșoc. Medicul legist o să confirme, dar cred...

Își puse microochelarii de protecție și își apropie nasul de pieptul zdrobit.

- Uite cum mi se pare mie c-a fost: nu l-a atacat cu aparatul de electroșocuri pe Ingersol de la spate. Poate nu s-a poziționat bine pentru a face asta sau a vrut să-i vadă fața lui Ingersol, când l-a doborât. Deci, victima intră în grabă, iar criminalul îl atacă folosind aparatul.

Închise ochii pentru un moment.

- Dacă ciocanul a fost aici, faptul că l-a folosit s-a datorat unui impuls de moment. Nu cred, nu de data asta, iar un ciocan străin ar fi mult prea convenabil. E pornit, vrea mai mult. E lacom, la fel ca ceilalți. Toți vor mai mult. S-ar fi putut apropia, să pună electroșocul pe carotida lui și să termine. Dar să-l bată în halul ăsta...

- Probabil că s-a umplut de sânge.

- Dacă ciocanul a fost aici și a făcut totul din impuls, da. Dar dacă l-a cumpărat, a luat și echipament de protecție, sau le-a adus pe toate cu el. Trebuie să aflăm exact cum a fost. S-ar potrivi cu profilul lui.

Se lăsă pe călcâie.

- Hai să-i punem pe cei de la tehnic să verifice încuietorile, să-i punem pe ofițerii în uniformă să facă o cercetare pe teren... Un tip mare cu încă un tip, și vehiculul. Poate că, de data asta, vom avea noroc.

- N-a mai rămas nimeni de omorât, nu? Din câte știm noi, erau implicați Alexander, Ingersol și Parzari. Și hackerul.

- Poate că-l vor elimina pe hacker. O risipă și mai prostească, dar de ce să se oprească acum? Alexander are alți angajați care conduc aceste proiecte și șmecherii. Și poate că Alexander a terminat pentru moment cu comandarea omorurilor. Dar e bine să verificăm totul, zise ea și arătă cu capul spre cadavru. El n-o să se dea bătut.

O lăsă pe Peabody să-i aștepte pe ofițerii în uniformă și pe detectorii de probe și se duse înapoi sus, ca să-i informeze pe parteneri.

- Tot nu răspunde, îi zise Newton. Cred că videotelefonul a fost închis cumva. Altfel...

- N-o să răspundă. E mort.

Prins în capcană

Rosti cuvintele pe un ton plat, rece, ca să le studieze reacțiile. Văzu mânia care se ivi pe chipul lui Newton și șocul înghețat de pe fața lui Whitestone.

- Ce spuneți? se răsti Newton. E ridicol. Ce naiba vreți să faceți?

- Să vă informez că partenerul dumneavoastră, Jake Ingersol, a fost ucis. Îmi pare rău pentru pierderea suferită. Acum, luați loc.

- De ce l-ar omori cineva pe Jake? reuși să articuleze Whitestone. N-are nici un sens. E o nebunie. Are legătură cu contabilii? E vreun nebun care ne-a luat la ochi pe toți? Un client? Nu înțeleg. Nu înțeleg. A fost aici. Acum nici o oră.

- Luați loc, repetă ea cu mai multă blândețe de această dată, pentru că observase amestecul de șoc și mânie la amândoi, asociat cu un început de durere.

Newton se lăsă tremurând într-un scaun pliant, vechi. Whitestone se așeză pur și simplu pe jos.

- Cum? Cum? întrebă el. Trebuie să ne spuneți ce s-a întâmplat. El n-a fost doar partenerul nostru. Este prietenul nostru. Rob, Doamne, Rob.

- S-a întâlnit cu criminalul în apartamentul de jos. În apartamentul dumneavoastră, domnule Whitestone.

Culoarea se scurse de pe chipul lui Whitestone, lăsând în urmă o nuanță verde, cadaverică.

- Nu. Nu. Se ducea să se vadă cu un client la o cafea.

- Nu. A crezut că se întâlnea cu un client... și mai mult decât un client, un partener într-o operațiune de fraudă cu terenuri și investiții. Chaz Parzarri a fost contabilul lor.

Newton se ridică de pe scaun.

- Rahat! Fraudă? Jake a murit și voi încercați să-l scoateți infractor?

- A făcut-o cu mâna lui. Avem dovezi consistente care îi leagă pe Ingersol, Parzarri și încă un individ de fraudă în mai multe aranjamente cu terenuri și proprietăți. Nu păreți foarte surprins, spuse ea spre Whitestone.

- Credeam că glumea. Credeam... Ceasul multifuncțional, Rob, pe care a zis că l-a luat la o vânzare imobiliară pe nimica toată. Tabloul pe care l-a cumpărat acum câteva luni după ce a zis că a dat o lovitură mare în Atlantic City. Și... alte lucruri. Of, Doamne, spuse el și-și lăsă capul pe genunchi.

-Doar nu crezi cu adevărat că Jake a fost implicat într-o fraudă? îi zise Newton. Pentru Dumnezeu, Brad!

-Nu știi... răspunse el și își frecă fața. Acum aproximativ un an, eu și cu Jake eram într-un club și ne-am afumat destul de tare. Tu erai plecat cu Lissa, așa că nu eram decât noi. Mai aveam puțin și pierdeam contractul Breckinridge, mai știi? Mă simțeam destul de rău. El mi-a prezentat o idee de a face bani din afaceri în paradisuri fiscale. Să înființăm companii paravan, să atragem clienți și să vindem mai multe acțiuni decât avem, apoi să cumparam chiar noi pământurile. A desenat un grafic pe șervețele de cocktail.

Îi aruncă lui Eve o privire rugătoare, în timp ce își freca încontinuu mâinile pe genunchi.

-Am crezut că glumea. Vă jur că am crezut că se prostea, ca să mă înveselească. Am zis că suna bine, dacă nu te deranja faptul că înșelai oameni sau că te puteai duce la pușcărie pentru câteva decenii. Ba chiar am adăugat câteva idei. Iisuse! Iisuse, Rob! Am ajustat câteva unghiuri de abordare. El le-a notat. Am crezut că glumea, dar le-a notat. Și am zis ceva de genul că era păcat că noi suntem cinstiți, păcat că a trebuit să muncim atâția ani ca să obținem licența, ca să ne construim afacerea și reputația, lucruri pe care nu vrem să le pierdem. Iar el a zis...

-Ce-a zis? îl îndemnă Eve.

-Banii mulți cumpără reputațiile mari. Eu am râs și i-am răspuns ceva de genul că laudăroșenia nu miroase bine, și a fost rândul lui să dea următoarea băătură.

-A fost doar vorbărie, insistă Newton. N-ar fi comis fraude și nu și-ar fi înșelat un client. Am construit afacerea împreună, Brad. Noi trei. Uită-te la locul ăsta. Noi am făcut asta. Am făcut asta împreună.

-E mai mult decât fraudă, îi spuse Eve. E crimă. Credem că Marta Dickenson a fost omorâtă de teamă că va descoperi fraudă, când audita conturile pe care le preluase după accidentul care l-a scos din calcul pe Parzari și l-a pus pe bară timp de câteva zile.

-Doar nu credeți că Jake a avut de-a face cu moartea acelei femei, o întrerupse Newton.

Prins în capcană

- Știu că așa a fost. De ce n-a existat nici un semn de intrare prin efracție? Pentru că i-a dat ucigașului codurile. Poate că a crezut că o vor duce acolo, c-o vor zdruncina, speria și îi vor lua fișierele. N-o să aflăm niciodată cu siguranță, dar el a știut, după ceea ce s-a întâmplat. Știa cine a omorât-o, de ce și că era complice.

- Eu nu pot crede așa ceva, zise Newton.

Dar Eve văzu îndoiala și oripilarea de pe chipul lui.

- Dar e clădirea noastră, obiectă Whitestone. De ce-ar lăsa Jake pe cineva să se folosească de locul nostru pentru asta, să abată atenția asupra noastră?

- Ea trebuia să fie găsită dimineața. El n-a știut, nici unul dintre ei n-a știut, că dumneavoastră o să treceți pe acolo cu un potențial client. N-au luat în calcul că poliția va investiga în apartament sau că vom găsi ceva acolo. Dacă ar fi ieșit așa cum se gândiseră, nu era decât o adresă, doar povestea tristă a unei femei, un jaf urât.

- Nu-mi vine să cred c-a putut face așa ceva, bombăni Newton. Toate astea. Lui. Nouă.

- Atât Parzarri, cât și partenerul dumneavoastră sunt acum morți, la doar o oră distanță unul de altul. Chiar credeți că e o coincidență? Puteți să-mi dați o explicație solidă pentru care Ingersol zace mort în apartamentul de jos?

- Am construit locul ăsta împreună, repetă Newton. Dacă nu ai încredere, dacă nu poți avea încredere în partenerul tău...

- Înțeleg, dar în acest moment dovezile îl pun pe partenerul dumneavoastră la mijloc. V-ar fi putut aduce și pe dumneavoastră acolo, îi zise lui Whitestone. V-ar fi putut distrage.

- La ce vă referiți?

- Dacă ați fi adus-o pe Alva Moonie pe aici mai devreme, să zicem înainte de a merge la bar? Ați fi dat peste ucigaș și Dickenson. Ce credeți că vi s-ar fi întâmplat, dumneavoastră și Alvei?

Culoarea i se scurse din nou din obraji înainte să-și lase capul în palme.

- O să-i confiscăm toată aparatura, le spuse ea. Tot ce are aici, la celelate birouri și acasă. Credeți-mă când vă spun: dacă știți ceva, absolut orice, este imperativ să vorbiți acum. Metoda lor de a încerca să lege firele rămase libere este crima.

- Credeți că ar putea încerca să ne omoare? întrebă Whitestone și aruncă o privire speriată spre partenerul lui. De ce? Nu facem parte din afacerea lor, nu suntem implicați în nici o fraudă. Și suntem al dracului de siguri că nu suntem implicați în crimă. Puteți căuta în fiecare fișier pe care-l am.

- Brad, nu putem da, pur și simplu, informațiile confidentiale ale clienților, începu Newton.

- O să obțină un mandat și n-am de gând să-mi risc viața pentru asta, Rob. Nici tu.

- Nimeni n-are nici un motiv să ne omoare.

- Rob! Eve folosi numele lui mic, sperând că îi va câștiga încrederea. Dacă eu mă întreb ce ți-ar fi putut spune Jake sau ce lăsase să-i scape, îți promit că oamenii responsabili de moartea lui vor face la fel. Au omorât-o pe Marta Dickenson la câteva ore după ce a intrat în posesia fișierelor. Ești partenerul lui Jake de mulți ani.

- Lăsați-mă să mă gândesc. Vă rog, zise Newton și începu să se plimbe prin hol. Nu pot să-mi limpezesc capul cu toate astea. E partenerul meu, prietenul meu. Doamne, Jake mi-a făcut cunoștință cu Lissa. Noi am... Lissa.

Se opri împietrit.

- Logodnica mea. E în pericol? Ar putea încerca să-i facă rău?

- Pot da ordin să fie protejată. Vă pot proteja pe toți, și o voi face. Am nevoie să cooperați. Cu cine își petrecea Jake timpul?

- Cu noi, zise Whitestone și ridică mâinile. Acum se vedea cu cineva, dar nu era nimic serios, și reciproca era valabilă. Femeii îi plac cluburile, viața de noapte. Rob a renunțat la astea de când e cu Lissa și, mă rog, adevărul e că eu n-am putut ține pasul cu Jake. Cred că nici n-am prea vrut. Și mie îmi plac cluburile. Îmi place să mă duc acolo, dar nu în fiecare noapte. El se duce singur. Sau agață pe cineva.

- Vreau s-o sun pe Lissa, insistă Newton. Trebuie să știu că-i în siguranță.

- Dați-mi adresa ei. Trimit acum detaliile pentru protecție.

- E la muncă.

Îi dădu lui Eve informația și se relaxă vizibil când ea ordonă ca doi ofițeri să fie trimiși acolo.

Prins în capcană

- Puteți vorbi cu ea după ce terminăm aici, îi spuse Eve. Acum, din nou, dacă știți ceva...

- Eu nu, insistă Newton. Eu... În ultimele câteva luni el a călătorit mai mult decât de obicei. E responsabil de aducerea clienților noi, din alte state. Se pricepe la asta.

- A făcut vreo călătorie recentă în Miami sau Insulele Cayman?

- Trebuie să verific, zise Newton, dar ultima lui călătorie a fost la Miami, acum două săptămâni, spuse el și se lăsă în scaun. Nu-mi vine să cred că se întâmplă asta. Putem să-l vedem? Ar trebui... oricare-a făcut, am fost parteneri. Am fost prieteni.

- Nu vrei să-l veдеți acum. O să fac tot ce pot ca să aranjez să-l veдеți mai târziu, dacă doriți.

- Nu e apropiat de familie, îi spuse Whitestone, iar ei locuiesc... majoritatea... în Michigan. Cred că eu și Rob o să ne ocupăm de... funeralii. Cred c-ar trebui să-l vedem când putem. Cum a murit?

Le putea spune în acel moment sau să-i lase să afle când presa avea să dea detaliile.

- A fost omorât în bătaie.

Continuă, când Newton își acoperi fața cu mâinile:

- Am nevoie ca medicul legist să confirme, dar cred că a fost amețit mai întâi cu electroșocul, pierzându-și cunoștința. Dacă așa stau lucrurile, n-a suferit. N-a simțit nimic.

- Dacă a făcut ceea ce credeți, rosti Whitestone atent, iar vocea îi tremură, dacă a făcut aceste lucruri, pentru el a fost un joc. Unul greșit, dar a fost un joc. Îi plăcea să fie un jucător, îi plăcea să se simtă important. A făcut greșeli, unele grave, dar nu merita să moară pentru ele.

*

Când Eve ieși din nou afară, cazul progresase. Văzu echipa medico-legală încercând în dubă sacul cu cadavrul, văzu detectorii de probe intrând și ieșind și pe ofițerii în uniformă care încercau să țină curioșii departe de locul crimei.

- Am aranjat detaliile ca să fim cu ochii pe ceilalți parteneri și pe logodnica lui Newton.

- Crezi c-o să se ducă după ei?

- Cred că e imprevizibil, impulsiv, și acum se distrează al dracului de bine. Poate că nu mai așteaptă ordine așa că nu vreau să risc.

- Echipa pe care ai trimis-o la apartamentul victimei îi transportă aparatura la sediul central.

- E vreun semn că n-au ajuns primii?

- O să verifice cardurile de securitate, dar nu e nici un semn vizibil de intrare prin efracție.

- Nici aici, spuse ea în timp ce McNab urca treptele.

- Aceași poveste, îi spuse lui Eve. Proprietarul a schimbat codurile, dar ei au intrat fără probleme. Poate că victima a des-
ciuat ușa.

- Eu cred că ucigașul îl aștepta. Ambuscada se apropie mai mult de stilul lui. Am nevoie să te ocupi de aparatura victimei. Partenerii cooperează, așa că poți lua tot. E o unitate aici, dar ei spun că n-a fost încă încărcată. Mai sunt două la celelalte birouri ale lor, iar echipa o aduce pe cea de acasă.

- Ne ocupăm, o asigură el. A fost o crimă serioasă acolo. Nu ca prima victimă. Nu pare să fie același tip.

- Dacă nu e, avem o problemă și mai mare. Verifică aparatura asta, McNab. Caută-mi nenorocita de amprentă de care mi-ai spus. Vreau hackerul, să sperăm că înainte s-o sfârșească și el într-un sac pentru cadavre. Peabody, vino cu mine.

Eve ignoră faptul că Peabody și McNab se sărutară pe furiș pe la spatele ei. Nu avea timp să-i pună la punct.

- Dă-i Mirei datele preliminare, înregistrarea de la locul faptei și la fel și de la Parzarri. Vreau să cunoască detaliile înainte să mă întâlnesc cu ea. Hai să aflăm unde-a stat Ingersol când a fost în Miami. Vreau să știu unde s-a dus și cu cine s-a întâlnit. Nu știu dacă e vreun motiv pentru care Parzarri să fi călătorit la aceeași dată, în același loc, dar trebuie să aflăm.

- Am înțeles. Am crezut că ne întoarcem la sediul central.

- Asta facem. Vreau să reconstitui drumul până la pasarelă. Să încerc să calculez ruta criminalului. De unde a luat ciocanul? A fost un impuls? S-a oprit pe drum să-l cumpere? Are propria lui magazie de lemne/unelte?

- Ofițerul criminalist care l-a băgat în pungă a zis că părea nou. Trebuie verificat, dar e o observație de la fața locului.

Prins în capcană

- Și mie mi s-a părut la fel. Sunt obligată să mă mulțumesc cu probabilitățile. Ei trebuie să se ocupe de doi oameni în aceeași dimineață, așa că o apucă pe cea mai directă și rapidă rută de la prima crimă la a doua. E clar că nu s-au oprit pentru cafea și gogoși, interveni Peabody.

- Poate după munca de dimineață. Deci, dacă ciocanul a fost legat de un impuls de moment, i-a venit ideea pe drum, s-a oprit și a făcut achiziția. Trebuie să fi văzut un loc în care se vând unelte.

- Bine. Stai așa.

- Ce faci? Întrebă Eve în timp ce Peabody căuta pe tabletă.

- Stabilesc ruta și apoi voi face o cercetare pentru oricare loc de unde pot să-mi cumpăr un ciocan.

- Bine gândit.

Între timp, Eve își concentrează atenția asupra drumului.

- Am două locuri, anunță Peabody. Unul e... Big Apple Hardware.

Eve opri, parcă iar din două mișcări, provocând mânia celorlalți șoferi. În timp ce afișă din nou semnul „În misiune“, se întrebă câte înjurături strânsese numai în acea dimineață. Era posibil să se apropie de un record.

Păși în magazinul micuț, cu nenumărate rafturi care susțineau diverse unelte, containere pline cu șuruburi, cuie, zăvoare, teancuri de folii, echipament de protecție și dopuri de urechi. Cutiile cu vopsea, pensulele, trafaletii, spray-urile și lamele dințate erau toate înghesuite în acel spațiu. Se întrebă cum de se construia vreodată ceva, dacă procesul necesita atât de multe lucruri de ales și de folosit. Un individ robust stătea pe un scaun în spatele unei teighele în dezordine și se uita la un fel de film pe un ecran portabil.

- V-ajut?

- Poate.

Ea își scoase legitimația.

- Nu pot face reduceri pentru polițiști. Scuze.

- Nici o problemă. Caut un bărbat cu un ciocan. Un tip mare, doi metri, o sută de kile. A intrat cineva asemănător în dimineața asta și a cumpărat un ciocan?

- Ce gen de ciocan?

- Genul care bate.
- E ciocan pentru cuie, ciocan cu cap rotund, baros...
- Pentru cuie, zise Peabody înainte ca el să-și continue enumerarea.
- Curbat, cu gaură sau drept?
- Domnule, zise Eve, a intrat un individ care se potrivește descrierii în dimineața asta și a cumpărat un ciocan de orice fel sau dimensiune?
- Da, bine, încercam să văd detaliile. Da, am vândut un ciocan de treizeci de centimetri, din carbon solid, cu fața dreaptă și capul curbat unui tip ca ăla, acum vreo două ore.
- Bingo! Peabody păși într-o parte și ridică un ciocan dintr-o mulțime de alte ciocane.
- Unul din asta?
- Da, așa. Te pricepi la ciocane, fetișo.
- Am un frate care-i tâmplar, iar tata se ocupă și el din când în când.
- Le pot oferi reduceri oamenilor din domeniu, începui el.
- Nu vrem să cumpărăm nimic și n-avem nevoie de o reducere, îl întrerupse Eve. Vrem să vedem înregistrarea de pe camerele de supraveghere.
- Bărbatul aruncă o privire în sus spre cameră.
- Nu-i nimic de văzut. Nu ne permitem o cameră adevărată. Aia-i doar ceea ce voi numiți un factor de reținere. Nu că s-ar obosei cineva cu noi. Dacă vor să jefuiască pe cineva, e un magazin de băuturi mai jos, pe stradă. Oamenii cumpără mai multă băutură decât șuruburi.
- Cum a plătit?
- Bani lichizi.
- L-ați văzut bine?
- N-am probleme cu vederea. Stătea chiar acolo unde stați voi.
- Trebuie să veniți la sediul central și să lucrați cu un ofițer pentru un portret robot.
- Nu pot închide locul ăsta ca să mă duc să lucrez cu nu știu ce artist. Trebuie să-mi câștig traiul aici.
- O să trimit pe cineva la dumneavoastră, domnule...
- Ernie Burnbaum. Ce-a făcut tipul, a lovit pe cineva în cap cu ciocanul?

Prins în capcană

- Cam așa ceva. Peabody, îl vreau pe Yancy.

- Îl aduc.

- Acum, Ernie, descrie-mi-l pe tipul cu ciocanul și spune-mi despre ce-ați vorbit.

- După cum ați zis, e un tip mare. Un tip mare, alb.

- Părul? Scurt, lung, închis, deschis?

- Scurt, egal, mediu într-un fel.

- Ochii? Ce culoare au ochii?

- Ăăă, căprui. Poate căprui. Căprui, cred.

- Ceva cicatrice, tatuaje, cercei, ceva de genul ăsta, care iese în evidență?

- Nu, nu pot zice că avea așa ceva. Avea o bărbie cam pătrată.

Un tip dur. Cu aspect dur.

Yancy avea să obțină mai mult, își zise ea.

- Ce ți-a zis?

- A intrat în...

- Singur?

- Mda, doar el. Și-a zis că vrea să cumpere un ciocan. Așa că eu l-am întrebat de care. El se duce acolo și îl ia pe cel curbat. L-am întrebat dacă mai avea nevoie de ceva, iar el zice că vrea un echipament de protecție. Am întrebat de care. El s-a enervat puțin, dar trebuie să știi de care. I-am arătat stocul XXL, pentru că l-am văzut așa masiv. A luat unul complet. Am zis ceva despre ce fel de proiect are în plan, iar el a zis doar: „Care-i prețul?”. Așa c-am calculat, a plătit cu bani lichizi și asta-i tot.

- Ai banii?

- Sigur că am bani. Doar nu i-am mâncat.

- O să am nevoie de ei. O să primești o chitanță și îți vor fi returnați.

- Yancy e pe drum încoace, îi spuse Peabody.

- Adu criminaliștii aici. Poate obținem ceva amprente. Du-te acolo la perete, la tejghea. Am nevoie de bani, Ernie.

- Sunt toți la un loc.

Deschise seiful de sub tejghea și scoase un plic roșu cu fermoar.

- Majoritatea oamenilor folosesc card de credit sau debit, dar avem și vânzări cu bani lichizi. Am pus banii împreună cu cei de ieri și de alaltăieri. Nu știu care sunt banii lui.

- În regulă. Numără-i. Îți dau o chitanță.

- Sunt peste cinci sute de dolari! zise el și strânse plicul la piept ca pe un copil mult iubit, pe care ea voia să-l răpească.

- Iar tu o să primești fiecare dolar înapoi. Bărbatul care-a venit aici și a cumpărat ciocanul este suspectat de uciderea a doi oameni în dimineața asta.

Lui Ernie îi căzu falca.

- Cu ciocanul meu?

- Unul dintre ei. Ernie, banii tăi vor fi în siguranță. O să aranjez să primești zece la sută pentru folosirea lor.

Strânsoarea lui slăbi.

- Zece la sută?

- Mda, iar dacă ne ajuți cu portretul robot, iar descrierea și cooperarea ta vor contribui la arestarea individului, mai adaug cincizeci.

- O sută de dolari?

- Exact.

El îi dădu plicul.

- Dar tot vreau chitanța.

După ce el numără cu atenție banii, de două ori, Eve printă o chitanță și adăugă cartea ei de vizită.

- Ce fac dacă se întoarce? Poate vrea un fierăstrău bun.

Iisuse! Eve spera să nu fie așa.

- Nu cred că se întoarce, dar dacă o face, vinde-i orice vrea. Contactează-mă când pleacă. Ai observat pe unde s-a dus, dacă a urcat în vreo mașină?

- A ieșit pe ușă. Atâta știu.

- Bine, mersi pentru cooperare.

Eve ieși și ea pe ușă.

- O să te las la laborator, începu Eve în timp ce urcă la volan. Vreau să duci banii direct la „Idiot“. El trebuie să verifice amprente pe care le găsește și să le confrunte cu bazele de date militare, ale poliției și ale firmelor private de securitate. Să elimine femeile și pe oricine nu se potrivește cu vârsta și rasa suspectului.

- Vrei să-i spun lui Berenski să verifice cinci sute de dolari în bancnote mici, care mai mult ca sigur au trecut prin multe degete, pentru un set de amprente? Un set care aparține nu știm cui?

Prins în capcană

- Exact. Dacă găsim o asemănare decentă, putem face încă o căutare. El e omul lui Alexander, știm asta, dar nu-i șeful securității lui. Șeful securității nu se potrivește descrierii. Cred că e bodyguardul lui personal și nu neapărat pe statul de plată al companiei. Cel puțin nu pare. E brațul puternic al lui Alexander, probabil călătorește cu el sau merge înainte ca să curețe drumul. N-o să-l găsim în fișierele companiei. Am încercat deja. Așa că o să încercăm și asta.

- O să vrea o mită. La „Idiot“ mă refer.

- Spune-i să se ducă la...

Eve se gândi mai bine.

- Nu, spune-i c-o să-i fac rost de două bilete la chestia cu premiera de mâine. La sectorul VIP. Cred că pot face asta.

- E bună.

- Nu-i spune până când nu se lasă greu, și fă în așa fel încât să pară că va trebui să te rogi de mine. O să creadă că e o mare afacere. Eu mă duc la Morris și apoi mă întâlnesc cu Mira. Dacă avem noroc, ori Yancy ori „Idiotul“ vor da lovitura, și putem merge pe urmele nenorocitului ăsta înainte să cumpere un fierăstrău.

- Au!

Eve n-o putea contrazice.

- Eu și Feeney am avut un caz cu un bomfaier acum câțiva ani, înaintea ta. Înainte ca el să preia departamentul omucideri. Tipul și-a omorât nevasta... ea îl amenințase cu divorțul, iar ea era cea cu banii în familie. Așa că a pocnit-o cu o statuie din bronz reprezentând o sirenă, apoi a zis: „O, la dracu, e moartă, ce mă fac?“ A tăiat-o în bucăți mici cu un bomfaier pe care-l avea în atelier, a pus totul în pungi de gunoi și apoi a aruncat-o în râu.

- Din nou. Au!

- N-a fost drăguț. Le-a spus tuturor că ea a plecat în Europa, numai că una dintre pungi s-a agățat în ancora bărcii unui tip. A durat ceva până să găsească toate bucățile de corp, dar n-a durat mult să-l prindă pe soț. A încercat povestea cu nebunia de moment, cu faptul că nu era în deplinătatea facultăților mintale și porcăria cu amnezia temporară, dar, din moment ce aveam bomfaierul, iar cei de la omucideri au stabilit că era nevoie de

cam șase ore de trudă ca s-o taie în bucăți mai compacte și mai ușor de cărat, n-a funcționat.

Peabody nu spuse nimic o vreme.

- Trăim vieți interesante sau cât se poate de dezgustătoare?

- Amândouă, depinde. Du-te, spuse în timp ce parcă la câțiva metri de curba din apropierea laboratorului.

- Adu-mi hârtiile.

CAPITOLUL 17

Îl găsi pe Morris, care lucra la corpul serios ciomăgit al lui Jake Ingersol, pe fundalul unei muzici de rock bass-heavy, care răsuna din boxele lui. Parzarri, cu pieptul larg deschis, zăcea pe o altă masă.

- Două mese, spuse Morris în timp ce împungea în pieptul lui Ingersol. Nu e timp de așteptat.

- Sunt sigură că nu i-ar fi deranjat să aștepte.

- Nici o îndoială. Contabilul tău avea un amestec standard de calmante în sistem. Cred că a fost destul de fericit înainte să-i fie tăiat aerul. Manual și cu o palmă lată.

- Am noroc de vreo amprentă?

- Îmi pare rău, nu. Îți putem da o reproducere destul de bună a mărimii și formei degetului mare și a degetului arătător, după vânătăia pe care o are, și o estimare a mărimii mâinii lui. Cred că așa ai putea spune cu încredere că e aceeași mână care a făcut vânătăia de pe fața primei victime.

- N-ar fi rău.

- Această a doua victimă avea mâinile și picioarele legate în timpul atacului și, în ciuda calmantelor, avea instincte de supraviețuire puternice. S-a luptat din răsuputeri, după cum poți vedea după vânătăile de la încheieturi și glezne. Cât despre a treia victimă, aceasta n-a avut deloc ocazia să lupte.

Morris, care își prinsese în ziua aceea părul la spate într-o coadă lungă și linsă, îi oferi lui Eve microochelarii.

- Observațiile tale de la locul crimei au fost corecte. Se pot distinge urmele decolorate de la electroșocuri, la jumătatea corpului. La maximum, după cum pare. N-a simțit deloc ce-a urmat apoi.

- Vreau să aud părerea Mirei, dar nu cred că l-a adus în stare de inconștiență ca să-l scutească de durere. Avea de-a face cu un bărbat de data aceasta, și nu cu unul bolnav, sub efectul calmantelor sau legat. Așa că l-a amețit.

- N-a vrut să-și asume riscuri? Atent sau, ai putea spune, laș.

- Așa și spun.

- Un laș atent și cu atât de multă furie în el? O combinație periculoasă.

- Poate. Furie, sigur, dar și distracție. Genunchi, vintre... aia e personal... piept, față, cap, mâini.

- După analiza mea, mâinile au fost zdrobite mai degrabă decât rupte.

- Zdrobite. Adică mai degrabă călcate decât lovite cu ciocanul?

- Așa cred.

- Chiar nu-i plăcea de tipul ăsta. A luat valiza lui Parzarri, și geanta lui Ingersol, și videotelefonul, și agenda. Și a lăsat patru sute în bani lichizi asupra lui Ingersol și o mână de carduri și un ceas multifuncțional în valoare de șase cifre. Nu i-a păsat dacă părea sau nu un furt. Ce rost avea? Și totuși, faptul că a lăsat banii și ceasul îmi spune că, mai degrabă, hackerul a fost cel care a luat banii din seiful de la Brewer și că el fie a fost înăuntru când acest lucru s-a întâmplat, fie e puțin prea delicat să scormonească în sânge pentru profit, zise ea și își agăță degetele mari în buzunarele din față ale pantalonilor. Toate astea sunt pentru bani, pentru mai mulți bani, din lăcomia de a avea mai mult. Din cauza asta au murit cei doi, dar nu banul e Dumnezeu ucigașului.

- Țștia doi vor avea niște explicații de dat când o să-L întâlnească pe-al lor.

- Mda. E greu să treci de porțile alea. Mă întreb cum reușește El, Ea, oricine ar fi, să țină socoteala.

- Socoteala supremă? A morților?

- Mda. Adică, gândește-te la numărul morților cu care noi doi avem de-a face. Și suntem doar doi oameni și un oraș. Apoi înmulțește asta cu infinitul. E mult. Te face să te întrebi dacă există acolo cineva cu registre contabile, care verifică oamenii. OK, John Smith din Albuquerque, păcat de accidentul din avion. Și dacă se întâmplă să fie doi John Smith din Albuquerque

Prins în capcană

în același accident? Nu e imposibil. Funcționarii de acolo trebuie să fie foarte atenți.

Morris îi aruncă un zâmbet.

- Mult prea atenți. Hai să sperăm că sistemul e un pic mai sofisticat.

- Da, dar te face să te întrebi.

Ea lăasă la o parte întrebările existențiale și porni spre sediul central.

Auzi râsete când se apropie de departamentul de omucideri și observă un grup de uniforme... care nu erau ale ei... ce se înghesuiau în pragul ușii halei.

- Infractorii și-au luat liber azi, ofițeri?

Ei se împrăștiară repede, surprinși de apariția ei. Văzu motivul atmosferei de petrecere în persoana lui Marlo Durn - starul de film, vedeta iubită și actrița care o interpreta pe Eve în filmul „Agenda de lucru a lui Icove”. Își lăsase părul să-i crească și redevenise blondă, o ușurare vagă pentru Eve, deoarece nu mai semănau așa de tare. Ea stătea așezată pe marginea biroului lui Baxter, evident cu chef de flirt, în timp ce îi distra pe detectivii și ofițerii în uniformă, care-și părăsiseră posturile. Baxter părea că tocmai fusese lovit de un electroșoc în formă de inimă.

Peabody o văzu prima și își lăasă jos cizmele de cowboy pe care și le rezemase pe biroul ei.

- Hei, Dallas, ia uite cine-i aici.

- Dallas!

Toată numai un zâmbet, Marlo sări de pe birou și se grăbi s-o cuprindă pe Eve într-o îmbrățișare.

- Ce mult mă bucur să te văd. Eu și Matthew am ajuns la New York azi-noapte târziu și am profitat de ocazie ca să te văd. Suntem cu toții așa de entuziasmați de premiera de mâine.

- Mda. E și normal.

- Tu preferi să umbli pe coclauri și să cauți un criminal decât să pășești pe covorul roșu, dar o să fie amuzant. Peabody a zis că ești în toiul unei investigații legată de mai multe crime.

Peabody își lăasă umerii în jos când Eve îi aruncă o privire dură.

- Cu asta ne ocupăm la departamentul de omucideri. De fapt, pun pariu că fiecare polițist din încăperea asta are un caz pe birou, care trebuie cercetat. Chiar acum.

Imediat, poliștii se mișcară, se amestecară, deschiseră fișierele și își luară telefoanele în primire.

- Și tu ești ocupată. Ai câteva minute?

- Am câteva. Peabody, „Idiotule“?

- Ne ocupăm. E enervant, dar ne ocupăm.

Eve dădu din cap și îi făcu lui Marlo semn spre biroul ei.

- Mi-a fost dor, începu Marlo. De toate astea. Știu că a fost doar un platou de filmare, dar îmi e dor de ce-am simțit în acel loc. Și...

Făcu o pauză când văzu planșa cu schema crimei.

- Ești în toiul cazului. Mă gândesc la K.T. și la tot ce s-a întâmplat. Eu și Matthew nu vorbim prea mult despre asta, dar e acolo. Plutește în aer, cred. Am discutat cu Julian de câteva ori. El e la reabilitare și o întrerupe câteva zile ca să vină la premieră, dar intenționează să se întoarcă și să termine programul complet.

Ea se întoarse cu spatele la planșă.

- Știu că ți se pare că intrăm la reabilitare ca într-un butic, dar chiar cred că el e mai bine. Ceea ce i s-a întâmplat lui K.T., faptul că a fost la un pas de moarte, l-a făcut să se gândească mai bine. E îngrozitor să spun asta, dar toată oroarea aceea a fost, probabil, cel mai bun lucru care i s-ar fi putut întâmpla. O să te convingi mâine.

- Mă bucur să aud asta. Vrei niște cafea?

- Nu, dar mersi. Procesul, scandalul, Joel... un mare producător, o emblemă a Hollywoodului ca Joel Steinburger, un criminal? Domină presa pe Coastă și, desigur, se fac referiri la Marlo Durn, Matthew Zank, Mason, Connie, la noi și la restul. E o ușurare să fiu plecată, deși mă aștept să am de-a face cu asta și aici.

- O să treacă, zise Eve în timp ce Marlo se plimba prin biroul ei.

- Da, așa e. Într-un fel, e un lucru îngrozitor să promovezi filmul, chiar și pentru studio. E deprimant, iar eu refuz să fiu deprimată, pentru că... am vrut să-ți spun... eu și Matthew o să ne căsătorim.

- Felicitări!

Eve se gândi la actorul fermecător care îl jucase pe tocilarul de McNab.

- Știu că e din scurt, dar asta e încă o idee preconcepută. Actorii se îndrăgostesc mereu și se despart, mai ales de alți actori.

Prins în capcană

Dar îl iubesc așa de mult. Am zis doar câtorva apropiați. Nu vrem să se facă vâlvă în presă. Am plecat după ce filmul a fost terminat, după tot. Ne-a făcut bine, a fost bine să plecăm departe, să fim împreună, să avem timp să discutăm despre toate. Ne place ceea ce facem și, în ciuda aparențelor strălucitoare, trăim și muncim într-o lume dură și stresantă. Tu înțelegi ce înseamnă asta și cum e să-ți construiești o viață, o viață adevărată.

- Cred că da. La fel ca oricine.

- Am vrut să-ți spun pentru că tu m-ai ajutat să înțeleg, să evaluez și să-mi stabilesc prioritățile, lucrurile cu adevărat importante. Faci treabă bună, da, în orice, dar când găsești pe cineva, pe acel cineva, totul se schimbă. Tu te schimbi, devii mai bun. Am prieteni, pot spune și asta, iar ei înțeleg, dar nu așa cum o faci tu. Din cauza asta am vrut să-ți cer un favor.

- Bine.

- Eu și Matthew o să dăm o mică petrecere, restrânsă, la „Mason și Connie“, aici în oraș, poimâine. Vrei să-mi fii alături?

- Ce?

- Vii cu mine... tu și Roarke... să-mi fii alături? Dacă poți. Dacă nu lucrezi.

- Marlo, ai oameni, prieteni apropiați, cineva...

- Da, și m-am gândit la asta.

Marlo se întinse, luă mâna lui Eve și îi adresă un zâmbet larg.

- Te vreau pe tine, dacă vrei, dacă poți. Când fac jurămintele în fața lui Matthew, vreau pe cineva lângă mine care să înțeleagă cu adevărat cât de importante sunt acele jurămintele. Vrem să fie ceva simplu, privat. Mai târziu o să dăm acasă o petrecere mare, nebunească, dar partea asta... jurămintele... vrem să fie pentru câțiva dintre noi.

Eve își aduse aminte momentul în care înțelesese, în care înțelesese cu adevărat, ce înseamnă căsătoria. Jurămintele... a le face și a le respecta.

- Bine. Sigur, dacă...

- Știi ce vrei să spui, zise Marlo și aruncă o privire în spate, spre planșă. Dacă apare ceva, e în regulă. Mulțumesc atât de mult, spuse ea și strânse recunoscătoare mâinile lui Eve. Aveam emoții. Acum mă simt mult mai bine. Ori de câte ori ai nevoie de ceva, nu trebuie decât să-mi spui.

- Aș avea nevoie de două bilete la VIP pentru mâine. A trebuit să mituiesc pe cineva.

- O să mă ocup de asta. Lasă-mă doar... hei, bună!

Dispoziția de flirt se reaprinse când Roarke își făcu apariția. Apoi, Marlo râse și se duse spre el pentru un sărut prietenesc.

- Nu mă așteptam să vă văd pe amândoi, când vin aici. Este o tratație extra.

- Ce faci, Marlo?

- Acum fac perfect. Dallas o să-ți povestească, pentru că i-am întrerupt munca destul. Abia așteptăm petrecerea de după, de mâine. O să avem mult timp acolo ca să vorbim.

- Îmi pare rău să deranjez. Marlo! Cât mă bucur să te văd.

Când Mira intră, Eve își spuse: „Ce urmează? O fanfară?“. Trebuia să aștepte să se încheie toate acele „Ce mai faci?“ „Arăți minunat“ și bla-bla-uri, în timp ce oamenii se înghesuiseră în biroul ei și îi luau oxigenul. Roarke îi aruncă lui Eve o privire amuzată pe deasupra capului Mirei.

- Marlo, începu el, tocmai voiam să mă duc la cei de la tehnic. Vrei să vii cu mine și să ne uităm pe-acolo?

- Mi-ar plăcea, și apoi pot să te pun la curent chiar eu. Ne vedem mâine. Și mulțumesc, Dallas. Din nou. O să mă ocup de biletele acelea.

- Mersi.

Când Roarke și Marlo ieșiră, iar Eve închise ușa și se făcu liniște, răsufli ușurată.

- Doamne! De ce sunt atât de mulți oameni?

- Pare fericită, comentă Mira. Tu pari nerăbdătoare.

- Este. Sunt. Voiam să vin la tine imediat ce-mi reinnoiam informațiile în agendă și pe planșă.

- Am citit rapoartele, am studiat înregistrările pe care mi le-a trimis Peabody și am vrut să discut cu tine imediat. El evoluează, Eve.

- De asta m-am prins și eu.

Mira clătină din cap.

- Reinnoiește-ți informațiile de pe planșă. Pune victimele din dimineața asta și împrejurările faptelor.

- Bine.

Prins în capcană

Se duse la unitatea ei ca să încarce înregistrarea și să scoată fișierele la imprimantă.

- Fac cafea, îi spuse Mira. Dar am niște ceai din ăla de care-ți place ție.

- Vreau cafea.

În timp ce Eve se apucă să lucreze, Mira pregăti două cești.

- Vezi prima victimă, începu Mira. O crimă curată, rapidă, și încercarea de a face să pară un jaf.

- A fost o misiune. N-o cunoștea. Afaceri.

- De acord, așa cum am mai discutat. A doua crimă este inutil de crudă, a produs suferință și a fost făcută față în față.

- Mai personală. M-am prins, repetă Eve. Îl cunoștea pe tip și i-a plăcut.

- Față în față, zise Mira din nou, dar victima era sedată și legată. Zici că ucigașul e un bărbat masiv, puternic, și totuși l-a legat pe cel mai mic și mai slăbit.

- Este un laș.

- Da, este. A treia victimă, imediat după a doua, a fost o treabă rapidă și extrem de violentă. Zici că victima a fost imobilizată cu aparatul de electroșocuri înainte de a fi ciomăgită.

- Da, e confirmat de Morris.

- Și că el a așteptat, a momit victima să intre, a amețit-o și apoi a bătut-o violent. Este o escaladare foarte rapidă, o experimentare a metodelor, poate, dar mai mult, este o îmbrățișare a acelei violențe, una care, dacă progresează așa de repede, a fost mereu acolo. Un bărbat mare, puternic, capabil să rupă gâtul femeii... atât fizic, cât și mental. Și totuși un laș, iar lașitatea, chiar mai mult decât puterea și violența, îl fac foarte periculos.

- Pentru că va prinde în ambuscadă, din spate.

- E mai mult de-atât. În ciuda ușurinței relative a primei crime, a eșuat. N-a fost socotită un jaf și a direcționat atenția asupra angajatorului lui. Reacția?

- M-a atacat pe mine și pe Peabody.

- Da. Impulsiv și fără să se gândească la oamenii care puteau fi răniți. Iar lașitatea lui se vede clar... și a fost arătată prin toată presa... când a folosit un copil pe post de scut și armă. Din nou, a eșuat, iar de data asta a fost numit laș, monstru, în timp ce tu ai fost proclamată erou.

- Am prins copilul, începutu Eve. N-a fost eroic, a fost o prindere bună.

- Te contrazic, la fel și vocea publicului, dar ideea e că el a fost făcut laș, iar tu, erou.

- Bine. Asta-l enervează.

- Crezi că șeful lui i-a cerut sau s-a așteptat de la el să execute crimele de azi cu atâta violență? Fără nici o încercare de a le masca?

Eve clătină din cap.

- Probabil că nu. Cred că ordinul a fost doar „Ocupă-te de asta“. Nu cred că Alexander gândește lucrurile cu altceva decât cu mușchii lui.

- Nu. Impulsivitate, neglijență, lașitate, violență dezlănțuită. S-ar putea, e foarte probabil, să nu mai aștepte să i se comande o crimă. Le va vedea pe ultimele două ca pe un succes. Le-a înfăptuit așa cum a vrut el și a dezlănțuit violența. S-a bucurat de ea. O să vrea s-o simtă din nou, acea mulțumire, acea eliberare. Iar prima lui crimă a fost un eșec din cauza ta și a lui Peabody. Al doilea atac, asupra ta și a lui Peabody, tot un eșec.

- Așa c-o să vrea să îndrepte greșeala.

Eve se gândi și se așeză pe marginea biroului.

- Bine.

- Trebuie s-o corecteze. A pierdut prim-planul și mare parte din mândrie când filmulețele acelea cu tine în timp ce prinzi copilul în aer au ajuns în presă și pe internet. A reușit să depășească momentul prin crimele astea, și-a crescut rata de succes, s-a simțit împlinit și s-a bucurat de ce a făcut. Din ce în ce mai mult. Fie că șeful lui îi va ordona sau nu, va fi imperativ să-ți dea târcoale.

- Iar acum te gândești cum te poți folosi de amenințarea asta în avantajul tău.

Nu degeaba era considerată cel mai bun psiholog al departamentului, își spuse Eve.

- Dacă nu pot, dacă nu reușesc să găsesc o cale de a-l întrece și de a-l opri pe idiotul ăsta, înseamnă că ar trebui să am altă meserie. M-am gândit că, dacă a devenit ambițios, următorul atacat o să fie hackerul.

Prins în capcană

- Și s-ar putea să fie așa, dar în acest moment are o părere bună despre el. Singura problemă în această schemă ești tu. Tu i-ai expus lașitatea. Trebuie să pună capăt, ca să dovedească faptul că nu e așa.

- Deci trebuie să-i anticipez lovitura. N-o să vrea să aștepte prea mult. Alexander probabil crede, incorect, că e acoperit acum. Că nu are codițe, ceea ce-ar însemna să nu mai comande alte crime băiatului lui. Dacă-l omoară pe hacker, ar trebui să explice de ce, dar dacă mă omoară pe mine nu e decât un gest care curăță o veche afacere. Înțeleg. N-o să fie controlat. N-o să fie logic. O să fie rapace și violent și n-o să-i pese dacă sunt și alții afectați în timp ce atacă pe cineva. Deci eu aleg momentul, locul și împrejurările. Nu pot să mă duc pur și simplu să mă plimb prin oraș, în speranța că va face mutarea. Trebuie să-i trasez o hartă. Cred că știu cum s-o fac. S-ar putea să-l identificăm azi, și apoi o să știm cum stau lucrurile.

- Nu-l subestima, Eve. Impulsivitatea și faptul că acționează imprevizibil s-ar putea să-l avantajeze.

Poate, se gândi Eve când Mira ieși, dar era de părere că șiretenia, experiența și puțină manipulare puteau fi în avantajul ei. Luă legătura cu Nadine Furst.

- Ești gata pentru mâine seară? o întrebă Nadine.

- De-asta te-am căutat.

Nadine făcu ochii verzi, ca de pisică, mai mici.

- Nu-mi arunca scuze de genul: „Sunt ocupată până peste cap cu un caz de crimă“.

- Sunt ocupată până peste cap cu un caz de crimă. Crime, mai exact.

Nadine luă atitudinea specifică de reporter, fără să i se miște nici un fir din părul cu șuvițe blonde.

- Cele două din dimineața asta sunt legate între ele. Și de cumnata judecătoarei Yung.

- Punctele încep să se alinieze. Cum de n-am dat nici un interviu despre cât de încântată și nerăbdătoare sunt în legătură cu premiera de mâine?

- E o întrebare capcană? zise ea și se încruntă din nou. Ce pui la cale?

- Mă gândesc să mai invit o persoană la premieră.

- Și cine-ar fi aceasta?

- Criminalul. Vino aici cu o cameră de filmat și o să facem invitația.

Eve închise ochii și se lăsă pe spătar. Ar putea funcționa. Era riscant, desigur, dar putea reuși. Întinse mâna spre interfon ca s-o cheme pe Peabody când Roarke intră pe ușa deschisă.

- Singură din nou.

- Nu mai sunt. Mersi că ai scos-o pe Marlo.

- A fost destul de ușor, și oricum, voiam să discut cu Feeney și cu McNab. Ea e fericită și foarte recunoscătoare că ai fost de acord să-i fii alături la nuntă.

- N-am reușit să mă eschivez.

- Nu te-a lăsat inima să te eschivezi.

O sărută pe obraz, apoi puse pe biroul ei un pahar de unică folosință de la automat.

- Ce-i asta?

- Supă, pentru că puteam să pun pariu că n-ai mâncat nimic de la micul dejun.

- Am fost puțin cam ocupată.

- Am auzit, spuse el și se duse la planșă. N-a mai fost calm și controlat, ci violent și sângeros. A scăpat câinele din lesă?

- Poate. Mira așa crede, în multe privințe. Crede că aceste crime i-au deschis apetitul pentru violență și pentru omor. Sunt de acord cu ea. Îl vede ca fiind laș, făcând progrese și bucurându-se de ce face. Da. Și mai crede că această combinație îi face și mai periculos. S-ar putea să aibă dreptate.

- Mușcătura unui animal speriat este la fel de mortală ca a unuia care atacă, dar mai puțin previzibilă.

- Asta e și concluzia ei, sau pe-aproape. Crede că îl deranjez. A dat greș cu mine, așa că trebuie să îndrepte lucrurile, ca să se simtă mândru. În plus, filmulețele care sunt difuzate neconținut cu copilul zburător îi strică imaginea.

- Speră să te ademenească într-o capcană sau o ambuscadă.

Roarke nu era psihologul departamentului, dar își cunoștea soția.

- Iar acum plănuiești și tu așa ceva, în care să joci rolul de momeală.

Prins în capcană

- Nu m-aș numi momeală în cazul ăsta. Mai degrabă... o atracție. Dacă-l identificăm înainte de asta, mergem să-l înșfăcăm. Dacă nu, am o idee și, urmărind profilul Mirei, nu cred că va rezista tentației.

El scoase discul din buzunar.

- Cred că o să găsești totul aici ca să-l poți aresta și acuza pe Sterling Alexander de mai multe cazuri de fraudă, delapidare și folosire ilegală a fondurilor, cu o notă de evaziune fiscală.

- L-ai prins?

- Destul de ușor, după ce piesele de domino au început să cadă. E destul de ușor să-l legi de mai multe companii, unele dintre ele doar de fațadă, și de indivizii din acele companii, care sunt și ei vinovați de fraudă.

- E ceva acolo care-l leagă de trei crime și de tentativa de omor asupra unui ofițer de poliție?

- Din nou, e ușor să tragi liniile de la compania lui către celelalte firme, către contabilul mort recent și către decesul și mai urât al managerului său financiar. Dacă ei ar mai fi în viață, ar avea multe răspunsuri de dat.

- Deci am putea spune că Alexander i-a omorât ca să nu poată răspunde la întrebări. Dar fără un mobil al crimei, n-o putem dovedi. Dacă-l prindem pentru fraudă și forțăm puțin pentru conspirație la crimă, poate pretinde că n-a avut nimic de-a face cu asta, că n-a știut.

Întinse mâna spre disc.

- Îl duc la comandant și la procuror. Și-o să-i rog să-mi dea câteva zile ca să-l prind pentru crime. Bună treabă, Roarke. Mersi.

- De unde știi? Nici măcar nu te-ai uitat la ea.

- Pentru că e făcută de tine.

El își trecu degetul prin părul ei.

- Încerci să mă îmbunezi ca să nu fac caz de... atragerea unui criminal.

- Nu ești departe de adevăr.

El se așeză în scaunul pentru vizitatori, îngrozitor de incomod.

- Cred c-ar fi mai bine să-ți mănânci supa și să-mi spui ce pui la cale.

Eve scoase capacul și miroși.

- Ce supă-i asta?

- Era trecută drept minestrone.

- N-o să fie miraculoasă, spuse ea, dar gustă. Nu e oribilă. Deci, Nadine ar trebui să ajungă aici destul de repede ca să-mi ia un scurt interviu despre... încântarea și fascinația la gândul premierei de mâine seară. Premiera filmului bazat pe cazul pe care l-am spart ca pe o nucă mucegăită. Deși modestia mă va împiedica să mă laud prea mult.

Într-o încercare inutilă de a se simți confortabil pe scaun, Roarke își întinse picioarele.

- Vrei să manipulezi confruntarea cu un criminal violent la un eveniment public?

- Vreau să manipulez un criminal, ca să-l atrag într-un loc deschis, la un eveniment la care nu va putea rezista să nu vină, nu doar pentru că particip și eu, ci datorită presei care va fi acolo. Epatează și vine imediat după umilirea lui în public din cauza copilului zburător.

- Și nu vezi nici un inconvenient în a-i face asta.

- O văd ca pe un beneficiu. Auzi, continuă ea știind că el avea rezerve, cum mă va atrage într-o ambuscadă? Poate va încerca să mă lovească atunci când conduc spre casă sau spre sediul central, sau când sunt cu Peabody pe teren. Putem lua măsuri de precauție pentru toate astea, dar pentru cât timp? Sau se poate da la Peabody mai întâi, când se duce pe jos la metrou sau la magazin pentru o pungă de cartofi prăjiți.

- OK, e imprevizibil.

- Exact, iar asta duce la o singură concluzie. Mâine seară, când o să atrag atenția, el o să-mi arate - o să le arate tuturor, și mai mult sieși, dacă Mira are dreptate - că poate face treaba.

El nu putea contrazice logica sau strategia ei de a-l atrage în ambuscadă pe cel care voia s-o atragă la rândul lui într-o cursă.

- Și o să fie polițiști la eveniment.

- Va fi plin de poliție, îl asigură ea, și ar trebui să avem o descriere mai bună a lui până atunci. S-ar putea să punem mâna pe el înainte, dar, dacă nu, o să aruncăm plasa pe el mâine.

Iar el va sta lângă ea, de la început până la sfârșit, se gândi Roarke.

- Și când o să pui mâna pe el, crezi c-o să-l faci să întoarcă armele împotriva lui Alexander?

Prins în capcană

- O să-l fac, și o să-i înfund pe amândoi.

- Bine atunci, promite să fie o seară interesantă.

- Trebuie să obțin acordul de la Whitney și să informez oamenii.

- Și o să poți să cizelezi lucrurile, să faci ajustări după caz, să te gândești la mai multe unghiuri de abordare în timp ce Trina se ocupă de părul tău și de machiaj, mâine seară.

- Ce? Ce? De ce?

- Locotenent, pentru cineva așa de deștept, ar fi trebuit să prevezi asta.

- Știu și eu să-mi aplic mizeriile alea pe față.

- O să ai ajutorul lui Mavis și al lui Peabody, pentru suport moral. Nu sunt eu de vină, adăugă el și ridică mâinile. Și pe bune, draga mea, dacă poți înfrunta atât de curajoasă un criminal, ar trebui să fii destul de tare la gândul unui tratament de înfrumusețare la tine acasă, alături de prietene.

- Încă o ambuscadă, bombăni ea. Ce prietene sunt alea care te prind în ambuscadă?

- Prietene pe placul tău. Și gândește-te cât de irezistibilă o să fii pentru alesul tău, când o să apari gătită.

Ea deschise gura, dar o închise.

- Nu merită toate astea, dar ai dreptate.

Aruncă o privire spre ușă când auzi zgomot de pași.

- Ține-te bine. McNab, zise ea cu o clipă înainte ca el să țopăie în pragul ușii ei.

- Locotenente. Cred că l-am găsit pe hacker.

Uită imediat că va trebui să suporte tratamentul de înfrumusețare al Trinei.

- Cine e? Unde e?

- Îl cheamă Milo Easton, i se spune Cârțița. Milo „Cârțița“. E destul de faimos în cercurile hackerilor. Ai auzit de el? îl întrebă McNab pe Roarke.

- Culmea, da. E tânăr, nu-i așa? Nici douăzeci și cinci de ani, și e răspunzător pentru spargerea sistemului de la Fisc... era și mai tânăr pe-atunci. A golit contul bancar al unui rival și a contra-făcut datele de pariuri pentru derbiul din Kentucky.

- Asta-i Milo, confirmă McNab. A fost prins doar o dată, demult. Avea în jur de paisprezece ani, așa că l-au lăsat să scape

ușor. Mare greșeală, pentru că n-a mai făcut-o pentru amuzament, ci pentru profit. Își șterge urmele, zise el spre Eve. De-aia e așa de greu de dat de el... și de munca lui. Și-a pierdut mare parte din reputație în comunitate când s-a aflat că a dat o lovitură în conturile de pensii. Să te duci după banii mulți ai companiilor mari sau ai bogătașilor e una, dar să furi de la oameni obișnuiți? Nu-i OK. Am găsit amprenta lui în unitatea primei victime și în seiful de la firma de contabilitate. Sunt sigur de asta.

- Unde-l găsim?

- Se îngroapă, repetă McNab. Bagi identitatea unui tip și dai de un șir de date. Cauți din nou, dar dai de altceva. Toate pistecele astea sunt false. O să mă ocup, dar încă nu-l pot localiza.

- Cred că pot ajuta eu aici, spuse Roarke și zâmbi spre Eve. E vorba, din nou, să cunoști oameni care cunosc oameni. Și apoi mai e și chestiunea legată de bani, zise Roarke și arată cu capul spre discul de pe biroul lui Eve. A fost plătit. Oricum ar fi ascuns banii, oricum i-ar fi direcționat, ruta are un început și un sfârșit, adăugă el și îi adresă un zâmbet lui McNab. Nu-i așa c-o să fie amuzant să căutăm?

- Să-l găsim pe Milo Cârțița? întrebă McNab și pe chipul lui se observă încântarea. Amuzant e puțin spus. Dacă fac asta, o să fiu regele hackerilor.

- Hai să mergem să facem rost de coroană, zise Roarke care se ridică și se apropie de Eve, sărutând-o pe cap. Mă duc să mă joc cu prietenii.

Iar ea rămase să se joace cu ai ei. Contactă biroul lui Whitney ca să ceară o întrevedere. Când ajunse acolo, avea deja o privire de ansamblu asupra operațiunii ei. Mai trebuia să umble la detaliu, își spuse ea în timp ce pășea în biroul comandantului, să lege capetele rămase libere, să definitiveze planul.

- Locotenente.

- Domnule. Am vrut să vă informez. Detectiv Yancy lucrează cu martorul care a vândut suspectului ciocanul folosit la uciderea lui Jake Ingerson. Cei de la tehnic, în frunte cu McNab, l-au identificat pe hackerul care credem noi că a umblat la computerul din biroul lui Dickenson, la securitatea clădirii și la comunicațiile de la spital.

- Cine e?

Prins în capcană

– I se spune Milo Cârțița. Se pare că, printre tocilari, numele sună familiar. Lucrează acum ca să-i găsească văgăuna. O să ne folosim de schița lui Yancy ca să-l identificăm. Dacă-i putem localiza și prinde pe amândoi, o să-i forțăm să-l dea în vileag pe Alexander.

– Eu o să mă duc mai târziu la înmormântarea Martei Dickenson. Judecătoarea Yung o să aibă întrebări.

Mai dificil, își zise ea, dar, din fericire, nu era treaba ei.

– Nu știu cât de multe doriți să-i spuneți, domnule, dar Roarke a compilat destule dovezi din fișierele lui Dickenson de la Alexander și Pope ca să-l acuzăm de mai multe fraude, folosire ilegală de fonduri și evaziune fiscală. Și spălare de bani.

– L-ai prins?

– Nu m-am uitat personal pe date, dar...

– Dacă Roarke e sigur, atunci așa e, concluzionă Whitney.

– O să vă furnizez copiile și raportul de la medicul legal, dar, da, domnule, Roarke a fost sigur. Cu timpul am putea urmări informațiile și să aflăm dacă plățile pentru ucigaș și hacker au fost făcute din conturile de acolo, și să extindem acuzațiile pentru conspirație la crimă și crimă la comandă. Și, din moment ce sunt chestiuni legate de fraudă și evaziune fiscală, mă aștept ca agențiile federale să fie foarte interesate de activitățile lui Sterling Alexander și ale companiei lui.

Whitney se lăsă pe spătar.

– Și ai vrea să întârzi informarea acelor agenții federale cu privire la aceste chestiuni.

– Oamenii ăștia sunt morți. În plus, au fost amenințate viețile a doi ofițeri din Departamentul de poliție din New York. Aș prefera ca el să răspundă pentru asta înainte de treaba cu banii.

– Cât timp?

– Treizeci și șase de ore. Dacă putem face identificarea și localizarea, putem pune mâna pe criminal și pe omul lui. Dacă însă nu putem face identificarea sau localizarea la timp, am un plan de rezervă.

Whitney își împreună mâinile.

– Continuă.

– Premiera din New York a filmului *Cazul Ilove* a stârnit mult interes în presă și în rândul publicului. Se știe că eu și Peabody

vom participa. Domnule comandant, cred că, dacă urmărim tiparul și profilul doctorului Mira, avem o probabilitate de nouăzeci și șase la sută ca suspectul să apară, într-un anumit fel, ca să-și definitiveze planul la care a eșuat ieri.

- Crezi c-o să încerce să ajungă la tine și/sau Peabody cu ocazia premierei? În ciuda mulțimii care o să participe sau o să urmărească sosirea invitaților, a camerelor de filmare și a securității?

- Cred că nu în ciuda, ci pentru asta. A eșuat, a fost umilit pe ecran, după reluarea prinderii copilului.

- A fost impresionant, aprecie el.

- Mulțumesc, domnule. Escaladarea violenței în cazul omorurilor de azi, a implicării lui personale în acele crime indică o creștere a gustului pentru crimă și o pasiune care a lipsit în cazul Dickenson. E un laș, domnule comandant, care are nevoie să-și dovedească abilitățile și puterea. Fiecare crimă a fost o ambuscadă. De data aceasta, lucrurile vor sta altfel.

- Și-o să-l prinzi în ambuscadă?

- Domnule, dacă dau un interviu pentru Nadine Furst, pot îndulci capcana; fac publică participarea mea și, mai mult, și faptul că sunt foarte încântată.

Ceva ce seamăna cu un rânjet răsări în colțul gurii lui Whitney.

- Ești o actriță așa de bună, Dallas?

- Mă pot preface. O să vadă strălucirea, nu capcana. Mai mult, dacă nu încheiem treaba înainte, Alexander va fi și el de față. El o să-și ducă la îndeplinire planul în public, în fața ochilor șefului său. Domnule comandant, cred cu tărie că, dacă nu reușim să închidem cazul înainte, el o să încerce asta. Vreau să fiu pregătită. A omorât doi oameni în mai puțin de o oră azi. E în formă, și până acum n-a eșuat decât o dată. Trebuie să evităm repetarea unor asemenea situații.

- Sunt căi mai ușoare de a ucide un polițist.

- Dar nici una la fel de rapidă sau care să se potrivească modului său impulsiv de acțiune. Nici una care să le doboare pe cele două polițiste în clipa în care par a fi cel mai vulnerabile. Gâtite și defilând pe acolo. Și toți oamenii aceia care i-au văzut lașitatea și umilirea pe ecran îi pot urmări triumful. Domnule comandant, dacă nu-l băgăm în cușcă, o să facă mișcarea mâine seară.

- Tind să fiu de acord. În regulă, locotenente, care-i planul?

CAPITOLUL 18

Tot mai era nevoie de ceva muncă, își spuse Eve în timp ce se întorcea spre birou. Chiar și cu aportul comandantului, operațiunea trebuia ținută din scurt. În timp ce calcula punctele slabe ale operațiunii, intră în spațiul plin cu birouri al departamentului omucideri.

- Nadine e la tine în birou, strigă Peabody. A zis că ai chemat-o tu.

- Mda, spuse ea și cercetă încăperea. Vreau ca toată lumea de care nu e nevoie pe teren să fie în orice sală de ședințe pe care Peabody poate pune mâna. Într-o oră. Peabody, dă-mi planul de la cinematograful Five Star.

Întoarse spatele bombănelilor și se duse în birou. Nadine se plimba prin spațiul strâmt în pantofi cu tocuri cui, de culoarea fructelor de kiwi, care se asortau cu jacheta croită pe talie, strânsă deasupra unei rochii negre din piele. Comunica întrebări și răspunsuri printr-o cască din ureche. Părea să discute despre timpi, editare și rezervările de la ora opt. Cameramanul lui Nadine stătea pe scaunul pentru vizitatori al lui Eve, iar după zgomotele și uralele ce se auzeau dinspre monitorul lui, își petrecea timpul vizionând un meci. Când Nadine îi făcu semn lui Eve că mai era un minut, Eve se întoarse spre cameră.

- Lăsați-ne câteva momente.

- Sigur.

El se ridică, își luă camera, geanta și ieși din încăpere, jucându-se în continuare.

- Dac-o vrea pentru două patruzeci și trei, neapărat Derrick să facă montajul. Nu, trebuie să fie Derrick. Te anunț când termin

aici. Dacă știam asta, ți-aș fi spus, nu? Insistă pentru opt jumate. Fă-o, Maxie.

Evident nervoasă, ea își scoase casca din ureche.

- Ar fi bine să merite, îi spuse lui Eve. Am un iad la montaj, un asistent care nu pare să poată gândi deloc limpede săptămâna asta, și un ultim retuș la rochia pentru mâine seară.

- Retușul unei rochii nu cred că se ridică la înălțimile unei priorități maxime.

- Nu fi arogantă. Seara de mâine e importantă și vreau să arăt senzațional, spuse ea și îi aruncă o privire înțepată lui Eve. Nu m-ai târât până aici ca să-mi spui că lipsești de la premieră, nu?

- Ba din contră. Vreau să-mi iei un interviu în legătură cu participarea mea la premieră și să te asiguri că face vâlvă.

- Ai suferit cumva vreo lovitură la cap în ultima vreme? Din câte-am văzut în „Uimitoarea prindere a copilului“, te-ai lovit la fund. Și totuși...

- Dacă o ții tot așa, o să aranjez cu un alt reporter să vină aici în zece secunde.

- Un alt reporter n-o să-ți facă jocul, și, de fapt, ar proceda taman invers, zise Nadine și se așeză picior peste picior. Ce urmărești?

- Niște atenție din partea presei în mod deosebit pe acest eveniment. Aveți și voi camerele voastre acolo, nu?

- Poți să pui pariu pe fundul tău probabil tumefiat.

- Dacă iese șmecheria, o să ai o poveste dată naibii.

Nadine aruncă o privire spre planșă, apoi se uită din nou la Eve.

- Ce legătură are premiera de mâine cu cele trei crime?

- Avem niște fire și s-ar putea să încheiem totul înainte de premieră. Dacă nu, s-ar putea să-l prindem chiar în timpul premierei.

Nadine își țuguie buzele și în ochi îi apărură licărirea tipică unui reporter.

- Cum?

- Cum, e treaba mea și a poliției. Momeala e treaba ta. El a încercat o dată să ne facă felul, mie și lui Peabody. Cred că o să încerce din nou, iar eu o să aranjez ora și locul.

- Mâine seară, la cinematograful Five Star.

- Probabil că știe c-o să fiu acolo. Vreau să-i reamintesc asta, să i-o arunc în față, să-i dau puțină strălucire, pentru ca ideea de a mă doborî acolo să i se pară irezistibilă.

Prins în capcană

- Vorbești despre luciu, fast și eleganță? întrebă Nadine, care își lăsă capul într-o parte și se uită la Eve cu o privire sceptică. Nu-ți stă în caracter.

- Tu o să te ocupi de asta. Eu vreau să spun că aștept cu nerăbdare să văd pe ecrane investigația pe care am condus-o. Ai putea întreba...

- Nu-nu, spuse Nadine și ridică un deget pe care îl mișcă înainte și înapoi. Dacă fac asta, jucăm după reguli. Nu-ți pot spune totul, adică să exersăm ce spun eu, ce spui tu... E un interviu, sau nu?

- Bine. E corect.

- Și dacă interviul te ajută să prinzi criminalul, vii la emisiunea „Now“, să apari într-un segment, zise Nadine arătând din nou cu degetul înainte ca Eve să poată obiecta. Și asta e corect. Va trebui să trag niște sfori ca să dau asta pe post diseară.

- Bine. Gata. Ne-am înțeles.

Nu dură mult. Nadine o așeză pe Eve în dreptul ferestrei biroului într-un fel în care avea să dea iluzia, pe ecran, a unui spațiu mai mare, oferind o priveliște generoasă asupra orașului.

- Locotenent Dallas, începu Nadine, așteptați cu nerăbdare premiera *Cazului Icove* de mâine seară?

- Da. A fost un caz dificil, un caz cu bătaie lungă. Genul acela care se lipește de tine, ca ofițer de poliție. Sunt foarte curioasă să văd cum va putea filmul să reflecte realitatea.

- V-ați implicat foarte puțin în producție. De ce?

- M-am gândit că oameni precum Mason Roundtree nu-mi spun cum să conduc o investigație de crimă, iar eu nu le spun cum să facă un film. Vreau să văd cum a ieșit, cum prezintă lucrurile. Cartea ta a ieșit bine. Sunt destul de încrezătoare că filmul bazat pe ea va fi la fel.

- Mulțumesc. Deși se știe că ați mai participat la evenimente strălucitoare în postura de soție a lui Roarke, acest eveniment se centrează pe dumneavoastră.

- Pe caz, spuse Eve, evident stânjenită.

- În care dumneavoastră ați fost pionul principal. Cum vă simțiți cu privire la acest deznodământ? La covorul roșu, la modă... și comentarii... la vedete?

Ar fi fost și mai puțin firesc pentru ea, își dădu seama, să pretindă că era încântată sau interesată de modă și de fast. Așa că vorbi pe șleau:

- Actorii sunt simpli oameni care-și fac meseria, din punctul meu de vedere. Din ce-am văzut când am vizitat platoul, au făcut o treabă foarte bună. De fapt, tocmai am discutat azi cu Marlo Durn și abia aștept s-o văd, pe ea și restul distribuției și a echipei, mâine seară.

- Se zvonește că o să purtați ceva croit special pentru dumneavoastră și pentru această ocazie de designerul dumneavoastră preferat, Leonardo. Puteți să spuneți mai multe despre rochie pentru telespectatorii noștri?

Eve era sigură, pe bună dreptate, că Nadine ar fi putut să-i pună un electroșoc la beregată, dar n-ar fi fost în stare să descrie rochia.

- N-o să spun decât că Leonardo e preferatul meu pentru un motiv: el nu dă greș niciodată, așa că tot ce trebuie să fac e să îmbrac ceea ce-mi propune el. Mâine... mă rog, e un gen de fantezie, nu? Haine elegante, oameni eleganți, covoare roșii, cinematograf, un film important. E o pauză de la ceea ce fac în fiecare zi, o ocazie de a păși în acea fantezie pentru o seară, înainte să mă întorc la realitatea următorului caz.

Nadine mai aruncă câteva mingi ușoare la fileu, schimbă unghiul camerei și apoi încheie.

- Merge. Nu-i, rău, Dallas.

- Cu cât i se dă mai mult importanță, cu atât mai bine.

- O să fac tot ce pot.

Mulțumită, Eve își luă toate lucrurile de care avea nevoie pentru o ședință și se duse la Peabody.

- Ai aflat ceva de la tehnic sau Yancy?

- Încă nu.

- Hai să aranjăm lucrurile.

- Pentru ce, mai exact?

- Îți spun când facem aranjamentele.

În timp ce ieșeau, Eve băgă mâna în buzunar după jetoane.

- Uite, ia-mi o cutie de Pepsi și tu ia-ți ce vrei.

- Chiar te-ai întors la boicotarea automatului?

- E mai sigur pentru toată lumea. Dacă vom avea piste care să ne ducă la hacker și la musculos, unele solide, care să ne conducă la ei, ședința asta va fi un simplu exercițiu.

Prins în capcană

Luă cutia pe care Peabody i-o dădu și o desfăcu în drum spre sala de ședințe.

- Dar Mira crede, și eu sunt de acord cu ea, că el va încerca să ne doboare din nou, pe mine și pe tine.

- Păi, asta nu-i o veste bună.

- Este, pentru că ne putem folosi de ea. Mi-ai făcut rost de planul cinematografului?

- E aici. Nu eram sigură dacă-l voiai pe unitate sau doreai o copie.

Eve luă discul.

- Deocamdată așa. Du-te înainte și aranjează un panou, unul standard, pentru investigația curentă.

Eve încercă discul, afișă planul pe ecran și, în timp ce Peabody aranja planșa, îi oferi informațiile de bază ale operațiunii propuse de ea.

- La premieră? o întrerupse Peabody. Pe bune?

- Nu te văicări.

- Am o rochie nouă. Și pantofi la fel. Mi-am pierdut mai mult timp cu pantofii decât cu rochia, iar Trina are o idee pentru coafura mea și un machiaj nou pentru ochi.

Peabody se opri, își dresе glasul și începu să lucreze la planșa.

- Știu despre Trina. Mi-ați făcut-o!

Cu umerii lăsați, Peabody continuă să pună semne pe planșa.

- E o seară specială. O să arăți foarte bine, și tu nu trebuie să faci nimic. Nu vrem ca cei din poliția newyorkeză să nu se ridice la înălțimea Hollywoodului, nu? Mândrie de echipă!

- Ura, la dracu, ura!

- Pe bune, Dallas, o să fie bine, o să fie mișto și o să arătăm absolut magnific până când...

Se opri din nou, iar chipul i se lumină.

- O să arătăm magnific. Iar dacă-l prindem pe criminalul ăsta la premieră, cu toate camerele alea pe noi, o să apară pe ecran precum copilul zburător. Și o să strălucim.

- E bine că ți-ai pus prioritățile în ordine, detective.

- Prinderea criminalilor e lucrul de care ne ocupăm, dar dacă o facem la un mare eveniment monden, nu e nici o problemă dacă o să arătăm excelent. De-aia ai vrut-o pe Nadine cu camera. Ai vrut să forțezi pe tema asta.

- O să mă facă să apar pe ecran și o să vorbească despre cât de entuziasmată sunt de premieră. Sunt șanse ca asta să-l ațâțe să-și încerce norocul acolo, ceea ce se potrivește cu șansele că va încerca oricum... dacă nu-l prindem înainte. Trebuie să pun la punct totul, zise ea și continuă să studieze planul. Cine aranjează covorul, drumul și toate astea?

- Agentul lor de presă lucrează cu agentul de presă al cinematografului, răspunse Peabody și se îndepărtă de panou ca să ia un indicator cu laser. O să blocheze traficul pe stradă aici și aici. O să pună bariere pentru pietoni aici și pe aici. Cei de la presă pot...

- De unde știi asta? o întrerupse Eve.

- Păi, am întrebat dacă pot avea o copie a amplasamentului, programul și așa mai departe, și am putut să exersez într-un fel, să simt locul. E prima oară pentru mine, spuse în apărarea ei.

- Dacă informația n-ar fi așa de utilă, te-aș compătimi. Spune-mi totul.

- Bine. O să lase limuzina noastră să treacă pe strada asta, ca să ne lase la intrarea principală. Oamenii care vor să prindă ceva, să-și încerce norocul la autografe și să filmeze vor sta în spatele barierelor din zonele astea. Agentul de presă crede că o să fie înghesuială mare acolo, pentru că actorii principali sunt de top. În poveste e vorba despre New York, suntem în New York, și deoarece K.T. Harris a murit în timpul filmărilor, o să fie un eveniment cu casa plină - doar locuri pe scaune -, numai cu invitații, dar au dat o mulțime de bilete VIP. O să fie pază pentru producători, pază privată, paza cinematografului și vor fi prezenți cei din poliție.

- Mai mult decât știu ei, murmură Eve.

- Deci, suntem lăsate aici, iar covorul roșu se întinde de la bordură, pe aici. În acest loc, presa... cei care au obținut acreditări... se vor înșira să filmeze, să fotografieze, să pună întrebări, să încerce să ia scurte interviuri. Și zona asta se întinde până în holul cinematografului.

- E mare, comentă Eve în timp ce studia planul.

- Mda. McNab și cu mine am fost acolo acum câteva săptămâni în prospecție. Nu e ca un cinematograful standard. E ca un palat. Are două baruri complete și o cafenea micuță, și...

Prins în capcană

- O să ajungem și la asta.

- Păi, o să fie și mai multă presă în hol. Totul e programat. Trebuie să fim acolo la șapte și un sfert ca să putem să facem treaba cu covorul roșu, să vorbim cu reporterii și să ne amestecăm prin mulțime. Apoi, o să fim escortate la locurile noastre. Stăm jos în față, pentru că suntem VIP-uri.

- Este pază acolo? În fiecare sector?

- N-am întrebat de asta... nu știam că cineva o să încerce să mă omoare... dar îți dai seama, ei nu vor să fie oameni care să încerce să se strecoare acolo. Și dacă trebuie neapărat să faci pipi, trebuie să existe pază pentru că presa are voie să stea în camera asta mică de vizionare, în timpul filmului. Dacă vrei o băutură sau o gustare, fiecare scaun are un panou pentru comenzi. Apeși pe ce vrei și ei îți trimit. Nu ne costă nimic, pentru că...

- Suntem VIP-uri. Ce se întâmplă când se termină filmul?

- Suntem escortați afară. Înapoi la intrarea principală, dacă vrem, sau pe oricare dintre ieșirile astea din spate.

- Bine. Bine.

Reluă totul în cap în timp ce se plimba înainte și înapoi în fața ecranului.

- El n-o să aștepte până se termină pentru că nu va ști sigur pe unde vom ieși. Și n-o să vrea să aștepte. Se poate amesteca în mulțime, în spatele barierelor, dar dacă nu cumva are ceva mai letal decât electroșocul, care să funcționeze la distanța aia, n-o să poată face treaba. Va trebui să se apropie, de data asta. Paza sau presa, așa că o să fie paza. E mai ușor pentru el să se amestece în peisaj.

Studie ecranul, schimbă unghiurile, amplifică imaginea, mări, micșoră.

- Termină planșa, îi spuse lui Peabody. Trebuie să mă gândesc la asta.

- Dacă ne lovește afară, o să fie mulți oameni, sublinie Peabody. Din rândul publicului.

- Mda, e un factor. Dar înăuntru va avea o șansă mai bună de a se apropia; și de la spate. E un loc mai strâmt. Toate acele celebrități și VIP-uri adunate acolo, care beau și pozează în fața aparatelor.

Îi comandă computerului să-i ofere o priveliște a celui sector, îl studie și calculează cea mai probabilă cale de scăpare. Care ducea afară din cinematograful, afară din acea zonă. O trasă pe cea mai rapidă, apoi pe cea pe care o considera cea mai bună. Epuiză posibilitățile, dar instinctul îi spunea că el avea s-o aleagă pe cea mai rapidă.

În timp ce începea să întrevadă structura operațiunii ei, folosi unul dintre ecrane pentru exteriorul și celălalt pentru interiorul cinematografului. Sublinie rutele potențiale, adăugă însemnări despre zonele administrative, a celor pentru pază, birourile și locurile destinate personalului. Studie planul... toaletele, camerele de vizionare, barurile, cafeneaua, zonele comerciale, bufetul și casa de bilete. Amplasă mental polițiști în sectoare, ca niște piese pe o tablă de joc.

Aruncă o privire în spate, spre ușa care se deschisese, și se întoarse când îl văzu intrând pe detectivul Yancy.

- Locotenente. Baxter a zis că sunteți aici. Am schița pe care ați vrut-o. Îmi pare rău că a durat așa mult. Unii martori au nevoie de mai mult timp, zise el și îi oferii o imagine imprimată și un disc.

Eve studie imaginea - fața lată, cu bărbia pătrată; părul scurt, castaniu, tuns drept în partea de sus; ochii căprui cu pleoape grele, nasul ușor coroiat și buza de sus mai proeminentă.

- Cât de sigur ești?

- Cred că suntem pe-aproape.

Yancy își strecură mâinile în buzunarele jeanșilor uzați, dar confortabili.

- Impresia lui generală a fost că era un tip mare, cam dur, dar a început să-și aducă aminte detaliile în timp ce avansam cu schița. E o față puternică. Pare dur, adăugă Yancy, pentru că așa l-a perceput martorul, dar trăsăturile cred că sunt pe-aproape.

- Atunci ne mulțumim cu asta. Mersi.

- Nici o problemă.

Când el aruncă o privire spre planșă, chipul lui tânăr și atrăgător deveni mai sever în timp ce se uita la fotografia de la locul crimei lui Jake Ingersol.

- Trebuie să fii al dracului de dur ca să faci asta.

- Mda. Cred că are o problemă care ține de controlul furiei.

Prins în capcană

Yancy clătină din cap.

- O să facem tot ce putem ca să-l prindem.

- Să-mi spui dacă aveți nevoie de mai mult. La revedere, Peabody.

- Am avut un vis erotic cu el odată, spuse Peabody după ce Yancy plecă.

- Of, Doamne!

- A fost înaintea lui McNab. Mă rog, înainte ca eu și McNab să fim împreună. E așa de fatal de drăguț... Yancy adică. Și McNab, dar...

- Taci acum.

- A fost un vis erotic foarte bun, spuse Peabody mai mult pentru sine. Apropo... adăugă ea în timp ce Roarke intră în încăpere.

- Încă un cuvânt și iau ciocanul de la probe și îți turtesc limba cu el. Ai prins hackerul? îl întreabă pe Roarke.

- Ian e aproape. A întrebat dacă îl poți scuza de la ședință până când termină.

- Da. Ar trebui să se ocupe de aia. Tu de ce n-o faci?

- Pentru că e aproape gata, repetă Roarke. Și vreau să știu ce plănuiești, din moment ce am un interes justificat, spuse el și zâmbi spre Peabody. Sau două, adăugă și o făcu să roșească de plăcere.

- Au!

- Peabody!

- „Au“ nu-i un cuvânt. E un sunet.

- Nu mai scoate sunete. I-am aflat fața. Yancy e sigur. O să fac recunoașterea facială și o să mă axez pe armată și sporturi. Dacă am dreptate în privința uneia dintre ele, s-ar putea să ne scutească de timp, poate să ne ajute să dăm mai repede lovitura.

Roarke luă schița ca s-o studieze.

- Crezi că dacă încearcă să se infiltreze, o va face ca om de pază?

- Uită-te la fața aia.

- Da, paza e cea mai logică, spuse ea, apoi se întoarse spre ecrane și le cercetă pe amândouă. Este o clădire mare, sunt multe intrări, ieșiri la ambele niveluri și mai multe în zonele de la subsol pentru întreținere și depozitare. Sistemul de securitate este bun, dar nu excelent. Sunt relativ puține lucruri de furat

și există alarme standard la uși, pornite în timpul filmelor ca să descurajeze orice încercare de pătrundere prin efracție pentru vizionare gratuită.

- De unde știi?

- Am făcut câteva cercetări, după ce mi-ai spus care-i planul tău.

- Eu nu cred c-o să pătrundă prin efracție. O să se amestece în mulțime. Hackerul poate să-i ușureze accesul, o legitimație, orice are nevoie. Sau poate să ia la ochi pe cineva care e legitimat la pază, să-l doboare și să-l înlocuiască. Cei de la securitate trebuie să împiedice publicul să se apropie prea mult de vedete, să-l țină în afara cinematografului. E o treabă ușoară. Ar putea mitui pe cineva, dar probabil că o să omoare. A prins gustul.

- Va trebui să se apropie de tine.

- Așa e. Va trebui să se apropie mai mult ca să mă omoare, și va trebui să se apropie așa de mult, încât să-l pot împiedica să mă omoare și să-l prind. Ține minte asta.

Roarke îi întâlnește privirea și își trecu mâna prin părul ei.

- E ceva ce n-aș putea uita.

Ea făcu un pas în spate când polițiștii intrară în încăpere. Feeney se îndreptă spre ea.

- Băiatul aproape a stabilit locația. Am luat-o pe Callendar de la datorie ca să-i dea o mână de ajutor.

- Dacă dă lovitura, poate că voi irosi timpul tuturor în următoarea jumătate de oră.

Feeney se uită la ecran și își mușcă buza de jos în timp ce îl studia, pentru că înțelegea unde bătea.

- La naiba! Nevastă-mea abia așteaptă toată tevatura asta.

- Poate o să-i oferim o senzație dublă, dar ar fi mai bine să încheiem repede și în liniște. Să nu observe nimeni.

- Întotdeauna e cineva care observă, zise Feeney, mergând să se așeze și s-o asculte.

Ea începu să încarce schița pe disc, dar Roarke i-o luă din mână.

- Mă ocup eu de asta.

Ea îl lăsă și începu să-i numere pe cei de față. Avea nevoie de mai mulți, dar îi cunoștea pe acei polițiști, știa că ei ar fi îndeplinit operațiunea așa cum se cuvine.

Prins în capcană

- Hai să ne așezăm, strigă ea. Dickenson, Marta; Parzarri, Chaz; Ingersol, Jake. Credem că bărbatul acesta...

Se întrerupse până când Roarke făcu să apară schița pe ecran.

- ... i-a omorât pe toți trei, cu o violență din ce în ce mai mare. Ieri a încercat să omoare doi ofițeri de poliție.

- O prindere a dracului de bună, locotenente, spuse Jenkinson și o recompensă cu aplauze scurte.

Ea își ridică mâinile și mișcă din degete.

- Am multe talente. O să facem recunoașterea facială și sperăm să-l identificăm pe criminal. Până atunci, iată ce știm.

Trecu în revizie totul, repede, complet, în speranța că oamenii ei aveau să înțeleagă, dincolo de glume, că ținta era una periculoasă și că nu trebuia subestimată.

- Pentru că mai trebuie încă să-l identificăm și să luăm în calcul profilul Mirei, dovada clară, ne așteptăm de la el să repete tentativa asupra celor doi ofițeri de poliție, pentru că, dacă nu e reținut mai devreme, o va face cu altă ocazie. Acum are șansa, pe tavă, mâine seară.

Se întoarse spre ecrane.

- Cinematograful Five Star. Ea prezintă programul, îi informează cu privire la plan și îi amplasă pe anumiți ofițeri în diverse locuri, trasându-le anumite îndatoriri. Fiecare dintre voi va primi o copie a portretului robot. O să fim înarmați. Dacă și când e văzut, ne vom mișca să-i blocăm accesul, să-l separăm de civili. Dacă și când e văzut, continuă ea, eu o să mă îndrept spre zona cea mai puțin aglomerată. Situația unu, dacă e văzut afară.

Trasă scenariul și trecu la reținerea lui în hol, în interiorul cinematografului. Când se gândi că terminase abordarea din toate unghiurile, că acoperise fiecare element pe care putea să-l prevadă, făcu din nou o pauză.

- Întrebări.

Baxter ridică un deget în aer.

- Eu am una, șefa. Pot veni cu prietena?

- Sigur, zise Eve acoperind izbucnirile iminente de râs. Adu-o pe Trueheart. Arătați frumos împreună. Dacă operațiunea merge mai departe, ne întâlnim aici mâine la ora optsprezece. Îmbrăcați-vă după cum cer repartizările. Vreau ca cei care sunt la pază sau la personal să fie pregătiți, echipați complet, și să fie

la fața locului până la optsprezece treizeci. Nu mai târziu de-atât, zise ea și arătă spre tablă. Uitați-vă de ce e capabil ticălosul ăsta. Nu vă culcați pe-o ureche. Sunteți liberi.

- O clipă, locotenente, spuse Roarke și se îndepărtă de perete. E o petrecere după aceea, la „Around the Park“. După ce ticălosul ajunge unde merită, sunteți cu toții bineveniți să participați. Din nou, locotenente, dacă ești de acord.

Nu prea putea spune nu când el o strângea cu ușa astfel.

- E petrecerea ta, spuse ea bombănind ceva despre faptul că polițiștii erau răsfățați, în timp ce aceștia se bucurau și aplaudau.

- Potoliți-vă. Întoarceți-vă la treabă. Vreți o petrecere? N-o dați în bară.

În timp ce polițiștii se îndreptau spre ieșire, McNab țopăi înăuntru.

- L-am prins! exclamă el și lovi cu pumnul în aer, adresându-i apoi lui Roarke un rânjet ca între tovarăși točilari. A trebuit să-l urmăresc așa cum am vorbit, începu el. Am prins codul de securitate și ecoul, apoi au fluctuat. Dar după ce am introdus filtrul...

- McNab, îl întrerupse Eve. Rezumatul. Acum.

- Tribeca. Și un cartier piperat. Am făcut o scanare prin satelit, după ce am avut locația, și-am pus degetul pe el. E o căsoaie din gresie maro. Se pare că a dat lovitura. De la cap la coadă. Am făcut și o căutare după locatari și n-am dat decât de unul. Folosește numele James T. Kirk.

Când Roarke râse scurt, McNab rânji din nou.

- Mda, știi, e tare, nu?

- Ce? vru Eve să știe. Ce-i tare?

- E numele căpitanului din Star Trek, explică Roarke. E un film clasic din categoria celor vechi. Un clasic științifico-fantastic. S-ar părea că e un hacker cu umor și ceva bun-gust.

- Mda, dar cred c-ar fi trebuit să încercăm Chekov. Era mai mult un e-gagiu decât navigator. Sau Sulu. El e cărmaciul, dar...

- Tocilari, bombăni Eve. Peabody, vreau o echipă de opt, inclusiv točilarii, de aici. Dă-mi scanul din satelit, McNab, pe ecran.

- Îl ai. La naiba! făcu el către Roarke. Atacăm Enterprise!

CAPITOLUL 19

Eve studie imaginea din satelit.

- Sunt o mulțime de intrări și ieșiri. O să avem nevoie de senzorii de imagine ca să ne dăm seama dacă-i acolo.

- O să fie pregătit pentru așa ceva, îi zise Roarke.

- Trebuie să fie, spuse McNab, care dădea din cap lângă Roarke. Orice fel de sondă, scanner e posibil să pornească alarma.

- Și probabil că are și un sistem de diversiune și de evadare. Hacking-ul e lumea lui, explică Roarke. Trebuie să aibă programat un sistem pentru blocarea și demontarea oricărei încercări de a i se face același lucru și lui. E bun. Probabil că a cheltuit mult timp și bani ca să fie sigur că toate ușile și ferestrele sunt sigilate și ecranate.

- E mai bun decât tine?

Roarke își mută privirea.

- Dacă ai impresia că te ajută cu ceva dacă te folosești de egoul meu, te înșeli. Faptele vorbesc.

- Adevărat, Dallas, zise McNab și își strecură mâinile în nenumăratele sale buzunare, din care se auzi un clinchet. Cei mai bun hackeri sunt paranoici deoarece știu că nimic nu-i infailibil. Dacă o să încercăm o scanare de imagine sau o să vrem să pătrundem în casă, el o să-și dea seama.

- Și e foarte probabil să aibă o gaură de șoarece prin care să fugă, adăugă Roarke. Dacă-i acolo, n-o să ajungi la el prin metode convenționale, decât dacă am avea timp. Până la urmă am găsi o cale de spargere a sistemului lui. Nimic nu-i infailibil, repetă el către McNab și-l făcu pe acesta să rânjească precum un puști în dimineața Crăciunului.

- O, măicuțiță, n-ar fi tare de tot? Hackeri contra Cârțiței. Am putea face o hipozanaliză a sistemului lui dacă luăm în calcul informațiile pe care le știm și pe care le speculăm.

- Da. Să extrapolăm, să reformăm, să testăm straturile... înăuntru și afară. Să facem o duală și o diversiune.

- Măicuțiță, iubesc porcăria aia, zise McNab, care își mișcă degetele în aer și dădu din șolduri.

Gânditor, entuziasmat, Roarke se întoarse pe călcăie și studie imaginea.

- Avem mostre, amprenta și imaginile din exterior. În mod clar se poate face.

- Cât durează? vru să știe Eve.

- O, cu puțin noroc și încă doi oameni pricepuți, poate o săptămână. Cu și mai mult noroc, trei zile.

- La naiba! Vi se pare că am o săptămână la dispoziție? spuse ea și începu să se plimbe prin încăpere. Am resursele de la tot departamentul tehnic, am resursele ridicole ale celui mai mare, șiret și uneltitor om de pe planetă și din afara ei...

- Mersi, draga mea.

- Iar voi aveți nevoie de o nenorocită de săptămână ca să prindeți un amărât de hacker căruia-i place să-și spună Cârțița? Roarke zâmbi.

- Cam da.

- Dallas, toată Enterprise, îi reaminti McNab. Trebuie să înțelegi complexitățile, filtrele...

- Nu, nu înțeleg, răspuse ea și arătă cu degetul spre McNab. Tu înțelegi, zise ea, oprindu-l cu o mișcare din deget când acesta dădu să spună ceva din nou.

- M-am prins!

Eve se răsuci spre Peabody.

- Ce?

Peabody își vântură triumfătoare tableta.

- E chestia cu Kirk. Cu Enterprise. Mi-am reamintit că am dat peste numele ăsta, care m-a făcut să râd, când verificam duba... Cargo. Iată-l: Tony Stark.

- O, iubito! spuse McNab și îi trimise două bezele. Bine lucrat.

- Trebuie să fie, nu? îi zise Peabody lui McNab. E stilul lui.

- Cine dracu'-i Tony Stark? vru să știe Eve.

- Iron Man, răspuse Roarke. Supererou, geniu, inginer inovator și playboy milionar.

- Iron Man? Te referi la un personaj de benzi desenate?

- O carte comică, spuseră la unison Roarke și McNab.

- Pe ce pui pariu că el e, Dallas? întrebă Peabody. Eroi din romanele și filmele clasice. Se potrivește. Au folosit duba lui. E a lui Milo.

- Posibil. Bine, după fețele voastre, tot ce-i posibil. O să încercăm să aflăm după ce-l prindem, dar mai întâi trebuie să-l prindem. Acum, lăsați-mă să mă gândesc.

Așa că ea se plimbă prin încăpere și plănuiește. Nu avea cum să se apropie atât de mult și să-l facă să se predea pe un electronist ticălos, cu față de nevăstuică, ce folosea pseudonime inspirate de personaje fantastice din cărți comice și filme științifico-fantastice. Un tocilar, își zise ea. Și unul căruia îi plăcea să se considere un erou, unul deștept. Un playboy milionar? Adică unul căruia îi plăceau femeile.

- Tehnica voastră sofisticată nu poate învinge tehnica lui sofisticată? Încercăm altceva. Optăm pentru clasic. Peabody, dă jos jacheta.

- Jacheta mea?

- Dă-o jos.

- Bine.

Când Peabody o dădu jos, Eve își făcu mâinile pumn și le puse în șolduri, analizând-o cu atenție.

- Descheie-te la cămașă.

Peabody făcu ochii mari, ca două baloane căprui șocate.

- Ce?

- Doi... nu, trei nasturi în jos. Iisuse, Peabody, zise Eve și se duse spre ea ca s-o descheie. Am mai văzut cu toții țâțe.

Ridică din sprâncene când observă sutienul șic pe care Peabody îl purta pe sub cămașă și care se asorta cu nuanța care năvălise în obraji ei.

- Am putea fi aruncați în aer, sau ceva de genul ăsta, și tu vrei să vadă oamenii ce poartă un detectiv al poliției din New York pe sub haine? Nu plănuiam să fiu aruncată în aer azi. Sau dezbrăcată de partenera mea, spuse ea și ridică mâna să-și tragă cămașa.

Eve îi dădu peste mână.

- Ridică-le, ordonă Eve.

- Ce?

- Ridică-le.

- O fac eu.

- Jos, McNab, spuse Eve. Știi la ce mă refer. Ridică-le.

Când Eve dădu s-o facă chiar ea, Peabody sări înapoi.

- Pot s-o fac și singură, mersi.

Bombănind, se întoarse cu spatele. Umerii ei se mișcară. Se întoarse din nou, roșind puternic.

- Mmm... O tipă trăsnet!

Eve ignoră comentariul lui McNab și îi dădu ocol partene-rei sale.

- O să meargă.

- Clasic, zise Roarke.

- Ce-o să meargă? Ce-i clasic? Vreau jacheta.

- Las-o baltă. O să te duci la ușa din față a lui Milo Cârțița, iar el o să răspundă.

- Da?

- O domniță la ananghie, îi zise Eve lui Roarke.

- O domniță foarte apetisantă. Inteligent, locotenente.

- O, bine. M-am prins. Dau impresia că sunt în necaz... singură, neînarmată. Inofensivă. Fată. El deschide și găsește ceea ce caută. Ar trebui s-o faci tu, îi spuse Peabody lui Eve.

- Tu ești cea cu țâțele. Bărbații sunt disperați după țâțe.

- Dur, observă Roarke, dar în mare parte adevărat.

- În plus, e evident că ești genul care place tocilarilor slă-bănogi.

- O, da, confirmă McNab. Absolut.

- Poate o fustă mini și tocuri cui. Cineva de pe aici trebuie să aibă așa ceva. Tot ce vede el e o femeie pe jumătate dezbrăcată, cu țâțe mari, care bate la ușa lui. O zi norocoasă. Și, în timp ce e concentrat pe țâțe, noi îl prindem. McNab, du-te și caută-mi fustă și pantofi. Peabody, du-te și boiește-ți fața și fă ceva cu părul și nu încerca să-mi spui că nu știi cum. Mă duc să fac rost de mandat și să pun treburile în ordine. Mișcați-vă.

În timp ce ei se puseră în mișcare, Eve își scoase videotelefonul ca să aranjeze lucrurile pentru mandat.

Prins în capcană

- Tu știi cum gândesc tipii ăștia, îi zise lui Roarke. Ajută-mă să pun asta la cale.

- Încântat.

*

Într-o oră, Eve stătea în spatele unei dube a poliției, la două străzi distanță de clădirea țintei.

- Nu știm dacă e înăuntru.

Ura să fie nesigură.

- Dacă nu mușcă momeala cu tipa trăsnet, intrăm, dărâmăm ușa, eliberăm clădirea, completă ea.

- O să avem nevoie între nouăzeci de secunde și două minute, îi reaminti Roarke, ca să scanăm dacă există capcane și explozibili. E foarte posibil să fi pus capcane și mecanisme de autodistrugere în cazul unei intrări în forță.

- O să ai timp, dar noi o să intrăm pe ușă.

- Eu pariez pe Peabody, spuse McNab și își ajustă ecranul. Arată... uau!

- Din câte știm, s-ar putea să-i placă genul tău, îi spuse ea lui McNab. Sau al tău, adăugă spre Roarke. Deocamdată optăm pentru clasic. În clipa în care se deschid ușile, intrăm. Roarke și McNab fac scanarea. Peabody, ai auzit?

- Afirmativ.

- Baxter?

- Aici.

- Dați-i drumul.

- Iupiii! strigă Peabody, iar Eve auzi motorul mașinii. Baxter are niște roți magnifice.

- Nu mai fi așa de fericită.

- Încerc să-mi provoc niște lacrimi pentru că prietenul meu e așa de rău cu mine.

Baxter răspunse râzând:

- Dăm colțul la clădire. Ținta e la vedere.

- Faceți-i loc cu toții, ordonă Eve. Dați-i timp. McNab, haide să ne apriem.

Când acesta făcu semn șoferului, duba demară și intră în trafic. Chiar în fața clădirii lui Milo Weston, Baxter merse încet pe lângă bordură. Se încruntă, în caz că Milo monitoriza strada.

- La semafor, zise el în timp ce Peabody se încruntă la rândul ei și se bosumflă.

- Să înceapă spectacolul, spuse Eve.

- Îmi pare rău, Peabody.

Baxter o înșfăcă, iar ea i se opuse, luptându-se cu el pe scaunele din față. Ea îl palmui și evită contactul în ultima fracțiune de secundă.

- Îmi pare rău, Baxter.

Furioasă, cu ochii plini de lacrimi, Peabody împinse portiera mașinii. Își cuprinse pieptul cu brațele într-un gest protector și rămase în stradă tremurând - fără haină, fără geantă.

- Ești un ticălos mare cu o puță mică, țipă ea.

Baxter scoase mâna pe fereastră, îi arătă degetul mijlociu și demară în trombă. Așa cum fusese instruită, Peabody alergă după mașină câțiva metri, împiedicându-se pe tocurile înalte.

- Vino înapoi aici, nenorocitul! Mi-ai luat geanta. Și telefonul!

Mimă că își suci glezna, apoi începu să șchioapete înapoi în direcția din care venise.

- Așa, o ghidă Eve când o prinseră pe ecran. Nervoasă, dar puțin disperată. Ce să fac? Sărăcuța de mine. E bine, uite o casă, nici să nu stai pe gânduri. Ai nevoie de cineva care să te ajute.

Inima îi bătea mai tare din cauza emoției și a panicii. „N-o da în bară, Peabody“, își spuse Eve în sinea ei. „N-o da în bară.“

Peabody apăsă pe sonerie și se prefăcu a căuta interfonul.

- Alo! strigă ea pe un ton gros și mai sexy. E cineva acasă? Alo? Am necazuri. Mă puteți ajuta?

Se uită chiorăș la cameră, își scoase pieptul în față și vărsă câteva lacrimi.

- Alo? Pot să folosesc telefonul? Vă rog.

Tremură din nou; nu era nevoie să mimeze asta. Își simți sfârcurile întărite, dar poate că el nici măcar nu era acolo.

- E frig. N-am nici măcar haină. Prietenul meu m-a lăsat fără nimic. Mă poate ajuta cineva?

- N-are cum să reziste la așa ceva, declară McNab. Sigur nu e acolo.

- Mai dați-i un minut.

Prins în capcană

Încă un minut, își zise Eve, urmând apoi să le dea acceptul lui Roarke și lui McNab să facă examinarea și scanarea.

- Acolo. Vezi aia, Ian?

- Văd, spuse McNab și dădu din cap afirmativ spre Roarke. E acolo.

- De unde știți? întrebă Eve.

- Face o scanare, răspuse McNab și bătu în monitor. Verifică.

- Ne poate prinde?

- Nu, suntem prea jos. Apărem ca o comunicație standard.

- Nu poate să tot sune și să strige. Peabody, trebuie să pară că renunți. Întoarce-te și așează-te pe treaptă, bombănind ceva.

- Ce-o să mă fac?

Suspînând, Peabody își șterse o lacrimă de sub ochi.

- Nu știu ce să fac.

Dădu să se întoarcă, apoi auzi ceva. Un zumzet mic de la interfon. Se forță să nu reacționeze și păși pe următoarea treaptă.

- Ce se întâmplă?

- O, mulțumesc lui Dumnezeu!

Se întoarse spre ușă și își aminti să șchiopăteze puțin.

- Alo! Alo! Vă rog, mă puteți ajuta? Prietenul m-a părăsit. Mi-a luat geanta. Are telefonul meu și banii. Totul. E așa de frig aici. Pot să intru doar un minut ca să dau un telefon? Pot s-o sun pe Shelly, să vină să mă ia.

- Cine ești?

- O, eu sunt Dolly. Dolly Darling. Dansez la Kitty Kat, la Harrison. Știi? E un loc frumos. E stilat, știi? Shelly lucrează în tura asta, așa că poate fugi de acolo ca să vină să mă ia. Dacă mă lași înăuntru. El mi-a luat haina. Mi-e așa de frig...

- V-ați certat?

- Am aflat că mă înșela. Cu fosta cea mai bună prietenă a mea. De ce-ar vrea să facă asta? De ce-a fost așa de rău cu mine?

Afișă cea mai îmbufnată - spera ea - expresie și trase adânc aer în piept ca să-și arate sânii și mai mult.

- Am fost așa de drăguță cu el. Am făcut totul pentru el. Dragule, te rog. Îmi e groaznic de frig. Poate-mi împrumuți o haină sau ceva. Am putea face schimb. Poate-ți fac cadou una mică. Am atestat. Bine, nu-i la mine, pentru că Mickey mi-a luat geanta.

Înghetea și vărsa lacrimi de crocodil. Își săltă capul când auzi zgomotul electronic al unor zăvoare care se deschideau.

– Îmi deschizi ușa? O, mulțumesc! Mulțumesc. Ți rămân date.

Ușa se deschise câțiva centimetri și îi oferii lui Peabody – și echipei – prima priveliște de aproape a lui Milo Cârțița. Lucrase puțin la el de la ultima fotografie de buletin. Implant în bărbie, deduse Eve, pe care alesese să o împodobească parțial cu o față orizontală de păr blond. Ochii lui, de un verde ciudat, nu se puteau abține să nu alunece spre sâni generoși ai lui Peabody. Alesese o nuanță curcubeu fosforescent pentru șuvițele lungi din păr și purta ceea ce Eve considera că erau niște nădragi lăbărtați specifici tocilarilor, portocaliu-dovleac, cu un tricou la fel de lăbărțat pe corpul lui slăbănog.

– Bună, zise Peabody și vorbi afectat, în stilul femeilor ușoare, zâmbind în fața acelor ochi ciudați în timp ce asculta ordinea din casă să se apropie și să intre. Eu sunt Dolly. Îmi place părul tău. E magnific! Pot să intru, să zicem, două minute? Am înghețat. Vezi?

Întinse o mână, cu palma în sus, ca el să vadă că era goală. Apoi, își scoase din nou la înaintare bustul, astfel încât privirea lui fugi iar într-acolo.

– Ooo, ești așa de cald. Și de drăguț. Te rog, pot intra să-ți folosesc videotelefonul? Promit să nu mușc decât dacă vrei.

– Sigur. O să ne ocupăm de schimbul ăla.

Când el deschise ușa mai larg, Peabody intră, apoi se opri și îl împiedică astfel să închidă ușa.

– O, au! Mi-am sucit glezna când m-am luat după nenorocitul ăla.

– Poate trebuie să te întinzi.

Ea chicoti și îl înghionti în joacă.

– Poate că ai putea să... mă încălzești puțin înainte să-mi împrumuți telefonul.

– O să încep de aici.

Întinse o mână și îi prinse în palmă sânul stâng. Peabody îi zâmbi și se apropie puțin mai mult. Cu o mișcare rapidă, ea îl întoarse cu fața la perete.

– Vrei să jucăm dur? Începu el.

Prins în capcană

- Petrecerea s-a terminat, zise Eve în timp ce trecu pe lângă Peabody și trase mâinile lui Milo la spate.

- Milo Easton, ești arestat. Avem o mulțime de întrebări pentru tine, Milo. Peabody, ce-ar fi să-i citești drepturile în timp ce noi le dăm drumul pe aici la băieți.

- Nu puteți intra așa, pur și simplu. Nu puteți să vă atingeți de lucrurile mele. Nu puteți...

- Putem și o s-o facem, îl corectă Eve. Ești terminat, Milo. Dați-i drumul, îi zise lui McNab.

- Abia aștept.

Dar el se opri o clipă ca să-i pună lui Peabody haina pe umeri.

- Spune-le ofițerilor în uniforme să-l ia și să-l închidă, îi ordonă lui Peabody. O să-l lăsăm să coacă puțin înaintea să vorbim cu el.

Eve o urmări pe Peabody care îl scoase afară, apoi zâmbi spre Roarke.

- Toate astea pentru o pereche de țâțe.

- Sunt frumoase.

Ea clătină din cap.

- Bărbații! Pun pariu că vrei să rămâi aici și să mergi mai departe cu acea extravaganță tipică tocilarilor.

- N-ai putea să mă momești cu nimic ca să renunț, nici măcar cu țâțe frumoase.

- Pun pariu că aș putea, zise ea și îl lăsă să se ocupe de treabă.

În mașină, Eve dădu drumul la căldură la maximum când Peabody urcă.

- O, o, Doamne! Ce bine e! Chiar mi-au înghețat țâțele acolo.

- Te-ai descurcat bine, Dolly Darling.

- Am inventat un mic trecut ca să fiu mai convingătoare.

- Adică o damă de companie/stripteusă cu autorizație și cu un prieten infidel pe nume Mickey.

- Mda. Un tip crede că are mai multe șanse să și-o tragă dacă e vorba de autorizație. Adică e slujba mea să mi-o trag. Iar chestia cu stripteuza? M-am gândit că tipii au mereu fantezii cu femei care-și dau hainele jos, așa că a fost o abordare dublă. O, și Dolly Darling e numele meu de scenă. Mai aveam, dacă mai trebuia. Primesc un bonus pentru că l-am lăsat să-mi pună mâna pe sân?

- Sănul tău, la fel ca restul corpului, aparține Departamentului de poliție din New York. În plus, McNab o să-ți dea un bonus cu prima ocazie.

- Ai adus vorba de sex cu McNab!

- Și asta e un bonus.

- Am acasă haine pe care le-ar purta Dolly. O să mi le pun la noapte și...

- N-ai câștigat un bonus așa de mare. El o să-și ia avocat. L-am luat prin surprindere, e confuz, așa că n-a început să țipe după unul. Dar o s-o facă.

- O să avem destule probe împotriva lui, suficiente ca să facem o înțelegere.

- Da. Aș vrea să trag de timp puțin. Spune-i procurorului că îl avem în custodie și că începem să-l presăm. Vreau să primim confirmarea legată de acel chip. N-o să mai fim nevoiți să facem târgul, dacă-l identificăm pe musculos.

- Suntem în pană de timp pentru că trebuie să-i anunțăm pe federali.

- Aflăm mâine seară cum stau lucrurile, într-un fel sau în altul. Până mâine seară fie închidem, fie îi aducem pe ei.

*

Își dorea să închidă cazul, se gândi Eve în timp ce se îndrepta spre Milo și sala de interogatoriu. Intră cu Peabody - din nou în jachetă și cu cămașa încheiată până sus.

- Locotenent Dallas Eve și ofițer Peabody Delia la interogatoriu cu Easton Milo. Ce faci, Milo?

- N-am nimic de declarat.

- Asta înseamnă că ți s-au citit drepturile și c-ai înțeles?

- Știu care sunt drepturile mele. Vreau un avocat. Nu spun nimic fără un avocat.

- E bine, nici o problemă. Doar un sfat. Se aude că... șeful sau clientul tău, cum vrei să-i spui, face curățenie. Ești în plan să fii măturat, Milo, așa că o să trebuiască să fii atent ce avocat chemi. Orice legătură cu acel client ar putea însemna că ne-am irosit timpul să-ți salvăm astăzi fundul osos.

- Să-mi salvați fundul? Credeți că sunt prost?

Prins în capcană

– Mi s-a spus că ești foarte deștept, e-isteț. Nu știu cât de deștepti sunteți voi, e-isteții. Ești ultimul fir pe care el trebuie să-l taie. Poate crezi că te poți ascunde în fortăreața aia electronică a ta, dar mai devreme sau mai târziu va ajunge la tine. Noi așa am făcut, și n-a durat mult.

Milo se lăsă pe spătar și pufni.

– Avocat.

– Bine. Peabody, contactează-l pe procuror și spune-i că Milo a făcut apel la dreptul lui la un avocat, așa că nu mai e nevoie să facă târgul ăla. Și hai să-i acordăm lui Milo dreptul la apelul prin videotelefon, apoi să-l băgăm în programul de protecție a martorilor, cu monitorizare douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile pe săptămână. Nu vreau ca cineva să spună că n-am făcut tot ce-am putut ca să-l ținem în viață cât timp a fost la noi.

Eve putu jura că observă roțițele care se învârteau – sau, în cazul lui, placa de bază care se încingea – în timp ce se ridica în picioare.

– Poți aduce o flotă de avocați, Milo, dar n-o să scapi din asta. Avem destule ca să te înfundăm... fără acces la electronice... pentru câteva decenii. Și asta numai cu ce-am găsit la tine acasă. Aducă acuzațiile de fraudă, evaziune fiscală și spălare de bani, fals și delapidare și o să fii un bătrân ramolit când o să vezi din nou lumina zilei.

– N-aveți nimic. N-o să găsiți nimic în echipamentul meu. Și fraudă? Și toate rahaturile alea? Ficțiuni.

– Poate că nu ești așa de deștept cum se spune. N-o să găsim nimic... Iisuse, Milo, te-am găsit pe tine, nu? Și pun pariu că jumătate dintre componentele și echipamentul din raiul tău de tocilar au fost proiectate, făcute și vândute de Roarke Industries. Iar acest om, chiar el, îți dezmembrează acum jucăriile.

Simți un moment de satisfacție când el înghiți în sec la auzul numelui lui Roarke.

– Crezi că ești bun? Te rog... Nu ești nici pe jumătate la fel de bun ca el. Așa că sună-ți avocatul, Milo, și dacă trăiești destul cât să ajungi la proces, ceea ce e incert în acest moment, o să te duci la fund și o să-ți petreci singur următorii, cred, optzeci de

ani, dacă-i pui cap la cap, într-o celulă fără nici măcar o tabletă cu care să te joci. Nu facem nici un târg.

Se îndreptă spre ușă.

- Stai puțin.

- Am drumuri de făcut, oameni de văzut, Milo.

- Vreau să știu despre ce fel de târg e vorba înainte să mă hotărăsc.

- O, vrei să-ți arăt cărțile mele și tu nu-mi dai nimic? Las-o baltă.

Întinse mâna spre ușă.

- De unde să știu că nu vorbești rahaturi?

- Milo, te-am prins. De ce-aș mai avea nevoie de rahaturi?

- De ce vreți un târg?

- Eu n-aș vrea, dar procurorul insistă ca totul să fie curat. Scutește banii plătitorilor de impozite. Ești insignifiant, așa că ei sunt dispuși să-ți ofere o breșă în schimbul unor informații solide. Alexander nu mai are nevoie de tine, Milo, și tu știi asta, dar poți să riști.

- Auzi, fraudă, delapidarea și toate porcăriile alea nu sunt din vina mea. El m-a dus acolo ca să sparg niște fișiere, pentru treaba cu auditul. La dracu, e compania lui, nu? Dacă vrea să facă porcării în propria companie e treaba lui.

- Avocat sau nu, Milo?

- Hai să stabilim partea asta mai întâi. Încă n-am nevoie de avocat.

- E alegerea ta. Porcăriile pe care le-a făcut în propria companie... adică delapidare, furt, spălare de bani, fraudarea altor părți implicate și așa mai departe? E ilegal, Milo. Și din moment ce te-a angajat pe tine, te-a plătit, iar tu ai făcut treaba pentru el, ești un accesoriu. De care se poate dispensa.

- Vă dau informațiile solide. Cum? Regula mea este „Copiază și fă copie de rezervă“. Am copii după toate fișierele pe care m-a pus să le distrug. Și, știți asta, îmi place să cunosc jocul de-a fir a păr, așa că am pătruns în sistemul lui de securitate. Am nume, contracte, înțelegeri. Am lucrat la finanțele lui. Sunt toate grămadă.

- Și unde ții toate datele astea?

Milo își mișcă fundul osos pe scaun.

Prins în capcană

- Care-i târgul? Spune-mi mai întâi care-i târgul.

- Îmi dai dovada clară care duce la arestarea și condamnarea lui Sterling Alexander pentru crimă, și statul New York n-o să-ți aducă acuzații de fraudă, delapidare sau spălare de bani sau altele de acest gen.

- Cum rămâne cu e-infracțiunile, acuzațiile legate de ce-ați scos de la mine de-acasă?

- Acum devii lacom. Tocmai ți-am oferit înapoi circa cincizeci de ani de viață.

- Haide. Vi-l pot da pe Alexander pe tavă, pe el și toate operațiunile lui. Are operațiuni peste tot. Companii fantomă, șmecherii pe internet, fraudă cu terenuri. O să aveți un caz mare, corect? Ce-ar fi să vă dau asta: depun mărturie împotriva lui și apoi, pur și simplu, dispar. Pur și simplu...

El își ridică mâinile în aer și pufni.

- Nu pot, zise Eve și ridică din umeri. Poate că-l conving pe procuror să mai ușureze puțin povara.

- Alexander e peștele cel mare, interveni Peabody. S-ar putea să reușim ceva, Dallas. Poate arest la domiciliu, între cinci și zece ani?

- Iisuse, Peabody.

Mimând enervarea, Eve își trecu mâna prin păr.

- Ar fi ca și cum l-am lăsa să plece, zise ea.

- Dă-ne un motiv bun, spuse Peabody spre el. Ai ceva tare împotriva lui Alexander? Scutește-ne de niște timp, deranj, bani. Dă-ne o parte din asta. O să conteze pentru îmbunarea procurorului. Dallas?

- Da, da, așa ar fi. La dracu, spuse ea și trase aer în piept. O să încerc să obțin arest la domiciliu, între cinci și zece ani, îi spuse ea lui Milo. Pentru spargerea fișierelor, pentru ceea ce scoatem de la tine de acasă, dincolo de cazul Alexander. Dă-mi ceva cu care să pot insista pentru tine.

- Am o cameră-seif. E sub nivelul solului, complet securizată și cu scut. Nu puteți intra fără amprenta palmei mele, amprentă vocală și scanarea retinei. Trebuie să mă duceți acolo ca să intrați.

Eve și-l imaginează pe Roarke zâmbind.

J.D. ROBB

- O să ne ocupăm de asta. Peabody.
- Am înțeles.
- Bine, Milo. Acum că am rezolvat asta, hai să discutăm despre crimă.
- Ce?

CAPITOLUL 20

Eve îl lăsă un minut să asimileze informația și să se așeze, cu gura căscată, astfel încât fâșia îngustă de păr de pe bărbia lui începuse să semene cu marginea unui bol mare de sticlă.

- Crimă, Milo. Știi tu, curmarea ilegală a vieții unei ființe umane. Cum ar fi, să zicem, Marta Dickenson.

- N-am omorât-o eu. Eu n-am omorât pe nimeni. Am spart fișierele, da? Ți-am spus asta. Am făcut o înțelegere legat de asta.

- Așa-i. Acum vorbim despre altceva, zise ea și scoase o fotografie de la locul crimei, împingând-o spre el.

- N-am făcut asta, răspunse el și dădu fotografia la o parte. N-am atins-o niciodată. Dacă încercați să aruncați vina asupra mea, eu nu mai spun nimic.

- E alegerea ta, zise ea și ridică din umeri. Se aplică aceleași reguli. Nu te pot ajuta dacă nu vorbești. Sau dacă mă minți. Dacă încerci să-mi spui că n-ai fost acolo, că nu știi nimic despre asta, ne oprim aici. Putem relua după prima înfățișare.

- Despre ce vorbești? Ce înfățișare?

- Cea în care aducem martorii care te-au văzut împreună cu amicul tău și duba... duba utilitară Cargo, care e a ta... în fața apartamentului lui Whitestone, în noaptea uciderii Martei Dickenson. Iisuse, Milo, crezi că ți-am scos numele din pălărie? Avem un martor.

El se mișcă din nou și își șterse gura cu dosul palmei.

- N-am omorât pe nimeni.

- Ai recunoscut că ai lucrat pentru Alexander, că ai intrat în fișierele la care lucra Marta Dickenson și le-ai distrus. Tu și duba ta au fost văzute la locul crimei, la ora la care a avut loc

aceasta. Milo, contactează-ți avocatul și îți promit că el sau ea îți va spune că înoți în niște ape foarte tulburi.

- N-am omorât pe nimeni! Bine, da, era duba mea, dar tot ce-am făcut a fost să conduc.

- Tot ce-ai făcut a fost să conduci? repetă Eve.

Mulțumită, își spuse: „Te-am prins, ticălosule!“

- Așa-i. Eu am condus duba. Nu știam că ea va fi omorâtă. Am condus duba și trebuia să pătrund în sistemul de securitate, dacă nu mergeau codurile.

- Ce coduri?

- Codurile pentru apartament, pe care ni le-a dat Jake Ingersol. Alexander m-a angajat ca să se folosească de duba mea, s-o conduc și să trec de securitate în cazul în care Ingersol făcuse vreo tâmpenie, înțelegi? Atâta tot.

- Bine, înțeleg. Dar hai să dăm puțin înapoi. Cum te-a angajat Alexander? Cum te-a contactat?

- Prin Ingersol. Am mai făcut niște treburi pentru el înainte. Lucrez numai pe bază de recomandări, știi? Trebuie să fii atent.

- Sunt sigură. Deci Ingersol l-a adus pe Alexander la tine?

- Mda. Aveau o chestie bună în plan, dar Alexander a vrut să cîmpească mai mult, să ia o felie mai mare. Atunci am intervenit eu. Când aveau o țintă potențială sau un grup de investitori, eu făceam o documentare despre ei. Date financiare, alte investiții, pe ce cheltuiau banii, cu cine îi cheltuiau. Dacă aveau ceva pe lângă, dacă le plăceau lucrurile deocheate...

O contradicție, observă Eve, pentru că Milo pretinsese mai devreme că nu fusese implicat în fraudă. Avea să-i mai arunce niște pastile.

- Pentru șantaj?

- Eu n-am șantajat pe nimeni, zise Milo și își ridică mâinile. Eu nu fac rahaturi din astea. Eu doar ofer clientului informațiile. Ce face el cu datele nu-i treaba mea.

- Am priceput, dar, pentru că ești conștiincios, sigur ai pus deoparte fișiere despre cum a folosit Alexander informațiile. Ai fi făcut asta ca măsură de siguranță.

- După cum am spus, trebuie să fii atent. El a strâns cu ușa câteva dintre ținte, da. Le făcea să sângereze puțin mai mult dacă începeau să facă zgomot sau încercau să dea înapoi. Mă rog,

e un ticălos lacom. Știi că a încercat chiar să mă facă să-mi reduc tarifele?

- Imaginează-ți.

- Da, serios. Primești ceea ce meriți, nu? Iar munca mea i-a adus o grămadă de bani.

- Sunt convinsă. Cât timp ai muncit pentru el?

- Șase luni. Am făcut doar șmecherii din alea, din când în când.

- Deci ai fost implicat în fraudă.

El clipi și își schimbă poziția.

- N-am făcut fraude. N-am făcut decât șmecheriile. Am discutat despre asta.

- În regulă. Deci ai făcut șmecheriile și l-ai ajutat pe Alexander să se aleagă cu purcoiul de bani. Dar apoi a dat de necaz. Auditul din care nu putea ieși basma curată.

- N-ar fi trebuit să fie probleme dacă Parzarri n-ar fi fost lovit și scos din ecuație înainte să aranjeze dosarele. Asta cred eu.

Simțindu-se confortabil, Milo adoptă un ton mai familiar.

- Mi-a spus că vrea ca noua contabilă să fie ținta, să i se intre în comunicări, să i se afle programul, ca să fie luată când iese de la birou, înainte să sape în dosare. Eu m-am gândit că ei vor fișierele, că vor să pună puțină presiune asupra ei ca s-o încolțească și s-o facă să coopereze. Poate s-o plătească puțin, deși, după cum am zis, el e un ticălos lacom. Tot ce-am făcut eu a fost să-i monitorizez videotelefoanele, să-mi bag puțin nasul în comunicații.

- Și să conduci duba.

- Exact. Lui Alexander nu-i place să plătească, așa că m-a pus pe mine să fac mai multe treburi. Am fost de acord cu asta pentru că e o sursă stabilă de venit. Eu doar l-am dus pe bătăuș la birouri, apoi, când a luat-o pe contabilă, i-am dus la apartament. Nici o problemă cu codurile, așa că am așteptat în dubă. Înțelegi? Eu n-am pus mâna pe ea. Eram în dubă.

- Bine, înțeleg. Ce s-a întâmplat? Povestește-mi.

- Așa, păi, după ce ea e luată pe sus, începe să facă scandal. Bătăușul o lovește puțin. Uite ce e, îmi pare rău pentru asta, dar se întâmplă. Poate fi o treabă dură.

- Am priceput.

- Eu doar am condus. Apoi m-am ocupat de sistemul de securitate și de încuietori. Aveam acces. Am urcat înapoi în dubă și

am așteptat. El n-a lipsit prea mult. Nu știu, am lucrat pe laptop, așa că a trecut timpul. El s-a întors.

- Și? întrebă Eve după un moment.

- Asta-i tot. Tipul nu prea vorbește. L-am lăsat înapoi la Alexander și Pope, așa cum mi-a cerut, am dus duba în garaj, unde o țin de obicei, și am luat un taxi spre casă.

- Cine-i bătașul?

- Nu știu.

- Milo.

- E adevărat, spuse el și ridică mâna dreaptă ca și cum ar fi jurat. Nu știu. Și nu vreau să știu. E un tip înspăimântător, și m-am gândit că dacă-mi bag nasul, lucrurile pot lua o întorsătură nasoală. Nu lucrăm mereu împreună. Nu l-am văzut decât de câteva ori înainte, și după toate astea, nu vreau să-l mai văd.

Ea înclina să-l creadă, dar avea să-l forțeze să spună mai multe mai târziu.

- N-a zis nimic despre Dickenson?

- N-a zis nimic despre nimic, doar să-l duc înapoi la birouri. Avea servieta ei și, ceea ce mi s-a părut ciudat, haina ei. M-am gândit că a pedepsit-o și a obligat-o să se ducă acasă fără haină. Era al dracului de frig în noaptea aia. Apoi am văzut cum a fost omorâtă. Au zis c-a fost un jaf, dar...

- Tu știai mai bine.

- Păi, ar fi putut fi un jaf, dar mi-am spus că ceva a mers prost. N-am pus întrebări. Când începi să pui întrebări, o cauți cu lumânarea.

- N-ai pus întrebări când Alexander ți-a spus să intri în clădirea Brewer, în birouri, în computerul lui Dickenson, în seif și să iei/să distrugi fișierele?

- E o slujbă, zise Milo și își așeză lateralele palmelor pe masă ca și cum ar fi tranșat lucrurile. Acum, sigur, trebuie să pui niște întrebări, dar a fost destul de direct totul. Am încercat să-i spun că aș fi putut aranja fișierele înainte, dar el n-a vrut să plătească atunci. Oricum, a plătit. Zgârciob.

- Ai pus întrebări când ți-a spus să pătrunzi în comunicațiile de la spital și în sistemul de securitate?

- Doar întrebări standard ca să pot programa treaba. Uite ce e, se aplică aceleași chestii. N-am știut că voiau să-l omoare pe Parzarri. Adică, să fim realiști, da? Tipul era bun la ce făcea.

Prins în capcană

- Ce-ai crezut?

- Am crezut că Alexander voia ca tipul lui să-l sperie pe Parzarri, să se asigure că n-o dăduse în bară, că nu vorbise cu nimeni. Nu putuse comunica timp de câteva zile cu el, iar Alexander începuse să transpire. Mai ales după ce ai apărut tu în calea lui. Măiculiță, fierbea!

- Da?

- La maximum. OK, își spun totul. Cooperare totală. A vrut să intru în comunicațiile tale... la sediul central, pe telefon, acasă... Dă-mi voie să-ți spun că ai un scut magnific. N-am avut timp să pătrund. Așa că, ce-am făcut? Am intrat la cealaltă polițistă... cea care a fost aici?...

- Detectiv Peabody.

- Așa. Departamentul de poliție din New York are un scut decent, dar se poate sparge. Am făcut localizarea pe comunicațiile ei. Așa a știut bătăușul unde o să fiți.

- Dar n-ai pus întrebări.

- Am crezut că voia să vă zdruncine puțin, să vă sperie. Mi s-a părut o prostie. M-am gândit că, dacă face asta, o să puneți cheștiile cap la cap, dar nu sunt plătit pentru sfaturi. Aruncarea copilului a fost un lucru dur. Mare porcărie. Apropo, super prindere!

- Mersi. Hai să ne întoarcem o clipă la Parzarri, doar ca să legăm lucrurile. Ai spart sistemul, ai luat informațiile despre zbor, personalul de pe ambulanță, ai făcut acte de identitate false și ai trimis comunicații false.

- Da, asta a fost treaba.

- Și ai condus ambulanța.

- A fost tare, spuse el și rânji. Lumini, sirene. O goană nebună.

- Dar în timp ce conduceai, Milo, în timp ce goneai, Parzarri a fost asfixiat în spate.

- N-am știut. Serios, trebuie să fii atent când conduci o ambulanță.

- Spune-mi la ce te-ai gândit când ați lăsat ambulanța și pe Parzarri la pasarelă și ați schimbat mașinile?

- La fel ca înainte, spuse el și se uită în altă parte. Că l-a speriat puțin.

„Acum minți“, își zise Eve. „Ticălos mic, mincinos și laș“.

- Că l-a speriat, lăsându-l acolo rănit, din moment ce tu nu știai că era mort? Rănit și singur. I-ați luat valiza și ați plecat.

- Am fost plătit pentru spargerea sistemului și pentru condus. Atât, doar atât. Și nu aveam de gând să zic nimic. Bătăușul părea... destul de pornit. M-a făcut să am o presimțire urâtă. Trebuia să mergem la clădirea WIN pentru ca bătaușul să se vadă cu Ingersol, să vorbească.

- Doar să vorbească?

- Atât știam eu. L-am contactat pe Ingersol și i-am zis că Alexander vrea să discute despre niște detalii noi. Că era important și că ar trebui să se întâlnească în apartamentul de acolo. Dar înainte de asta, bătaușul m-a pus să opresc. Nu era programat, dar am făcut ce mi s-a spus. Nu m-am certat cu tipul. El a intrat într-un amărât de magazin de unelte. Eu a trebuit să dau ocol și a durat ceva, în trafic. El mă aștepta când m-am întors. Avea o pungă de la magazin. N-am știut ce era în ea. Din câte știam eu, avusese nevoie de niște piese.

- O presupunere rezonabilă.

- Sigur.

Eve așteptă puțin.

- Și apoi?

- O, păi... Mă rog, Whitestone schimbuse codurile, după tot ce s-a întâmplat, dar aveam modelul și sistemul, așa că am trecut destul de ușor. Apoi am parcat mai jos pe stradă, m-am dus după niște cafea, am stat în mașină și am lucrat puțin până când el s-a întors.

Milo se întrerupse și își umezi buzele.

- De data aceea m-am speriat. Tipul părea, nu știu, mai mult decât pornit. Arăta, poate, puțin nebun. Și mi s-a părut că am mirosit sânge. Nu știu sigur, dar n-am vrut atunci decât să-l duc înapoi la birouri, să las mașina în garajul companiei și să mă duc acasă. Îți spun că deja mă hotărâsem să refuz orice treabă care îl implica pe tipul ăla. Oricât plătea Alexander, nu merita.

- Puțin cam târziu, Milo.

- Uite ce e, am spart sisteme. N-am făcut rău nimănui. Eu caut informații și, da, poate că deturnez niște fonduri, dar nu mă ocup cu violența.

- Tu doar vinzi informații oamenilor care se ocupă cu violența.

- Nu e treaba mea ce fac oamenii cu informațiile.

- Păi, de fapt, Milo, aici te înșeli. Legea e de altă părere. De-aia ești arestat pentru complicitate la crimă... la trei crime.

- Nu poți face asta. Eu doar am condus duba.

Eve se aștepta ca aceasta să fie o luptă pe care el avea s-o ducă pentru tot restul vieții lui mizerabile.

- De-aia se numește complicitate, Milo. Poți să te interesezi. Tu doar ai condus duba în noaptea în care Marta Dickenson a fost răpită și omorâtă. Apropo, ești acuzat în plus și de răpire.

- Dar... ce...

Se opri, răvășit.

- Poate că avocatul tău poate demonstra că n-ai știut despre intenția de a comite crima, la acea vreme. Dar, după mărturia ta, ai știut că a fost omorâtă, iar asta e complicitate. În loc să vii aici, ai acceptat următoarea treabă cu aceiași oameni, și apoi pe următoarea. Nimeni n-o să creadă că ai fost atât de prost să nu știi în ce te-ai băgat. Ai continuat să te duci la fântână, Milo, deși știai că apa era otrăvită. Și trei oameni au murit.

Eve observă lacrimi în colțurile ochilor lui.

- Am cooperat. Ți-am spus totul.

- Mda. Mersi, zise ea și se ridică.

- Ai mințit. M-ai păcălit. M-ai... prins în capcană.

- Nu, da, nu. Am voie să mint în camera de interogatoriu, dar în cazul ăsta n-a fost nevoie. Dacă nu dădeam de tine și nu te aduceam aici, Alexander i-ar fi spus omului lui ce să facă. Nu-i nici o îndoială, Milo. În plus, statul New York n-o să te acuze de fraudă, dar nu pot controla ce hotărăsc federalii, și sunt destul de sigură că vor veni după tine.

- N-am făcut rău nimănui.

- Doamne, tu chiar crezi asta.

Eve se întrebă dacă trebuia să-l compătimească, dar nu avea atâtea resurse în ea.

- O să-i mai spun procurorului să ia în calcul arestul la domiciliu pentru spargerea sistemelor. Sigur că arestul la domiciliu va veni după ce îți petreci timpul într-o celulă pentru crime,

apoi într-o pușcărie federală pentru fraudă, în cazul în care trăiești așa mult timp. Dar o să mă străduiesc pentru tine, Milo.

Ochii lui înotau în lacrimi, iar vocea i se îngroșă din pricina lor.

- Ești o cățea nenorocită.

- Din nou da, și mersi.

Deschise ușa și le făcu semn polițiștilor în uniformă.

- Luați-l și închideți-l.

Enumeră câteva acuzații în timp ce Milo strigă după avocat.

- Și lăsați-l să dea de avocatul după care urlă. Trebuie să fie ținut separat de restul și nu are voie să aibă acces la nici un fel de electronice. Dacă și când apare avocatul, trebuie controlat. Nu are voie cu electronice la vorbitor. Peabody, spuse ea când apăru partenera ei.

- Te descurcai bine, așa că n-am vrut să mă întorc înăuntru. N-am vrut să-l distrag. Oricum, am urmărit totul din camera de observare. Nu părea să ai nevoie de informația pe care am primit-o acum un minut. Au intrat în camera lui secretă. Lucrează chiar acum la fișiere și echipamente.

- Rapidă treabă, zise ea în timp ce polițiștii îl scoteau pe Milo afară cu forța.

- Mda, se pare că echipa noastră e mai bună decât el, zise ea și zâmbi spre Milo când el trecu pe lângă ele, redevenind apoi serioasă. El chiar n-a priceput nimic, Dallas. El doar a condus duba, doar a accesat informațiile, așa că nu-i responsabil.

- I-au plăcut puterea și banii prea mult ca să mai creadă și altceva. Lăcomia, adrenalina și prostia. Țasta-i trucul pentru toată operațiunea asta. Ar fi bine să mă duc la biroul procurorului.

- Reo a venit în camera de observare în timp ce-l duceai de nas pe Milo. Vorbește acum cu șeful ei.

- Bine. O să discut elementele de bază cu ea. Vreau nenorocita aia de confirmare a feței, fir-ar să fie! Avem nevoie de bătăușul lui Alexander înainte să-l prindem și pe el.

- El l-ar da în gât, nu-i așa? Alexander ni l-ar oferi pe criminal în schimbul unei înțelegeri.

- Eu nu vreau o înțelegere, dar chiar și așa, după ce punem mâna pe Alexander, criminalul a scăpat. Nu e nici o altă cale. Trebuie să ținem presa cât de departe putem, să nu afle de arestarea

Prins în capcană

lui Milo. Dacă îi speriem pe oricare dintre ei doi, i-am putea pierde. Hai să punem câțiva oameni să-l supravegheze pe Alexander. Dacă pare că vrea să fugă, îl ridicăm.

- Mă ocup de asta. Crezi că Milo a fost sincer? Că nu știe numele ticălosului?

- Cred că tipul l-a speriat. Și cred că nu a vrut să-l știe, așa că poate pretinde, și foarte posibil să creadă ce-a zis acolo, că nu știe și că nu e vinovat.

- O să aibă tot restul vieții la dispoziție ca să se gândească cât de mult s-a înșelat, zise Reo, o blondă destul de voluptuoasă pentru o polițistă. L-ai învăluit așa de frumos...

- Se pricepe la electronice, însă nu știe absolut nimic despre oameni.

- Ai făcut o parte din treaba pe care trebuia s-o fac eu. Noi suntem cei care ne ocupăm de negociere și de înțelegeri.

- Am făcut doar mai multe lucruri deodată.

- Păi, în cazul ăsta, șeful e de acord cu tine. O să-i lăsăm pe federali să se ia după el pentru fraudă, dacă vor să-i mai adauge ceva la pedeapsă. Mai mult ca sigur o să-l scutească de asta în schimbul mărturiei împotriva lui Alexander. Când îl arestezi?

- Încă nu. Am nevoie de bătaușul lui. Lucrez la asta.

- Dallas, federalii s-ar putea să lase de la ei cu hackerul, dar poți să fii sigură că vor accelera când e vorba de un rechin așa de mare și de dințos ca Sterling Alexander. N-o să piardă timpul, când e vorba de trei crime.

- Lucrez la asta, repetă Eve. Și dacă nu-l am pe bătauș acuzat de crimă până mâine, am un plan de rezervă.

- Sunt numai urechi.

- Hai în biroul meu. Vreau să văd cum merge identificarea portretului.

- Ești pregătită pentru mâine? Întrebă Reo în timp ce mergeau.

- Tocmai ți-am spus că am un plan de rezervă.

- Mă refeream la premieră. Chiar și munca asta îți dă voie să iei câte o pauză din când în când.

- Nu chiar, iar acolo e planul de rezervă.

În biroul ei, Eve prezentă situația în timp ce Reo stătu jos și sorbi apă dintr-o sticlă pe care o scosese din geantă.

- Chiar crezi că o să încerce să vă atace în timpul unui eveniment cu covor roșu?

- Știe sigur că voi fi acolo și se gândește că voi fi expusă și că mă voi agita mândră în lumina blițurilor, înconjurată de atenție.

- Nu te cunoaște, nu-i așa? Tu nu ai niciodată garda jos și nu te dai mare niciodată. Cel puțin, nu în fața blițurilor.

- Percepția lui este dată de realitatea lui și e stărnită de toată atenția pe care a acordat-o presa copilului zburător, interviului lui Nadine cu mine și nebuliei din presă cu ocazia evenimentului. Mira e convinsă că el trebuie să mă elimine pe mine ca să obțină satisfacția pentru că și-a făcut bine treaba și pentru că nivelul lui de violență și bucuria provocată de aceasta crește odată cu fiecare crimă. N-o pot contrazice.

- E și o posibilitate de eșec aici, Dallas.

- Întotdeauna este, dar el o să fie cel care o să eșueze. Punem mâna pe el, punem mâna pe Alexander. O să avem conspirație la crimă, o fraudă mare și grasă, plus delapidare.

- Partenerii lui se vor împărștia, dar mă aștept ca federalii să-i adune.

- Informațiile lui Milo ne-ar putea ajuta cu asta. Federalii o să ne rămână datori.

- Să crezi tu. Nu merge mereu așa, dar nu e numai o cauză bună, ci și o pârghe pe care am vrea s-o folosim la un moment dat.

Ea se uită la monitorul lui Eve, la ecranul împărțit în două, cu schița lui Yancy de o parte și o înșiruire constantă de chipuri.

- Țasta-i tipul?

- Asta avem. Yancy era încrezător, dar căutăm de câteva ore o potrivire, fără să dăm de nimic.

- Baftă. Sper să-l prinzi curând, pentru că o să mă distrez mult mai bine, fără să aștept să te atace vreun criminal plătit, care te urăște.

- Nu știu. Parcă adaugă puțină... strălucire.

- Numai ție ți se pare așa, spuse Reo, apoi răsă și se ridică. Mă duc să văd dacă lui Milo i-a venit avocatul, după care...

Se întrerupse când computerul lui Eve scoase un sunet. Potrivire recunoaștere facială, probabilitate nouăzeci și cinci virgulă opt.

Prins în capcană

- La dracu! Ești talismanul meu. Dacă mă duc la Vegas, te iau cu mine.

- El e, aprobă Reo în timp ce studia fotografia peste umărul lui Eve. Clinton Rosco Frye.

- Vârsta - treizeci și trei, agent de pază, lucrează pe cont propriu. Mda, se potrivește. Nu apare pe lista angajaților lui Alexander, zise și citi mai departe. Știam eu. Vezi? Jucător de fotbal semiprofesional timp de circa opt ani și a jucat în Liga Mică. Doi ani în armata obișnuită, patru ani paramilitar la Montana Patriots.

- Din liceu direct în armată. Afară din armată, direct în Montana Patriots care... tocmai am căutat, spuse Reo și bătu ușor în tableta ei, are trei și jumătate spre patru stele pe scala referitoare la lunatici. A jucat niște fotbal... Cum ajungi de la asta la ucigaș plătit?

- Nu poți ajunge în Liga Mare, nu câtă vreme ești la semi-profesioniști. O dai în bară, așa că te folosești de corp și de mișcări ca să te faci gardă de corp și să câștigi niște bani. Dai peste clientul potrivit... plata e bună și te face bățușul lui. Progresează. Vezi, a avut niște probleme aici, toate legate de violență. Atac și distrugere de bunuri. N-a făcut deloc pușcărie, doar a plătit amenzi și a făcut muncă în serviciul comunității. Fără droguri, fără alcool. E curat și se menține în formă. Și, potrivit declarației personale, câștigă foarte bine din munca pe cont propriu. Sunt mai mulți bani ascunși, dar nu-l deranjează să declare o sumă piperată și să plătească impozit pe ea. Are nevoie de succes.

- Adresa trecută acolo nu-i departe de locul primei crime, nu?

- Nu, nu e. Nu e departe de Alexander și Pope. E convenabil să locuiești aproape de locul de muncă.

Se ridică și își luă haina.

- Se pare că trebuie să te mulțumești cu blițurile reflectate în pantofii mei mâine seară, zise Reo. Sunt fabuloși. O să-ți aduc mandatul și, dacă nu o să fiu aici când o vii cu el, dă-mi de veste. Știi cum e, muncești până târziu la noapte, petreci la greu mâine.

- Poate.

Își trase haina pe ea în timp ce intra cu pași mari în birou.

- Peabody, ofițer Carmichael, Franks, Baxter, Trueheart. Echiparea. Am primit localizarea pentru subiectul neidentificat al

unei investigații. Tocmai am aflat cine e – Clinton Frye. Haideți să-l săltăm.

*

Aranjă totul simplu și îl luă pe Callendar ca să se ocupe de detectarea termică, vizuală, auditivă. Ea analiză ieșirile clădirii cu opt etaje și se gândi la opțiunile pe care le avea pentru a-l încolți pe Frye în apartamentul de la ultimul etaj, pe colț.

– E acolo sau nu? îl întrebă pe Callendar.

– Scanez. Nu găsesc surse de căldură. Nu sunt nici scuturi. Nu-i acasă, Dallas.

– La dracu’.

– Pot pătrunde în sistemul de securitate al clădirii și să redau sunetele din holul din afara apartamentului, din lifturi și de pe casa scărilor.

– Fă-o.

– Așteptăm, Dallas? întrebă Peabody. Îl așteptăm să se întoarcă?

S-ar fi putut ajunge la așa ceva, își zise Eve.

– Hai să vedem mai întâi dacă putem face rost de niște informații. E cineva în apartamentul de vizavi?

– O secundă. Da, confirmă Callendar. Am doi. Unul e un puști sau un pitic.

– Destul de bine. Peabody, hai să mergem să vorbim cu vecinii. Toată lumea să rămână pe poziție. Dacă-l vedeți, nu-l speriați. Ticălosul știe să fugă.

Alergă de-a lungul străzii și, în acest timp, cercetă zona. Era un cartier frumos, unde puteai merge la plimbare, la piață sau lua un prânz târziu la un restaurant. Nu voia ca Frye să se întoarcă pe jos acasă și s-o vadă.

– Poate e la muncă, sugerează Peabody când Eve trecu de sistemul de securitate de la uși cu cheia universală.

– Nu cred că Alexander îl folosește atât de mult. E genul de tip care se remarcă. De ce să pui pe cineva să se învârtă în jurul oamenilor care pot observa? Poate că are un birou pe undeva. Sau e pur și simplu plecat. Sau omoară pe altcineva pe cont propriu sau la ordinele lui Alexander.

– Cine a mai rămas?

Prins în capcană

- Alexander ar putea să vrea o felie mai mare din plăcintă și să îndepărteze un element personal enervant, dacă fratele lui vitreg moare subit.

- Să-l omoare pe Pope în timp ce noi investigăm alte trei crime cu care el are legătură?

- Ar putea fi chiar atât de arogant? Instinctul meu și probabilitatea pe care contez e că o să mai aștepte câteva luni. Dar, ca și în cazul lui Frye, îi place crima. De ce n-ar face-o din nou?

Ieșiră din lift la etajul opt și bătură la ușa de vizavi de Frey.

- Sistem bun de securitate, dar nu foarte bun, și paranoic, după cum arată, comentă Eve în timp ce studia ușa lui Frye.

Când se deschise ușa de vizavi, o femeie în jur de treizeci de ani, cu părul încurcat, cu hainele boțite și ochi oboșiți se holbă la Eve.

- Cine sunteți?

- Locotenent Dallas, poliția New York.

Eve își ridică legitimația.

- Nu mă puteți aresta pentru că m-am gândit să mă duc să cumpăr cătușe și să-mi leg băiatul de pat ca să pot să trag un pui de somn, nu?

- Probabil că nu e un lucru inteligent să spuneți asta unei polițiște.

- Nu mai sunt de mult inteligentă. Nu mai am creier. Asta e a treia zi de când puștiul are o răceală nasoală. De ce, de ce nu pot rezolva o nenorocită de răceală? Aș da orice fel de tehnologie la schimb cu un tratament.

Arată cu mâna în spate spre un băiat de circa șase ani, care stătea pe podea înconjurat de un munte de jucării. Avea nasul ca un far roșu aprins, iar pe fața lui se citea răutatea.

- Se simte mai bine, iar ăsta e iadul meu.

- Vreau înghețată! Țipă băiatul și lovi cu călcâiele în podea. Vreau înghețată!

- Nu primești nimic decât după ce dormi.

Răspunsul lui fu un țipăt asurzitor.

- Luați-mă, zise femeia și întinse mâinile cu încheieturile apropiate. Arestați-mă. Salvați-mă. Abia mâine îl vor duce înapoi la școală, și asta numai dacă jur pe ce am mai sfânt, și sunt dispusă

să fac asta, că nu e contagios. Tatăl lui e plecat într-o călătorie de afaceri, nenorocit norocos.

- Îmi pare rău, dar...

- Înghețată!

În timp ce țipa, băiatul aruncă obiectul cel mai la îndemână. Eve evită camionul de jucărie care trecu la un centimetru de mamă.

- Până aici! spuse femeia și se întoarse spre el. M-am săturat. Bolnav sau nu, Bailey Andrew Landon, fundul tău va fi la fel de roșu ca nasul tău.

Deși răspunsul i se păruse lui Eve rezonabil, își puse mâna pe brațul femeii.

- Puștiule, spuse ea și dădu la o parte haina ca să i se vadă clar arma. Tocmai ai încălcat Codul optzeci-doi-șaptezeci-șase B. Ai două variante: te duci să dormi sau mergi la pușcărie. La pușcărie nu e înghețată. Nu sunt nici jucării în pușcărie, nici desene animate sau tablete. E doar pușcărie.

Ochii epuizați ai băiatului se făcură mari.

- Mami!

- Nu pot face nimic, dulceață. Ea e de la poliție. Vă rog, ofițer.

Mama se întoarse spre Eve cu mâinile împreunate ca pentru rugăciune și cu cel mai nebunesc rânjet pe chip.

- Vă rog, dați-i încă o șansă. E un băiat bun. E doar obosit și nu se simte prea bine.

- Legea e lege, zise Eve și îi aruncă băiatului o privire dură și hotărâtă. Somn sau pușcărie.

- O să dorm! zise el, apoi se ridică împleticindu-se și alergă de parcă era fugărit de demoni.

Eve auzi o ușă trântindu-se.

- Vin imediat, dragule! strigă femeia, apoi se întoarse spre Eve. Dacă vă dați jos cizmele, vă pup picioarele. Vă fac pedi-chiura. Vă prepar cina.

- Doar să-mi răspundeți la câteva întrebări și suntem chit.

- N-o să fim niciodată chit, dar ce vreți să știți?

- Clinton Frye, zise Eve, și arată cu mâna vizavi. Când l-ați văzut ultima oară?

- Ieri, pe la cinci, cred. Am comandat niște mâncare pentru că nu-l pot scoate pe Bailey afară, iar el pleca.

Prins în capcană

- A zis unde?
- El nu zice nimic. N-am avut nici o conversație cu el în cinci ani de când locuim aici. Nu e ceea ce se cheamă un bun vecin.
- A făcut probleme?
- Nu, dar nu mă surprinde să văd poliția la ușa mea, întrebând de el. Are acel... aer. N-am văzut pe nimeni în vizită la el, nu l-am văzut niciodată cu vreun prieten.
- Și n-a fost acasă de când l-ați văzut, de ieri?
- Exact. Avea câteva valize, așa că am presupus că pleca într-o excursie.
- Valize.
- Mda. Oricine altcineva ar fi zis ceva de genul: „O, plecați în excursie?“. Dar cu el? Mi-am ținut gura.
- Bine. Mersi.
- Sunteți sigură că nu pot face nimic altceva? Să vă fac o prăjitură? N-am făcut niciodată, dar aș încerca.
- Nu, mersi. Apreciem că v-ați făcut timp.
- Chiar e un băiat bun. Doar că s-a simțit rău în ultimele zile. Cred că ne culcăm amândoi și sper să ne sculăm din nou oameni.
- Baftă.
- Eve făcu un pas în spate și se uită pe hol.
- Crezi că a fugit? Întrebă Peabody.
- Cred că s-a gândit că e posibil să venim să-l căutăm. Copilul zburător, continuă ea. Toate acele filme. N-avea cum să știe dacă cineva îi filmase fața sau nu, așa că și-a luat catrafusele și s-a mutat. Dar probabil nu e departe.
- Își scoase stația, ordonă o cercetare, o verificare la taxiuri și îi ceru lui Callendar să urce ca să se ocupe de electronicele pe care el le lăsase în urmă.
- Hai să vedem ce avem aici, zise Eve și își scoase cheia universală.
- Apropo, te-ai descurcat bine cu puștiul, spuse Peabody. Să-l sperii să creadă că o să-l arunci în închisoare...
- Cine zice că n-aș fi făcut-o? răspunse Eve și deschise ușa.

CAPITOLUL 21

La început, pustiul din încăperea o uimi pe Eve. Livingul părea exact opusul denumirii spațiului – o zonă goală, ce dădea impresia că ocupantul fusese plecat săptămâni în șir, nu doar o singură zi.

O canapea mult prea mare, un ecran mult prea mare, câteva mese și un singur scaun în acel spațiu generos care făcea ca încăperea să pară singuratică și fără viață. Lipseau obiectele de artă, culoarea și orice fel de note personale. Chiar și covorul era obosit, de un gri apatic.

Se întrebă dacă el ar fi stat acolo, omul mare pe canapeaua mare, uitându-se la ecranul mare? Ar fi stat acolo, singur și tăcut, în timp ce toate acele imagini cu oameni, viață și mișcare treceau pe lângă el?

– Asta e minimalismul dus la extrem, comentă Peabody.

Eve nu spusese nimic și se duse în bucătăria dotată cu utilități strălucitoare, lucioase. Deschise frigiderul și văzu bere, o provizie de apă îmbuteliată și băuturi energizante. Găsi batoane energizante și chipsuri de soia într-un dulap și un set de patru farfurii, patru căni și patru boluri. Mult spațiu pentru nimic, își zise, apoi se îndreptă spre fereastră. El putea sta acolo, să se uite în jur, să se uite în jos. Să observe. Ca și cum s-ar fi uitat la un film pe ecranul lui mare.

Deschise sertarele la întâmplare. Patru cuțite, patru furculițe, patru linguri și câteva notesuri adezive, nefolosite.

– Nu e gunoi, zise ea. Nu-i nimic aruncat într-un sertar sau îndesat într-un șifonier pentru a fi aranjat mai târziu.

Împrună cu Peabody, se mută în dormitor. Salteaua era așezată pe un cadru, iar cuvertura maro era aranjată cu precizie

militară. Ar fi putut pune pariu că salteaua era tare ca piatra. Din nou, un singur scaun, un birou mare și un loc pentru computer, dar fără computer.

- Controlează dulapul de haine și biroul, îi spuse lui Peabody și se îndreptă spre debara.

Din nou, un spațiu generos, cu câteva rafturi încastrate și sertare. Și gol.

- Nici măcar un fir de praf rămas în urmă.

- Și aici e la fel, spuse Peabody și închise un sertar.

Văzu că baia era de asemenea goală, inclusiv coșul de rufe.

- Și-a luat până și lenjeria murdară, asta presupunând că a avut așa ceva. A curățat chiuveta. A luat tot ce-a vrut... și ce-a intrat în două valize... și a curățat în urma lui.

- De ce? se întrebă Peabody. Dacă suntem aici, știm cine e. Nu avem nevoie de amprente sau de ADN.

- Habar n-am. Hai să verificăm și în cealaltă cameră.

Iar acolo, în al doilea dormitor, găsiră urme ale lui Clinton Frye.

- N-a putut să bage astea în valize, decretă Eve.

Își aranjase propria sală de gimnastică - aparate, greutateți, un sac de box mare, unul mic, o cutie frigorifică plină cu și mai multă apă rece, îmbuteliată, și băuturi energizante. Un stoc de prosoape albe, curate. Curioasă, se apropie de greutateți.

- Sunt aranjate la o sută treizeci de kilograme. Mda, ești un ticălos puternic, Frye. Își petrecea multă vreme aici, ridicând și transpirând... documentându-se, pun pariu... antrenamentele zilnice, timpii... Admirându-se în oglinzi, atent la corp. Asta-i ceea ce contează pentru el. Aici trăiește.

Dădu un ocol, cu mâinile în șolduri.

- O să aducem o echipă care să caute, dar n-a lăsat nimic în urmă. E precis în tot ce face. Aparatele de aici nu sunt noi, dar încă putem încerca să identificăm sursa. Hai să aflăm de unde-și lua mâncarea... piața lui, locurile de unde se aproviziona, de unde-și cumpăra hainele, dacă le dădea la curățat.

- Nu sunt electronice de verificat.

- Aparatele, o corectă Eve. În ele trebuie să fie înregistrări cu programele lui, cu rutina lui. Luăm ce se poate lua. Nu e vorba de bani, gândi ea cu voce tare. Doar dacă nu cumva îi pune la

ciorap. E activitatea în sine, e ideea de a avea o slujbă, o misiune. E tot ce are el. Iar acum a descoperit că-i place să ucidă.

- Dar cu un scop, nu? Nu să ucidă pur și simplu, nu să-i dea în cap cuiva pe stradă, la întâmplare. Tot o slujbă e.

Eve dădu din cap și îi aruncă lui Peabody o privire aprobatoare.

- E perfect adevărat. Milo e al dracului de norocos că e la pușcărie, pentru că, indiferent dacă Alexander a ordonat asta sau nu, el ar fi o țintă. O misiune. Să curețe locul, exact cum a făcut aici.

- S-ar putea duce după Alexander.

- Mda, s-ar putea, și e foarte probabil c-o va face. Câinele își mușcă stăpânul. Se întâmplă, dar nu încă, estimează Eve. Trebuie să se ocupe mai întâi de noi. Mă duc să lucrez de acasă. Vreau să pui câțiva ofițeri să te escorteze acasă, și asta înseamnă până înăuntru.

- Crezi că o încerce să ajungă așa la mine?

- Cred că se pregătește pentru mâine seară, dar n-are sens să ne asumăm riscuri.

*

Avea să facă mai multă treabă de acasă, își spuse Eve când ajunsese în sfârșit în mașină. Și, pe drum, se hotărî s-o sune pe Mira. În timp ce secretara Mirei îi reaminti de programul încărcat al doctoriței și de faptul că aceasta era pe cale să plece, ca să pregătească înregistrarea. Când Mira veni la telefon, Eve trecu direct la subiect.

- Aș vrea să te uiți la ceva, să-mi spui ce părere ai.

- Sigur că da.

- Acesta e apartamentul lui Clinton Frye. Ai raportul cu identificarea lui?

- Da. Și m-am uitat peste informațiile legate de el.

- Bine. A plecat din apartament ieri, seara devreme, cu două valize, potrivit vecinei lui.

- A fugit?

- Nu, cred că doar a schimbat locația. Uită-te.

Porni înregistrarea în care apărea sufrageria, bucătăria și sala de gimnastică personală a lui Frye.

Prins în capcană

- Singuratic, spuse Mira. E mai mult decât o lipsă de stil sau decorațiuni, e o lipsă de emoție, de conexiune. E posibil, desigur, să fi luat cu el obiectele personale, împreună cu hainele și electronicele, dar în două valize n-ar încâpea prea multe.

- Nu e nici un semn că ar fi fost așa ceva. Nici o decolorare pe pereți, unde să fi expus obiecte de artă, de exemplu. Și ai senzația în locul ăla că așa a trăit. Singur și fără legătură cu lumea exterioară.

- Cu excepția sălii de gimnastică, observă Mira, care e completă, bine echipată și bine organizată. Acesta este, sau a fost, interesul lui. Care se potrivește atât cu latura militară, cât și cu cea sportivă, de performanță.

- De pseudo-performanță, adăugă Eve.

- Da, cred că asta e important. N-a fost niciodată destul de bun, sau destul de deștept, sau destul de isteț. N-a fost niciodată, ai putea spune, în vârf.

Până în acel moment, își zise Eve.

- Noptierele nu aveau sertare, nici rafturi sau dulăpioare. Doar două mese simple. Nici un loc pentru accesorii sexuale sau protecție. Putea să le fi ținut în altă parte, dar, din nou, potrivit vecinei, nu l-a văzut niciodată venind sau plecând cu cineva de acolo. Cercetarea făcută în clădire a scos la iveală același lucru. Oamenii l-au observat. E un tip mare, dar nu l-au cunoscut.

- Din nou lipsa de conexiuni, de tovărășie. Și totuși, a jucat și a lucrat cu echipe în trecut. Sporturi și armată.

- Da, o să fac niște verificări acolo, să văd de ce a plecat sau dacă a fost dat afară. Locul era curat, adăugă Eve. Foarte curat. Până și sertarele au fost golite. Patul era făcut, da? E un tip care trăiește singur, care pleacă și e posibil să nu se mai întoarcă acolo, și totuși, patul lui era aranjat ca un pat suprapus dintr-o cazarmă.

- Da. Antrenamentul e important pentru el. Antrenamentul fizic și îngrijirea spațiului. Dacă ai fi găsit haine, acestea ar fi fost curate și organizate. Simple, eficiente, nimic ieșit din comun. De bună calitate. Vasele lui, la fel. Fără îndoială că le cumpărase la set, dar le ținuse în acel set. Faptul că a luat tot ce-a putut îmi spune că trebuie să fi fost foarte trist să-și lase echipamentul de fitness în urmă. Înseamnă ceva pentru el. Sigur, e ușor

de înlocuit, dar era al lui, ceva ce folosea și de care se bucura. Ceva care îi dovedea puterea și simțul de proprietate. O să dea vina pe tine.

- Încă un motiv să dea de mine, și asta o să fie mâine. E singura alegere logică rămasă. Și, ținând cont de simțul de proprietate, de zona lui de confort, o să opteze pentru pază. E încă o alegere logică.

- Sunt de acord. Da, așa cum s-a dovedit, este destul de imprevizibil. S-ar putea să nu opteze pentru opțiunea logică. S-ar putea să fie impulsiv.

Eve se gândi la acest lucru în timp ce intra pe porți.

- Dacă reușește să pună mâna pe un bilet și să vină ca invitat sau ca membru al personalului, tot o să-l observăm.

- N-o să vină direct la tine. Dacă se poate infiltra printre oamenii de la pază, o să știe care sunt punctele slabe.

- Mda. Dar și eu. Mersi. Ne vedem mâine.

- Plănuiește cu grijă, o avertiză Mira. Când o să vină, o să fie brutal.

- O să fiu acoperită, îi spuse Mirei și închise.

Eve se hotărî să-și petreacă mai întâi o oră făcând un antrenament bun. Să-și testeze și să-și tonifieze corpul, să-și limpezească mintea. Spera ca lucrurile să n-o împingă până într-acolo încât să înfrunte fizic un tip care putea împinge o sută treizeci de kilograme, dar dacă se întâmpla, voia să fie pregătită.

Se gândise la o insultă pentru Summerset, care, știa ea, avea să comenteze despre faptul că venise acasă mai devreme. Îi va zice că era ziua antreprenorilor de pompe funebre și că își luase liber în cinstea lui. Rapid și la subiect. Dar, când intră, el nu bânțuia prin hol. Era pe-afară pe undeva, presupuse. Căuta ciuperci prin vreo pivniță rece și umedă sau plecase în vizită la vreun prieten strigoi.

Încântată că avea casa doar pentru ea, alergă în sus pe trepte, iar când se uită în dormitor, aproape icni ca o școlăriță când el ieși de acolo, nefiind în stare să zică decât:

- Ce dracu'!

- Rufele trebuie puse la locul lor, spuse el pe un ton egal, chiar și micuța colecție de cârpe, pe care tu le numești tricouri.

Prins în capcană

Faptul că își reaminti că el umbla printre hainele ei o lăsă fără cuvinte. Își pierdu orice avantaj de a-l insulta în timp ce el se îndepărta pe hol. Nu reuși decât să bombăne:

- La dracu'!

Apoi intră, dar aproape că icni din nou când pisica sări de sub pat.

- Asta-i al doilea, bombăni ea și răsufală ușurată.

Își dădu seama că tresărea prea ușor. În mod clar era timpul să se antreneze, să transpire puțin, să se tonificeze. O scurtă examinare în oglindă a fundului o liniști. Vânățiile de un galben bolnăvicios nu mai semănau cu nici un continent la care se putea gândi, ci păreau mai mult un fel de constelație neclară. Nici sânii nu erau mai rău, constată ea, și se lovi puțin în piept. Nici o durere sau spasm, nici măcar când își testă umărul. Așa că trebuia să-și antreneze mușchii aceia, să le reamintească faptul că aveau o treabă de făcut.

Se schimbă de haine și își puse o bustieră sport și pantaloni scurți pentru antrenament, iar după un scurt moment de nehotărâre, lăsă în sertar tricourile frumos împăturite și deloc uzate. Simțindu-se inspirată, luă discul cu planul cinematografului și se gândi la el în timp ce mergea cu liftul în jos spre sala de gimnastică.

Îi luă ceva vreme - aparatele electronice întotdeauna îi luau ceva vreme -, dar reuși să programeze trei scenarii, folosindu-se de plan. Avea să alege bine și tare, își spuse ea, și să se familiarizeze cu zona. Optă pentru un ritm rapid. Dacă urma să fie nevoită să alege, n-ar fi avut timp să se încălzească. Prin hol, sus pe trepte, jos pe trepte, la nivelul administrativ, în spatele ecranului, prin sala principală de audiție, iar sus, din nou jos. El era rapid, își spuse. Ea avea să fie și mai rapidă. Era puternic. Ea avea să fie isteată.

Când Roarke intră, ea era transpirată. El se uită la ecran și ridică din sprâncene.

- L-ai programat singură?

- Mda.

Gâfâia, dar nu era încă dispusă să renunțe.

- Pot să fac și eu e-lucruri.

- Cât timp ți-a luat?

- Taci din gură.

- Hai să vedem dacă te prind din urmă.

- Am... douăzeci și șase de minute avantaj și ies pe stradă.

Nu poți ști niciodată.

- Așa e, nu poți ști.

Se urcă pe aparatul de lângă ea, și în doar câteva secunde, își sincroniză ritmul cu al ei.

Voia să-l întrebe ce găsisese la Milo, ce aflate, dar își dădu seama că avea nevoie de aer ca să alerge. Evită oamenii și traficul, pe care le programase astfel încât aparatul să le arunce la întâmplare. Până să dea încă o dată ocol cinematografului, nu doar transpirase puțin, ci era udă leoarcă.

- Bine. Bine, spuse ea.

Încetini ritmul, trase aer în piept și dădu pe gât niște apă.

- Bine.

- Un scenariu interesant, comentă Roarke. În special dacă ai fi în urmărire sau dacă ai fi urmărită. Combinat, ar fi un joc mai interesant.

- Da, fă asta.

Se duse într-o parte, se culcă pe spate și se gândi să facă unele exerciții de întindere. Să stea acolo și să se uite la el cum transpira. Doamne, avea cel mai frumos fund. N-ar fi deranjat-o să muște puțin din el. Puțin mai mult chiar. Și poate că reușea să prelungească ora aceea la douăzeci de minute. Ce alt mod mai bun pentru menținerea formei fizice?

Se uită la el în timp ce își întindea tendoanele și mușchii, atât de înțepeniți după alergarea lungă, încât se resimțeau. Și îi veni o altfel de inspirație.

- Cred că mi-am sucit ceva.

Stătea în șezut, cu capul în jos, și își freca gamba.

- Ce?

- Nu-i nimic. Doar că...

- Dă-mi voie să văd.

El opri aparatul și îngenunche lângă ea.

- Ce-ai sucit?

- Mîntile tale, zise ea și îl trase deasupra ei.

- Crezi că ești șmecheră, nu?

- Te-am adus aici, nu?

Prins în capcană

Își încolăci picioarele în jurul lui, își mută centrul de greutate și îl rostogoli sub ea.

- Exact unde te vreau.

- Ai programat și scenariul ăsta?

- Nu, pe ăsta îl fac spontan. Suntem așa de transpirați, zise ea și se aplecă să-l muște de bărbie, atât de antrenați și de uzi. De ce să irosim momentul?

- Îți apreciez simțul practic.

Își trecu o mână peste fundul ei și apoi pe partea din spate a coapselor.

- Ești încă încordată.

- Ce-ar fi să mă relaxezi tu?

Dădu să se aplece din nou, dar de data aceea el o întoarse, își lipi corpul asudat de al ei și gura pe gura ei într-o explozie de căldură care pătrunse până în străfunduri. Trupul ei tremură, apoi el se aventură spre ea. Pasiune pentru pasiune, nesăbuită și lacomă. Ea îi scoase tricoul, unghiile scurte îi zgâriară pielea, iar degetele intrară în mușchii lui. Tânjea după corpul lui, după greutatea, forma și senzația minunată pe care i-o dădea când acesta era în al ei.

În doar câteva clipe rămăsese din nou fără aer, mușchii îi tremurau, inima îi bătea nebunește. Înainte să-și recapete răsuflarea, el o conduse tot mai sus cu mâinile și cu gura. Ea gâfâia, gemea, aproape de eliberarea zguduitoare. Nu era însă destul, nu încă, pentru nici unul din ei.

Îi ridică sutienul, știind că mișcările mâinilor lui erau dure. Nu-i păsa. O dorea nebunește, o voia cu disperare, dorea - simțea nevoia - s-o atragă în nebunia lui. Ea i se alătură. Corpul ei era plin de viață, dornic și nesăbuit sub al lui. Mâinile ei, cu mișcări la fel de dure, îl apucau, îl chemau. Nu era loc de răbdare, de tandrețe. Nu în acel moment. Era doar nevoia urgentă, avidă, care cerea să fie împlântată.

Eliberă animalul din el, iar ea îl întâmpină la fel de feroce. Înnebuniți, nepăsători, se dezbrăcară unul pe altul. El pătrunse în ea, puternic și adânc, iar ea își ridică genunchii din dorința de a avea mai mult. De a avea totul. De a-l avea pe el. Țipă, iar plăcerea o străpunse cu ghearele ei ascuțite și fierbinți. Îl apucă de mijloc în timp ce șoldurile ei se mișcau drept răspuns.

Repede. Mai repede, până când strigătul ei de eliberare ieși sub forma unor suspine disperate. Până când mâinile ei căzură inerte pe podea. Până când el rosti înecat numele ei. Respirația ei deveni un șuierat. Se întrebă cum de inima dezlănțuită nu-i sărise din piept și nu dansa prin încăpere.

- Iisuse! reuși Eve să spună cu o voce răgușită de o sete subită și imposibilă, în timp ce el se prăbuși peste ea. Voia să se rostogolească, să-i facă loc să respire, și așa avea să facă. Peste o zi sau două.

- S-ar putea să-mi fi sucit ceva de data asta.

- Nu mă mai las păcălit din nou. Te-ai folosit de mine.

- Bine, pentru că nu cred că mă pot mișca.

Cu un efort considerabil, el se rostogoli de pe ea și rămase întins pe spate, amândoi cu ochii în tavan.

- Putem să stăm aici.

- Pentru totdeauna.

- E o opțiune.

- Crimele ar lua cu asalt orașul, iar finanțele s-ar prăbuși. Nu putem fi trași la răspundere.

- Cred că nu. Oricum, am nevoie de apă. Cinci litri s-ar putea să fie suficienți.

- Toarnă pe mine porția mea.

El reuși să-și miște din nou picioarele și își dădu seama că se simțea puțin beat. Era destul de bine, își zise în timp ce se duse să ia două sticle cu apă. Dădu pe gât o parte din ea la întoarcere, apoi zâmbi spre ea - stătea cu ochii închiși, cu obrajii îmbujorați - și clătină sticla astfel încât apa rece sări pe burta ei.

- Hei!

- După cum ai cerut.

Se așeză lângă ea și îi oferă sticla.

Eve bău jumătate și oftă.

- M-am gândit să mă antrenez și să-mi limpezesc mintea. Mi-siune îndeplinită, cu un mare bonus, spuse ea și își puse mâna pe a lui. O să fie mâine seară.

- Cred că ai dreptate.

- O să fim pregătiți. Ai descoperit ceva la Milo care-mi poate fi de folos?

Prins în capcană

- O, am găsit destul de multe. Mai mult decât suficient ca să băgăm la închisoare câțiva oameni... inclusiv pe Alexander... pentru o bună bucată de vreme. Alexander a deschis cutia Pandorei când l-a angajat.

- Ai găsit ceva și despre Frye? Ai primit mesajul despre el?

- Da. Nimic, după numele lui. Îi spunea Frye Bătăușul, sau B, dar a ținut o evidență a misiunilor după nume. Marta Dickenson, oră, locație, plată. Parzarri, Ingersol, la fel. Un ticălos încrezut, Milo. Și-a făcut fișiere cu toate lucrurile, le-a secretizat, crezând, evident, că nimeni nu va fi așa de deștept sau de bun încât să ajungă la ele și să treacă de scuturi.

- Dar tu ești, și ai făcut-o.

- Noi am fost și noi am făcut-o. Cât despre Frye, stai puțin. E un pic prea mult, chiar și pentru noi, să stăm aici dezbrăcați și transpirați și să vorbim despre criminali. Hai măcar să înotăm în timp ce mă pui la curent.

Nu era prea mult, își zise Eve, dar se bucură de apa rece în timp ce îi povesti tot ce se întâmplase.

- Trebuie să dau niște telefoane, zise ea după ce se uscară și se schimbară. Vreau să discut cu comandantul lui Frye, să-mi fac o idee despre timpul petrecut în armată și să vorbesc cu cine i-a fost antrenor când a jucat fotbal. Ar trebui să iau legătura cu Reo, să aflu unde au ajuns cu Milo. Și să-mi dau seama cum să-i țin pe federali departe pentru încă douăzeci și patru de ore.

- L-ai putea aresta pe Alexander până atunci, dar îl vrei acolo, la premieră.

- Da. Crede că a scăpat. O să fie îngâmfat și o să-și dea aere în smochingul lui, dând mâna cu Hollywoodul. Mâinile acelea sunt pătate de sânge. În plus, mai e și satisfacția meschină de a-l aresta în public; ne va da timp să ne coordonăm și să-i ridicăm pe partenerii lui. Dacă federalii s-ar lua mai repede după ei, cineva ar putea să-l alerteze pe Alexander. Dacă ne mișcăm prea repede, îi vom speria. Aș vrea o operațiune cât mai curată.

- Hai să bem ceva și să mâncăm. Sexul îmi provoacă foame. Cu informațiile de la Milo și cu ce-am adunat eu poți să-l bagi la închisoare.

Era o descoperire a naibii de mare, își spuse Eve în timp ce parcurgea fișierele. Era mama tuturor descoperirilor. La nivel național, internațional și global, între Milo Cârțița și Roarke, ea avea fiecare capitol și paragraf din operațiunile ilegale ale lui Sterling Alexander. Nume, locații, sume. Dacă adăuga la acestea și fișierele auditului, era o reușită deplină. Federalii aveau să se crucească. Dar problema federalilor era birocrăția. Ea nu avea timp, dar avea o judecătoare respectabilă și pe comandantul poliției din New York ca să se ocupe de asta.

- Poți aranja o conferință holografică?

- Da, sigur. La ce te gândești?

- Judecătoarea Yung, Whitney și Tibble. Au legături și posibilități. Dacă federalii îl vor pe Alexander, nu numai că trebuie să joace, dar trebuie să și acționeze după programul nostru. Cred că dovezile pe care le avem, perspectiva lor, sunt îndeajuns ca să îi ademenească să coopereze. E un impuls imens. Dacă acceptă asta și îl acuză pe Alexander de fraudă și de restul, iar noi îl acuzăm de crimă, toată lumea câștigă.

- Și dacă devin lacomi?

- Nu pot face nimic împotriva lui Alexander până ce nu au informațiile.

Era fundul ei în joc, își spuse ea.

- Nu pot primi informațiile de la noi până ce nu parcurg tot procesul. Între timp, va fi al nostru. Dacă acceptă condițiile, vor culege laurii. Dacă nu, se aleg cu resturile.

- S-ar putea să meargă.

- S-ar putea.

Acum, trebuia să se asigure că așa va fi.

- Hai s-o sunăm și pe Reo. Și am nevoie de tine.

- Cred că a fost evident în sala de gimnastică.

- Ha-ha! Mai avem nevoie de tocilarul tău, în caz că informațiile și restul trebuie vărsate. La dracu', ar trebui să-l cooptăm și pe Feeney, și poate pe McNab. Apoi, dac-o las pe Peabody deoparte, o să se îmbufneze.

- Tu dă telefoanele. Eu o să fac aranjamentele.

Eve se uită la tricoul pe care-l purta.

- Asta e o cârpă?

- Pe ce scară?

Prins în capcană

- Haide...

- E un lucru confortabil de purtat acasă și perfect acceptabil.

- Exact, spuse ea și arată cu degetul spre el. Fă aranjamentele.

Îi luă peste două ore ca să facă rapoartele cu detaliile. Simțise de mai multe ori nevoia de cafea, dar nu-i venise s-o bea în timp ce își informa superiorii. Făcuse alegerea corectă când îl rugase pe Roarke să participe. Feeney și McNab puteau explica detaliile informatice, dar Roarke rezumă dedesubturile afacerii mai repede și mai succint decât ar fi putut spera ea.

- Nu pun la îndoială ce spui, locotenente, zise Yung. Vreau să te întreb dacă ai luat cu adevărat în considerare vrabia din mână. Cu tot ce ai, l-ai putea aresta pe Alexander imediat. Ar fi posibil ca autoritățile locale să-i încolțească partenerii de operațiuni, sau mare parte dintre ei.

- Cu o lovitură de asemenea amploare, doamnă judecătoare Yung, ar fi scurgeri de informații. Nu vreau să-i dau lui Frye vreun motiv să-și amâne planurile pe care e posibil să și le fi făcut. Dacă dispare, nu știi când o să-l mai găsim sau când e posibil să încerce să termine treaba, așa cum o vede el. Și îmi pare rău să fiu atât de directă, dar deși Alexander a ordonat uciderea cumnatei dumneavoastră și trebuie să plătească pentru ea, Clinton Frye e cel care i-a frânt gâtul. Nu numai că trebuie să plătească pentru asta și pentru încă două crime, dar e necesar să fie oprit înainte s-o facă din nou.

- În regulă. Dacă ne înțelegem primesc acordul biroului procurorului, pot face un plan cu care cred că federalii vor fi de acord.

- Biroul procurorului te va susține cât se poate de mult, îi spuse Reo. Și o să îndulcim situația lui Milo Easton.

- Atunci să-i dăm drumul, zise Tibble și dădu din cap afirmativ spre Dallas. Ai făcut o treabă bună, locotenente. Detective, voi toți. E o treabă bună. Noi ne apucăm de diplomatie.

- Când am încheiat târgul, vă anunțăm, îi spuse Whitney. Între timp, continuă așa cum ai plănuțit. Și da, bună treabă.

Când Roarke încheie conferința, Eve atacă direct cafeaua.

- Doamne, mă bucur că s-a terminat partea asta. Vorbe, vorbe, vorbe.

- Afacerile sunt un iad.

- Iar ție îți place să ocupi locul din față în iad. Bine. Mă apuc să definitivez operațiunea. Unde dracu' o să-mi pot pune arma în nenorocita aia de rochie?

- M-am gândit la asta. De fapt, e ceva ce voiam să-ți dăruiesc de Crăciun. Îl poți avea acum.

Se duse în biroul lui și se întoarse cu o cutie.

- Ce e?

Privirea pe care el i-o aruncă era o combinație perfectă de amuzament și exasperare.

- De ce întrebi întotdeauna, când nu trebuie decât să ridici capacul?

Ea nu avea un răspuns rezonabil așa că deschise cutia.

- O, e excelent! exclamă ea și scoase tocul lucios.

- Se poartă pe coapsă. Recunosc, nu e la fel de ușor de scos arma, dar o s-o ai asupra ta și nimeni n-o să știe.

Ca să-l testeze, ea își scoase pantalonii și prinse tocul.

- Cine s-ar fi gândit c-o să-mi fac și mie un cadou? E o prieliște frumoasă, locotenente.

- O să meargă, zise ea și dădu ocol prin încăpere ca să vadă cum se simțea și dacă îi venea bine. Mda, o să meargă perfect. Mulțumesc.

- O, nu, în acest caz eu îți mulțumesc.

- Eu m-am folosit de tine, îți amintești?

- Și totuși, ciudat, faptul că-mi văd soția în fundul gol plimbându-se pe-aici cu un toc de pistol pe coapsă mă excită. Apropo, în seara asta, vânătaia din zona aia seamănă mai mult cu o hartă neclară a Mexicului. Olé!

Ea râse, desfăcu tocul și își trase din nou pantalonii.

- E un cadou foarte util.

- Crăciun fericit!

- Va fi testat mâine, pe sub poșetă. Trebuie să fiu la sediul central până la ora opt.

- Am înțeles. Trebuie schimbată programarea cu Trina.

- Nu!

Oroarea provocată de acel gând o lăsă înmărmurită.

- Nu, nu, nu. N-am timp pentru prostia aia.

- O să scutești timpul pe care l-ai pierde aranjându-ți părul și machiajul, o să poți discuta despre operațiune cu Peabody și vei fi gata înainte să ajungi la sediul central. Este eficient.

Prins în capcană

- S-o ia dracu' de eficiență, se plânse ea.

- Fii curajoasă, draga mea, zise el și o lovi ușor peste fund.

O să se termine înainte să-ți dai seama.

Nu era niciodată așa, își zise ea. Câte lucruri trebuia să facă pentru slujba ei...

CAPITOLUL 22

Își petrecu orele rămase studiind planurile cinematografului, astupând găurile pe care le găsea, verificând iar și iar rutele posibile și potențialele căi de acces. Dacă el intra, nu mai putea ieși. Iar dacă nu intra, ea dăduse ordin să fie pus sub urmărire și trimisese schița, fotografia lui și o descriere a trăsăturilor fizice la toate centrele de transport, public și privat, din oraș. În ciuda faptului că el nu avea un permis de conducere valid, Eve făcuse tot posibilul ca să acopere și firmele de închirieri auto.

Se gândi că el putea cumpăra o mașină. Sau că putea, pur și simplu, să ia una dintre mașinile companiei lui Alexander. Dar în afară de a pune bariere la fiecare pod și tunel, nu avea cum să blocheze tot orașul New York în căutarea unui singur om. Cântări mult opțiunile la îndemână, pe baza instinctelor și a profitului făcut de Mira.

Avea să vină după ea, iar ea abia aștepta. Ideea confruntării, a doborârii unui criminal aproape că o făcu să uite de întâlnirea cu Trina. Își spuse că mai erau câteva ore până la tortura personală, apoi își petrecu timpul la videotelefon cu diverse conferințe, coordonând paza cinematografului și primind noutăți de la comandant.

Când Peabody intră în biroul ei de acasă, Eve nici măcar nu se mai gândea la altceva. O chemase pe partenera ei mai devreme ca s-o pună la curent.

- Îmi pare rău c-am întârziat.

Eve tresări.

- Întârziat?

Apoi își mută privirea spre ceas.

- Ai întârziat. De ce-ai întârziat?

- Traficul e o nebunie. Ne-am gândit că, din moment ce aducem hainele de gală, să luăm un taxi în locul metroului. Am dat peste blocaj după blocaj. Încă mai avem timp până să vină Trina ca să aranjeze pe aici. Am studiat toate notițele dintre tine și comandant și dintre tine și șeful securității cinematografului. Dintre tine și toți ceilalți. Ți-ai petrecut toată ziua numai cu asta.

- Avem civili pe care trebuie să-i luăm în calcul, plus pacostea de presă. Trebuie să fim pregătiți să-l doborâm când vine, pentru că nu vrem ca civilii și presa să aibă parte de un spectacol cu polițiști morți sau răniți, urmat de panica aferentă.

- Eu votez împotriva.

- În plus, nu vrem ca civilii să fie răniți, sau ca suspectul să scape, sau ca presa să scoată în evidență eșecurile departamentului de poliție din New York.

- Tot împotriva votez.

- Deci cel mai bun scenariu e să-l vedem, apoi să-l doborâm repede și pe tăcute, spuse Eve rotindu-și gâtul înțepenit după orele de muncă. Ceea ce e foarte puțin probabil.

- De ce? Ai acoperit și reacoperit totul, ai planuri de la A la Z. Suntem pregătiți.

- Iar el e mare, rapid și nu s-a dat înapoi de la a arunca un bebeluș în aer.

- Nu cred c-o să fie vreun bebeluș la premieră.

- Poate împinge o sută treizeci de kilograme, îi reaminti Eve. Ar putea să ne arunce pe amândouă fără prea mult efort.

- Auzi, Dallas, dacă ai impresia că e posibil să nu iasă, poate ar trebui să anulăm. Să nu mergem acolo.

- N-am zis că n-o să iasă. O să-l prindem, dar nu contez pe faptul c-o să putem acționa rapid și pe tăcute. Insist pe evitarea rănirii civililor și a creării de panică și ambuscadă.

- Asta putem face.

- Asta o să facem, o corectă Eve. El e obișnuit cu un lanț de comenzi. Armată, activități paramilitare, sporturi organizate. Probabilitatea e mare să mă aleagă mai întâi pe mine, dar asta nu înseamnă că n-o să te atace pe tine, dacă vede o ocazie. Unde-i arma ta?

- Împreună cu lucrurile mele. Am lăsat totul în camera de oaspeți pe care Summerset ne-a pus-o la dispoziție. Voiam s-o

țin în poșetă. Am o geantă frumoasă, cu un rubin fals, pe care am pus mâna la o reducere...

- Peabody.

- Se potrivește cu rochia, zise Peabody cu încâpățănare, și e destul de mare. Dar apoi mi-a venit o idee.

- Ce fel de idee?

- Păi, vezi tu, rochia are un gen de dublură, așa că am desfăcut un tiv lateral și am pus un fel de buzunar, încropind un toc strâmt.

- Ai făcut un toc?

- E ca un gen de jartieră întărită, dar nu foarte drăguță. N-am avut timp s-o fac să fie drăguță. Am realizat-o noaptea trecută cu ce-am avut la îndemână, ca să-mi pot ascunde arma, așa că nu trebuie decât să bag mâna în buzunăraș ca s-o scot.

- Ai făcut un toc, repetă Eve uimită și impresionată totodată. Ești o polițistă îndemânică.

- Polițista îndemânică, spuse Peabody și se luminează la față la auzul complimentului. Aș putea crea o întregă linie sub numele ăsta, începând o mică afacere cu accesorii pentru ofițerii de poliție. Am văzut schița rochiei tale. Unde pui arma?

- Într-un toc pe coapsă, perfect pentru poșetă. Nu l-am făcut eu, adăugă ea. Mi-ar fi prins bine un nenorocit de buzunar.

- Nu cred că aș fi putut face unul pentru rochia ta. Am văzut schița. I-ar fi stricat linia.

- Mda, de parcă-mi pasă mie de asta.

Important era că amândouă aveau acces rapid la arme, își zise Eve.

- Hai să repetăm.

- Pot să primesc mai întâi o cafea? Cred că, din moment ce suntem, practic, la datorie, vinul iese din calcul, ceea ce-i foarte rău, pentru că sunt încă puțin emoționată în legătură cu toată chestia cu covorul roșu.

- Fă-ți mai degrabă griji că e posibil să fii atacată de un fost fundaș semiprofesionalist care te întrece în greutate cu patruzeci și cinci de kilograme.

- ăsta e celălalt motiv al emoțiilor.

Alimentate cu cafea, acoperiră fiecare centimetru al operațiunii, trasară și retrasară, și apoi repetară. Era destul, se hotărî

Eve, iar câteva secunde mai târziu auzi râsul caracteristic al lui Mavis. Poate că Trina fusese prinsă în traficul nebunesc descris de Peabody. Poate era blocată în vreun ambuteiaj ce avea să dureze zile în șir. Poate... Apoi, lângă spiridușul de Mavis, în roz și auriu, apăru osânda.

- Bună! Sunteți gata de petrecere? Întrebă Mavis și făcu două piruete rapide care o aduseră în apropierea ecranelor, a planurilor și a desfășurării operațiunii de pe computer. Lucrați? De ce lucrați?

- Crima nu ia pauză, se aventură Eve.

- Nu-mi spuneți că nu mergeți, spuse Mavis și arătă cu degetul spre Eve și Peabody. Noaptea asta e magnifică. E filmul tău, iar eu și cu Peabody ne facem debutul pe ecrane.

- Mergem, spuse Eve și își mută cu precauție privirea asupra Trinei, care stătea și o studia. Mergem și lucrăm.

- Și petrecem, adăugă Peabody.

- O să arăți bine în timp ce vei face tot ce ți-ai propus, după ce termin cu tine.

Trina, cu părul adunat în bucle roșii și aurii care o duceau pe Eve cu gândul la un turn în flăcări, îi dădu ocol. Apoi o lăsă pe Eve fără replică când o ciupi de obraz.

- Ai tenul OK, îngrijit.

- Bănuiesc că da.

Dădu peste mizeriile pe care Trina le împingea în fața ei. Nu pentru că îi era teamă de Trina, nu prea mult, ci pentru că o făcea să se simtă bine.

- Dacă mă mai ciupești o dată, te fac una cu pământul.

- Relaxează-te. O să vă fac la amândouă un tratament de hidratare. O să vă dea o strălucire ca de rouă.

- N-am nevoie de...

- E rapid și relaxant.

În felul ei netemător, Trina trecu peste obiecțiile lui Eve.

- Am făcut pregătirile. Haideti să începem.

- Trebuie s-o informez pe Mavis în legătură cu ce se întâmplă în seara asta.

- Poți s-o faci în timp ce pielea ta e hidratată. Mavis a trecut deja prin tratamentul de hidratare. Ne-am instalat în apartamentul principal.

- Deja?
- Te machiez ca pe o stricată? Te fac să arăți urâtă și palidă? vru să știe Trina.

- Ai pictat tatuaje pe mine fără să știi și fără să-ți dau voie. Trina își dezveli dinții într-un zâmbet larg.

- Nu în seara asta.

- Poate aș putea eu să primesc unul. Rochia mea are niște boboci la talie, explică Peabody. Ar fi drăguț un mic tatuaj cu un boboc.

- O să vedem. Hai să mergem, insistă Trina. Ai schimbat programul, așa că trebuie să ne încadrăm în el.

Eve își spuse că nu o putea contrazice. Era momentul să îndure.

- Unde-s ceilalți? întrebă ea în timp ce intrau în dormitor.

- McNab și Roarke discută unghiul de abordare a operațiunii, îi spuse Peabody.

- Operațiune? E o operațiune?

Eve o bătu ușor pe Mavis pe umăr.

- O să-ți explic. Unde-i Leonardo?

- E încă acasă cu Bella. Ne întâlnim cu el la sediul central pentru că ai zis că trebuie să plecăm de acolo. N-am vrut să-l lăsăm pe Bella cu dădaca așa de devreme. Carly, dădaca, e magnifică... E super dulce, iar Bellamina o place tare, dar e mult timp de acum până după final.

- Se iubesc, interveni Trina. Belle stârnește iubirea în toată lumea.

- Este un magnet de iubire, o aprobă Mavis. Dacă e o operațiune, asta înseamnă că e și un tip rău, iar tipii răi omoară oameni. Îl avem deja pe video, Dallas. Nu se poate să trecem peste?

- E un alt criminal și un alt joc.

Eve se uită la cele două scaune portabile de salon din dormitorul ei și își dori să se afle în alt loc.

- Tu și Peabody mai întâi, îi spuse Trina. Așa ne poți spune ce dracului se întâmplă în timp ce te hidratezi. Mavis, tu ne poți aduce niște vin spumos din ăla de care ne-a zis Roarke.

- Sunt la datorie, spuse Eve.

- Și eu, dar accept un vin spumos.

Prins în capcană

Trina deschise una dintre geți. Și așa începu totul. O oră mai târziu – sau erau zile? – Eve avea fața hidratată, tonifiată și machiată. Faptul că îi prezentase lui Mavis lucrurile de bază o ajutase puțin, dar când Trina ajunsese la părul ei, se crispă.

– Să nu faci nimic nebunesc.

– Definește nebunesc.

– Uită-te în oglindă.

– Ha-ha. O să-i dau puțină strălucire și volum. Am fost de câteva ori pe platou, așa că știu cum a fost coafată Marlo Durn pentru rol și așa o să-l fac pe-al tău. Nu vreau să mă îndepărtez prea mult de asta, dar o să-i dau puțină strălucire.

– Mie-mi place al meu!

Evident vrăjită, Peabody se întoarse cu fața spre oglindă. Optase pentru un fel de adunătură săltăreață, și un mic boboc îi înflorise pe ceafă.

– Mă duc să-mi pun rochia, ca să vedeți tot.

– Nu uita arma! strigă Eve în timp ce Peabody ieși dansând din încăpere.

– Chiar crezi că ticălosul ăsta o să încerce să te omoare la premieră?

– Nu numai că mă gândesc, îi răspunse Eve lui Mavis, ci sper. Suntem pregătiți.

– Păi, dacă te omoară, o să fii un cadavru frumos.

Trina făcu un pas în spate, îi aruncă lui Eve o privire critică și dădu din cap afirmativ.

– Eu am terminat.

Îi făcu lui Eve semn să se ridice și o împinse în fața oglinzii. Părul nu arăta chiar așa de diferit, se gândi Eve. Era mai pretențios și părea să se îndrepte în mai multe direcții, dar într-un mod deosebit. Probabil așa cum se cădea. Era o mulțime de mizerie pe ochii ei și o știuse pentru că o urmărise pe Trina în timp ce amestecase, combinase și mânjise. Dar, în general, păreau mai mari și puțin mai spectaculoși. Probabil că, din nou, așa se cădea. Și nu erau tatuaje vizibile.

– Bine, merge.

– Arăți sexy, decretă Mavis. Noi ne ducem să ne jucăm cu Peabody cât timp te îmbraci, apoi Trina mă face pe mine. Ne adunăm la sediul central.

- Credeam că ești deja gata.

Mavis râse și își înfioie spre ea mopul de bucle blonde cu vârfuri roz.

- Asta e doar ceva obișnuit. Mergem mai departe.

Eve nu avea destulă imaginație ca să-și închipuie care era definiția lui Mavis pentru „mai departe“. Răsufle ușurată când rămase din nou singură în cameră. Cu operațiune sau fără operațiune, din punctul ei de vedere, partea cea mai rea trecuse. Când Roarke intră, ea era îmbrăcată, pe jumătate ghemuită și cu o mână sub tivul scurtat al rochiei. Scoase arma rapid și cu ușurință și luă poziția de polițistă.

- Fă-o din nou. Mi-ar plăcea un mic spectacol privat.

- Nu-i așa de ciudat cum am crezut, nu după ceva exerciții.

- Bagă-l în toc și fă o piruetă. Hai să vedem.

Ea își ridică rochia, își dădu ochii peste cap când el fredonă aprobator și o netezi la loc. Oare ar fi putut vedea cum strălucea în contrast cu nuanțele închise și bogate ale rochiei? El se îndoaia. Pentru o femeie cu un înspăimântător simț al observației, pierdea multe din vedere în ceea ce-o privea pe Eve Dallas. Îi admiră trupul prelung și zvelt, de la decolteul unde stătea diamantul în formă de lacrimă, pe care el i-l dăruise, până la talie.

- Trebuia să exersezi să ajung la el în tocurile astea înalte.

Pantofii, de aceeași culoare închisă ca rochia, străluceau ca diamantul de la gâtul ei.

- Merge.

- Sunt un bărbat foarte norocos.

- E de la sine înțeles.

- Nu poate fi îndeajuns. Arăți trăsnet. Poartă-i pe ăștia.

El scoase o cutie din buzunar, o deschise și dezvălui o pereche de cercei lungi cu diamant și rubin.

- Sunt noi?

Tonul ei acuzator îl făcu să râdă.

- Nu sunt, nu. I-am luat pentru că merg bine cu rochia. Am avut alt colier în minte, dar cred că Lacrima Gigantică este exact ceea ce trebuie, și e de preferat din punct de vedere sentimental. Mă îmbrac într-un minut.

- E aiurea pentru că tu chiar o să fii minunat, iar mie mi-a luat o eternitate ca să arăt așa.

Prins în capcană

- A meritat fiecare moment. Apropo, McNab și cu mine... și Feeney... suntem gata.

- Bine.

Se întoarce înapoi la oglindă și își scoase iar arma. Și ea era gata.

*

Avu de-a face cu „uau-uau“ al lui Baxter, obrazii îmbujorați ai lui Trueheart și sprâncenele ridicate ale lui Santiago, însă îi ignoră pe toți, relaxată. Pentru că se gândi că avea să ajute la potolirea nervilor, o lăsă pe Peabody să facă niște piruete, în urale și fluierături. După ce se încheie toată acea prostie, revizui operațiunea, pozițiile și codurile.

- Dacă aveți vreo întrebare, vreo problemă sau vreo îngrijorare, vreau să le aud acum.

- Putem trece floricelele pe lista de cheltuieli? vru Baxter să știe.

- Nu, și nu aveți voie cu floricele. Nu vreau degete alunecoase. Aceia dintre voi care se ocupă de securitatea cinematografului sau de personal, plecați acum. Cei care merg ca invitați, în douăzeci de minute. Verificări la fiecare cincisprezece minute.

Se uită în jur prin încăpere.

- Hai să mergem la film.

Faptul că o avură pe Mavis alături în timpul drumului ajută la menținerea unei atmosfere relaxate. Ideea ei de „mai departe“ luase forma unei cascade de blond strălucitor intersectat cu o multitudine de șuvițe împletite, subțiri și mov, care se asortau cu nuanța rochiei. Câte o fundă verde-smarald, de culoarea pantofilor, era răsucită în fiecare șuviță. Lângă ea, Leonardo purta verdele-smarald într-un smoching cu haină lungă, cămașă mov și cravată.

- Mi-aș dori să beți și voi din spumantul ăsta.

- După aceea, îi spuse Eve.

- Nici măcar nu ți-e frică.

- Doar pentru că m-aș putea împiedica în blestemații ăștia de pantofi.

- Pantofii ăia sunt megadelicioși, Dallas. Cu toții arătăm megadelicioși.

- S-ar putea să mi se facă rău, spuse Peabody și își duse mâna la stomac.

Leonardo scoase o cutiuță argintie și o deschise.

- Bomboane de mentă. Ajută. Prima oară când am fost pe covorul roșu mi s-a făcut rău. Ți amintești, Mavis?

- Sărăcuțul, murmură ea spre el. Abia a ajuns la toaletă înainte să dea afară.

- N-o să ți se facă rău, zise McNab și o frecă pe spate. O să te distrezi.

El era îmbrăcat cu ceea ce Eve presupunea că se putea numi smoching, doar că de fiecare dată când se mișca sau lumina cădea pe costum, acesta licărea în diverse culori. O tentă de roșu, o tentă de albastru, o tentă de auriu. O amețea puțin. Se uită în altă parte și făcu verificările cu echipa.

- Toată lumea e pe poziție. Nici urmă de suspect. Reineke raportează că mulțimea e mai mare decât era de așteptat.

Approape am ajuns, își zise ea.

- Mavis, Leonardo, sunteți de acord să ieșiți primii?

- Nici o problemă, o asigură Mavis.

- Vreau să ieșiți și să stați la distanță.

- Nu-ți face griji, spuse Leonardo și o cuprinse pe Mavis cu brațul lui mare. O să am grijă de ea.

- O, ursulețule.

- Fără pupături, că mai avem puțin și parcăm. Vă amestecați printre invitați și nu vreau să vă apropiați prea mult de mine până nu se termină totul.

- Noi suntem în regulă. Ai grijă de tine, o avertiză Mavis pe Eve și o îmbrățișă repede. Iar tu îmi poți urma exemplul, îi spuse lui Peabody. Dallas e cu operațiunea, eu, cu spectacolul. Ți amintești?

- Să zâmbesc, un zâmbet firesc și natural. Umerii drepecți, nu cocârjată. E în regulă să fac cu mâna. Dacă pozez, o, Doamnel! mă sprijin pe piciorul din spate. Și pozele în care mă uit peste umăr mă avantajează de obicei.

- Exact, zise Mavis și o bătă ușor pe mână pe Peabody. Hai să mergem. Prindeți-l repede pe ticălos, OK? Ca să ne putem distra.

Șoferul, unul din echipa privată de securitate, deschise ușa. Marea de sunete se revărsă înăuntru. Urlete, strigăte, blițuri de

Prins în capcană

la aparate ieftine și camere de filmat. Leonardo ieși primul și îi oferî mîna lui Mavis, iar cînd ea se strecură afară, marea de sunete se înteți. În ciuda circumstanțelor, în ciuda încordării, Eve simți un val de emoție cînd auzi mulțimea strigînd numele lui Mavis.

- Face senzație, observă Eve, apoi își schimbă starea. Ies din mașină acum, Peabody mă urmează.

La semnul ei, Roarke ieși, oferindu-i mîna lui Eve. Încă un val de voci și o galaxie amețitoare de lumini o întîmpinară. Chipuri, și blițuri, și râul de covor roșu-aprins. Chiar în timp ce ochii lui Eve îl căutau pe bărbat, mulțimea începu să strige numele ei și al lui Roarke. Bărbați în smochinguri și costume șic, femei în rochii strălucitoare și cu bijuterii licărind pluteau deasupra covorului roșu. Zâmbeau, rîdeau, pozau. Clinton Frye nu era printre ei. Încă.

- Locotenente Dallas, cum ți se pare? comentă Roarke.

- E ciudat. Și puțin înspăimîntător. În mișcare, adăugă ea cînd înaintară pe covorul roșu.

Totul deveni și mai ciudat odată cu întrebările strigate, microfoanele ce-i erau băgate în față, entuziasmul efervescent al presei și oamenii cu energie nebunească, pe jumătate dezlănțuită, care se înghesuiau în bariere.

„Pentru ce?” se întrebă ea. Mergea pe străzile acelea aproape în fiecare zi și probabil, ținînd cont de șanse, dăduse peste cel puțin unul dintre cei care stăteau acolo și strigau, aplaudau și făceau cu mîna. Tot acel entuziasm nebunesc doar ca să vezi o polițistă? O făcea să se simtă jenată pentru New York. Cînd îi șopti acest lucru lui Roarke, el rîse. Doar rîse, apoi îi completă jena cu un sărut, iar mulțimea se dezlănțui.

- Termină!

- M-aș putea abține, zise el și îi duse mîna la buze, dacă nu m-ai mai încânta atât.

- Mă străduiesc.

Era doar o parte a operațiunii, își spuse ea în timp ce reporterii începură să dea năvală. Doar o parte din capcană. „O noapte minunată pe care o așteptase cu nerăbdare”, bla-bla, da, „da, rochia e Leonardo”. Ai cui pantofi sunt? „Sunt ai mei”. Dintr-un anumit motiv, replica stârni rîsul unei reportere de

modă. Se aventură în ceea ce i se părea a fi o provocare, vorbitul, zâmbetele, căutatul, cercetarea, ascultatul rapoartelor din ureche – nici un semn încă – și menținerea atât a lui Mavis, cât și a lui Peabody în bătaia radarului. Apoi o văzu pe Nadine, într-o rochie argintie, cu aspect lichid, mulată, și pe Mira, într-o rochie coral. Dennis părea derutat și amețit. Doamne, era așa de drăguț. Comandantul arăta ca un comandant alături de soția lui cu înfățișare regală și ușor înspăimântătoare. Își auzi numele, se uită într-acolo și o văzu pe Marlo, de mână cu Matthew, care se grăbea spre ea.

– Dallas! Ești aici. Eram sigură că ești pe undeva pe urmele vreunui criminal, în loc să ajungi aici. Mă bucur să vă văd pe amândoi. Abia așteptam seara asta și ziua de mâine.

– Și noi la fel, zise Roarke și întinse mâna. Mă bucur să te văd, Matthew.

– E bine să fiu din nou la New York.

Pentru că cererile pentru fotografii nu mai conțineau, Marlo își schimbă ușor poziția și o cuprinse pe Eve după talie. „Prea aproape“, își zise Eve, apoi își ordonă să se relaxeze. Ținând cont de părul blond, nimeni n-ar fi putut-o confunda pe Marlo cu ea.

– Trebuie să mergem înăuntru, murmură Marlo în urechea ei în timp ce poza. E răcoare.

– Sună bine.

Eve o văzu pe Peabody și îi făcu semn. Sigur că acest lucru generează și mai multe urale, fotografii și o serie de complimente.

– Vă e frig, comentă Roarke și, în felul lui relaxat și de neoprit, le conduse pe toate în cinematograf.

Covorul roșu continua. Era mai puțină lume acolo, mai exclusivistă, iar zgomotul mai mic. În acel loc, se gândi ea, se afla Sterling Alexander, sorbind îngâmfat dintr-un cocktail în timp ce îl încolțise pe Mason Roundtree, regizorul. Ea îi văzu pe Biden și pe Young-Sachs. Continuă să meargă.

Alva Moonie, cu menajera alături, stătea mai departe de grupul principal și ținea ambele mâini ale lui Whitestone. Pe chipul ei se citea compasiunea. În cealaltă parte a holului, Candida, într-o rochie albă, transparentă, se întreținea cu un grup de reporteri.

Prins în capcană

- Mă întrebam dac-o să vină, murmură Eve spre Roarke. Whitestone, Newton și logodnica lui.

Roarke îi urmări privirea.

- Le prinde bine. Se observă.

- De ce să vii aici, în toată nebulia și tam-tamul ăsta?

- Când se simt triști, unii au nevoie de oameni, de distrageri și de zgomot. Alții, de singurătate și liniște, dar amândouă pot oferi consolare, zise el în timp ce se uita la Alva, care îl luă în brațe pe Whitestone.

- Cred că așa e.

Eve își observă oamenii, care erau împrăștiați. Baxter, care arăta de parcă se născuse într-un smoching, vorbea cu Carmichael, care strălucea la rându lui, dar observă privirile lor de copoi și alerta trădată de poziția corpurilor. Îl văzu pe Feeney, care se trăgea de nodul de la cravată. Încercă să se apropie de el, dar fu interceptată de Julian Cross. Acesta îi luă mâinile - o privi cu ochii nu la fel de albaștri și de frumoși ca ai lui Roarke -, apoi le duse la buze.

- Te așteptam.

El imitase bine accentul irlandez al lui Roarke în cele câteva secvențe pe care le văzuse, dar nu mai era nici o urmă de acesta în acel moment.

- Am vrut să-ți mai mulțumesc o dată pentru că mi-ai salvat viața.

- Nadine ți-a salvat viața.

- Așa e. M-a ținut departe de moarte. Iar tu te-ai prins că Joel a omorât-o pe KT, că a încercat să dea vina pe mine și că m-ar fi omorât. Mai mult, prin faptul că ai făcut asta, m-ai încurajat să-mi schimb viața. Sunt curat și am de gând să rămân curat.

- Bine. Mă bucur.

Se aplecă și o sărută pe obraz, apoi se uită la Roarke.

- Ești un bărbat norocos.

- Așa îmi spun și eu. Te prinde bine sobrietatea, Julian.

- Și mă și simt bine. Mulțumesc, zise el din nou. Amândurora. Trebuie să discut cu Connie, și știu că i-ar plăcea să vă vadă pe amândoi înainte de... petrecerea de mâine, spuse cu un amestec de încântare și sfială. Mason o să țină un mic discurs înainte să intrăm, doar dacă nu cumva vă puteți strecura înăuntru mai

înainte, ca să eviți discursul. Vom avea mai mult timp să vorbim după petrecere și mâine.

- Uneori faci mai mult decât să salvezi vieți, zise Roarke când Julian se îndepărta. Le schimbi.

- S-a schimbat singur.

Nivelul de zgomot se ridică în timp ce erau turnate băuturile gratis. Răsetele răsunau și sărutările curgeau. Simți ceva, doar o furnicătură la baza șirei spinării și se întoarse ușor. Auzi raportul din ureche cu câteva secunde înainte să-l observe pe Frye. Intenționat, își lăsă privirea să treacă peste el și să se îndepărteze.

- Am auzit. Văd.

Roarke o atinse cu vârful degetelor pe braț.

- Poartă un ecuson de securitate, așa că s-ar putea să aibă acces la zonele acelea. Sunt prea mulți oameni aici. Înăuntru avem mai multe șanse să-l prindem în liniște și fără civili răniți. Mă duc acolo. El o să mă urmeze. Am oameni acolo, îi reaminti lui Roarke. Și sunt înarmată. Așa a fost planul.

- Am înțeles. Iar tu să știi că o să vin după el.

- Doar să nu te grăbești.

- Baxter, arestează-l pe Alexander... în liniște... imediat ce intru pe ușile cinematografului. McNab, trimite instrucțiunile federalilor. Începe curățenia.

Îi adresa un zâmbet lui Roarke și se îndreptă spre ușile cinematografului. Când cineva o striga pe nume, ea ignora sau făcea cu mâna. Îi simțea privirea ațintită asupra ei, urmărind-o. Trebuia să se apropie, și ea o știa. Nu mai putea risca să eșueze, așa cum făcuse înainte, așa că trebuia să se apropie. Un electroșoc, un cuțit. Poate amândouă.

Calculând, se strecură pe uși și intră în palatul aurit al cinematografului. Nu mai pusese niciodată pasul acolo, dar cunoștea fiecare centimetru, fiecare ieșire și fiecare colțisor. Își scoase arma când trecu de uși și o mută cu grijă în stânga. Trebuia să-l facă să intre până la capăt, să alunge orice șansă ca el să dispară din nou. Cât de curând posibil, doi dintre oamenii ei aveau să se așeze în dreptul ușilor, ca să le blocheze. Urmau să-l prindă în capcană.

Mai făcu câțiva pași și se întoarse intenționat cu spatele la uși. Alți ochi erau ațintiți asupra lui în acel moment, ochi în care ea avea încredere. Și avea să-l audă. Avea să-l simtă. Le făcu pe amândouă când ușa se deschise încet. „Mai aproape“, își zise ea ascultând vocile din ureche și instinctul. Încă puțin. Se întoarse cu arma scoasă. Fața lui nu se schimbă, dar mâna care ținea aparatul de electroșocuri tresări.

– Poate c-o să tragi înaintea mea, dar crede-mă că dacă ratez, ceilalți patru polițai de aici n-o s-o facă. Lasă jos arma, Frye.

Observă privirea lui trecând de la stânga la dreapta și corpul, care se aplecă în față.

– N-ai unde să fugi, începu ea. S-a terminat.

Chiar în clipa în care vorbea, ușa se deschise.

– Eve Dallas!

Candida, evident beată, se împletici înăuntru.

– Am să-ți spun ceva, nenorocito!

Măinile lui Frye erau la fel de rapide ca picioarele lui. O apucă pe Candida, o învârti, blocând eficace orice atac, apoi o azvârli spre Eve. Un pumn rătăcit o pocni în ochi în timp ce femeia care țipa ateriză pe ea.

– Nenorocito! țipă Candida lovind cu mâinile și cu picioarele. Mi-ai rupt rochia!

Înjurând, Eve o împinse pe Candida grămadă, apoi se ridică în picioare. Jeturile de electroșocuri izbucniră în timp ce Frye se lăsa în jos și încerca să iasă din cinematograf. Înjurând din nou, Eve își aruncă pantofii blestemați și fugi după el.

Era rapid, își zise ea, dar, la dracu', ea avea să fie și mai rapidă. Ochiul drept se umezise, îi încețoșa vederea și pulsa dureros ca un dinte stricat. El viră din dreptul ieșirii când ea sau unul dintre ceilalți trase pe lângă umărul lui. Trase la rândul lui, nebunește, și sări pe scenă ca un atacant care sare după o pasă lungă. Sări și ea imediat după el, ochi și trase. De data aceea îl nimeri fix în spate. El nu se împletici, doar se clătină, nu se cutremură, ci doar se mișcă puțin. Se întoarse, cu arma sus, iar pe chipul lui se citeau teama și furia.

– Aruncă arma! răsunară strigătele, iar ea li se alătură.

Dar ochii aceia nervoși nu se abătură de la fața ei. El nu avea cum să rateze la acea distanță, își spuse ea. La fel nici ea. Își zise:

„Ce dracu', pregătește-te să tragi". Roarke zbură pe scenă, ca o panteră. Îl lovi pe Frye jos, la genunchi, și fură proiectați amândoi prin aer și apoi pe jos.

- Cătușe! țipă Eve și alergă spre Roarke.

Înainte să ajungă la el, acesta se dădu pe spate și îl pocni cu pumnul în față pe Frye. De două ori.

- Bine, bine, bine. E gata. Suspectul e la pământ.

- Locotenente, zise Jenkinson aruncându-i cătușele și făcând o grimasă când urcă pe scenă.

- Ești rănit? Ești lovit?

- Nu, doar m-a ars puțin. Port echipament. Te zdruncină puțin.

- Știu. Stai jos, trage-ți răsuflarea. Și tu, îi zise lui Roarke, dar el stătea deja lângă Frye, care era amețit.

Când Frye încercă să se ridice, Eve îi îndesă electroșocul în față.

- Ești terminat, repetă ea. Culcat. Întoarce-te cu fața în jos, cu mâinile la spate.

Când el întinse mâna spre buzunar, Roarke îl împunse, deloc ușor, într-o parte.

- Cauți asta, băiețel?

Ridică un cuțit și lăsă lumina să se reflecte în lamă.

- Ți l-am scos din buzunar înainte să atingi pământul. Mai pune o dată mâna pe soția mea, și s-ar putea să intre în tine.

Tot ce putu face Eve fu să arunce o privire de avertizare și să clatine din cap.

- Jenkinson, pune cuțitul în pungă. Voi, restul, ajutați-mă să-l rostogolesc pe ticălosul ăsta mare.

El se încordă și dădu din picioare, ceea ce-i aminti lui Eve de puștiul răcit și de toanele lui.

- Iisuse, ești terminat!

Se văzu nevoită să lărgească puțin cătușele ca să se potrivească și fu pe deplin recunoscătoare că nu se confruntase direct cu el.

- Clinton Rosco Frye, ești arestat pentru conspirație la crimă și omorârea la comandă a Martei Dickenson, a lui Chaz Parzarri și Jake Ingersol. Alte acuzații vor urma, nenorocitul, inclusiv atac intenționat asupra unor ofițeri de poliție. De două ori.

Ridicați-l și scoateți-l de aici... pe ușa din spate. Arestați-l. Vin și eu imediat.

Se lăsă pe călcâie și se uită la Roarke în timp ce ei îl trăgeau pe Frye în picioare. Acesta nu scosese nici un sunet, dar avură nevoie de patru polițiști ca să-l imobilizeze și să-l convingă să iasă pe ușă. Roarke arătă cu capul spre fața ei.

- Ticălosul afurisit a făcut asta?

- E urât?

Ea își duse degetele la obraz, la ochi, și amândouă începură să pulseze nebunește.

- La dracu', la dracu'. Nu, nu el a făcut-o... nu direct. A aruncat-o pe idioata aia de Candida spre mine. Pumnul ei m-a lovit... cred că pumnul ei.

- Mai întâi un copil, acum o idioată beată.

- Păi, într-un fel, e constant.

Ea aruncă o privire peste umăr și văzu oamenii care se înghesuiau în spatele cinematografului în timp ce Peabody, Baxter și ceilalți încercau să-i împingă înapoi. Îi adresă lui Roarke un zâmbet firav.

- Îmi pare rău, dar se pare că o să lipsesc de la premieră. Trebuie să mă ocup de asta.

- Noi o să lipsim. Vin cu tine.

- Nu trebuie să...

Se întrerupse și ridică din umeri. Sigur că trebuia să meargă cu ea.

- Apropo, frumoasă placare.

- Mi-am petrecut ceva vreme pe teren când eram puști.

- Așa e, fotbal irlandez. Te pricepi.

- Am simțit în fiecare oscior, zise el și își flexă degetele dure-roase. Parcă am lovit un perete de beton... placarea și pumnul.

Ea îi luă mâna și îi studie degetele.

- Se pare că altcineva va avea nevoie de gheață.

- Mai degrabă într-un pahar, cu whisky.

- Cine te poate condamna? La naiba, cred că am avut parte de spectacol, până la urmă.

- Chiar așa. O să ajungem la petrecerea de după, la un moment dat.

El se ridică, întinse mâna ca s-o ajute și pe ea, apoi îi atinse obrazul rănit cu degetele dureroase. Zâmbiră unul spre altul.

- Dallas! strigă Peabody în timp ce alerga cu pantofii strălucitori ai lui Eve în mână. Au! Ai luat un pumn. Ești bine? Amândoi sunteți bine?

- Destul de bine. Mergem în spate. Mă duc să termin cu Frye.

- Merg cu tine.

- Am nevoie să rămâi aici, să te ocupi de situație, să calmezi lucrurile, să te asiguri că incredibil de proasta Candida nu e rănită.

- Dar...

- Mă descurc cu Frye, dar nu pot fi și colo, și colo. Am nevoie de tine aici. Tu ești la comandă acum. Te contactez când am terminat. Venim la petrecere dacă putem, altfel totul poate aștepta până luni.

- În regulă.

- Alexander?

- Baxter și Trueheart l-au arestat și e nervos.

- Îmi pare rău c-am pierdut asta.

- Uau! Ce noapte, deja!

- Ce noapte! repetă Eve ca un ecou. Îl luă pe Roarke de mâna teafără și se chinui să-și pună pantofii. În cea mai mare parte totul a decurs conform planului, spuse ea și râse, strângându-l apoi ușor de mână. În cea mai mare parte.

Ieșiră prin spate, lipiți unul de altul.

EPILOG

Eve se așează vizavi de Frye la interogatoriu. Îi pusese răcșoșe mai solide, atașate de lanțuri prinse în podea. După spusele lui Reineke, se luptase ca un ticălos gigantic și nebun pe tot parcursul drumului.

- Alexander a aruncat toată vina pe tine, îi spuse ea. A zis că ai acționat de capul tău, că l-ai amenințat, că l-ai forțat. Ce spui?

El nu răspunse nimic.

- Vrei ca el să scape?

Era un bluf, pentru că Alexander era terminat, după cum tocmai fusese informat atât el, cât și cei patru avocați ai lui. Nu avea să mai iasă din închisoare pentru tot restul vieții.

- Nu vrei să-mi spui și versiunea ta?

Pentru că el nu răspunse, ea se rezemă de spătar.

- Bine, eu îți spun ce știi, ce pot dovedi și ce te va pune pe tine într-o cușcă de beton pentru următoarele trei vieți. Ai răpit-o pe Marta Dickenson cu ajutorul lui Milo Easton, la ordinele lui Sterling Alexander. Ai dus-o forțat într-un apartament gol, sub noile birouri ale celor de la WIN, ai interogat-o, ai lovit-o, ai terorizat-o și apoi i-ai rupt gâtul. Acum, Alexander pretinde că asta a fost ideea ta, iar Easton susține că nici n-a știut ce se întâmpla. Ce spui?

Nimic.

- Pot să fac la fel și cu celelalte două crime, despre care Alexander spune că nu știa nimic, iar Milo pretinde că n-a avut habar și că ai acționat pe cont propriu. Dacă nu-mi spui varianta ta, o să fii înfundat pentru tot, iar ei o să-și ia o palmă pentru fraudă. Ești chiar așa de prost?

Furia răsări pe chipul lui.

- Nu mă face prost.

Acestea erau, își spuse ea, primele vorbe pe care le auzea de la el. Odată cu ele, Frye îi arătase punctul slab.

- Întreb dacă ești prost. Dacă ai de gând să te apleci și să-l lași pe Alexander să ți-o tragă. Știu că te-a angajat. Știu că te-a plătit. Știu că ți-a spus ce să faci. Arată-mi că nu ești prost. Arată-mi că n-o să stai acolo să-l lași să pună toate pe umerii tăi.

Ea se aplecă spre el.

- El nu are dreptul să te transforme într-un țap ispășitor. El crede că ești prost, dar știm amândoi cine a dat ordinele. Tu doar ți-ai făcut treaba.

- El a zis să iau ce are la ea și apoi să-i închid gura definitiv. Să scap de ea. Că eu hotărâsc ce să fac și cum.

- Bine, spuse ea cu fața impasibilă și se lăsă din nou pe spătar. Gândești singur, am înțeles asta. Cu cât te-a plătit ca s-o răpești, s-o interoghezi și s-o omori?

- Douăzeci și cinci de mii. Am zis că vreau bani gheață. El a încercat să scadă suma, a încercat să se calicească, la fel ca întotdeauna. Am zis că vreau banii în acel moment. Nu sunt prost.

- Așa-i.

„Imbecil.“

- Ca întotdeauna? Te-a mai angajat să scapi și de alții înainte? Pentru că el nu spuse nimic, ea îl îmboldi puțin.

- Așa e șablonul, înțeleg. Șablonul lui Alexander. Îi pune pe alții să facă treaba, încearcă să iasă ieftin și crede că e mult mai deștept decât ei.

- El mă plătește să-i sperii. Să îi bat, poate să le rup o mână.

- Atunci, cu Dickenson, a fost prima oară când Alexander te-a angajat să omori pe cineva.

- Costa mai mult. De două ori mai mult. I-am spus. Dup-aia i-am luat lucrurile, haina. O haină frumoasă. Deci e un jaf. Nu ți-ai fi dat seama că lucrurile stăteau altfel dacă nenorocitul de Milo nu ți-ar fi spus.

- Ai făcut să pară un jaf, și asta a fost bine. Au fost proști, Frye, că te-au pus s-o faci în locul ăla, un loc legat de Alexander. Nu e vina ta. Apoi, mai e Parzarri. Cum a fost aranjat totul?

- El...

- Cine?

Prins în capcană

- Alexander, cine crezi? „Contabilul trebuie să dispară“, zice el. „A dat-o-n bară, e o... o verigă slabă“. El zice: „Află dacă a vorbit, apoi scapă de el“. Eu spun că asta costă mai mult. E bărbat și nu-i așa de ușor ca la o femeie, așa că e mai mult.

Ea dădu din cap afirmativ, ca și cum aprecia logica lui în afaceri.

- Tu faci treaba, tu stabilești prețul. Cât?

- Treizeci de mii. El nu vrea să plătească, dar ăsta-i prețul meu, așa că plătește. Iar eu mă gândesc cum să fac rost de ambulanță și restul. Așa că-i spun că trebuie să mi-l dea pe Milo, iar asta costă și mai mult. Dar el plătește. El n-a zis decât să fac asta, dar eu m-am gândit cum.

- La fel și cu Ingersol?

- El se poartă ca și cum aș fi un nimeni, ca și cum el e mai bun. Îmi spune Bubba. Pe mine nu mă cheamă Bubba.

Culoarea îi apără în obrajii lați.

- Eu nu lucrez pentru el, dar el se poartă ca și când așa este, de parcă el îmi poate spune ce să fac. Alexander zice că și el e o verigă slabă și să scap de el. Îi iau treizeci, dar aș fi făcut-o pentru mai puțin. Îmi place s-o fac. El a făcut mișto de mine, m-a tratat ca pe un prost. Nu sunt prost.

- Sterling Alexander te-a angajat și ți-a dat douăzeci și cinci ca s-o omori pe Dickenson, treizeci ca să-l omori pe Parzarri și treizeci ca să-l omori pe Ingersol.

- Ți-am spus deja asta. A zis să scap de el, am zis să mă plătească atât.

- În regulă. De ce m-ai atacat pe mine și pe partenera mea?

- Lui Alexander nu-i place că ați venit pe-acolo și ați pus întrebări. A zis că erați două ticăloase curioase. Tu mai ales, pentru că te-ai măritat cu banii și acum crezi că ești egala lui. A zis să scap de amândouă și s-o fac repede. Am zis că pentru doi polițiști vreau șazeci de mii. El zice două, te târguiești. El zice cincizeci. Cred că cincizeci e destul de bun. Tu n-ai căzut. Trebuia să cazi. Dar eu sunt rapid. Întotdeauna am fost rapid.

Ea nu aduse vorba de copil, n-avea rost în acel moment.

- Ai ratat.

- El vrea banii înapoi, dar eu zic că n-am terminat. Nu-mi place cum se uită la mine. Mă gândesc că poate trimite pe cineva

după mine. Sau poate cineva m-a observat și o să vii după mine. Trebuie să ajung în altă parte. Îmi place la mine acasă, dar trebuie să caut altceva. Și trebuie să termin. Începi ceva și termini. Asta e.

- Aveai de gând să mă omori, pe mine și pe partenera mea, în seara asta, Frye?

- Așa ar fi trebuit. E vina lui Milo. Ți-a spus prea multe.

- Nu neapărat. Mi-am dat eu seama. Sunt mai deșteaptă decât tine. Și nu sunt lașă. Ai prins în capcană o femeie neînarmată, ai asfixiat un bărbat, după ce l-ai legat, și ai omorât în bătaie un om, după ce l-ai amețit cu electroșocul. Ai încercat să mă ataci și pe mine cu electroșocul pe la spate. Ești un laș, un ucigaș și ești terminat.

El țâșni în sus și încercă s-o prindă, dar lanțurile îl ținură pe loc.

- Te omor. O să ies și o să te omor.

- N-o să faci nimic din toate astea, dar consolează-te cu gândul că Alexander o să-și petreacă toată viața în celulă împreună cu tine, iar cu Milo o să fiți trei. Și toți cei pe care i-a pus să facă fraude, să fure și să distrugă viețile oamenilor? Și ei o să stea vreme lungă acolo. N-o să fii singur.

Ea se ridică.

- Interogatoriul terminat, spuse și se îndreptă spre ușă. Duceți-l în spate.

Intrară patru ofițeri în uniformă solizi, iar ea plecă spre birou. Se opri, surprinsă să-l vadă pe Pope pe o bancă de pe hol. El se ridică în picioare.

- Locotenente. Eu...

- Ce căutați aici?

- Sterling. Mi s-a spus... Avocatul lui mi-a spus că nu vrea să mă vadă.

- De ce vreți să-l vedeți?

- E fratele meu. Orice-a făcut, e fratele meu.

- Știați, cel puțin o parte, nu-i așa?

- N-am știut despre crime. Vă jur. Am crezut, după Jake...

M-am întrebât. Dar nu părea posibil. Dacă am știut... dacă m-am gândit, dacă am bănuțit? Sincer, nu știu sigur. La el e posibil să mă fi așteptat la deturnare de fonduri. L-aș fi ajutat. Aș fi încercat. Întotdeauna m-a dat la o parte. Eu am încercat mereu să deschid

Prins în capcană

ușa, zise el și în ochi îi apărură lacrimi. Dar el m-a dat mereu la o parte.

- Nu-l puteți ajuta, domnule Pope. Compania dumneavoastră va avea nevoie de ajutor, și mult. Mama dumneavoastră a clădit acea companie. Poate că ceea ce puteți face este să aveți grijă de ea acum, să reparați ce e greșit.

- El nu avea nevoie de bani. Nu avea nevoie de ei. Nu avea nevoie de nimic din toate astea.

- Uneori nu e vorba de nevoie, ci de dorință. Îmi pare rău pentru necazul dumneavoastră, domnule Pope. Mergeți acasă. Mergeți acasă la familie. E tot ce puteți face acum.

- Da. Trebuie să mai vorbiți cu mine.

- Așa voi face, la fel și federalii, dar nu în noaptea asta.

- În regulă. În regulă, mă duc acasă. Dacă se răzgândește, dacă întrebă de mine...

- Vă anunțăm.

Eve îl urmări plecând, copleșit de supărare.

- E trist, zise Roarke care stătea lângă biroul ei. El e loial față de ceva ce nu există. Și o știe, dar nu poate să nu fie loial.

- Sper să treacă peste asta. Fratele lui bun de nimic, lacom și criminal, e plecat departe, departe și pentru mult timp.

- Ai obținut ce-ai vrut de la Frye?

- Tot, după ce s-a hotărât să vorbească. Este... puțin dus. Poate a luat prea multe lovituri pe teren sau poate e construit greșit. Fostul antrenor a zis că ajunsese să nu mai poată urmări meciurile, nu mai putea sau nu mai voia să-i asculte. L-au pus pe liber. Dar el știe ce e bine și ce e rău, știe ce-a făcut și e mândru că el a fost cel care s-a gândit cum să procedeze în fiecare caz și câți bani să ceară. Nu e nebun, nu e defect mental. E doar gol pe dinăuntru.

El se apropie de ea și o atinse ușor cu buzele pe ochiul rănit.

- Să punem niște gheață pe asta.

- Nu-i așa de rău.

- Hai să vedem, zise el și își scoase tableta, deschizând-o. Uite ceva ce face furori în presă și pe internet.

Întoarse tableta astfel încât ea se văzu pe ecran, cu ochiul deja învinețit, zâmbind spre Roarke în timp ce el zâmbea, la rândul lui, cu mâna pe obrazul ei și cu degetele rănite.

- La naiba! Au făcut poze? Făceau poze în timp ce noi târam afară un criminal?

- Mie-mi place.

Ea pufni și se mai uită o dată.

- Știi ce? Ai dreptate. Suntem noi. Pur și simplu noi, și îmi place și mie. Vreau o copie. Vreau s-o înrămez pentru biroul meu.

- Deci acum vrei?

- Pentru biroul de-acasă, se corectă ea. Dar, da. Suntem noi. Așa suntem noi, și îmi place.

- Și mie. Gheață pentru ochi.

- Și pentru degete.

- Și, admise el. O să ne îngrijim unul pe altul în mașină. Deci mergem acasă sau la petrecere?

Ea se gândi la ochiul vânăt și la ora târzie. La poza cu ei doi. La cine erau.

- La naiba. Să petrecem!

Barbu

**În colecția Romantic Suspense
au apărut:**

Sandra Brown
Sub pretextul iubirii (Trilogia Sudului, I)

J.D. Robb
Dezvăluiri imposibile

Sandra Brown
Legile inimii (Trilogia Sudului, II)

Julie Garwood
Vorbe dulci

Mary Higgins Clark
Identitate furată

Sandra Brown
O ispită irezistibilă (Trilogia Sudului, III)

Jackie Collins
Păcate

Julie Garwood
Moștenire cu obligații

Sandra Brown
Dovada perfectă